സാഹിത്യസാഹ്യം

GOVINDA PILLAI
SUDHASH NAGAR
VANDRUM - 8.

(Malayalam)

SAHITYASAHYAM

A Guide to the Study of Composition

By A. R. RAJARAJA VARMA

First Published 1911

First N. B. S. Edition September 1969

PRINTED AT INDIA PRESS, KOTTAYAM

Price Rs. 2.00

Publishers:

Sahitya Pravarthaka Co-operative
Society Ltd., Kottayam, Kerala State, India

Sales Department:

NATIONAL BOOK STALL

KOTTAYAM - TRIVANDRUM - ERNAKULAM - TRICHUR

PALGHAT - CANNANORE - QUILON - KOZHIKODE

സാഹിത്യസാഹ്യം

വി.ഗോ. നിരീക്ഷണം

ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ

12168

പരിശോധകൻ
കുറിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള

പ്രസാധകന്മാർ
സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം

നാഷനൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ
കോട്ടയം

വില ക. 2.00

എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മയുടെ കൃതികൾ

മലയാളം

കേരളപാണിനീയം
ഭാഷാഭൂഷണം
വൃത്തമഞ്ജരി
ശബ്ദശോധിനി
സാഹിത്യസാഹ്യം
മദ്ധ്യമവ്യാകരണം
പ്രഥമവ്യാകരണം
മണിദീപിക
മലയവിലാസം
പ്രസാദമാല
ചാരുദത്തൻ (തർജ്ജമ)
മലയാളശാകുന്തളം ,,
മാളവികാഗ്നിമിത്രം ,,
സ്വപ്നവാസവദത്തം ,,
ഭാഷാകുമാരസംഭവം ,,
മേഘദൂത് ,,
കാന്താരതാരകം (വ്യാഖ്യാനം)
മർമ്മപ്രകാശം ,,
ഭാഷാശാകുന്തളം ,,
പ്രബന്ധസംഗ്രഹം ,,

894.8124 RAJ

സംസ്കൃതം

സാഹിത്യകുതൂഹലം (14 കൃതികളുടെ സമാഹാരം)
ആംഗലസാമ്രാജ്യം
വിടവിഭാവരി
തുലാഭാരപ്രബന്ധം
ഋഗ്വേദകാരിക
രുഗ്മിണീഹരണം പ്രബന്ധം
ചിത്രനക്ഷത്രമാല
ലഘുപാണിനീയം
കരണപരിഷ്കരണം (പഞ്ചാംഗശുദ്ധിപദ്ധതി)

S2289 B1446 28/69—70 1—3000 BP 145

അവതാരിക

പ്രൊഫസർ രാജരാജവർമ്മ തമ്പുരാൻ മലയാളഭാഷയെ ശാസ്ത്രീയാടിസ്ഥാനത്തിൽ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുന്നതിനു നിർമ്മിച്ച പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സവിശേഷപ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതും സാർവ്വകാലികമൂല്യമുള്ളതുമായ ഒരു സമുൽകൃഷ്ടകൃതിയാണു് സാഹിത്യസാഹ്യം. അതു പുറപ്പെട്ട കാലത്തെന്നതുപോലെ ഇക്കാലത്തും ഗദ്യസാഹിത്യരചനയ്ക്കു് മാർഗ്ഗദർശനം നല്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കൊരു പാഠ്യപുസ്തകമായിട്ടാണു് ഇതു സാധാരണ ഗണിക്കപ്പെടുന്നതു്. എന്നാൽ അവർക്കു മാത്രമല്ല നല്ല ഗദ്യമെഴുതി തഴക്കം വന്നിട്ടുള്ളവർക്കും ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരദ്ധ്യാപകനാണെന്നു പറയാം. എന്തെന്നാൽ പേരുകേട്ട എഴുത്തുകാർക്കു പോലും ഗദ്യസരണിയിൽ കാൽ വഴുതിപ്പോകാറുണ്ടെന്നതിനു് അവരുടെ കൃതികൾതന്നെ സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു. ഇതിലധികപ്പെടാനില്ല. പദ്യനിർമ്മാണത്തേക്കാൾ പ്രയാസമേറിയതാണു് ഗദ്യരചനയെന്നു് അനുഭവസ്ഥർക്കു് അറിയാൻ കഴിയും. 'ഗദ്യം കവീനാം നികഷം വദന്തി' എന്ന ചൊല്ലു് പണ്ടേ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

''ഗരൗ ഗിരഃ പല്ലവനാർത്ഥലാഘവേ
മിതം ച സാരം ച വചോ ഹി വാഗ്മിത''

എന്ന ശ്രീഹർഷവാക്യവും ഇവിടെസ്മരണീയമാണു്. പല്ലവനം—അനാവശ്യമായ പദപ്രയോഗം, അർത്ഥലാഘവം—അർത്ഥത്തിനു വ്യക്തിയും ഗൗരവുമില്ലായ്ക എന്നീ രണ്ടും വാക്കുകൾക്കു വിഷമാണെന്നത്രെ കവി പറയുന്നതു്. ഏതാദൃശദോഷങ്ങളും നമ്മുടെ ഗദ്യസാഹിത്യത്തെ കുറെയധികം ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പ്രതിപാദനം മിതവും സാരവത്തും ആക്കുന്നതിൽ അധികമാരും ശ്രദ്ധിക്കാറില്ല. അതു് അത്ര സുകരവുമല്ല. ഒരു ചെറിയ കത്തെഴുതുന്നതിനു സമയമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണു് നീണ്ട കത്തെഴുതുന്നതെന്നു് ഒരു സരസൻ ഒരിക്കൽ പറകയുണ്ടായി. അർത്ഥഗർഭമായ അഭിപ്രായമാണിതു്. കണ്ടമാനം വാരിവലിച്ചെഴുതിക്കൂട്ടാൻ എളുപ്പമാണല്ലോ. ഉപന്യാസരചനയിലാണു് ഇമ്മാതിരി ദോഷങ്ങളും താരതമ്യേന കൂടുതലായി കാണുന്നതു്. വാക്കുകൾ ഇലകളെപ്പോലെയാണെന്നും ഇല മുറ്റി നില്ക്കുന്നിടത്തു ഫലം കുറയുമെന്നും ആംഗ്ലേയകവി പോപ്പു് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെത്ര ശരിയാണു്! സാഹിത്യസാഹ്യത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനുശേഷം ശ്രീ എം. പി. പോളാണു് നമ്മുടെ ഗദ്യസാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി കൂടുതൽ വിചാരണചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹത്തി

ന്റെ ഗദ്യശൈലി എന്ന പ്രബന്ധം സാഹിത്യസാഹ്യത്തിലെ പ്രതിപാദ്യത്തിന്റെ മാമ്മികഭാഗങ്ങളും വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ലക്ഷണയുക്തമായ ഒരു ശൈലി സ്വായത്തമാക്കുക സുകരമല്ലെന്നും 'പേനയെടുക്കുന്നവക്കെല്ലാം അതു് സ്വയമേവാഗതമാകയില്ലെ'ന്നും അദ്ദേഹം അതിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. 'ഗൗരവമുള്ള വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു് പ്രതിപാദിക്കുന്നതിൽ ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മയുടെ ഭാഷയ്ക്കുള്ള ഗുണവും അന്യാദൃശമാണു്. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ എത്രപേരുണ്ടു്?' എന്നും പോംവഴി ചോദിക്കുന്നു. അതേസമയം, ബുദ്ധിയിലോ വിഷയത്തിലോ ഇല്ലാത്ത ഗാംഭീര്യം ഭാഷയിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവരെ അദ്ദേഹം കളിയാക്കുന്നുണ്ടു്. പോളിന്റെ ഫലിതവിലസിതമായ ഒരുദാഹരണം നോക്കുക: ''കടക്കാനല്ലേ പറഞ്ഞതു് പുറത്തു് എന്നു പറയേണ്ട ഘട്ടത്തിൽ, ഈ ഗൃഹത്തിൽനിന്നു ബഹിർഗമിക്കാൻ ഞാൻ ആജ്ഞാപിച്ചില്ലയോ എന്നു് വൈയാകരണപ്രീതിക്കുവേണ്ടി പ്രയോഗിച്ചാൽ പുറത്തു പോകേണ്ട ആൾ അകത്തുതന്നെ നില്ക്കയേയുള്ളൂ.'' രസഭംഗഹേതുവായ ഇത്തരം അനൗചിത്യദോഷങ്ങളും കൃത്രിമമോടിയും ആധുനികഗദ്യത്തിലും ധാരാളം കടന്നുകൂടാറുണ്ടു്. പദപ്രയോഗം, വാക്യഘടന, ഖണ്ഡികാവിഭജനം, ഉപക്രമോപസംഹാരബന്ധം മുതലായവയിൽ കാണുന്ന ഔചിത്യഭംഗങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രൊഫസർ തമ്പുരാൻ തന്റെ കൃതിയിൽ സോദാഹരണം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഗദ്യരചയിതാക്കളുടെ ശ്രദ്ധ അങ്ങോട്ടു തിരിയാറില്ല. ഗദ്യം തെറ്റുകൂടാതെ എഴുതിയാൽപ്പോരാ; അതു ഗുണവത്തും ആയിരിക്കണം. എന്നാൽ മാത്രമേ അതു സാഹിത്യമാകൂ.

''നിർദ്ദോഷാപ്യഗുണാ വാണീ
ന വിദഗ്ദ്ധജനരഞ്ജിനീ
പതിവ്രതാപ്യരൂപാ സ്ത്രീ
പരിണേത്രേ ന രോചതേ''

എന്നു് ഗംഗാദേവി മധുരാവിജയംകാവ്യത്തിൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു് ഗദ്യരചനയിലും സ്വീകാര്യമാണു്. പതിവ്രതയാണെങ്കിലും വിരൂപയായ സ്ത്രീയെ പരിണേതാവിനു് രുചിക്കയില്ലല്ലോ. അതുപോലെ നിർദ്ദോഷമാണെങ്കിലും നിർഗ്ഗുണമായ വാണി വിദഗ്ദ്ധജനങ്ങൾക്കു് ആസ്വാദ്യമാകയില്ല.

സാഹിത്യസാഹ്യത്തിൽ ഗദ്യത്തെ ആഖ്യാനം, വർണ്ണനം, വിവരണം, ഉപപാദനം എന്നു് തമ്പുരാൻ നാലായി വിഭജിച്ചു് ഓരോന്നിനെപ്പറ്റിയും സവിസ്തരം നിരൂപണംചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. പ്രസ്തുത ഭാഗമാണു് സർവ്വോപരി പഠനാർഹമായിട്ടുള്ളതെന്നു തോന്നുന്നു. ഈ തരംതിരിവിന്റെ സൂക്ഷ്മസ്വഭാവവും വ്യാവർത്തകധർമ്മവും ഗദ്യഗ്രന്ഥകരണത്തിൽ അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട

താണു്. എങ്കിലും ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ ഇതിലും പ്രായേണ ഉദാസീനബുദ്ധികളായിട്ടാണു് കാണപ്പെടുന്നതു്. ഉദാഹരണത്തിനു വിവരണോപപാദനങ്ങളെടുത്തു നോക്കുക. തികച്ചും ശാസ്ത്രീയവും ബുദ്ധിപരവുമായ രീതിയിലാകണമല്ലൊ ഇവയിലെ പ്രതിപാദനം. അവിടെ വർണ്ണനംകൊണ്ടുള്ള ശബ്ദജാലം വന്നുകയറിയാലോ? സഹൃദയക്കു് ഉദ്വേഗജനകമാകുമെന്നു മാത്രമല്ല അതു് എഴുത്തുകാരന്റെ ആശയദാരിദ്ര്യത്തിന്റേയും ദുർബ്ബലചിന്തയുടേയും ഒരു വിളംബരംകൂടിയാകും. സാഹിത്യസാഹ്യത്തിന്റെ സനിഷ്ഠമായ പഠനം ഈവക ദോഷങ്ങളിൽനിന്നു മോചനം നേടാൻ നമ്മെ സഹായിക്കുമെന്നു് കാണിപ്പാനാണു് ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചതു്. ചുരുക്കത്തിൽ, ഗദ്യം കാട്ടുകയറാതെ നോക്കുന്ന ഒരു വഴികാട്ടിയാണു് ഈ ഗ്രന്ഥം.

പ്രൊഫസർ തമ്പുരാന്റെ ബഹുധാ വിലപ്പെട്ട ഭാഷാശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കെല്ലാംതന്നെ വന്നുകൂടിയിരിക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ കഷ്ടകാലം അവയുടെ അനന്തരപതിപ്പുകളിൽ അതിദുസ്സഹമായ അച്ചടിപ്പിഴകൾ ആദ്യന്തം കടന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നുവെന്നതാകുന്നു. ഇതിനു് ഇത്രനാളും ഉത്തരവാദപ്പെട്ടവർ ആരായാലും, അവർ വിദ്യാർത്ഥിസമൂഹത്തോടും പൊതുജനങ്ങളോടും കടത്ത അനീതിയാണു് ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഈ മഹാദോഷം പരിഹരിക്കുന്നതിനു് സാഹിത്യപ്രവർത്തകസഹകരണസംഘം ഇപ്പോൾ മുന്നോട്ടുവന്നിരിക്കുന്നതിൽ കേരളീയർക്കു് ആശ്വസിക്കയും ആഹ്ലാദിക്കയും ചെയ്യാം. സ്തുത്യർഹമായൊരു ഭാഷാസേവനമാണിതു്. സാഹിത്യസാഹ്യത്തിന്റെ ഒരു മുൻപതിപ്പു് സംഘംപ്രവർത്തകർ തെറ്റുതിരുത്താൻ എനിക്കു് അയച്ചുതരുകയുണ്ടായി. അതിലെ ഓരോ പേജിൽനിന്നും അച്ചടിപ്പിശാചിനെ ഉച്ചാടനംചെയ്യേണ്ടിവന്നു. അങ്ങനെ കഴിയുന്നിടത്തോളം ശുദ്ധീകൃതമാക്കിയ പുതിയ പതിപ്പാണു് ഇപ്പോൾ പുറത്തുവരുന്നതു്. ഈ സംശോധിതപ്പതിപ്പിനു് സർവ്വപ്രചാരമാശംസിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ ഇതു് ബഹുജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കട്ടെ.

—കുറിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള

ഒന്നാം പതിപ്പിന്റെ അവതാരിക

മലയാളഭാഷയ്ക്ക് ഐകരൂപ്യമില്ലെന്നു പറയുന്നതിനും ഐകരൂപ്യത്തിനുള്ള കാരണങ്ങളും തേടിപ്പിടിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ലെന്നേ അർത്ഥമുള്ളൂ. വ്യാകരണാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിജപ്പെടുത്തിയ ഭാഷാനിയമങ്ങളെ അനുസരിക്കുവാൻ വേണ്ട ഐകമത്യം ഭാഷാഭിമാനികൾക്കുണ്ടെങ്കിൽ ഭാഷയ്ക്കും ഐകരൂപ്യം അനായാസേന സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. തെക്കൻഭാഷ, വടക്കൻഭാഷ, നാട്ടുഭാഷ ഇത്യാദി സ്ഥൂലവിഭാഗങ്ങളെ നിസ്സാരമാക്കി 'വായ്മൊഴി', 'വരമൊഴി'എന്നു സ്വാഭാവികമായി ഭാഷയ്ക്കുള്ള രണ്ടു പിരിവുകളെ പരിശോധിച്ചു നടപ്പിനും യുക്തിക്കും യോജിക്കുന്നേ മട്ടിൽ വകതിരിച്ച് 'വരമൊഴി'നിയമങ്ങളെ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുകയാണ് സാഹിത്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പരമപ്രയോജനം.

അവ്യവസ്ഥിതങ്ങളായിക്കിടക്കുന്ന ഭാഷാനിയമങ്ങളും ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും ഉണ്ടാകാം. സാഹിത്യശാസ്ത്രകാരൻ പ്രത്യക്ഷനിയമങ്ങളെ വിട്ടുകളഞ്ഞാലും ഭാഷയുടെ ഉൽഗതിക്കു നീക്കുപോക്കൊന്നും വരുന്നതല്ല. ഭാഷാനിയമലംഘനത്തിനു രാജശിക്ഷയില്ലെങ്കിലും അപ്രകാരമുള്ള നിയമവിരോധംകൊണ്ടു സ്വാർത്ഥപരമായ ലാഭമൊന്നും ഉണ്ടാകാനില്ലാത്തതിനാൽ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടാരും അതു ചെയ്യുന്നതല്ല. എന്നാൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന നിയമങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കാതിരുന്നാൽ അറിഞ്ഞുകൂടാതെവരുന്നതെറ്റുകൾനിമിത്തം ഭാഷയുടെ ശ്രേയസ്സിനു ഹാനി വന്നുകൂടുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ദോഷം മലയാളഭാഷയ്ക്കു വരാതെ സൂക്ഷിപ്പാനും, വന്നുപോയിട്ടുള്ളതിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു നിവാരണം ചെയ്യുവാനുമായിട്ടാകുന്നു കേരളപാണിനീയാദി വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളും ഭാഷാഭൂഷണാദി സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളും പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്.

കേരളപാണിനീയം ശബ്ദനിയമങ്ങളെ വ്യവസ്ഥാപിച്ചു. പദ്യകൃതികളെ നിയമനംചെയ്തുകൊണ്ടു ഭാഷാഭൂഷണം പിന്തുടർന്നു. ഗദ്യപദ്യോഭയമയമായ സാഹിതിയിൽ ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങളും ഗദ്യമിശ്രിതങ്ങളായ പദ്യകൃതികളും മാത്രമേ യാതൊരു നിബന്ധനകൾക്കും കീഴടങ്ങാതെ കളിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. പ്രകൃതഗ്രന്ഥമായ സാഹിത്യസാഹ്യംകൊണ്ടു ഗദ്യകൃതികൾക്കു ഗതിയുണ്ടായി. ഗദ്യപദ്യങ്ങളുടെ സ്വരൂപം അറിയുന്നതോടുകൂടി മിശ്രകൃതികളുടെ സ്വരൂപവും അറിയാറായി.

'ഗ്രന്ഥഭാവാസ്പദത്വേന യദനാദേയവദ്ഭവേൽ
സാരസ്വതാമൃതം സർവേ കവയസ്തന്ന ജാനതേ'.

അന്തർവാഹിനിയായ സരസ്വതീനദിയുടെ ജലം ഹംസാദികൾക്കൊഴികെ മറ്റുള്ള ജലപക്ഷികൾക്ക് ആസ്വദിപ്പാൻ സാധിക്കാത്തതുപോലെ നിഗ്രന്ഥമായിക്കിടക്കുന്ന സാഹിത്യസാരം വിദ്വാന്മാരിൽത്തന്നെ എല്ലാവരും അറിയുന്നില്ല. അതു വഴിപോലെ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ അവരുടെ അറിവിനെ വെളിപ്പെടുത്തുകയാകുന്നു സാഹിതിക്കുള്ള വലിയൊരു സഹായം. മലയാളഭാഷയിൽ പ്രത്യേകിച്ചും ഈ സാഹിത്യസാഹ്യം അധികാരിഭേദംകൂടാതെ അത്യന്തം ഉപകരിക്കുന്നതുമാകുന്നു.

സംസ്കൃതത്തിൽ പദ്യകാവ്യം പ്രധാനവും ഗദ്യകാവ്യം അപ്രശസ്തവും ആയതുകൊണ്ട് രസാത്മകത്വമെന്ന കാവ്യസാമാന്യലക്ഷണം ഗദ്യപദ്യങ്ങ

ളിൽ ഒരുപോലെ വ്യാപിക്കുന്നുണ്ടെന്നുവരികിലും മലയാളഗദ്യങ്ങളെ സംസ്കൃതരീതിക്കനുസരിച്ച വകതിരിക്കുന്നതു ഉല്ലാസാധവും അനാവശ്യവുമാകുന്നു. ചരിത്രം, ആഖ്യായിക, വാങ്മുഖം, ശാസ്ത്രം ഇത്യാദി വിഷയഭേദേന ദിനംപ്രതി വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന മലയാളഗദ്യകൃതികൾക്കു ആയുസ്സാര സംസ്കൃതത്തിൽ എതിരു കാണ്മാൻ പ്രയാസമത്രേ. ഇംഗ്ലീഷിൽ ആവക ഗദ്യഭേദങ്ങൾ സുലഭവുമാണു്. അങ്ങനെയിരിക്കെ പഴയതൊക്കെ പഥ്യമെന്ന ഭ്രമിച്ചു് സംസ്കൃതരീതിയെ സംസ്കരിക്കയില്ലെന്നു മക്കടമുഷ്ടിപിടിച്ചിട്ടു് യാതൊരു പ്രയോജനവും കാണുന്നില്ല. പരിഷ്കൃതസമ്പ്രദായത്തിൽ മലയാളഗദ്യവിഭാഗം ആംഗ്ലേയരീതിയോടു് ഏറ്റവും യോജിച്ചാണിരിക്കുന്നതു്. അങ്ങനെ വിഭജിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങളിൽ കാവ്യത്വം നശിക്കയുമില്ല. നൂതനവിഭാജകധർമ്മത്തിനു ബലം പോരാതാകുകയുമില്ല. നേരേമറിച്ചു കേരളഭാഷയിൽ ആവക തിരിവിനു തന്മയത്വം കൂട്ടുകയും ചെയ്യും. ഭാഷാഭ്രഷ്ടണത്തിൽ സംസ്കൃതപക്ഷപാതിയായിരുന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ തന്നെ സാഹിത്യസാഹ്യത്തിൽ ആംഗലഭാഷാപക്ഷംപിടിച്ചു പുറപ്പെട്ടകാണുമ്പോൾ ആ മഹാനു മലയാളഭാഷയിൽ മാത്രമേ പക്ഷപാതമുള്ളുവെന്നു തെളിയുന്നുണ്ടു്.

സാഹിത്യത്തിന്റെ പുറമേയുള്ള വേഷംപ്രമാണിച്ചു് ഗദ്യം, പദ്യം, മിശ്രം എന്നു മൂന്നായിട്ടും, ഉദ്ദേശ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവമനുസരിച്ചു് ഉപദേശം, വിനോദം എന്നു രണ്ടായിട്ടും, രൂപം പ്രമാണിച്ചു് ആഖ്യാനം, വർണ്ണനം, വിവരണം, ഉപപാദനം എന്നു നാലായിട്ടും വിഭാഗിച്ചു് സാഹിത്യയുടെ സ്വരൂപം ആദ്യമായിൽ കാണിച്ചതുനു പിന്നീടു് അതു പ്രവഹിക്കുന്ന നിഗൂഢമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ലളിതപദവിന്യാസത്തോടുകൂടി സഞ്ചരിച്ചു് അതിന്റെ കൈവഴികളും ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി അവയുടെ വളവുകളും പിരിവുകളും സരസങ്ങളായ ഉദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു വെളിവാക്കിത്തരുന്നു. വിവരണം എന്ന ഭാഗത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും മനസ്സുവെക്കേണ്ടതായ സംഗതികളെ ആസൂത്രണം, വിഷയവിശകലനം ഇത്യാദി സംജ്ഞകളും കൊടുത്തു് അവയുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളെ ഉപപാദിച്ചിരിക്കുന്നതും; സ്വമതസ്ഥാപനത്തോടുകൂടി ചെയ്യുന്ന വിമർശനത്തെ ഉപപാദനത്തിൽ ചേർത്തു് അതിന്റെ ശാഖകളായ ഖണ്ഡനമണ്ഡനങ്ങളെ രചിക്കുന്നതിൽ സൂക്ഷിക്കേണ്ടുന്ന സപ്രത്യയസ്ഥൈര്യാദികളെ ഉപദേശരൂപേണ കാണിച്ചിരിക്കുന്നതും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുമാത്രമല്ല മലയാളഭാഷയുടെ താൽക്കാലികസ്ഥിതിക്കു പണ്ഡിതന്മാർക്കുകൂടി അത്യാവശ്യമാകുന്നു. പൂർവ്വഭാഗത്തിൽ ആഖ്യാനാദിചതുരംഗങ്ങളുടെ സ്വരൂപനിർണ്ണയം പൂർത്തിയാക്കിക്കൊണ്ടു് കൃതിപ്രണയനം എന്ന ഉത്തരഭാഗത്തിലേക്കു വായനക്കാരെ അനായാസേന പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നു.

കൃതികൾ ഉണ്ടാക്കുവാൻ വേണ്ട ഉപകരണങ്ങളും ശേഖരിച്ചതുനു ഘട്ടത്തിലേക്കാവശ്യം ഉപകരണങ്ങളും കൂട്ടിയിണക്കി ഏതുമാതിരിയിലാണു കൃതികൾ ഉണ്ടാക്കേണ്ടതെന്നു കാണിക്കുന്ന ഘട്ടമാകുന്നു സാഹിത്യശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രധാനമായി നില്ക്കുന്നതു്. സംഗീതരസികന്മാരും സംഗീതശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും പാട്ടിനു വാസനയുള്ളവരോ പാടുവാൻ ശീലമുള്ളവരോ ആയിരിക്കണമെന്നു നിയമമില്ലെങ്കിലും വാസനയും ശാസ്ത്രജ്ഞാനവും കൂടാതെ 'ഭാഗവതർ' ശബ്ദംകൊണ്ടുമാത്രം ഒരുവൻ ഗായകശ്രേഷ്ഠനാകുന്നതല്ല; അതുപോലെതന്നെ 'ശാസ്ത്രി'കളൊക്കെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരാകുന്നതുമല്ല; സാഹിത്യശാസ്ത്രവൈദഗ്ധ്യമില്ലാതെ ഗദ്യകാരനെന്ന പേരിനു് അർഹത സിദ്ധിക്കുന്നതുമല്ല.

ഉത്തമഗദ്യനിർമ്മാണത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെയാണു് ഈ ഉത്തരഭാഗം കൊണ്ടു കാണിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പൂർവ്വഭാഗത്തിൽ ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ രൂപം കൊടുത്തുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഉത്തരഭാഗത്തിലെ മിനുക്കുപണി കഴിഞ്ഞു് നിറംകാച്ചിയതിനുശേഷമേ അതു് ഉപയോഗയോഗ്യമായിത്തീരുന്നുള്ളു.

ഗദ്യനിർമ്മാണത്തിനു വേണ്ട കരുക്കളും കൃതിപ്രണയനത്തിനു വേണ്ട ഉപദേശങ്ങളും കിട്ടുക കഴിഞ്ഞാൽ വാസനയും തഴക്കവും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഉത്തമഗദ്യകാരന്റെ സ്ഥാനം സുലഭമായിത്തീരുന്നതാണു്. ഒറ്റൊറയായി അനേകം അംഗങ്ങളെ ചേർന്നു തറവാടുകളും, തറവാടുകളുടെ യോഗത്തിൽനിന്നു സമുദായവും, സമുദായങ്ങൾ ഏകോപിച്ചു രാജ്യങ്ങളും, രാജ്യങ്ങളുടെ സമ്മേളനത്തിൽനിന്നു സാമ്രാജ്യവും ഉണ്ടാകുന്നു. അതുപ്രകാരം വാക്കുകൾ ചേർന്നു വാചകങ്ങളും, വാചകങ്ങൾ ചേർന്നു ഖണ്ഡികകളും, ഖണ്ഡികകൾ സംഘടിപ്പിച്ചു് അദ്ധ്യായങ്ങളും അദ്ധ്യായങ്ങൾ യോജിച്ചു് ഗ്രന്ഥവും ഉത്ഭവിക്കുന്നു. കുടുംബഭരണത്തിനു പ്രാപ്തിയില്ലാത്തവർ സാമ്രാജ്യഭരണത്തിനു് അർഥയും കൂടി ശക്തന്മാരാകുന്നില്ല. ഗൃഹച്ഛിദ്രം കൂടാതെകഴിയുന്നതിനു കുടുംബത്തിലുള്ള അംഗങ്ങളുടെ പ്രകൃതിഭേദങ്ങളും, ഗുണദോഷങ്ങളും, ആവശ്യങ്ങളും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതുപോലെ സാഹിത്യസാമ്രാജ്യഭരണത്തിനും അതിലുള്ള അംഗോപാംഗങ്ങളെക്കുറിച്ചു പലതും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. കുടുംബഭരണത്തിനും സാമ്രാജ്യഭരണത്തിനും തമ്മിൽ തോതിലല്ലാതെ തരത്തിൽ വ്യത്യാസമൊന്നും ഇല്ല. വാക്യനിർമ്മാണത്തിനും ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്തിനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഇപ്രകാരംതന്നെയാകുന്നു. സാമ്രാജ്യഭരണകർത്താക്കന്മാർ നീതിന്യായങ്ങളെ ശരിപ്പെടുത്തുന്നതിൽ സമുദായങ്ങൾക്കും രാജ്യങ്ങൾക്കും പ്രാധാന്യംകൊടുക്കുന്നതുപോലെ സാഹിത്യനിയമനിർമ്മാതാവു് വാക്യാദികളിലാണു് അധികം ശ്രദ്ധവയ്ക്കുന്നതു്. വാക്യാംഗങ്ങളായ ശബ്ദങ്ങളെ വൈയാകരണന്മാർക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുന്നു. എന്നാൽ വാക്യാംഗങ്ങളെ വ്യാകരണകർത്താക്കന്മാർക്കു തീരെ വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടു ചിലപ്പോൾ ഭാഷയുടെ ഗതിക്കു തടസ്ഥം വന്നേക്കാവുന്നതിനാൽ സാഹിത്യകാരൻ വ്യാകരണത്തിൽ പെടാത്തതും അഥവാ വ്യാകരണവിലക്ഷണങ്ങളും ആയ ചില പദപ്രയോഗനിയമങ്ങളെ ചുരുക്കത്തിൽ വ്യവസ്ഥാപിച്ചതിനുശേഷം കൃതിവിഭാഗത്തിൽ മദ്ധ്യസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന 'പ്രസംഗ'ത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വാക്യാദികളുടെ നിയമനിർമ്മാണത്തിൽ ചുഴിഞ്ഞു പ്രവേശിക്കുന്നു.

മലയാളഭാഷയിൽ പദപ്രയോഗനിയമം ഇതുവരെ വ്യവസ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ സർവ്വസമ്മതമായ ഒരു സമ്പ്രദായം കല്പിക്കുന്നതു ദുസ്സാധമാകുന്നു. എന്നാൽ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അടിതൊട്ടു മുടിയോളം ഒരിടത്തെങ്കിലും ഗ്രന്ഥകാരൻ ഭാഷാപക്ഷപാതിയാണെന്നല്ലാതെ ദേശപക്ഷപാതിയാണെന്നു കാണുന്നതല്ല 'പ്രചാരലുപ്തം', 'ഗ്രാമ്യശൈലി', 'ദേശ്യം' മുതലായ പ്രയോഗവൈകല്യങ്ങളെ കാലക്രമംകൊണ്ടല്ലാതെ ഭാഷയെ വിട്ടുപിരിയുമെന്നു വിശ്വസിച്ചുകൂടാ. നൂതനശബ്ദസൃഷ്ടി വേണ്ടിവരുന്ന ദിക്കുകളിൽ 'പ്രചാരലുപ്ത'ങ്ങളിൽ ചിലതു സ്വീകരിക്കുന്നതു് ഉചിതമായിരിക്കും. സാമാന്യപദങ്ങളെ ഇല്ലാതെവരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ദേശ്യങ്ങളിൽ നല്ലതു നോക്കി തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടിയും വന്നേക്കാം. പഴഞ്ചൊല്ലുകളെ ശൈലികളാക്കുന്നതുപോലെ ചില അലങ്കാരങ്ങളും ന്യായങ്ങളും ശൈലികളായിത്തീരുന്നുണ്ടു്. അവ സ്വീകാര്യയോഗ്യങ്ങളെന്നും വന്നേക്കാം. ഇതു സംബന്ധമായി വരുന്ന അഭിപ്രായഭേദങ്ങളെ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സഹായംകൊണ്ടു ചുരുങ്ങുന്നതല്ലാതെ കാലംകൊണ്ടുകൂടി ഏതു ഭാഷയിലും തീരെ നശിക്കുന്നതല്ല.

ശബ്ദശുദ്ധി, വാക്യശുദ്ധി, സന്ദർഭശുദ്ധി എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു ശുദ്ധികളെക്കൊണ്ടാകുന്നു ഗദ്യകൃതികൾ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതെന്നു കാണിച്ചിട്ടു് ഗ്രന്ഥകാരൻ ഗദ്യരീതികളുടെ ഭേദങ്ങളെ ഉപപാദിച്ചു് ഉദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അവയെ വിശദീകരിക്കുന്നു. രീതികൾക്കുള്ള വൈപരീത്യമാകുന്നു ഗദ്യകൃതികളുടെ ആസ്വാദനഭേദത്തിനുള്ള ബീജം. ഭാഷയുടെ ഐകരൂപ്യവും ഗദ്യരീതിയുടെ വൈപരീത്യവും വിരുദ്ധങ്ങളാണെന്നു് ആരെങ്കിലും വിചാരിക്കു

ന്നുണ്ടെങ്കിൽ ആയതു ഭ്രമാത്മകമാകുന്നു. ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെ അനുസരിച്ചു ഗദ്യകൃതികളെ രചിക്കുന്നതായാൽ രീതിഭേദം ഭാഷയ്ക്കു പോഷകമായിട്ടേ തീരൂ. ഭാഷയുടെ ഐകരൂപ്യം ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ അനുസരണത്തിൽ നിന്നാണു് ഉണ്ടാകുന്നതു്. ഗദ്യരീതികളുടെ വൈപരീത്യം ഭംഗ്യന്തരേണ വാക്യങ്ങളെ ചേർത്തു കോർക്കുന്നതിലാണു് പ്രതിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നതു്. ഇതു രണ്ടും തമ്മിൽ ഇണങ്ങുന്നതല്ലാതെ ഒരിക്കലും പിണങ്ങുന്നതല്ല.

അർത്ഥത്തിനു് ഏറക്കുറവുകൂടാതെ പരിശുദ്ധപദങ്ങളും തിരഞ്ഞെടുത്തു് വാക്യങ്ങളിൽ ക്രമപ്പെടുത്തി ഖണ്ഡികകളായി വേർതിരിച്ചു് ആശയങ്ങളെ വിശദമാക്കുകയും ആകർഷകമായി ഔചിത്യം വരുത്തുകയുമാകുന്നു ഗദ്യകാരന്റെ ചുമതല. ഈ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ ക്ലേശിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു് ഒരു സ്വർഗ്ഗപാരമാകുന്നു ഈ സാഹിത്യസാഹ്യമെന്ന വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥം. അനാഥനിലയിൽ കിടന്നിരുന്ന കേരളഭാഷാഭ്രമിയിൽ കടന്നു കൊള്ളയിട്ടു് നാനാവിധം ചെയ്യുന്ന ചില ലുബ്ധന്മാർക്കു് സാഹിത്യസാമ്രാജ്യം കണ്ടെഴുതി കരംകെട്ടിയതിൽ സങ്കടമുണ്ടായേക്കാം. എന്നാൽ ഭാഷാസാമ്രാജ്യത്തിൽ ഏകച്ഛത്രാധിപതിയായി വാഴുന്ന രാജരാജനവർകളുടെ ശാസനയിൽ വളംചേർത്തു വിളവിറക്കി കള പറിക്കേണ്ടുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളെ നിയമിച്ചിട്ടുള്ളതല്ലാതെ ജമാമാറിപ്പതിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ഭാഷാഭിമാനികൾ ഓർക്കേണ്ടതാണു്.

പ്രൗഢമായ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു യോജിക്കുന്ന ഒരവതാരിക എഴുതുവാൻ തുണിയുള്ളവനാണെന്ന അഭിമാനം എനിക്കശേഷമില്ല. ഭാഷായോഷയുടെ ഈ ഭാഗ്യോദയത്തിൽ യഥാശക്തി പങ്കുകൊള്ളുന്നതിനുള്ള ചാരിതാർത്ഥ്യം വിട്ടുകളവാൻ മനസ്സുവരാത്തതിനാലും, മിത്രവാക്യത്തെ അനാദരിപ്പാൻ ധൈര്യമില്ലാത്തതിനാലും ഇപ്രകാരം ഒന്നു കെട്ടിച്ചമച്ചുവെന്നേയുള്ളൂ. അവതാരികയുടെ പ്രയോജനം ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സ്വരൂപം വർണ്ണിച്ചു വായനക്കാർക്കു് ഉല്ലുണ്ണിയെ ജനിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിനുപകരം ഞാനിവിടെ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് സാഹിത്യസാഹ്യം വായിച്ചപ്പോഴുണ്ടായ സന്തോഷാതിരേകത്തിന്റെ ഫലമായ വാക്കിന്റെ ക്ഷാമത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുക മാത്രമാണു്. ഇപ്രകാരം ഒരു സന്തോഷത്തിനുള്ള കാരണം എന്താണെന്നറിവാൻ ആരെങ്കിലും ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതുതന്നെയാണു് ഈ അവതാരികയുടെ പരമോദ്ദേശ്യം.

കുമാരമന്ദിരം,
22-7-1911

അപ്പൻ തമ്പുരാൻ

മുഖവുര

മനോരഥത്തിലേറി സഞ്ചരിക്കുമ്പോഴും ചെയ്യാറുള്ള പ്രവൃത്തികളെ പ്രവൃത്തികളായി ഗണിക്കാമെങ്കിൽ 'സാഹിത്യസാഹ്യം' എഴുതിത്തീർന്നിട്ട് ഇപ്പോഴും ഒൻപതുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വിഷയസ്വഭാവംകൊണ്ട് ഈ ഗ്രന്ഥം ഭാഷാഭ്രഷ്ണനത്തിന്റെ ഒരു പരിശിഷ്ടസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. ഭ്രഷണത്തിൽ പദ്യസാഹിത്യങ്ങളെക്കുന്നപോലെ സാഹ്യത്തിൽ ഗദ്യസാഹിത്യങ്ങളെക്കു പ്രാധാന്യം കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; രണ്ടുംകൂടിച്ചേർന്നാൽ വിഷയത്തിനു് ഒരുവിധം പൂർത്തിവരുന്നതായി വിചാരിക്കാം. ഭാഷാഭ്രഷണംപോലെതന്നെ സാഹിത്യസാഹ്യവും ക്ലാസ്നോട്ടുകളിൽ ഉരുവിച്ചു് പുസ്തകരൂപേണ പരിണമിച്ചതാകുന്നു. മാതൃഭാഷാഭിമാനം എത്രതന്നെ പ്രബലമായിരുന്നാലും മനസ്സിലും വചസ്സിലും അതു വ്യാപരിക്കുന്നതിന്റെ ശതാംശംപോലും വാസ്തവമായ പ്രവൃത്തിയിൽ വരുന്നില്ലെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം സലജ്ജം സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കലാശാലകളിലും പാഠശാലകളിലും ഇതേവരെ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന പാഠക്രമങ്ങളെ ഈയിടെ പരിഷ്കരിച്ചു പുതുപ്പിച്ചതിൽ നാട്ടുഭാഷകളേ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വാക്യരചനയ്ക്കു പൂർവ്വാധികമായ ഒരു പ്രാധാന്യം കല്പിക്കപ്പെട്ടകയാൽ ആ വിഷയത്തിൽ പുസ്തകങ്ങൾക്കു് ആവശ്യം നേരിട്ടിരിക്കുന്നു. അതിൽ സർവ്വകലാശാലക്കാർ നടത്തുന്ന പരീക്ഷകളുടെ ഉപയോഗം ഉദ്ദേശിച്ചാണു് ഈ സാഹിത്യസാഹ്യം ചമച്ചിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു കീഴുള്ള 'ഏട്ടുകെട്ടന്ന' (School leaving) പരീക്ഷയ്ക്കു പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളേയും സാഹിത്യസാഹ്യം സഹായിക്കയില്ലെന്നില്ല; പൂർവ്വഭാഗവും, ഉത്തരഭാഗത്തിൽ വ്യാകരണവിധികളേയും ശൈലികളേയുംപറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്ന വകുപ്പുകളും എല്ലാവക വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും ഒന്നുപോലെ ഉപകരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതഗ്രന്ഥം ഉദ്ദിഷ്ടഫലസിദ്ധിക്കു് എത്രത്തോളം ഉതകുന്നു എന്നു കണ്ടതിനുമേൽ താണതരം ക്ലാസ്സുകളുടെ ഉപയോഗത്തിലേക്കും യോജിച്ച പാഠപുസ്തകങ്ങളും എഴുതാമെന്നു വിചാരമുണ്ടു്.

നാട്ടുഭാഷകളിൽ വാക്യരചനയ്ക്കു പ്രാധാന്യംകൊടുത്തതോടുകൂടി വിദ്യാഭ്യാസാധികാരികളും അതിനു വില ഇടിക്കയ്ക്കുകൂടി ചെയ്യുവെന്നു ചിലർ വിചാരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ഇംഗ്ലീഷു പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വിഷയമെല്ലാം ആ ഭാഷയിൽനിന്നു സുലഭമായി കിട്ടും! മാതൃഭാഷയോ; നിത്യപരിചയത്താൽ സ്വാധീനപ്പെട്തതാണു്; സ്വഭാഷയിൽ പ്രസംഗമെഴുത്തുന്നതിനു പിന്നെന്തു പ്രയാസം? ഇങ്ങനെയാണു് ഈ വിചാരക്കാരുടെയുക്തി. എന്നാൽ ഭാഷ ഏതായാലും എഴുതി ഫലിപ്പിക്കുന്നതു് അഭ്യാസമാത്രസാദ്ധ്യമാകുന്നു. വീണ മുതലായ വാദ്യങ്ങളിൽ സംഗീതകല അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു കണ്ടുകൊണ്ടു് ഒരു പാട്ടുപാടി ശരിപ്പെടുത്തുന്നതു സാധകം കൂടാതെ സാധിക്കുമെങ്കിൽ, അന്യഭാഷയിൽ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികളെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും വിശേഷാഭ്യാസംകൂടാതെ സ്വഭാഷയിൽ പ്രയോഗിക്കാൻ കഴിയും. ഈ തത്വത്തിൽ ശ്രദ്ധവെക്കായ്കയാൽ ഇംഗ്ലീഷ്വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തിട്ടുള്ള ചില മലയാളികളുടെ ഭാഷാപോഷണസംരംഭം അസ്ഥാനത്തിലാകുന്നെന്നു പലപ്പോഴും ഭാഷാഭിമാനികൾക്കു ശോചിക്കേണ്ടിവരാറുണ്ടു്.

ഇത്രയും ഗൗരവമേറിയ ഒരു വിഷയത്തിന്റെ സത്തെടുത്തു് അരച്ചുരുട്ടി ഗുളികകളാക്കി ഒരു പെറിയ പുസ്തകത്തിനുള്ളിൽ അടച്ചു് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു കബളീകരിക്കത്തക്കവിധം തയ്യാർ ചെയ്യാമെന്നു് ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനു് ഒരിക്കലും വിചാരമില്ല. അങ്ങനെ ഒരു ആത്മസംഭാവന ഇജ്ജനത്തെ ഒരിക്കലും ബാധിക്കുന്നതുമല്ല. ദോഷങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ ചിലേടത്തു വാചകം കുറെ ബലപ്പെട്ടകയും, മറ്റു ചിലേടത്തു ഹാസ്യരസം സ്ഫുരിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിലേക്കു് ഉത്തരവാദി വിഷയഗൗരവം

വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കാനുള്ള ശ്രദ്ധാധിക്യം മാത്രമാകുന്നു. മലയാളത്തിന്റെ തൽക്കാലസ്ഥിതി നോക്കുമ്പോൾ ആ ഭാഷയിലെ സാഹിത്യകലയ്ക്കു് നിയമങ്ങൾ ചെയ്‌വാൻ പുറപ്പെടുന്നതും ഒട്ടും എളുതല്ല. ഇംഗ്ലീഷിൽ idiom എന്നു പറയുന്നതും ഇപ്പുസ്തകത്തിൽ 'ശൈലി' എന്നു പേർ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതും ആയ പ്രയോഗവൈലക്ഷണ്യം പലതും നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കുള്ളതു് ഇതേവരെ സവ്യസംപ്രതിപന്നമായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഒരു കൂട്ടർ ഗ്രാമ്യങ്ങളെന്നു തള്ളിക്കളയുന്ന ശൈലികളെ മറ്റു ചിലർ അവഗാഹിത്വം എന്ന ഗുണം പ്രമാണിച്ചു് ആദരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാർക്കു് ഭാഷാരീതി സംസ്കൃതസമ്പ്രദായത്തിനു് വിരുദ്ധമായാൽ രസിക്കുന്നില്ല; ബി. എ ക്കാർ ബുദ്ധിപൂർവ്വമല്ലെങ്കിലും ഭാഷാരീതിയെ ഇംഗ്ലീഷ്മട്ടിലേക്കു നയിക്കുന്നു. രുചിഭേദം ഏതു സംഗതിയിലും ധാരാളംതന്നെ. ഈ സ്ഥിതിക്കു് സവ്യസമ്മതം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പ്രാമാണികന്മാർക്കുപോലും ഇന്നതു് ഇന്നവിധം വേണം, ഇന്നവിധം അരുതു് എന്നൊരു വിധി കല്പിക്കുന്നതു് ഈ ഘട്ടത്തിൽ അസാദ്ധ്യംപോലിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യശാസ്ത്രകാരന്മാർ ചെയ്തിട്ടുള്ള വ്യവസ്ഥകളിൽ സ്വഭാഷയ്ക്കു യോജിക്കുന്നിടത്തോളംഭാഗം അതേവിധം പകർത്തുകയും ആ ചായപിടിച്ച മറ്റു ചിലതു് യഥാമതി കൂട്ടിച്ചേർക്കയും മാത്രമേ ഞാൻ ഇപ്പുസ്തകത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള.

സാഹിത്യകലയിൽ വിദ്യാർത്ഥികളെ സഹായിക്കുന്നതു് വാസ്തവത്തിൽ ലക്ഷണങ്ങളേക്കാൾ അധികം ലക്ഷ്യമായിരിക്കുമെന്നുള്ള വിചാരത്തിൻപേരിൽ ഉദാഹരണങ്ങളെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒഴിക്ഷംകൂടാതെ ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. കണക്കുനോക്കുന്നതായാൽ പുസ്തകത്തിന്റെ മുന്നിലൊരു പങ്കു് മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നുദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള പംക്തികളായിരിക്കും. ഭാഷയ്ക്കു പൂർവ്വസ്വത്തായി ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ പറയത്തക്കവിധം ഒന്നുമില്ലാത്തതിനാൽ ദൃഷ്ടാന്തമായി ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗം മിക്കതും ജീവൽഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ കൃതികളിൽനിന്നാകുന്നു. അതിലേക്കു് ഓരോരുത്തരോടും അനുവാദം ചോദിക്കാൻ എനിക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. ആ വീഴ്ച അവരവർ മാതൃഭാഷാസ്നേഹം പ്രമാണിച്ചു ക്ഷമിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഗുണത്തിനോ ദോഷത്തിനോ ഉദാഹരണങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിൽ പക്ഷപാതമോ പൗരോഭാഗ്യമോ എന്നെ വ്യാമോഹിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ഞാൻ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരെ പ്രത്യേകം അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഭാഷയിൽ ഗദ്യരീതി നാമാംകുനാം അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ഒരാളുടെതന്നെ ഇന്നത്തെ കൃതിക്കു് ഇന്നലത്തേതിൽ അധികം ഉൽക്കർഷം പ്രായേണ കാണുന്നുണ്ടു്. അതിനാൽ ഗുണദോഷകല്പനകാലം എന്ന ഉപാധിയെമാത്രം ആശ്രയിക്കുന്നതേയുള്ളു എന്നു സമാധാനപ്പെടുകയുംചെയ്യാം.

പ്രൂഫ് നോക്കുന്നതോടുകൂടി പ്രതിപാദ്യവസ്തുതന്നെ സദയം പരിശോധിച്ചു പ്രൗഢമായ ഒരു അവതാരികയും ചേർത്തു് പ്രകൃതപുസ്തകം ഈവിധം അച്ചടിപ്പിച്ചുതന്നവകയ്ക്കു് കൊച്ചിയിൽ 11-ാംകൂർ രാമവർമ്മ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ പേരിൽ ഞാൻ അത്യന്തം കൃതജ്ഞനായിരിക്കുന്നു. പദങ്ങളിലൊ, വാചകങ്ങളിലൊ, ശൈലികളിലോ ദേശവ്യത്യാസങ്ങളാലുണ്ടാകുന്ന ന്യൂനതകളെ പ്രത്യേകിച്ചും ശ്രദ്ധിച്ചു പരിഹരിക്കണമെന്നുള്ള പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടിയാണു് കൈയെഴുത്തുകോപ്പി ഞാൻ അവിടുത്തെ സന്നിധിയിൽ സമർപ്പിച്ചതു്. ഈ കൃത്യം നിവ്വഹിക്കുന്നതിനു് അഭിജനം, ആഭിജാത്യം, അഭിയുക്തത, അഭിയോഗം മുതലായ സകല സാമഗ്രികളും തികഞ്ഞതിനേറെ ഒരു പ്രസാധകനെ കിട്ടുന്നതുമല്ല. തത്താദൃശനായ പ്രസാധകന്റെ മേൽനോട്ടത്തോടുകൂടി വെളിയിൽ പുറപ്പെടുന്ന, ഒരു പുസ്തകത്തെപ്പറ്റി തൽക്കർത്താവിനു് ഔത്സുക്യപ്പെടുന്നതിനു ലേശം അവകാശമില്ലെന്നുള്ള സമാധാനത്തോടുകൂടി സാഹിത്യസാഹ്യത്തെ മഹാജനസമക്ഷം അർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

മാവേലിക്കര,
1911 മെയ് 16

ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ

ഉള്ളടക്കം

പൂർവ്വഭാഗം

പീഠിക 19

ആഖ്യാനം 26

വണ്ണനം 39

വിവരണം 58

ഉപപാദനം 75

ഉത്തരഭാഗം

പദം—ശബ്ദശുദ്ധി 88

വാക്യം—വാക്യശുദ്ധി 109

രീതി 137

ശൈലികൾ 176

ഔചിത്യം 195

പരിശിഷ്ടം I ചിഹ്നനം 199

പരിശിഷ്ടം II A Glossary of Equivalents 201

പരിശിഷ്ടം III ഉപന്യാസവിഷയങ്ങൾ 204

പൂർവ്വഭാഗം

പീഠിക

ഭാഷകൊണ്ട് ആശയങ്ങളെ വെളിവായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന കലയ്ക്ക് സാഹിത്യവിദ്യ എന്നു പേർ. 'വായ്മൊഴി' എന്നും 'വരമൊഴി' എന്നും ഭാഷയ്ക്കു രണ്ടു പിരിവു് വ്യാകരണത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ വരമൊഴി എല്ലാം സാഹിത്യത്തിൽ അടങ്ങുന്നു. സാധാരണ നിത്യവൃത്തിയിലെ ആവശ്യങ്ങളിൽ ഒഴികെയുള്ള ഭാഷയുടെ വിനിയോഗമെല്ലാംതന്നെ സാഹിത്യത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതായി വിചാരിക്കാം. സഭായോഗങ്ങളിലും മറ്റും ചെയ്യുന്ന പ്രസംഗം, കോടതികളിൽ വക്കീലന്മാർ ചെയ്യുന്ന ഉപന്യാസം, ക്ലാസ്സുകളിൽ പ്രൊഫസറന്മാർ ചെയ്യുന്ന വ്യാഖ്യാനം ഇതെല്ലാം വരമൊഴിയല്ലെങ്കിലും സാഹിത്യത്തിൽ അന്തർഭവിക്കുന്നു; നേരേമറിച്ചു് വർത്തമാനക്കത്തുകളും, കണക്കുകളും, വരിയോലകളും മുതലായവ വരമൊഴികളാണെങ്കിലും സാഹിത്യമെന്നു ഗണിക്കപ്പെടാറില്ല. സാഹിത്യം എന്ന ശബ്ദം വ്യാപകമായ അർത്ഥത്തിൽ സർവ്വവിധമായ ലിഖിതഭാഷയേയും ക്രോഡീകരിക്കുന്നു. വ്യാപ്യമായ അർത്ഥത്തിലാകട്ടെ ആ ശബ്ദംകൊണ്ടു വിജ്ഞാനപ്രബന്ധവും വിനോദകരങ്ങളുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ മാത്രമേ ഗ്രഹിക്കാവുള്ളു.

ആദികാലങ്ങളിൽ പ്രധാനഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം കീർത്തനം, കിളിപ്പാട്ടു്, തുള്ളൽപ്പാട്ടു്, ശ്ലോകം മുതലായ വൃത്തനിബന്ധനയുള്ള കൃതികളായിരുന്നതിനാൽ 'സാഹിത്യം' എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ആവക കൃതികളാണു് നമ്മുടെ ബുദ്ധിയിൽ ആദ്യമായി ആരോഹണംചെയ്യുന്നതു് എന്നു വന്നേക്കാം. ഈ ഭ്രമത്തിനു് നാം ഇട കൊടുക്കരുതു്. സരസമായ ഒരു കൃതി പദ്യരൂപമായാലും ഗദ്യരൂപമായാലും സാഹിത്യംതന്നെ. ഇതിനുണ്ണും ഉപമാരൂപകാദ്യലങ്കാരങ്ങളും, പ്രസാദമാധുര്യാദിഗുണങ്ങളും, വ്യംഗ്യചമല്ക്കാരങ്ങളും ഇത്യാദികളും പദ്യത്തെ എന്നപോലെ ഗദ്യത്തേയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നവയാകുന്നു. ഗദ്യം, പദ്യം എന്നു് സാഹിത്യത്തിന്റെ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളാകുന്നു. അക്ഷരങ്ങൾക്കോ മാത്രകൾക്കോ രണ്ടിനുമോ ഒരുമാതിരി നിബന്ധനയുള്ളതു പദ്യം; ഇല്ലാത്തതു ഗദ്യം. അലങ്കാരാദിചമല്ക്കാരങ്ങളെല്ലാം രണ്ടിനും ഒരുപോലെത്തന്നെ വരാം. വിഷയസ്വഭാവമാണു് അതുകളുടെ നിയാമകം. പ്രബന്ധത്തിന്റെ രൂപഭേദമല്ല. ചമല്ക്കാരപ്രധാനമായ കൃതിക്കു കാവ്യം എന്നു പേർ പറയാറുണ്ടു്; ഇവിടെയും ഗദ്യപദ്യഭേദം കാണിക്കാറില്ല. 'ഇന്ദുലേഖ' മുതലായ ഗദ്യകൃതികളും കാവ്യങ്ങളാണു്. 'സഹസ്രയോഗം' 'കാലദീപം' മുതലായ പദ്യകൃതികളും കാവ്യങ്ങളല്ല.

സ്വരൂപത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വിഭജിക്കുന്നതായാൽ സാഹിത്യത്തിനു് അല്ലെങ്കിൽ കൃതികൾക്കു് പദ്യം ഗദ്യം മിശ്രം എന്നു മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളും ചെയ്യാം; കിളിപ്പാട്ടു്, വള്ളുപ്പാട്ടു്, തുള്ളൽപ്പാട്ടു്, കീർത്തനം, പാന, പദ്യം, മഹാകാവ്യം, ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളും മുതലായതെല്ലാം പദ്യകൃതികളും; ചമ്പുവും നാടകവും മിശ്രകൃതികളും; ശേഷമെല്ലാം ഗദ്യകൃതികളും. സരസവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി കവിതയുണ്ടാക്കുന്നതിലാണു് പദ്യത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ഉപയോഗം. മൻപ്രസ്താവിച്ച 'കാലദീപം' മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഓർമ്മവെയ്ക്കുവാനുള്ള സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി പദ്യങ്ങളായി ചമച്ചിരിക്കുന്നു. വിഷയവിഭാഗപ്പട്ടിക, അകാരാദിക്രമത്തിനു സൂചി മുതലായ സൗകര്യങ്ങളോടുകൂടി അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളില്ലാതിരുന്നതിനാൽ പഴയ കാലങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെ വിദ്യാർത്ഥികളും ഉരുവിട്ടു ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയിരുന്നു. പദ്യങ്ങളിലെ വൃത്തബന്ധം ഉരുവിടുന്നതിനു് ഒരു വലിയ സഹായവുമായിരുന്നു.

ഇച്ചൊന്ന രണ്ടു പ്രയോജനവും കൂടാതെയും ശ്ലോകമുണ്ടാക്കുന്നവർ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ധാരാളമുണ്ടു്. ഒരു ഭാഷയുടെ പ്രാബല്യം നിശ്ചയിക്കുന്നതു് അതിലുള്ള ഗദ്യകൃതികളുടെ എണ്ണവും വണ്ണവും നോക്കിയിട്ടാണു് എന്നു് അഭിയുക്തന്മാർ പറയാറുണ്ടു്. അതു നേരേമറിച്ചായിരുന്നുവെങ്കിൽ മലയാളഭാഷയോളം പ്രാബല്യമേറിയ മറ്റൊരു ഭാഷയുമില്ലെന്നു നമുക്കു് അഭിമാനിക്കാമായിരുന്നു. സ്വല്പം വൈദ്യവും ജ്യോത്സ്യവും ഇല്ലാത്ത ആളുകളില്ലെന്നു് ഒരു ചൊല്ലുണ്ടു്; മലയാളികളുടെ അപ്പോഴത്തെ പദ്യരചനാഭ്രമം ഓർക്കുമ്പോഴും ആ കൂട്ടത്തിൽ കവിതയെക്കൂടി ചേർക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളിലും മാസികകളിലും പലവിധം പദ്യകൃതികളും വായിച്ചിട്ടു് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പഠിത്തം പൂർത്തിയാകുംമുമ്പുതന്നെ കവിതാകൗതുകം കടന്നുകൂടുന്നു. നാലു പാദം ചേർത്താൽ ശ്ലോകമായി; ഓരോ പാദത്തിലും രണ്ടാമത്തെ അക്ഷരംകൂടി ഒന്നുപോലെ വരുത്താൻ കഴിഞ്ഞാലോ അവൻ മഹാകവിതന്നെ. വിഷയം ആരു വകവയ്ക്കുന്നു? അതെത്രയും നിസ്സാരമാകുന്നുവോ, അത്രയും കവിക്കു മാഹാത്മ്യമാണു്. മാസികകളുടെ വിഷയസൂചി പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ കഴുത, കുതിര, കാകൻ, മണ്ണാങ്കട്ട മുതലായതു മുമ്പിട്ടു കാണാം. കാളിദാസൻ, ഷെല്ലി മുതലായ മഹാകവികൾക്കു് അചേതനമായ മേഘത്തെ വർണ്ണിക്കാമെങ്കിൽ നമ്മുടെ കവികൾക്കു ചേതനമായ കാകനേയും മറ്റും പുകഴ്ത്തരുതോ? സംസ്കൃതപുരാണങ്ങളും, ഇംഗ്ലീഷ്നാടകങ്ങളും, തമിഴ്പാട്ടുകളും ഇതെല്ലാം തർജ്ജമചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. ഇനി ഏതു ഭാഷയിലാണു പരിഭാഷപ്പെടുത്തേണ്ട പദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളുള്ളതെന്നാണു് ആലോചന.

അന്യഭാഷകളിൽ ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുള്ള മഹാകവികളുടെ കൃതികളെ ഭാഷാന്തരംചെയ്യുന്ന മഹാത്മാക്കളുടെ അഭിനന്ദനീയമായ വ്യവസായത്തെ അപവദിക്കണമെന്നോ, ശ്ലോകകാവ്യങ്ങളുടെ നാനാപ്രകാരങ്ങളായ ഉപയോഗങ്ങളെ അപലപിക്കണമെന്നോ അല്ല ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. പദ്യത്തിലധികം ഗദ്യത്തിനാണു് മലയാളത്തിൽ ആവശ്യം നേരിട്ടിട്ടുള്ളതെന്ന വാസ്തവത്തെ ബലപ്പെടുത്തിക്കാണിക്കാൻവേണ്ടി മാത്രം ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചതാണു്; പദ്യനിർമ്മാണത്തിൽ ചെയ്യുവരുന്ന ശ്രമത്തിൽ പകുതിയെങ്കിലും ഗദ്യനിർമ്മാണത്തിലായിരുന്നുവെങ്കിൽ മലയാള

ഭാഷയ്ക്ക് അതിൽപരം ഒരു ശ്രേയസ്സു വരാനില്ലെന്നുള്ള എന്റെ താഴ്മയായ അഭിപ്രായം വെളിപ്പെടുത്തണമെന്നു മാത്രമേ വിവക്ഷിതമുള്ളൂ. മറ്റു സംഗതികളിലെന്നപോലെ സാഹിത്യത്തിലും ആവശ്യവും ആഡംബരവും വേറെ ആണു്. നിത്യം ആഹാരം ചെയ്യണമെന്നതു് ഒരു ആവശ്യമാകുന്നു. അതിനു് സദ്യയുടെ വട്ടങ്ങൾ വേണമെന്നതു് ആഡംബരം. ദേഹത്തിന്റെ നഗ്നത മറയ്ക്കാൻ വസ്ത്രം കൂടിയേ തീരൂ; അതിനു കസവുകരയും കുറിയും വേണമെന്നില്ല. നിത്യോപയോഗത്തിനു വേണ്ടതിലധികം വിഭവമുള്ളവരല്ലാതെ ആഡംബരത്തിനു മോഹിക്കരുതു്. തക്കതായ വിഭവമുള്ളവർക്കുപോലും ആഡംബരപ്രിയത്വം ആശാസ്യമല്ല. നിത്യപരിശീലനംകൊണ്ടു് ആഡംബരങ്ങൾക്കു് ആസ്വാദ്യത കുറയുന്നു. ആസ്വാദ്യത്വം കുറഞ്ഞു് ആഡംബരം ആവശ്യത്തിന്റെ നിലയിലായിപ്പോയാൽ പിന്നത്തെ അവസ്ഥ ശോചനീയംതന്നെ. ഭോഗങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു വിരക്തി വന്നുപോയാൽ മനസ്സിനു് ഒന്നുകൊണ്ടും രസിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരു കഷ്ടസ്ഥിതി വന്നുകൂടും.

വൃത്തബന്ധാദി നിബന്ധനകൾ ഇരുന്നാലും ഒരുവിധം നോക്കുമ്പോൾ എഴുതി ഫലിപ്പിക്കാൻ ഉള്ള എളുപ്പം ഗദ്യത്തിലധികം പദ്യത്തിലാകുന്നു. പദ്യത്തിന്റെ കെട്ടുപാടുതന്നെ അതിനൊരു രക്ഷയാകുന്നു. ക്ഷുദ്രങ്ങളായ ചില ദോഷങ്ങളൊന്നും അതിൽ തെളിയുകയില്ല. വ്യാകരണനിയമങ്ങൾ കൃതന്നെ അതിൽ ശൈഥില്യമനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പദങ്ങളെ ക്രമംതെറ്റി പ്രയോഗിക്കാം, ദുരന്വയം വകവയ്ക്കേണ്ടതില്ല, ഘടകപദങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കാതെ വിടാം, പദ്യത്തിൽമാത്രം ഉപയോഗിക്കാവുന്ന ചില പദങ്ങൾതന്നെയുണ്ടു്, അലങ്കാരങ്ങൾ അണിയിച്ചു് ആഹാര്യ(കൃത്രിമ)ശോഭയേണ്ടക്കാം. ഈവക സൗകര്യങ്ങൾക്കു പുറമെ കവിയശസ്സും ആശാസ്യമാണല്ലോ. എന്നാൽ 'കവി' എന്ന വിരുതുപോലെതന്നെ 'ഗ്രന്ഥകർത്താ' എന്ന പേരും വിലയുള്ളതാണെന്നു് ആലോചിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഈ അഭിപ്രായത്തിൽ പൂവ്വികന്മാരും യോജിച്ചുകാണുന്നു. 'ഗദ്യം കവീനാം നികഷം[1] വദന്തി'— ഗദ്യമെഴുതി ഫലിപ്പിക്കുന്നതിലാണു് കവിയുടെ സാമർത്ഥ്യം തെളിയുന്നതു്. ഇവിടെ കവിശബ്ദം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കയാൽ കാവ്യരൂപമായ ഗദ്യമെഴുതുന്നവനേയും കവി എന്നതന്നെ വിളിച്ചിരുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

ഏതു രൂപത്തിലായാലും സാഹിത്യം വാസനാസാധ്യമാകുന്നു. വാസനയുള്ളവന്റെ കൃതിക്കുള്ള ആസ്വാദ്യത ഒന്നു വേറെത്തന്നെ. എങ്കിലും വാസന പദ്യകൃതിയിലാണു് അത്യാവശ്യം; വാസനയില്ലാത്തവൻ എഴുതിക്കൂട്ടുന്ന ശ്ലോകങ്ങളെയാണു് 'നാൽക്കാലികം' എന്നു പറഞ്ഞു പരിഹസിക്കുന്നതു്. ഐന്ദ്രജാലികനെപ്പോലെ ഇല്ലാത്തതിനെ ഉണ്ടാക്കുകയും ഉള്ളതിനെ ഇല്ലായ്മചെയ്കയും ആണത്രെ കവിധർമ്മം. ഗദ്യകാരനാകട്ടെ ഉള്ള വാസ്തവം വെളിപ്പെടുത്തിയാൽ മതിയാകും.

'നിയതികൃതനിയമരഹിതാം ഹ്ലാദൈകമയീമനന്യപരതന്ത്രാം
നവരസരുചിരാം നിർമ്മിതിമാദധതീ ഭാരതീ കവേർജ്ജയതി'[2]

---

1. നികഷം=ഉരകല്ലു്.

2. ദൈവകൃതമായ നിയമത്തോടുകൂടാത്തതും (അചേതനങ്ങളെ സചേതനങ്ങളായും മറിച്ചും കാവ്യപ്രപഞ്ചത്തിലേ കാണൂ) ആഹ്ലാദസ്വരൂ

എന്നു് ആലങ്കാരികന്മാർ ഘോഷിക്കുന്ന ബ്രഹ്മസൃഷ്ടി വിലക്ഷണമായ വിചിത്രസൃഷ്ടി ചെയ്യേണ്ടുന്ന ഭാരം കവിക്കേ ഉള്ള. ഈവിധം തല്ക്കാലസ്ഥിതിയുടെ വാസ്തവം പര്യാലോചിക്കുമ്പോഴം മലയാളി മടിയനാണെന്നു പണ്ടേതന്നെ ഉള്ള പഴി കവിതാസംരംഭംകൊണ്ടു ബലപ്പെട്ടുത്താതെ ഭാഷാഭിമാനികം ആവശ്യവും ഉപയോഗവും ഉള്ള ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതി വിജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിക്കു ശ്രമിക്കേണ്ടതാണെന്നു് ഓമ്മപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മലയാളത്തിൽ പദ്യരീതിയെല്ലാം സംസ്കൃതമനുസരിച്ചാകുന്നു. പ്രഭാതത്തിൽ താമരപ്പൂ വിടരും, ആമ്പൽ കൂമ്പും; അന്തിക്കു് നേരേമറിച്ചു് ആമ്പൽപ്പൂ വിടരും, താമരപ്പൂ കൂമ്പും; അതിനാൽ സൂര്യൻ കമലിനീവല്ലഭനും, ചന്ദ്രൻ കുമുദിനീവല്ലഭനുമാകുന്നു. വേഴാമ്പൽ വഷ്ജലം മാത്രമേ കുടിക്കയുള്ള; അതിനാൽ അതു മേഘത്തോടു് ജലം യാചിക്കുന്നു. മേഘം നദീസമുദ്രാദിജലാശയങ്ങളിൽനിന്നും ജലം എടുത്തു വഷിക്കുന്നു. വഷ്ജലബിന്ദുക്കളം മുത്തുച്ചിപ്പിയിൽ പതിച്ചാൽ കാലവിശേഷംകൊണ്ടു മുത്തായി ചമയും. സ്ഥലത്തിലുള്ള ജന്തുക്കളെല്ലാം സമുദ്രത്തിലുണ്ടു്. ചമ്പകപ്പൂവിൽ മാത്രം വണ്ടു ചെല്ലുകയില്ല. അശോകത്തിനു് സ്ത്രീകളുടെ പാദസ്പർശം വളമാണു്. യശസ്സിനു വെളുപ്പും സൗരഭ്യവുമുണ്ടു്. ഔദാര്യശസ്സു് കറുപ്പും ദുർഗ്ഗന്ധവുമുള്ളതാണു്. വിരഹം ഒരഗ്നിയാകുന്നു; വിരഹിക്കു ചന്ദ്രചന്ദനാദികളിൽ ഉഷ്ണപ്രതീതിയുണ്ടാകും. ചന്ദനവൃക്ഷത്തിൽ സർപ്പാകൃഷ്ണസർപ്പം ചുറ്റിയിരിക്കും. ഉദയാസ്തമയങ്ങൾക്കു് ഓരോ പർവ്വതമുണ്ടു്; അതുകം സമുദ്രത്തിലും ആകാം. ഈവക സംസ്കൃതകവികളുടെ സങ്കേതങ്ങളെല്ലാം ഭാഷയിലും സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഗദ്യരീതിക്കാകട്ടെ സംസ്കൃതാശയം വേണ്ട. സംസ്കൃതത്തിനുതന്നെ ശരിയായ ഒരു ഗദ്യരീതി ഏർപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ചമ്പൂപ്രബന്ധങ്ങളിൽ കാണുന്ന ഒരുവക ഗദ്യം ആ പേരിനുതന്നെ അർഹമല്ല. വളച്ചുകെട്ടി വലിച്ചുനീട്ടി വലിയവലിയ സമാസങ്ങംകൊണ്ടു നിറച്ചു് അവസാനിക്കാത്ത വിശേഷണങ്ങളും ചേർത്തു് പെരുമ്പാമ്പു് ഇഴയുന്നതുപോലെയുള്ള മട്ടിൽ എഴുതിക്കൂട്ടുന്ന പദജാലത്തെയാണു് കവികം പ്രാധാന്യേന ഗദ്യം എന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നതു്. ശാസ്ത്രകാരന്മാരുടെ ഗദ്യമാകട്ടെ ഇതിനു വിപരീതം—"പർവ്വതോ വഹ്നിമാൻ | ധൂമവത്വാൽ | യഥാ മഹാനസെ | തഥാചായം | തസ്മാത്തഥാ" പർവ്വതത്തിൽ അഗ്നിയുണ്ടു്: ധൂമമുള്ളതിനാൽ. അടുക്കളയിലെപോലെ. അതുപോലിവിടെയും. അതിനാലങ്ങനെ | ഈമാതിരി മുറിവാക്യങ്ങളാണു താക്കിക്കന്മാർക്കും മറ്റും പ്രിയം. വാദങ്ങളിൽ പൂർവ്വപക്ഷവും സിദ്ധാന്തവും തിരിച്ചറിവാൻ പ്രയാസം. വാക്യങ്ങളുടെ അന്യോന്യസംബന്ധം കുറിപ്പാൻ ഘടകങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കയില്ല. യുക്തിപ്രതിപാദനങ്ങളിൽ കാര്യകാരണങ്ങളും ചേർത്തു് ചങ്ങലപോലെ നീട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നിടത്തു് മദ്ധ്യേ പല കണ്ണികളും വിട്ടുകളയും. ശാസ്ത്രകാരന്മാരിൽ പ്രാചീനർ ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്ന സരളരീതിയെ ഈ നവീനർ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനു പകരം ഉടച്ചു നാശമാക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. താക്കിക്കന്മാർ ദീർഘവാക്യങ്ങളെ

പവും സർവ്വപ്രകാരേണ സ്വതന്ത്രവും ശൃംഗാരാദി നവരസമനോഹരവുമായ നിർമ്മാണത്തെ വഹിക്കുന്ന കവിഭാരതി—കവിവചനം—സർവ്വോൽക്കർഷേണ ജയിക്കുന്നു.

ഉപയോഗിക്കാറില്ലെന്നില്ല; എന്നാൽ അവർ വാക്യം നീട്ടുന്നതു് സമാസം ചെയ്ത പദങ്ങളെ നീട്ടുന്നതിലാകുന്നു. ഇക്കാലത്തെ ലോകവ്യവഹാരങ്ങൾക്കു് ഉപയോഗികളായ വിഷയങ്ങളും സംസ്കൃതത്തിൽ ചുരുങ്ങും. അതിനാൽ ഗദ്യഗ്രന്ഥകാരന്മാക്കു ശബ്ദസമ്പാദനം ഒന്നിനുവേണ്ടി മാത്രമല്ലാതെ രീതി വിഷയാദികളുടെ ആവശ്യത്തിലേക്കായി സംസ്കൃതത്തെ ആശ്രയിക്കേണ്ടതില്ല; താനുണ്ണാത്തേവരോ വരം കൊടുക്കുന്നതു്?

ഗദ്യഗ്രന്ഥകരണത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷാണു് നമ്മെ സഹായിക്കുന്നതു്. ദേശം തോറും വേറെ വേറെ ഭാഷകളും സംസാരിക്കുന്ന ഇന്ത്യക്കാക്കു് ഒരു പൊതു ഭാഷ എന്നു പറയുന്നതിനു് ഇംഗ്ലീഷ് ഒന്നേ ഉള്ളൂ. അതു രാജഭാഷയാണെന്നു മാത്രമല്ല, ലോകമൊട്ടുക്കു പ്രചാരമുള്ളതും ഇഹലോകപ്രയോജനങ്ങൾക്കു സംസ്കൃതത്തേക്കാളും ഉപകരിക്കുന്നതും ആകുന്നു. ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസം ആ ഭാഷയിലാണു്; അതിൽ മാത്രമേ സാധിക്കയുള്ളൂ. അതിനാൽ 'ഭാഷാഭൂഷണം' സംസ്കൃതാലങ്കാരികന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളനുസരിച്ചു് ഉണ്ടാക്കിയതു പോലെ ഈ 'സാഹിത്യസാഹ്യം' ആംഗലാലങ്കാരികന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി നിർമ്മിക്കുന്നു. ഭാഷാഭൂഷണത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള പ്രധാനാലങ്കാരങ്ങളും, വ്യംഗ്യമര്യാദ, ഗുണദോഷങ്ങളും ഇതെല്ലാം ഗദ്യകൃതികളിലും ഉപയോഗമുള്ളവതന്നെ; ആയവ സംഗതികളെ ഇവിടെ പ്രത്യേകിച്ചെടുക്കുന്നില്ല.

ഗദ്യം, പദ്യം, മിശ്രം എന്നു സാഹിത്യത്തിനു മൂന്നു വിഭാഗം പറഞ്ഞതു് അതിന്റെ പുറമേയുള്ള വേഷം പ്രമാണിച്ചാകുന്നു. പ്രയോജനം അല്ലെങ്കിൽ ഉദ്ദേശ്യം അടിസ്ഥാനമാക്കി വിഭജിക്കുന്നതായാൽ കൃതികളെ ശാസ്ത്രം എന്നും കാവ്യം എന്നും രണ്ടുവകയായി തരംതിരിക്കാം. ഒരു ഗ്രന്ഥകാരൻ ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിക്കുന്നതു പ്രധാനമായി ഒരുദ്ദേശം കരുതീട്ടാണല്ലോ; ആ ഉദ്ദേശത്തിന്റെ സ്വഭാവമനുസരിച്ചും ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വിഭജിക്കാം. ഉദ്ദേശം പ്രാധാന്യേന രണ്ടു വിധം: (1) ഉപദേശം (2) വിനോദം. രാമാദികളെപ്പോലെ വർത്തിക്കണം. രാവണാദികളെപ്പോലെ അരുതു് എന്നു ഗുണദോഷിക്ക മാത്രമല്ല ഇവിടെ ഉപദേശംകൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. പ്രകൃതിയുടെ രഹസ്യങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുക, ലോകവ്യവഹാരങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുക, കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുക എന്നുവേണ്ട ഏതു പ്രകാരത്തിലും ജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധി ചെയ്യുന്നതൊക്കെ ഉപദേശത്തിലുൾപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ ഭാഗവതം, ജ്ഞാനപ്പാന, കാലജ്ഞാനം, സഹസ്രയോഗം, വിജ്ഞാനമഞ്ജരി, ഭാഷാഭൂഷണം, ഭൂവിവരണസിദ്ധാന്തം, വ്യവസ്ഥിതിയും ബോധവും, പൗരകൃത്യം മുതലായ കൃതികളെല്ലാം ശാസ്ത്രം എന്ന വിഭാഗത്തിൽ ചേർന്നവയാണു്. ഈവക ഗ്രന്ഥങ്ങളും അതാതു വിഷയങ്ങളിൽ വായനക്കാക്കു് അറിവു സമ്പാദിച്ചുകൊടുക്കണമെന്ന മുഖ്യോദ്ദേശ്യത്തിന്മേൽ രചിക്കപ്പെട്ടവയാകുന്നു. ഈശ്വരസൃഷ്ടിയിൽ ചേതനങ്ങളായും അചേതനങ്ങളായും പലവിധത്തിലുള്ള വസ്തുക്കളുടെ സ്വരൂപവും സ്വഭാവവും പ്രവൃത്തിയും മറ്റും ചമല്ക്കാരത്തോടുകൂടി വർണ്ണിച്ചു തന്മയത്വം വരുത്തീട്ടും, വാക്കിൽ ഫലിതം പ്രയോഗിച്ചും കാവ്യരസംകൊണ്ടു വായനക്കാരെ രസിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള മുഖ്യപ്രയോജനമുദ്ദേശിച്ചും ഉണ്ടാക്കുന്ന കൃതികളും, വിനോദപ്രധാനങ്ങളാകയാൽ കാവ്യം എന്ന രണ്ടാം ഇനത്തി

ല്യംപ്പെട്ടന്നു. അതിനാൽ നളചരിതം മുതലായ ആട്ടക്കഥകളും, ശാകുന്തളം, ഉത്തരരാമചരിതം മുതലായ നാടകങ്ങളും; ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം മുതലായ മഹാകാവ്യങ്ങളും, മയൂരസന്ദേശം, അന്യാപദേശശതകം മുതലായ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളും, ഇന്ദുലേഖ, മാത്താണ്ഡവർമ്മ മുതലായ ആഖ്യായികകളും (നോവലുകളും); മുതലനായാട്ട്, ഞാൻ ധ്വരയായതു് മുതലായ ചെറുകഥകളും; ജൂബിലിമഹോത്സവം, കാശിയാത്ര മുതലായ വൃത്താന്തങ്ങളും ഇതെല്ലാം കാവ്യം എന്ന ഇനത്തിന്റെ വകഭേദങ്ങളും. ഹൃദയാകർഷകമായ കൃതി കാവ്യം; ബുദ്ധിവികാസകരമായതു ശാസ്ത്രം; കവിക്കു മനോധർമ്മം പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു കാവ്യത്തിലേ വകയുള്ളു; പദ്യവും കാവ്യത്തിലേ ശോഭിക്കയുള്ളു. ശാസ്ത്രത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ വസ്തുക്കളെ യഥാസ്ഥിതമായ മട്ടിൽ സരളമായ ഗദ്യംകൊണ്ടു പ്രതിപാദിക്കണം.

എന്നാൽ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒട്ടുമേ കാവ്യരസം പാടില്ലെന്നോ കാവ്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ തത്വോപദേശം ചെയ്കൂടെന്നോ ഇല്ല. കാവ്യശാസ്ത്രഭേദം പ്രധാനോദ്ദേശ്യം പ്രമാണിച്ചു ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നേ ഉള്ളൂ. ഉപദേശം മാത്രമായിട്ടോ വിനോദം മാത്രമായിട്ടോ ഒരു കൃതി ഉണ്ടാക്കുന്നതുതന്നെ അസാദ്ധ്യമാകുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, കേവലം ഉപദേശരൂപമായ ഗ്രന്ഥം അതിന്റെ ശ്ലഷ്ടതയാൽ ഒരുവനും രസിക്കയില്ല; നേരേമറിച്ചു് വിനോദം മാത്രമായാൽ പഞ്ചസാര മാത്രമായിത്തീർന്നാലെന്നതുപോലെ എളുപ്പത്തിൽ ചെടിച്ചുപോകും. പ്രായേണ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ഉപദേശങ്ങളെ കാവ്യരസംകൊണ്ടു മധുരീകരിക്കയാണു ചെയ്യാറുള്ളതു്. വല്ലനകളൊക്കെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു് വെറും സംഗതികളും മാത്രം പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനാൽ 'പ്രാചീനാര്യാവർത്തം' വായിക്കുന്നതിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ അസ്വാരസം നടിക്കുന്നു. 'അന്യാപദേശശതകം' ആകട്ടെ മേഘം, സമുദ്രം, വൃക്ഷം മുതലായ അചേതനവസ്തുക്കളിൽ ചേതനധർമ്മാരോപണം ചെയ്യുന്ന കവിതയാകയാൽ അതിലെ ഉപദേശങ്ങളും സരസങ്ങളായിരിക്കുന്നു. ഒരു സംസ്കൃതകവി ഇസ്സംഗതി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക:

"യദ്വോദാൽ പ്രഭൃസമ്മിതാദധിഗതം ശബ്ദപ്രധാനാച്ചിരം
യച്ചാർത്ഥപ്രവണാൽ പുരാണവചനാദിഷ്ടം സുഹൃത്സമ്മിതാൽ
കാന്താസമ്മിതയാ യയാ സരസതാമാപാദ്യ കാവ്യശ്രിയാ
കർത്തവ്യേ കുതുകീ ബുധോ വിരചിതസ്തസ്യൈസ പ്രഹാം കർമ്മഹേ"

വേദം ഇന്നതു ചെയ്യണം, ഇന്നതു ചെയ്യരുതെന്നു പ്രഭുവിനെപ്പോലെ നമ്മെ ശാസിക്കുന്നു; പുരാണം സുഹൃത്തിനെപ്പോലെ മദ്ധ്യസ്ഥന്റെ നിലയിൽ ഹിതമുപദേശിക്കുന്നു. കാവ്യമാകട്ടെ, കാന്തയെപ്പോലെ നമ്മെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി കൃത്യങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നു.

ഇനി ജാതിഭേദം എന്നു് മറ്റൊരു ഉപാധിയിൽ കൃതികളെ തരംതിരിക്കാം. ഇതു് ഏതുവക കൃതിയാണു്? ഇതിന്റെ പ്രകൃതമെന്തു്? കഥയോ? വർണ്ണനമോ? വിവരണമോ? സമർത്ഥനമോ? എന്നു നാം ചോദിക്കാറുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ രൂപംപ്രമാണിച്ചു് ആഖ്യാനം, വർണ്ണനം, വിവരണം, ഉപപാദനം എന്നു സാഹിത്യത്തിനു നാലു വിഭാഗം കല്പിക്കാം. ഇതും ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കലർന്നിട്ടേ കാണുകയുള്ളൂ. ഈ നാലു വകയിൽ ഒന്നു മാത്രമായിട്ടു് ഒരു കൃതി ഉണ്ടാക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യം അപൂർവ്വമാണു്. മരവേല,

കല്ലുവേല, ഇരുമ്പുവേല ഇതെല്ലാം ഗൃഹനിർമ്മാണത്തിനു് ആവശ്യപ്പെട്ടന്നതുപോലെ മേൽപ്പറഞ്ഞ നാലു തരവും ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്തിനു് ആവശ്യപ്പെട്ടന്നു. ഓരോന്നിന്റെ ഏറ്റക്കുറവുകളും ആവശ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവംപോലെ എന്നേ ഉള്ള. ഗൃഹം പണിയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ എല്ലാ പണികളുടേയും സ്വഭാവം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടുന്നപോലെ ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടാക്കുവാൻ അഭ്യസിക്കുന്നവർ വാചകമെഴുത്തുന്നതിന്റെ വകഭേദങ്ങളെല്ലാം പ്രത്യേകിച്ചു ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഓരോന്നിന്റെ സ്വഭാവമറിഞ്ഞവനു് അതാതുകളെ യഥാസ്ഥാനം വിനിയോഗിക്കുന്നതു സുഖമായിരിക്കും.

ആഖ്യാനം

ഒരു സംഗതി നടന്നതായി പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനു പൊതുവെ ചെയ്യുന്ന പേരാകുന്നു 'ആഖ്യാനം' എന്നതു്. കഥാകഥനം ആണു് ആഖ്യാനത്തിന്റെ സ്വഭാവം. ചെറുപ്പകാലങ്ങളിൽ നമ്മെ ഉറക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അമ്മമാർ പറയുന്ന കഥകൾക്കും നാടകങ്ങളിലും ആഖ്യായികകളിലും മഹാകവികൾ കെട്ടിച്ചേർക്കുന്ന കഥകൾക്കും മദ്ധ്യേ പലതരത്തിലും കഥകളുണ്ടു്: (1) അതിബാല്യത്തിൽ ശിശുക്കൾക്കു കേട്ടു രസിക്കാനുള്ള ധാത്രീകഥകൾ, (2) കൗമാരാവസ്ഥയിൽ കുട്ടികൾക്കു വായിച്ചുരസിക്കേണ്ടുന്ന യക്ഷിക്കഥകൾ, (3) പ്രൗഢന്മാർക്കു് ആലോചിച്ചു രസിക്കത്തക്ക ആഖ്യായികകളും നാടകങ്ങളും. പക്ഷി മൃഗാദി തിര്യക്കുജന്തുക്കളിൽ മനുഷ്യധർമ്മമാരോപിച്ചു് അവയെ പാത്രങ്ങളാക്കി കെട്ടിച്ചമയ്ക്കുന്ന കഥകൾക്കു് നീതികഥകൾ എന്നു പേർ പറയുന്നു. കഥ പറഞ്ഞു രസിപ്പിക്കുന്നതോടുകൂടി കുട്ടികൾക്കു സദാചാരോപദേശം ചെയ്യണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തിൻപേരിൽ രചിക്കുന്നതാകയാൽ നീതികഥകൾക്കെല്ലാം ഒരു സാരം, അല്ലെങ്കിൽ സദുപദേശം, ഉണ്ടായിരിക്കണം. ചാണക്യസൂത്രം, ഹിതോപദേശം, ഈസോപ്പുകഥകൾ ഇത്യാദികൾ നീതികഥകളാകുന്നു. ഭാരതം പാണ്ഡവന്മാരുടെ കഥ; അതിൽ പ്രസംഗവശാൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള നളൻ, ശകുന്തള മുതലായവരുടെ കഥകൾക്കു് ഉപാഖ്യാനം എന്നു പേർ പറയാറുണ്ടു്. ഒരു പ്രധാന കഥയിൽ അംഗമായിട്ടു നില്ക്കുന്ന കഥ ഉപകഥ. ഉപാഖ്യാനങ്ങളിൽ മിക്കതും പുരാണങ്ങളിലെ ഉപകഥകളാകുന്നു. റിപ്പോർട്ടു് അല്ലെങ്കിൽ അനുഖ്യാനം, പത്രങ്ങളിലെ സ്ഥലചെയ്തികൾ, ദേശവൃത്താന്തങ്ങൾ ഇത്യാദികളും ആഖ്യാനത്തിന്റെ വകഭേദങ്ങൾതന്നെ.

ഉദാഹരണങ്ങൾ:

ധാത്രീകഥ

ഒരു മണ്ണാങ്കട്ടയും ഒരു കരിയിലയുംകൂടി കാശിക്കു പുറപ്പെട്ടു. കുറച്ചുവഴി ചെന്നപ്പോൾ ഒരു കാറ്റു വന്നു. അപ്പോൾ മണ്ണാങ്കട്ട കരിയിലയുടെ മീതെ ഇരുന്നു കൂട്ടുകാരനെ രക്ഷിച്ചു. പിന്നെയും അവർ യാത്ര തുടർന്നപ്പോൾ ഒരു മഴ വന്നു. ഇത്തവണ കരിയില മണ്ണാങ്കട്ടയെ മൂടിയിരുന്നു് അതിനെ രക്ഷിച്ചു. പിന്നെയും അവർ കുറെക്കൂടി വഴി പോയപ്പോൾ ഒരു കാറ്റും മഴയുംകൂടി വന്നു. മണ്ണാങ്കട്ട അലിഞ്ഞുപോയി, കരിയിലയങ്ങു പറന്നും പോയി. ഇങ്ങനെ ഒരു കഥ.

പോലീസുകാരൻ ജയിച്ചു

വാതുപിടിച്ചാൽ തോല്പിക്കാൻ അസാദ്ധ്യമായ ഒരു പോലീസുകാരനുണ്ടായിരുന്നു. അവനെ കൊല്ലത്തുനിന്നും കോട്ടയത്തേക്കു മാറ്റിയപ്പോൾ

കൊല്ലം ഇൻസ്പെക്ടർ കോട്ടയത്തെ ഇൻസ്പെക്ടർക്ക് ആ പോലീസുകാരൻ ബഹുസമർത്ഥനാണെന്നും വാതുവെച്ചാൽ അവനെ ജയിക്കുവാൻ ആർക്കും തന്നെ പ്രയാസമാണെന്നും എഴുതി അയച്ചിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അവൻ കോട്ടയംഇൻസ്പെക്ടരെ കാണാൻ ചെന്നപ്പോഴും അദ്ദേഹം അയാളോട് 'എന്താ ഇവിടെ വന്നതിൽപിന്നെ വാതിൽ ഒന്നും ജയിച്ചില്ലേ' എന്നു ചോദിച്ചു. 'ജയിപ്പാനൊന്നും പ്രയാസമില്ല. പക്ഷേ, വേണ്ടെന്നുവച്ചു മിണ്ടാതിരുന്നതാണ്' എന്നു് അവൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. 'ആകട്ടെ എന്നോട് വല്ലതും വാതുവെച്ചു നേടാൻ കഴിയുമോ? എന്നു് ഇൻസ്പെക്ടർ ചോദിച്ചു. 'കഴിയും' എന്നു പോലീസുകാരൻ മറുപടിയും പറഞ്ഞു, രണ്ടുറുപ്പികവീതം വാതു നിശ്ചയിച്ചു് ഇൻസ്പെക്ടരുടെ തോളിൽനിന്നു രണ്ടംഗുലം താഴെ ഒരു 'കുത്ത കല ഉണ്ട്' എന്നു പോലീസുകാരനും 'ഇല്ലെ'ന്നു് ഇൻസ്പെക്ടരും വാദിച്ചു. ഉടൻതന്നെ പോലീസുകാരനോട് ജയിക്കണം എന്ന വാശിയിന്മേൽ ഇൻസ്പെക്ടർ ഉടുപ്പഴിച്ചു ശരീരം കാണിച്ചു. പറഞ്ഞതുപോലെ കല കാണാത്തതിനാൽ ആ വാതിൽ പോലീസുകാരനു ജയം കിട്ടിയില്ലെങ്കിലും അതിനേക്കാൾ വലുതായ ഒരു വീരവാദത്തിൽ അപ്പോൾത്തന്നെ അയാൾക്കു ജയംകിട്ടി. എന്തെന്നാൽ 'താൻ ഇൻസ്പെക്ടരെ ഒന്നാമതായി കാണുന്ന ദിവസം എല്ലാവരുടേയും മുമ്പിൽവെച്ചു് അദ്ദേഹത്തിനെക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉടുപ്പഴിപ്പിക്കാം എന്നു പന്തുണ്ടു് രൂപ കീരാറിന്മേൽ അയാളുടെ ചങ്ങാതിമാരോട് മുമ്പുതന്നെ അയാൾ ഒരു വാതു നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. അതിൽ ജയിച്ചതുകൊണ്ടു് ചങ്ങാതിമാരോട് പന്തുണ്ടു രൂപാ വാങ്ങിച്ചു് അതിൽ രണ്ടുരൂപാ ഇൻസ്പെക്ടർക്കു കൊടുത്തു. ബാക്കി പത്തുരൂപ പേപ്പിൽ ഇട്ടുകൊണ്ടു പോകയുംചെയ്തു.

—വിനോദമാലിക

തേനനും കുഞ്ഞനും

മലബാർ ജില്ലയിൽ കടത്തനാട്ടു് എന്ന ദിക്കിൽ 'തച്ചോളി'ത്തറവാട്ടിൽ 18 വയസ്സു പ്രായമുള്ള 'തേനൻ' എന്നൊരാളുണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ ബാല്യകാലത്തിൽത്തന്നെ ആ തറവാട്ടവക അധികാരങ്ങളും എല്ലാം അരിയാരിക്കോവിലകത്തെ തമ്പുരാൻ അടക്കിയിരുന്നു. അക്കാലത്തു് ഒരു മനുഷ്യന്റെ ശ്രേയസ്സു് അയാളുടെ യുദ്ധസാമർത്ഥ്യത്തെ അവലംബിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു് തേനൻനായർ തുളനാട്ടിൽച്ചെന്നു് ആയുധാഭ്യാസം പൂർത്തിവരുത്തണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. താൻ നാട്ടിലില്ലാത്തപ്പോഴും തന്റെ അനുജനായ കുഞ്ഞനെ ശത്രുക്കൾ നിഗ്രഹിച്ചേക്കുമെന്നുള്ള ഭയംകൊണ്ടു് അവനെ പുറത്തുവിടരുതെന്നു കാരണവരോടും ഉടപ്പിറന്നവളോടും പ്രത്യേകം പറഞ്ഞു; കുഞ്ഞനു്, ക്ഷാമംകൊണ്ടുള്ള വിലക്കുകൂതലും മറ്റും നോക്കാതെ, ശരിയായി ക്ഷേണാദികളും കൊടുത്തു രക്ഷിക്കുന്നതിനു സഹോദരിയോടും ഏറ്റുപ്പാടുംചെയ്തു.

തേനൻനായർ വാളും പരിചയും എടുത്തുകൊണ്ടു വീട്ടിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു. അടുത്തുള്ള തന്റെ ഭാര്യവീട്ടിലും ചെന്നു് കുഞ്ഞനെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം അന്വേഷിക്കുന്നതിനു ചട്ടംകെട്ടി, അയാൾ തുളനാട്ടിലെത്തി.

തുളനാടൻവിദ്യ പഠിച്ചുതുടങ്ങി. ഈ കാര്യങ്ങളം എല്ലാം മൻപറഞ്ഞ തമ്പുരാൻ അറിഞ്ഞു. തമ്പുരാനു് കുഞ്ഞനെ കാണണമെന്നു തോന്നി. കുഞ്ഞനെ കോവിലകത്തേക്കു കൊണ്ടുചെല്ലുന്നതിനായി നാലു നായന്മാരെ അയച്ചു. തേനൻ ഇല്ലാത്തപ്പോളം കുഞ്ഞനെ ശരിയായി രക്ഷിക്കുന്നതിനു് ആരുമില്ലല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചിട്ടായിരിക്കാം തമ്പുരാനു പെട്ടെന്നു് ഇത്ര വാത്സല്യം തോന്നിയതു്. ഈ കാലത്തു് തമ്പുരാൻ തച്ചൊള്ളിവീട്ടുകാരോടു പ്രത്യേകം സ്നേഹം ഭാവിച്ചുവന്നിരുന്നു. തേനന്റെ ഉടപ്പിറന്നവളെ സംബന്ധംചെയ്തതുകൊള്ളാമെന്നും തമ്പുരാൻ കുറച്ചു മുമ്പു് കാരണവരെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പ്രധാന നായർ തറവാടുകളിലൊന്നിലും തമ്പുരാക്കന്മാരെക്കൊണ്ടോ, നമ്പൂതിരിമാരെക്കൊണ്ടോ സംബന്ധം ചെയ്യിക്കുക അക്കാലത്തു പതിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. തങ്ങളുടെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചുപോയതിനാലാണു് തമ്പുരാനു് ഇപ്രകാരം ഒരഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കാൻതന്നെ ധൈര്യമുണ്ടായതെന്നു മനസ്സിലായപ്പോളം വയസ്സനു വളരെ വ്യസനിച്ചു; എങ്കിലും തങ്ങളുടെ തല്ക്കാലസ്ഥിതിക്കു തമ്പുരാനെ ദ്വേഷ്യപ്പെടുത്തരുതല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു്, 'തേനൻ വന്നിട്ടു് ആലോചിക്കാം' എന്നു പറഞ്ഞയച്ചു. കാര്യം ഇങ്ങനെ ഒക്കെ ഇരുന്നതുകൊണ്ടു് കുഞ്ഞനെ കൊണ്ടുചെല്ലാനായി നായന്മാർ വന്നപ്പോളം കാരണവർ യാതൊരു ചതിയുമുണ്ടാകുമെന്നു സംശയിച്ചില്ല. ബാലനായ കുഞ്ഞനെ വധിക്കത്തക്കവണ്ണം നീചത്വം തമ്പുരാനുണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നായിരുന്നു വയസ്സന്റെ വിശ്വാസം. കുഞ്ഞനോടു കോവിലകത്തു പോയിവരാൻ പറഞ്ഞു. കുഞ്ഞൻ വാളും പരിചയും എടുക്കാൻ ഭാവിച്ചപ്പോളം 'കോവിലകത്തു പോകുമ്പോളം ആയുധം വേണ്ട' എന്നു കാരണവർ പറഞ്ഞു. ആ ബാലൻ നായന്മാരുടെ കൂടെ കോവിലകത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു; കുഞ്ഞൻ എത്തിയ ഉടനെ തമ്പുരാൻ വളരെ സന്തോഷം ഭാവിച്ചു വീട്ടുകാര്യങ്ങളെല്ലാം ചോദിച്ചിട്ടു താൻ പുതുതായി ഒരു കല്യാണം കഴിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അതു പെണ്ണു നോക്കണമെന്നും തമ്പുരാൻ പറഞ്ഞു. കുഞ്ഞൻ കല്യാണക്കത്തു കടന്ന ഉടനെ വാതിൽ അടച്ചുകളഞ്ഞു. തന്റെ സ്ഥിതി മനസ്സിലായ ഉടനെ ആ കുട്ടിക്കു് വലുതായ വ്യസനം ഉണ്ടായി. വളരെനേരം കിടന്നിട്ടും ക്ഷീണം കൊണ്ടുറങ്ങുന്നതിനുപോലും ആരെയും കണ്ടില്ല. ഇങ്ങനെ രണ്ടുദിവസം കഴിഞ്ഞു. മൂന്നാംദിവസം അവശനായി ക്കിടന്നു വ്യസനിക്കുമ്പോളം ഒരു കാലൊച്ച കേട്ടു. തന്റെ ജ്യേഷ്ഠത്തിയമ്മയാണെന്നു കുഞ്ഞനു് എങ്ങനെയോ തോന്നി, "ആരാണതു്, എന്റെ ഏട്ടത്തിയമ്മയല്ലേ?" എന്നു ചോദിച്ചു. വാസ്തവത്തിൽ അതു് തേനന്റെ ഭാര്യയായ ചീരുക്കുട്ടിയമ്മതന്നെ ആയിരുന്നു. ആ സ്ത്രീ കോവിലകത്തു കുളത്തിൽ കുളിക്കാൻ പോകുമ്പോഴാണു് കുഞ്ഞന്റെ ശബ്ദം കേട്ടതു്.

ചീരു: അതു കുഞ്ഞനല്ലേ? ഇതു് ആരു ചതിച്ച ചതിയാണെന്റെ കുട്ടീ!

കുഞ്ഞൻ: 'തമ്പുരാൻ ചതിച്ചതു്. വെള്ളംപോലും കുടിക്കാതെ രണ്ടുദിവസമായി ഞാനിവിടെ കിടക്കുന്നു. എന്റെ അവസാനം അടുത്തു. വരാനുള്ളതിനെ തടുക്കാൻ കഴിയില്ലല്ലോ.' വീട്ടിലാരോടും ഇപ്പോളം

പറയേണ്ട. താമസിയാതെ എല്ലാവരും അറിയും. ഏട്ടൻ വന്നിട്ട് ചോദിച്ചുകൊള്ളും.

ചീരു: ഒരു നിവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ ഇന്നു നിന്നെ ഇവിടുന്നു കൊണ്ടുപോകും. എന്റെ കുട്ടീ, നിനക്കു് ഇങ്ങനെ വന്നല്ലോ.

ജ്യേഷ്ഠത്തിയമ്മ ഒന്നു മുങ്ങീട്ടു തോത്താതെതന്നെ കാവിൽഭഗവതിയായ പരദേവതയുടെ സന്നിധാനത്തിലെത്തി ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു: 'തറവാട്ടു രക്ഷിച്ചുപോരുന്ന പൊന്നമ്മേ! ഞാൻ കാവുട്ടും പാട്ടും കഴിച്ചു് അമ്പലത്തിന്റെ മണ്ണോടു നീക്കി പൊന്നോടം ഇടീക്കാം. ഇന്നു പതിനെട്ടാംനാഴികയ്ക്കകം തച്ചൊള്ളിത്തേനൻ ഇവിടെ എത്തണമേ.' തന്റെ ഭവനത്തിൽ എത്തി ആരോടും ഒന്നും മിണ്ടാതെ അറ തുറന്നു് ഈറനോടെ തറയിൽ കമഴ്ന്നു കിടന്നു. തേനൻ ദൂരത്തിലായതുകൊണ്ടു് അയാളെ ആളയച്ചു വരുത്തുന്നതിനു മുമ്പു് കുഞ്ഞൻ മരിച്ചുപോകുമെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടായിരിക്കാം ചീരുക്കുട്ടിയമ്മ ഭഗവതിയുടെ സഹായം മാത്രം ആശ്രയിച്ചിരുന്നതു്. എങ്കിലും ദൈവസഹായത്തിൽ പൂർണ്ണവിശ്വാസം ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ആളയയ്ക്കാതിരിക്കയില്ലായിരുന്നു.

തേനൻനായർ ആ ദിവസം രാത്രി തൂളനാട്ടിൽ അയാളം താമസിക്കുന്ന വീട്ടിൽ ഊണുംകഴിഞ്ഞു കിടന്നു് ഒന്നു മയങ്ങിയപ്പോഴം ആരോ മുമ്പിൽ വന്നു നില്ക്കുന്നതായി തോന്നി: 'നീ വേഗത്തിൽ പോകണം; ഇന്നു പോയില്ലെങ്കിൽ തമ്പുരാൻ കുഞ്ഞനെ കൊല്ലും.' ഇതു കേട്ടപ്പോഴം തേനൻ ഞെട്ടിയുണർന്നു് വെറും സ്വപ്നമാണെന്നു വിചാരിച്ചു് വീണ്ടും കണ്ണടച്ചു. ഉറക്കംതുടങ്ങിയ ഉടനെ നല്ലതായി നാലടി കൊണ്ടു. ഉടനെ വാളും പരിചയുമെടുത്തു് ആരോടും യാത്രയും പറയാതെ പാഞ്ഞുതുടങ്ങി. കൊടുങ്കാറ്റത്തു പഞ്ഞി പറക്കുന്നതുപോലെ തേനൻ പതിനഞ്ചു നാഴികകൊണ്ടു് തൊണ്ണൂറുനാഴിക വഴി കടന്നു് രാത്രി പതിനെട്ടാംനാഴികയ്ക്കു് കാവിൽ പുളിക്കൽപ്പടിയിലെത്തി വിളിച്ചു. ചീരുക്കുട്ടിയമ്മ ശബ്ദം കേട്ടെങ്കിലും സ്ഥാനത്തിൽനിന്നു് എഴുന്നേറ്റില്ല. തേനൻ പടിവാതിൽ കയറിച്ചാടി ഭാര്യ കിടക്കുന്ന മുറിയുടെ വാതുക്കൽ എത്തി വിളിച്ചു. കുഞ്ഞന്റെ വാത്സല്യമാനം കേട്ടയുടനെ തേനൻ കോവിലകത്തേക്കു നടന്നു് കല്ലുവാതുക്കൽ എത്തി. കാലൊച്ച കേട്ട ഉടനെ കുഞ്ഞൻ 'അതെന്റെ ഏട്ടനല്ലെ?' എന്നു ചോദിച്ചു. 'ഞാനാണു്, ഞാനാണു്, എന്റെ ഉണ്ണീ! വാതുക്കൽനിന്നു മാറി ഒരു മൂലപറ്റി നിന്നോ' എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് തേനൻ ഏഴടി പിന്നോക്കംവച്ചു് പിന്നെ മുന്നടി മുമ്പോട്ടു പോയിട്ടു് കല്ലുവാതുക്കൽ ഒരു ചവിട്ടുകൊടുത്തു. വാതിൽ പൊളിഞ്ഞുവീണു. തേനൻ അകത്തുകടന്നു് കുഞ്ഞനെ എടുത്തു തന്റെ ദേഹത്തോടണച്ചു. തന്റെ കൂടെ ഓടി എത്തിയ ഒരു സഹോദരനോടുകൂടെ അനുജനെ ഉടനേ കാവിൽ പുളിക്കലേക്കു് അയച്ചു. 'എനിക്കു തമ്പുരാനെ ഒന്നു നോക്കണം' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് തേനൻ അകത്തേക്കു കയറി. തടത്ത കാവല്ക്കാരെയെല്ലാം തോല്പിച്ചു. പള്ളിയറവാതിൽ ചവിട്ടിപ്പൊളിച്ചു.

തമ്പുരാൻ: അതാരാണു്?

തേനൻ: തച്ചൊള്ളിത്തേനൻ.

'എടാ കാലാ' നീ ഇവിടെ എങ്ങനെ എത്തി?' എന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു് തമ്പുരാൻ അടുത്തിരുന്ന വാളും പരിചയും എടുത്തുകൊണ്ടു് പുറത്തു ചാടി. എന്നാൽ തമ്പുരാന്റെ സാമർത്ഥ്യമൊന്നും തേനനോടു പറ്റിയില്ല. യുദ്ധത്തിനിടയ്ക്കു് തേനൻ അനായാസേന തമ്പുരാനെ തട്ടി താഴെ വീഴ്ത്തി. വീഴുന്നവഴിക്കു് ഒരു വെട്ടും കൊടുത്തു. തമ്പുരാൻ കഴുത്തറ്റു ഭൂമിയിൽ വീണു. അതിൽപ്പിന്നെ തച്ചൊള്ളിത്തറവാട്ടിന്റെ ശക്തി വേഗത്തിൽ വർദ്ധിച്ചു. —തച്ചൊള്ളിക്കഥ

ഉപാഖ്യാനം

നളോപാഖ്യാനം

പണ്ടു് നിഷധരാജ്യത്തു വീരസേനപുത്രനായിട്ടു് നളൻ എന്നൊരു രാജാവുണ്ടായി. അദ്ദേഹം വീര്യത്തിലെന്നപോലെ രൂപസൗന്ദര്യത്തിലും അദ്വിതീയനായിത്തീർന്നു. അക്കാലത്തു് വിദർഭരാജ്യത്തിന്റെ അധിപതിയായ ഭീമരാജാവിനു് ദമൻ എന്ന മഹർഷിയുടെ വരപ്രസാദത്താൽ ലഭിച്ച ദമൻ, ദാന്തൻ, ദമനൻ, ദമയന്തി എന്ന പുത്രരിൽ ദമയന്തി എന്ന പുത്രി, നളൻ പുരുഷരിൽ എന്നപോലെ സ്ത്രീകളിൽ രൂപലാവണ്യംകൊണ്ടു ലോകപ്രസിദ്ധയായി ചമഞ്ഞു. ദമയന്തീനളന്മാർക്കു് അന്യോന്യ ഗുണശ്രവണത്താൽ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ പരോക്ഷാനുരാഗമുളവായി. അഭിലാഷവിപ്രലംഭദശയിൽ* നളൻ വിരഹാസഹനായിട്ടു് ഒരു ദിവസം ഉദ്യാനത്തിൽ വിജനവാസംചെയ്യുമ്പോൾ ക്രീഡാതടാകത്തിന്റെ കരയിൽ ക്രീഡിക്കുന്ന സുവർണ്ണഹംസങ്ങളെക്കണ്ടു് കൗതുകം തോന്നിയിട്ടു് അതിൽ ഒന്നിനെ ഉറങ്ങുന്ന സമയം കടന്നു പിടിച്ചു; അരയന്നം ഉടൻ ഉണർന്നു വിലപിച്ചപ്പോൾ വിട്ടയക്കയും ചെയ്തു. രാജാവിന്റെ ദയാശീലം കണ്ടു് ഹംസം താൻ ഒരു പ്രത്യുപകാരമായി ദമയന്തിയോടു ദൂതു പറയാം എന്നു് ഏറ്റു് ഉടൻ കുണ്ഡിനപുരിയിൽ ചെന്നു് ദമയന്തിയുടെ അടുക്കൽ നളനെ വർണ്ണിച്ചു്, അവനും മനസ്സുകൊണ്ടു നളനെ വരിക്കുന്ന വിവരം മടങ്ങിവന്നു പറയുകയും ചെയ്തു.

താമസിയാതെ കന്യകയുടെ യൗവനാരംഭം കണ്ടു് ഭീമരാജാവു് ദമയന്തിക്കു സ്വയംവരം നിശ്ചയിച്ചു്, രാജാക്കന്മാരെ ക്ഷണിക്കാൻ ദൂതന്മാരെ അയച്ചു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ പർവ്വതമുനിയോടുകൂടി ശ്രീനാരദൻ സഞ്ചരിച്ചെന്നപ്പോഴും പ്രസംഗവശാൽ പ്രസ്താവിച്ച ദമയന്തിയുടെ അസാധാരണ ഗുണഗണങ്ങളെ കേട്ട കൗതുകംപൂണ്ടു് ഇന്ദ്രാഗ്നിയമവരുണന്മാരാകുന്ന ദിക്പാലന്മാരും സ്വയംവരത്തിനായി പുറപ്പെട്ടു. അവർ വഴിയിൽവച്ചു നളനെ കണ്ടെത്തി, ദമയന്തീകാമുകനായ ആ രാജാവിനെത്തന്നെ ദമയന്തിയുടെ അടുക്കൽ ദൂതിനയച്ചു. അത്ഥികളുടെ സ്വഭാവം അറിയുംമുമ്പേ വാഗ്ദാനംചെയ്യുപോകയാൽ ധർമ്മപാശബദ്ധനായ നളൻ ഇന്ദ്രാദികളുടെ പ്രതാപത്താൽ അദൃശ്യമൂർത്തിയായിട്ടു് യാതൊരു പ്രതിബന്ധവുംകൂടാതെ കന്യാന്തഃപുരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് അവളോടു് ഇന്ദ്രാദികളുടെ പ്രാർത്ഥനയെ അറിയിച്ചു. തന്റെ വരനായ നളൻ അന്യന്റെ ദൂതനായി വന്നതിനാൽ ദമയന്തി വ്യസനിക്കയും നളൻ അവളുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാത്തി

* വിവാഹമാഗ്രഹിച്ചു് വേർപെട്ടിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ.

നും സമാധാനംപറകയും ചെയ്യ. ഒടുവിൽ ദമയന്തി, എന്നാൽ "ഇന്ദ്രാദികളും സ്വയംവരസമയത്തിൽ വരട്ടെ; അവരുടെ സമക്ഷംതന്നെ ഞാൻ അങ്ങയെ വരിച്ചുകൊള്ളാം" എന്നു് ഒരു തീരുമാനം പറഞ്ഞു. ഈ വിവരമെല്ലാം നളൻ മടങ്ങിവന്നു് ഇന്ദ്രാദികളെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യ.

അനന്തരം നാനാദേശാധിപതികളായ രാജാക്കന്മാരാൽ അലംകൃതമായ സ്വയംവരമണ്ഡപത്തിൽ പ്രവേശിച്ച ദമയന്തി, ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ട ഓരോരോ രാജാക്കന്മാരേയും ഉപേക്ഷിച്ചു്, നളസമീപത്തിൽ എത്തിയപ്പോഴം അവിടെ നളന്റെ ആകൃതിയിൽ അഞ്ചുപേർ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു കഴങ്ങിവശായി. ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢയായ ദമയന്തി ദേവന്മാരെ മനസ്സുകൊണ്ടു ശരണംപ്രാപിച്ചു. താൻ ഹൃദയംകൊണ്ടു വരിച്ചുപോയ വരനെ തനിക്കു കാണിച്ചുതരാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചതനുസരിച്ചു് അവർ തങ്ങളുടെ ദേഹചിഹ്നങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിച്ചു; ദമയന്തി നളനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു മാലയിട്ടു വരിക്കയുംചെയ്യ. ദേവന്മാർ പ്രസാദിച്ചു നളനു് ഓരോരുത്തരും ഈരണ്ടു വരംവീതം കൊടുത്തു് അന്തർദ്ധാനംചെയ്യ. ഇതെല്ലാം കണ്ടു വിസ്മയിച്ചു് രാജാക്കന്മാർ കലഹിക്കാതെ പിരികയുംചെയ്യ. നളൻ വിവാഹം കഴിഞ്ഞു സ്വരാജ്യത്തു ചെന്നു ദമയന്തിയുമൊരുമിച്ചു ചിരപ്രാർത്ഥിതങ്ങളായ സുഖങ്ങളെ യഥേഷ്ടം അനുഭവിച്ചു സുഖിച്ചു വാണു. അനേകം യാഗാദികർമ്മങ്ങളുംചെയ്തു് ദമയന്തിയുമൊരുമിച്ചു വാഴുമ്പോഴം നളനു് ഇന്ദ്രസേനൻ എന്നൊരു പുത്രനും ഇന്ദ്രസേനാ എന്നൊരു പുത്രിയും ഉളവായി.

ഇന്ദ്രാദികളം സ്വയംവരം കഴിഞ്ഞു സ്വർഗ്ഗത്തേക്കു മടങ്ങുമ്പോഴം വഴിമദ്ധ്യേ ദ്വാരപാലനോടുകൂടി കലി വരുന്നതു കണ്ടു. എവിടേക്കായി പുറപ്പെട്ടുവെന്നു ദേവന്മാർ ചോദിച്ചതിനു കലി, 'സ്വയംവരത്തിൽ ദമയന്തിയെ വരിക്കാൻ' എന്നുത്തരം പറഞ്ഞപ്പോഴം, ദേവന്മാർ നടന്ന വിവരമെല്ലാം പറഞ്ഞു്, ധാർമ്മികനായ നളനെ ദ്രോഹിപ്പാൻ വിചാരിക്കുന്നവർക്കു് അധഃപതനം വരുമെന്നു കലിയെ വിലക്കീട്ടു പോകയുംചെയ്യ. കലി കോപം സഹിക്കാതെ ദ്വാപരനുമായി ആലോചിച്ചു് നളനെ ദമയന്തിയുടെ അടുക്കൽനിന്നു പിരിക്കണമെന്നു സത്യവുംചെയ്യ നിഷധരാജ്യത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. പന്ത്രണ്ടു വർഷം അവിടെ കാത്തിരുന്നതിനു ശേഷം അവസരം നോക്കി കലി നളനെ ആവേശിച്ചു. അനന്തരം നളന്റെ അനുജനായ പുഷ്കരൻ കലിപ്രേരിതനായിട്ടു് നളനെ ചൂതുപൊരുതാൻ വന്നു വിളിച്ചു. ദ്യൂതത്തിൽ വൃഷ്ടവേഷനായ കലിയായിരുന്ന പുഷ്കരനു പണയമായിട്ടു്; ദ്വാപരൻ അക്ഷങ്ങളിലും അധിവാസംചെയ്യ. നളൻ തന്റെ നാടും നഗരവുമെല്ലാം മുഷ്യ പണയംവച്ചു തോറ്റുകൊണ്ടുവന്നു. ഈ വിധം അഞ്ചാറുമാസം അവർക്കു് ദ്യൂതംനടന്നു. വിവരമറിഞ്ഞു മന്ത്രിമാരും നഗരവാസികളും ബന്ധുക്കളുമെല്ലാവരും രണ്ടു പ്രാവശ്യം ഉപദേശംചെയ്വാൻ വന്നിട്ടും നളൻ ഒന്നും കൂട്ടാക്കാതെ ചൂതുകളിതന്നെ തുടർന്നു് സർവ്വസ്വവും നശിപ്പിച്ചു് ഏകവസ്ത്രശേഷനായിട്ടു കലാശിച്ചു.

ഇതിനിടയിൽ ദമയന്തി നളന്റെ പരാജയം കണ്ടു കരുതലോടുകൂടി പുത്രനേയും പുത്രിയേയും വാർഷ്ണേയനെന്ന നളസാരഥിയെ ഏല്പിച്ചു് കുണ്ഡിനപുരത്തിലേക്കയച്ചു. വാർഷ്ണേയൻ അവരെ അവിടെ കൊണ്ടു

ചെന്നു വിട്ടിട്ട് വ്യസനിച്ചു നടന്നു, ഒടുവിൽ അയോദ്ധ്യാധിപതിയായ ഋതുപർണ്ണരാജാവിന്റെ സൂതനായി വാഴുകയുംചെയ്തു.

സ്വസ്വവും തട്ടിപ്പറിച്ചിട്ട്, ഇനി മൈമിയല്ലാതെ തനിക്കു പണയത്തിനെന്തുണ്ടെന്നു പുഷ്കരൻ പരിഹാസമായി ചോദിച്ചപ്പോഴും നളൻ വ്യസനാക്രാന്തനായിട്ട് ദേഹത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ആഭരണങ്ങളും അഴിച്ചുകൊടുത്തിട്ട് ഏകവസ്ത്രനായി കാട്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. പതിവ്രതയായ ദമയന്തിയും ഭർത്താവിനെ പിന്തുടർന്നു. വഴിയിൽവെച്ചു ദുഷ്ടനായ കലി കപടംചെയ്തു നളന്റെ വസ്ത്രവുംകൂടി അപഹരിച്ചു. ഒരേ വസ്ത്രംകൊണ്ടു രണ്ടുപേരും ദേഹം മറച്ചു അവർ രാത്രിയിൽ ഒരു വനമണ്ഡപത്തിൽ ചെന്നു കിടന്നു. മൈമി തളർച്ചകൊണ്ടുറങ്ങി. നളൻ വിചാരമഗ്നനായിട്ടാലോചനതുടങ്ങി: 'ക്രൂടെ കൊണ്ടുനടന്നാൽ ഇവൾ വലയും; പിരിഞ്ഞുപോയാൽ പിതൃഗൃഹത്തിലോ മറ്റോ പോയി രക്ഷപ്പെട്ടു എന്നുവരാം; ധർമ്മരക്ഷിതയായ ഇവൾക്കു വഴിയിൽ അപായം ഒന്നും വരാനും ഇടയില്ല.' ഇങ്ങനെ ഉറച്ചു ആദിത്യാദിദേവന്മാരോടു അവളെ രക്ഷിക്കാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ട് വസ്ത്രം മുറിച്ചുകൊണ്ടു വിട്ടുപോകയുംചെയ്തു.

ദമയന്തി ഉണർന്നു നോക്കുമ്പോൾ നളനെ കാണ്മാനില്ല. ആ വൻകാട്ടിൽ അവൾ വിലപിച്ചുകൊണ്ടും ഭർത്താവിനെ ആവേശിച്ച ഭ്രൂതത്തെ ശപിച്ചുകൊണ്ടും തേടിനടന്നു. അപ്പോൾ ഒരു പെരുമ്പാമ്പു കാലിൽ പിടിയും കൂടി. എന്നിട്ടും അവൾ നളനെത്തന്നെ വിളിച്ചു കരഞ്ഞു. അതു കേട്ട് ഒരു കാട്ടാളൻ വന്നു കണ്ടു പാമ്പിനെക്കൊന്നു അവളെ രക്ഷപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ അവൻ അവളിൽ ബലാല്ക്കാരമായി അധർമ്മം പ്രവർത്തിക്കാൻ ആരംഭിച്ചപ്പോൾ അവനെ അവൾക്കു ശപിക്കേണ്ടതായും വന്നുകൂടി. ''നളനൊഴികെ ഒരു പുരുഷനെ ഞാൻ മനസ്സുകൊണ്ടുപോലും സ്പർശിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഇവൻ മരിച്ചുവീഴട്ടെ'' എന്നു ആ പതിവ്രത പറകയും ആ ദുഷ്ടൻ ശവമായി വീഴുകയും ഒന്നിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഈവക പലേ അനർത്ഥങ്ങളും സംവേിച്ചു; എങ്കിലും ചാരിത്രരക്ഷിതയായ അവൾ അപായം ഒന്നും കൂടാതെ ഒരു ധാർമ്മികനായ സാർത്ഥവാഹന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി ചേദിരാജ്യത്തു ചെന്നെത്തി. അവിടെ നഗരവീഥിയിൽ കച്ചവടക്കാരുടെ ഇടയിൽക്കൂടി സഞ്ചരിച്ച ദമയന്തിയെ അങ്ങാടിപ്പിള്ളർ ചുറ്റിക്കൂടി പരിഹസിക്കുകയും ശല്യപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്യുന്നതു, ആ രാജ്യത്തെ രാജാവായ സുബാഹുവിന്റെ മാതാവു മാളികയിൽനിന്നു നോക്കിക്കണ്ടിട്ട് അവളെ ആളയച്ചു വരുത്തി സൈരന്ധ്രിയുടെ നിലയിൽ സ്വപുത്രിയായ സുനന്ദയുടെ സഖിയാക്കി താമസിപ്പിച്ചു. രാജമാതാവിനോടു മൈമി സംഗതികളെല്ലാം സാമാന്യരീത്യാ അല്ലാതെ താൻ ഭീമപുത്രിയെന്നും, നളമഹിഷിയെന്നും കുറിപ്പെടുത്തിപ്പറയുകയുണ്ടായില്ല.

നളനാകട്ടെ, മൈമിയേയും ഉപേക്ഷിച്ചു കാട്ടിൽ ചുറ്റിനടക്കുമ്പോൾ കാട്ടുതീയുടെ നടുക്കുനിന്നും ഒരാൾ തന്റെ പേരുവിളിച്ചു നിലവിളിക്കുന്നതു കേട്ടു അടുത്തുചെന്നു വിളിച്ചതു കാർക്കോടകനായ നാഗരാജാവാണെന്നറിഞ്ഞു അവനെ കാട്ടുതീയിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുത്തി. കൃതജ്ഞനായ കാർക്കോടകൻ നളനെ കടിക്കയാണു ചെയ്തതു. സപ്തദംശത്താൽ

നളൻ വിരൂപനായിത്തീർന്നു. നാഗരാജൻ പിന്നീട് തന്റെ ദംശം നളനെ ആവേശിച്ചിരിക്കുന്ന ദുഷ്ടഭൂതത്തെ ബാധിക്കാനാണെന്നും, വൈരൂപ്യം തല്ക്കാലം ജനങ്ങളും കണ്ടറിയാതിരിപ്പാൻ ഉപകരിക്കുമെന്നും, തന്നെ സ്മരിച്ചുംകൊണ്ട് താൻ കൊടുത്ത വസ്ത്രയുഗ്മത്തിൽ ഒന്നുടുത്താൽ സ്വന്ത രൂപം വീണ്ടും പ്രാപിക്കാമെന്നും നളനെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു, വരങ്ങളും കൊടുത്തു, ബാഹുകസംജ്ഞനായ സൂതനെന്നു പറഞ്ഞു ഋതുപർണ്ണനെ പോയി സേവിച്ചാൽ അക്ഷഹൃദയവിദ്യ അറിയാനും അതുനിമിത്തം ഭ്രതാവേശം നീങ്ങി ദമയന്തീസംഗമം ലഭിക്കാനും ഇടയാകുമെന്നു ഉപദേശിക്കയും ചെയ്തിട്ട് അന്തർദ്ധാനംചെയ്തു. അതുപ്രകാരം നളൻ കോസലത്തിലെത്തി ഋതുപർണ്ണസൂതനായി വാഴുകയുംചെയ്തു.

ഇങ്ങനെ ദമയന്തിയും നളനും വേഷംമാറി ചേദിപുരിയിലും കോസലത്തിലും വസിക്കുമ്പോൾ നളന്റെ രാജ്യഭ്രംശംകേട്ട് ഭീമരാജാവു് മൈമീ നളന്മാരെ തിരയാനായി അയച്ച ബ്രാഹ്മണരിൽ സുദേവനെന്നു പേരായ ഒരുവൻ ചേദിപുരിയിൽ മൈമിയെ കണ്ടെത്തി. പിന്നീട് സൈരന്ധ്രി തന്റെ സ്വസൃപുത്രിയായ മൈമിയാണെന്നറിഞ്ഞു അനുശോചിച്ചു രാജമാതാവിന്റെ അനുമതിയോടുകൂടി ദമയന്തി രഥമേറി കുണ്ഡിനത്തിൽ പിതൃസമീപത്തിൽ ചെന്നു താമസിച്ചു. അവിടെനിന്നു സകല ദിക്കുകളിലും നളനെ അന്വേഷിക്കാൻ ബ്രാഹ്മണരെ നിയോഗിച്ചു. ഇങ്ങനെ അന്വേഷണം നടത്തിയതിൽ പർണ്ണാദൻ എന്നൊരു ബ്രാഹ്മണൻമുഖേന നളൻ ഋതുപർണ്ണസാരഥിയായി താമസിക്കുന്നതായി ഒരു തുമ്പുകിട്ടി

ഈവിധം അങ്കുരിച്ച പ്രത്യാശയോടെ മൈമി അച്ഛനെ വിവരമറിയിക്കാതെ സുദേവൻ എന്ന ബ്രാഹ്മണനെ വരുത്തി മാതൃസന്നിധിയിൽ വെച്ചു് ഇപ്രകാരം സന്ദേശിച്ചു: "അങ്ങു് ഒരു വഴിയാത്രക്കാരന്റെ നിലയിൽ അയോദ്ധ്യയിൽ ചെന്നു് നളൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നോ ഇല്ലയോ എന്നു് അറിഞ്ഞില്ല; ദമയന്തിക്കു പുനർവ്വിവാഹം നടക്കുന്നു; നാളെയാണു് സ്വയംവരം; അതിലേക്കു രാജാക്കന്മാരെല്ലാം പോകുന്നു" എന്നു പറയണം. സുദേവൻ അതുപ്രകാരം ആചരിക്കയുംചെയ്തു.

പണ്ടുതന്നെ മൈമീകാമുകനായിരുന്ന ഋതുപർണ്ണൻ ഉടൻതന്നെ ബാഹുകനെക്കൊണ്ടു തേർതെളിപ്പിച്ചു് നിർദ്ദിഷ്ടസമയത്തിനു മുമ്പു കുണ്ഡിനത്തിലെത്തി. വഴിയിൽവെച്ചു് നളന്റെ അശ്വഹൃദയവിദ്യാപ്രയോഗം കണ്ടു സന്തോഷിച്ചു് അയോദ്ധ്യാധിപതി സൂതനു് അക്ഷഹൃദയം ഉപദേശിക്കയുണ്ടായി. ഇതോടുകൂടി കലിബാധ ഒഴിഞ്ഞു എങ്കിലും നളൻ വേഷഭേദംചെയ്യാതെതന്നെ തേർതെളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി.

അയോദ്ധ്യാധിപതി വന്നിരിക്കുന്ന വിവരം കേട്ടു് ഭീമരാജാവു് എതിരേറ്റു് അതിഥിയെ സല്ക്കരിച്ചു. എന്നാൽ സ്വയംവരത്തിന്റെ വട്ടം ഒന്നും കാണാഞ്ഞു ഭഗ്നാശനായ ഋതുപർണ്ണനോടു് ഇത്ര ദൂരത്തുനിന്നും ഇത്ര ബദ്ധപ്പെട്ടു വന്നതിന്റെ കാരണം ഭീമരാജാവു ചോദിച്ചതിനു്, സൗഹാർദ്ദംകൊണ്ടു സന്ദർശിപ്പാൻ വന്നതേയുള്ളു എന്നല്ലാതെ ഉത്തരമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. മൈമിയാകട്ടെ, പരിചിതമായ നളന്റെ രഥഘോഷം കേട്ടു് ഭർത്താവിന്റെ ആഗമനം കാത്തുകൊണ്ടു നിന്നു. രഥം അടുത്തുവന്നു

പ്പോഴും അഭിജ്ഞാതന്മാരായ ഋതുപർണ്ണനും വാർഷ്ണേയനും കൂടാതെ വിശ്രുപനായ ബാഹുകൻ മാത്രമേ അതിലുള്ളൂ. ദമയന്തി നിരാശപ്പെട്ടു് ഒരുവേള സ്വസാരഥിയായിരുന്ന വാർഷ്ണേയനേയും നളൻ അശ്വഹൃദയം അഭ്യസിപ്പിച്ചിരിക്കുമോ എന്നും മറ്റും പല ആലോചനകളും തുടങ്ങി. ഏതായാലും ബാഹുകനെ ഒന്നു പരീക്ഷിക്കണമെന്നുറച്ചു് കേശിനി എന്നൊരു ദൂതിയെ അവന്റെ അടുക്കൽ അയച്ചു്, പർണ്ണാദൻ പറഞ്ഞതു വാസ്തവമാണെന്നും മനസ്സിലാക്കി; അതിനു പുറമേ അവൻ ചെയ്ത പാകവിദ്യ പരിശോധിച്ചു്, പുത്രനേയും പുത്രിയേയും അടുക്കൽ അയച്ചുനോക്കി; അവൻ മട്ടിച്ചാൽ പുഷ്കരത്തോടു വാട്ടന്നില്ലെന്നു കണ്ടറിഞ്ഞു; എന്നുവേണ്ട സകല പരീക്ഷകളും കഴിച്ചു; ഒടുവിൽ ദമയന്തി അമ്മയുടെ അനുമതിയോടുകൂടെ ബാഹുകനെ ആളയച്ചു വരുത്തി സ്വയമേവ ചോദ്യങ്ങൾചെയ്തു നളന്റെ വാസ്തവം വെളിപ്പെടുത്തി. അനന്തരം ബാഷ്പാകുലയായ ദമയന്തി തന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെല്ലാം നളനെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തി, പാതിവ്രത്യനിഷ്ഠയെപ്പറ്റി ലോകസാക്ഷികളായ ദേവന്മാരെക്കൊണ്ടു് ആണയിട്ടപ്പോഴും വായുഭഗവാൻ,

"രാജൻ! ശീലനിധിഃ സ്ത്രീതോ ദമയന്ത്യാസ്സുരക്ഷിതഃ
സാക്ഷിണോ രക്ഷിണോശ്വാസ്യ വയം ത്രീൻ പരിവത്സരാൻ"*

എന്ന അശരീരിവാക്കുകൊണ്ടു് അവളുടെ വാക്കിനെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തി. ആകാശത്തിൽ പുഷ്പവൃഷ്ടി മുതലായതുണ്ടായി. സന്തുഷ്ടനായ നളൻ കാർക്കോടകനെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടു് തദ്ദത്തമായ വസ്ത്രം ധരിച്ചു സ്വാന്തരൂപം പ്രാപിച്ചിട്ടു തപസ്വിനിയായ ദമയന്തിയെ ആലിംഗനംചെയ്തു.

പിറേന്നാൾ രാവിലെ ദമ്പതിമാർ പുത്രന്മാരോടുകൂടി ഭീമരാജാവിനെ ചെന്നു കണ്ടു. വിവരമറിഞ്ഞു് പൗരന്മാർ ഉത്സവം കൊണ്ടാടി. ഋതുപർണ്ണൻ അശ്വഹൃദയം കൈക്കൊണ്ടു സന്തുഷ്ടനായി സങ്കേതം പ്രാപിച്ചു. നളൻ ചൂതുകൊണ്ടുതന്നെ പുഷ്കരനെ ജയിച്ചു് പൂർവ്വാധികപ്രൗഢിയോടുകൂടി നാടു വാണു സുഖിച്ചു.

ഒരു സംവേദനടന്നതായി വിവരിക്കയാണല്ലോ കഥയുടെ സ്വരൂപം. സംവേദങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒരു സംഗതിയും, അതിനോടു ചേർന്ന പല സംഗതികളും ഉണ്ടായിരിക്കും. അതിൽ പ്രധാനസംഗതിക്കു് കഥയുടെ മർമ്മം എന്നു പേർ ചെയ്യാം. കാളിദാസന്റെ ശാകുന്തളം നോക്കുക. അതിൽ ശകുന്തള മോതിരം കളഞ്ഞുപോയ സംഗതിയാണു് മർമ്മം. പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിൽ 'ഗുരുത്വകേന്ദ്രം' എന്നു പറയുന്ന ബിന്ദുവിന്റെ സ്ഥാനമാകുന്നു കഥയിൽ മർമ്മത്തിനുള്ളതു്. മറ്റു സംഗതികളെല്ലാം ആ ഒരു സംഗതിയെ ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നു. കഥയ്ക്കു നാമകരണംചെയ്യുന്നതിൽ പലപ്പോഴും മർമ്മം ഉപകരിക്കും. കാളിദാസൻ താൻ നിർമ്മിച്ച ശകുന്തളയുടെ കഥയ്ക്കു് 'അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം' എന്നു പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അതു മോതിരം കളഞ്ഞ കഥയാണല്ലോ.

---

* "രാജൻ! പാതിവ്രത്യനിധി രക്ഷിച്ചു ദമയന്തിതാൻ
മുപ്പാണ്ടുകളും രക്ഷിച്ച സാക്ഷിസ്ഥാനത്തു ഞങ്ങളും."
—ശ്ലോ ഭാരതം, കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ.

ഒരു കഥ പറകയോ എഴുതുകയോ ചെയ്യുമ്പോഴും കഥാപുരുഷന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ പാത്രങ്ങളും ചെയ്ത സകല പ്രവൃത്തികളും വിവരിക്കുന്നതു സാദ്ധ്യമല്ല; അങ്ങനെ ചെയ്യിട്ടാവശ്യമില്ല; ഏതെല്ലാം പ്രധാനസംഗതികളെയാണു് എടുത്തുകാണിക്കേണ്ടതെന്നുള്ളതിനെ ഒരു നിയമംചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ചിത്രകാരൻ ഒരു മനുഷ്യന്റെ ചിത്രമെഴുതുമ്പോഴും അവന്റെ സവ്വാംഗവും അതിൽ കുറിക്കാറില്ലല്ലോ; അതുപോലെയാണു് കഥയിലും. ഏതുഭാഗം കാണിച്ചാൽ മറ്റു ഭാഗങ്ങളും കാഴ്ചക്കാർക്കു് ഊഹിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു ചിത്രകാരൻ നിശ്ചയിക്കുംപോലെ ഗ്രന്ഥകാരനും കഥയുടെ ഇന്ന അംശങ്ങളും വിവരിച്ചാൽ ശേഷമുള്ളവ വായനക്കാർ പൂത്തിയാക്കിക്കൊള്ളുമെന്നു നിണ്ണയിക്കേണ്ടതാകുന്നു. സാധാരണക്കാരുടെ നോട്ടത്തിൽ തുച്ഛമെന്നു തോന്നുന്ന ചില്ലറസംഗതികളും ചിലപ്പോൾ കഥകളിൽ പ്രധാനങ്ങളായിത്തീന്നേക്കും. ഉത്തരരാമചരിതത്തിൽ ചിത്രദർശനഘട്ടത്തിൽ രാമൻ ജൃംഭകാസ്ത്രങ്ങളെ ആജ്ഞാപിക്കുന്നതും, ഗംഗയോടും ഭൂമിയോടും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും മറ്റും തല്ക്കാലം വായനക്കാർക്കു സാരമില്ലാത്തതായി തോന്നുന്നു; പിന്നീടു് ഉപസംഹാരത്തിലാണു് അതുകളുടെ പ്രാധാന്യം വെളിപ്പെടുന്നതു്. ഈവിധം തുച്ഛസംഗതികളെ വലുതാക്കി ഫലിപ്പിക്കുന്നതിലാണു് കഥാകർത്താക്കളുടെ ചാതുര്യവും.

കഥകളിൽ ആവശ്യംപോലെ അവതാരിക ചേർക്കാം. ഏതു കാലത്തും ഏതു സ്ഥലത്തും ഏതു് ആളുകളെപ്പറ്റിയുമാണു് കഥയെന്നു വായനക്കാരെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതാണു് ഇതിന്റെ ഉപയോഗം. ചരിത്രകഥകളിലും പുരാണകഥകളിലും മറ്റും അവതാരികയുടെ ആവശ്യം കാണും. ആഖ്യായികകളും നാടകങ്ങളും അവതാരിക കൂടാതെ ഇടയ്ക്കുവച്ചു തുടങ്ങുന്നതു നന്നായിരിക്കും. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ അന്തഃപുരസത്തിനു ബലം കൂടും; 'മധുരാപുരി എന്നൊരു പട്ടണം; മധുരേശൻ എന്നൊരു രാജാവു്' ഇത്യാദി പഴയ രീതിയിൽ ആരംഭിക്കുന്നതു പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കേണ്ടുന്ന കഥകൾക്കേ ആവശ്യമുള്ളൂ. കഥയിലെ സംഗതികളും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനെത്തന്നെ വായനക്കാരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുചെന്നു കാണിക്കുക എന്ന ഭാവത്തിലാണു് ആഖ്യായികാകാരന്മാരും നാടകകർത്താക്കളും കഥയുടെ മദ്ധ്യത്തിലാരംഭിക്കുന്നതു്. ഈവക ഗ്രന്ഥങ്ങളിലടങ്ങിയ കഥയ്ക്കു് ഇതിവൃത്തം എന്നു പേർ പറയുന്നു. പുരാണങ്ങളിലെ ഉപകഥകളും നീതികഥകളും മറ്റുംപോലെ നാടകാദികളിലെ ഇതിവൃത്തം ലഘുവായിരിക്കയില്ല. സാധാരണ കഥകളും കഥിക്കുന്നതിന്റെ ക്രമം അതാതു സംഗതികളും നടന്ന കാലമനുസരിച്ചാണു്. കാലത്തിന്റെ ക്രമംപിടിച്ചു കഥ കഥിക്കുന്നതായാൽ വളരെ സൗകര്യവും കാണും. എന്നാൽ അന്തഃപുരസത്തെ പ്രധാനമായി വിചാരിക്കുന്ന ആഖ്യായികാകാരന്മാർ കാലക്രമം പലപ്പോഴും തെറ്റിക്കും. ആദ്യംമുതൽ അവസാനംവരെ വായനക്കാർക്കു കൗതുകം ക്ഷയിച്ചുപോകാതെ ഒന്നുപോലെ നിലനിർത്താൻവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന ഒരു ഉപായമാണിതു്. കഥയുടെ മർമ്മം അവസാനത്തിലേ വെളിപ്പെടാവൂ; അല്ലെങ്കിൽ ജിജ്ഞാസ നശിച്ചുപോകും. പല പാത്രങ്ങളേയും പല സംഗതികളേയും കെട്ടിച്ചമച്ചു് അതുകളോടു നമ്മെ പരിചയപ്പെടുത്തി അതുകളിൽ നമുക്കു രാഗദ്വേഷങ്ങളും ജനിപ്പിച്ചു് അതു

കളെ നാം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണുന്നതുപോലെ ഒരനുഭവം വരുത്തിക്കഴിയുമ്പോഴാണ് നമുക്ക് പ്രിയപ്പെട്ട പാത്രങ്ങൾക്ക് ശ്രേയസ്സു വരണമെന്നും, ദുഷ്ടപാത്രങ്ങളുടെ ദുഷ്പ്രവൃത്തികളും ഫലിക്കാതെപോകണമെന്നും, നമുക്കു തന്നെത്താൻ അറിയാതെ ഒരു പ്രാർത്ഥന ജനിക്കുന്നതിനാൽ കഥയുടെ പരിണാമം എന്തെന്നറിയാനുള്ള പരിഭ്രമം അസഹ്യമായിത്തീരുന്നു. ഗ്രന്ഥകാരൻ ആ പരിണാമത്തെ കൗശലത്തിൽ നീക്കിനീക്കി കൊണ്ടുപോകുന്തോറും കൗതുകം നമുക്ക് വർദ്ധിക്കയാണ് ചെയ്യുന്നത്. പരിണാമം വെളിപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നീടുള്ള ഭാഗമൊന്നും വിസ്തരിക്കേണ്ടതു്; അതെല്ലാം വായനക്കാർ സ്വയം ഊഹിച്ചുകൊള്ളും. ഇങ്ങനെ അവസാനംവരെ ജിജ്ഞാസ ശമിപ്പിക്കാതെ സൂക്ഷിക്കുന്ന കഥാഗ്രഥനത്തിനു പരിണാമഗ്രഹിഷ്ണു എന്നു പേർ ചെയ്യാം.

കഥകളിൽ സംഭാഷണം പലേടത്തും ആവശ്യപ്പെടും. ആഖ്യായികകളിൽ ചില അദ്ധ്യായങ്ങളും സംഭാഷണരൂപങ്ങളായി കാണും; നാടകങ്ങളും മുഴുവൻതന്നെ സംഭാഷണങ്ങളാകുന്നു. നാടകകവി തിരശ്ശീലയിലിരുന്നുകൊണ്ടു് തന്റെ പാത്രങ്ങളെ സംഭാഷണംചെയ്യിച്ചു് രംഗസ്ഥന്മാരെക്കാര്യം ഗ്രഹിപ്പിക്കയല്ലാതെ ഒരിക്കലും താൻ നേരിട്ടു സംസാരിക്കയില്ല. സംഭാഷണങ്ങളുംകൊണ്ടുമാത്രം ഒരു കഥ പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമമാണു് നാടകങ്ങളുടെ ദുഷ്കരത്വത്തിനു കാരണം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ 'നാടകാന്തം കവിതവം' എന്ന ചൊല്ലിനും ഇടയായി. ആട്ടക്കഥകളുടെ നില കവിപ്രോക്തകഥകളുടേയും നാടകങ്ങളുടേയും മദ്ധ്യേയാണു്. കഥകളിയുണ്ടാക്കുന്നവർ കാവ്യത്തിൽ എന്നപോലെ കവിവാക്യത്തിൽത്തന്നെ ശ്ലോകങ്ങളാൽ കഥ കഥിച്ചുംകൊണ്ടു മദ്ധ്യേമദ്ധ്യേ ഗാനരൂപങ്ങളായ സംഭാഷണങ്ങളെ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതേയുള്ളു. കഥ 'ശ്ലോകത്തിൽ കഴിക്കാവുന്നതുകൊണ്ടു്' കഥകളി ഉണ്ടാകുന്നതു് ഏറ്റവും എളുതായിത്തീർന്നു. നാടകത്തിന്റെ ഇതിവൃത്തത്തിനുള്ള ബീജബിന്ദുപതാകാദി സന്ധിപഞ്ചകവും കഥകളിക്കാർ വകവച്ചിട്ടില്ല. വല്ല പുരാണകഥാഭാഗവും എടുത്തു് ഒരു സ്വയംവരം എന്നോ, ഒരു വധം എന്നോ, ഒരു വിജയം എന്നോ പേരിട്ടു് കത്തി, താടി, കരി മുതലായ വേഷങ്ങൾക്കും ഏറ്റിപ്പാടുചെയ്താൽ ഒരു ആട്ടക്കഥ തീർന്നു. നളചരിതം, ദക്ഷയാഗം മുതലായ ഏതാനും പ്രബന്ധങ്ങളൊഴികെ മിക്ക കൃതികളിലും കാവ്യരസം ചുരുങ്ങും.

സംഭാഷണം രണ്ടുവിധത്തിലാകാം: 'എൻ' 'നിൻ' എന്ന ഉത്തമമദ്ധ്യമസർവ്വനാമങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചു് നേരെ സംസാരിക്കുന്നതു സാക്ഷാൽ സംഭാഷണം; മറെറാരുവൻ റിപ്പോർട്ടുചെയ്യുന്ന മട്ടിൽ വക്താവിന്റെ വാക്യത്തെ ഉദ്ധരിക്കാതെ വിവരിക്കുന്നതു് അനുഖ്യാനസംഭാഷണം.

ഉദാഹരണം: സാക്ഷാൽ സംഭാഷണത്തിനു്:

ശൂർപ്പണഖ: (രാമനോടു്) ഞാൻ രാക്ഷസേശ്വരനായ രാവണന്റെ അനുജത്തിയാകുന്നു; എന്നെ അങ്ങു ഭാര്യയായി സ്വീകരിക്കണം.

രാമൻ: എനിക്കു ഭാര്യ ഒരുമിച്ചതന്നെയുണ്ടല്ലോ; എന്റെ അനുജനായ ലക്ഷ്മണനോടു് അപേക്ഷിക്കുതന്നെ.

ശൂർപ്പണഖ: (ലക്ഷ്മണന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു്) അല്ലയോ ലക്ഷ്മണാ! അങ്ങേ ഞാൻ വരിക്കുന്നു.

ലക്ഷ്മണൻ: എന്റെ ജ്യേഷ്ഠനെ ആദ്യം നീ വരിക്കയാൽ എനിക്കു നിന്നെ സ്വീകരിപ്പതിനു ന്യായമില്ല.

ഇതുതന്നെ അനുഖ്യാനസംഭാഷണമായിട്ടു്:

താൻ രാക്ഷസേശ്വരനായ രാവണന്റെ അനുജത്തിയാണെന്നും തന്നെ ഭാര്യയായി സ്വീകരിക്കണമെന്നും ശൂർപ്പണഖ രാമനോടു പ്രാർത്ഥിച്ചതിൽ തനിക്കു ഭാര്യയുള്ളതിനാൽ അവളെ സ്വീകരിപ്പാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടു തന്റെ അനുജൻ ലക്ഷ്മണനോടു് അപേക്ഷിക്കാൻ ആജ്ഞാപിച്ചുപ്രകാരം അവൾ ലക്ഷ്മണനെ വരിക്കവേ അവനും തന്റെ ജ്യേഷ്ഠനെ ആദ്യമായി വരിക്കയാൽ തനിക്കു് അവളെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനു ന്യായമില്ലെന്നു് ഉപേക്ഷിച്ചു.

ഇതിൽ 'താൻ' എന്ന സർവ്വനാമത്തിന്റെ ഉപയോഗം സൂക്ഷിച്ചു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാകുന്നു. ചെറിയ സംഭാഷണങ്ങളെ മാത്രമേ അനുഖ്യാനം ചെയ്യാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു. ദീർഘസംഭാഷണങ്ങളെല്ലാം സാക്ഷാൽ സംഭാഷണങ്ങളായിത്തന്നെ ഇരിക്കണം. അനുഖ്യാനം വളച്ചുകെട്ടാകയാൽ അപൂർവ്വമായിട്ടേ ഉപയോഗിക്കാവൂ; അതിനു സ്പഷ്ടതയും ബലവും കുറയും. കവിവാക്യമായി കഥിക്കുന്ന കഥകളിൽത്തന്നെയും ചില അംശങ്ങളും പാത്രങ്ങളുടെ സാക്ഷാൽ സംഭാഷണരൂപേണ ബന്ധിക്കുന്നതു പുഷ്ടികരമായിരിക്കും. നാടകങ്ങളിൽ രംഗപ്രയോഗാനർഹങ്ങളായ പല സംഗതികളും കഥാബാഹ്യങ്ങളായ പാത്രങ്ങളെ പ്രവേശിപ്പിച്ചു് അവരെക്കൊണ്ടു സംസാരിപ്പിക്കാറുണ്ടു്. ഉത്തരരാമചരിതത്തിൽ ലവനും ചന്ദ്രകേതുവും തമ്മിലുള്ള യുദ്ധത്തെ വിദ്യാധരമിഥുനത്തിന്റെ സംഭാഷണംകൊണ്ടു വിവരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

ഇതിവൃത്തം വാസ്തവവും കല്പിതവുമാവാം. ചരിത്രം, ജീവചരിത്രം, പുരാണം മുതലായതിൽനിന്നു് എടുക്കുന്ന കഥകളും വാസ്തവത്തിൽ നടന്ന കഥകളാണല്ലോ. ഇന്ദുലേഖ, കൃഷ്ണാർജ്ജുനവിജയം, മാലതീമാധവം മുതലായതിലെ ഇതിവൃത്തം അതാതു കവികൾ കെട്ടിച്ചമച്ചതാകുന്നു. നീതികഥകളെല്ലാം കല്പിതങ്ങളത്രെ. നാടകം, ആട്ടക്കഥ, ആഖ്യായിക ഇതുകളിൽ കഥാപുരുഷന്മാരും സംഗതികളും പുരാണചരിത്രാദികളിൽനിന്നു് ഉദ്ധൃതങ്ങളായിരുന്നാലും അവയിൽ കല്പിതാംശം ഏറിയിരിക്കും. ഭാരതത്തിലെ ശകുന്തളോപാഖ്യാനവും കാളിദാസരുടെ അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളവും നോക്കുക. മോതിരത്തിന്റെ സംഗതിതന്നെ പുരാണത്തിലില്ല; എന്നാൽ നാടകത്തിന്റെ സാരസ്യമെല്ലാം മോതിരം കളഞ്ഞതിലാണു് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. അതിന്മണ്ണും മാത്സ്യന്ധവമ്മയിലെ പല പാത്രങ്ങളും സ്ഥലകാലങ്ങളും സംവേങ്ങളും തിരുവിതാംകൂർചരിത്രത്തിലുള്ളവയാണെങ്കിലും കഥാമർമ്മമായ സംഗതി കൃത്രിമമാകുന്നു. നാടകത്തിലും ആഖ്യായികയിലും (കാവ്യത്തിലും) ഉചിതങ്ങളായ പാത്രങ്ങളെ ബന്ധിച്ചു് തൻമുഖേന ലോകസ്വഭാവം വർണ്ണിക്കുന്നതിലാണു് കവികർമ്മം. വാസ്തവത്തിൽ നടന്ന സംഗതി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു് പുരാണങ്ങളും ചരിത്രങ്ങളുമുണ്ടല്ലോ.

അഭ്യാസം

1. ഏതെങ്കിലും ഒരു നാടകവും ആഖ്യായികയും വായിച്ച് അതുകളിലെ കഥാവസ്തു സംഗ്രഹിച്ചെഴുതി മമ്മ്ഭൂതമായ കഥാഭാഗമിന്നതെന്നു നിർദ്ദേശിക്ക.

2. മറുദേശത്തു താമസിക്കുന്ന ഒരു ബന്ധുവിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ കല്യാണത്തിനു പോയ സംഗതി അനുഖ്യാനത്തിന്റെ മട്ടിൽ എഴുതുക.

3. നിങ്ങടം കേട്ടിട്ടുള്ള ഒരു വിക്രമാദിത്യൻകഥ ചുരുക്കിപ്പറക.

4. ചെകുത്താന്റേയോ യക്ഷിയുടേയോ കഥ കഥിക്ക.

5. (എ) ഒരേഷണിക്കാരനു പറ്റിയ അബദ്ധം.
   (ബി) ഉസ്സംസഗ്രത്താൽ ഒരു ബാലനു നേരിട്ട ആപത്തു്.
   (സി) മുള്ളിൽ പിടിച്ചാലും മുറുകെപ്പിടിക്കണം.
   (ഡി) താഴത്തിറങ്ങിയേ സമ്മാനമുള്ള.

മേൽച്ചൊന്ന സംഗതികളെ ഓരോ കഥകൊണ്ടുദാഹരിക്ക.

6. വഞ്ചനയ്ക്കു പോകുന്നവൻ ഒടുവിൽ അകപ്പെട്ടുമെന്നു സാരംവരുന്ന ഒരു നീതികഥ നിർമ്മിക്കുക.

7. ഒരു ദേവാലയത്തിൽ അടുത്തുകഴിഞ്ഞ ഒരു ഉത്സവാഘോഷത്തെപ്പറ്റി വിപരീതാഭിപ്രായക്കാരായ രണ്ടു വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സംഭാഷണം എഴുതുക.

വർണ്ണനം

ലൗകികം എന്നും, ശാസ്ത്രീയമെന്നും വർണ്ണനം രണ്ടുവിധമുണ്ട്. വർണ്ണനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശമനുസരിച്ചുള്ള വിഭാഗമാണിതു്. ഹിമാലയപർവ്വതത്തെ കുമാരസംഭവത്തിലും ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിലും വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. രണ്ടിനും തമ്മിലുള്ള അന്തരമാണു് ഈ വിഭാഗത്തിനു കാരണം. ശാസ്ത്രീയവർണ്ണനം, അറിവിനുവേണ്ടി ചെയ്യുന്നതും ലൗകികവർണ്ണനം, വിനോദത്തിനുവേണ്ടി ചെയ്യുന്നതും ആകുന്നു. ഭൂമിശാസ്ത്രകാരൻ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു് ഹിമാലയത്തിന്റെ കിടപ്പു്, അതിത്തികൾ, നീളം, വീതി, ഉയർച്ച ഇത്യാദികളാകുന്നു; കവിയുടെ ദൃഷ്ടിയാകട്ടെ, അതിലുള്ള നാനാവിധ രമണീയവസ്തുക്കളിലാണു് പതിക്കുന്നതു്. വിഷയവിവേചനത്തിനുവേണ്ടി ലൗകികവർണ്ണനത്തിനു് വർണ്ണന എന്നും, ശാസ്ത്രീയവർണ്ണനത്തിനു് നിരൂപണം എന്നും രണ്ടിനും പൊതുവെ വർണ്ണനം എന്നും ഇവിടെ നാമവ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. നിരൂപണത്തിൽ സൂക്ഷ്മതയും സ്പഷ്ടതയും മാത്രമേ ആലോചിപ്പാനുള്ളൂ. വർണ്ണനയെപ്പറ്റിയാണു് ഇവിടെ സ്വല്പം പ്രസ്താവിക്കാനുള്ളതു്.

ചിത്രകാരൻ ചായങ്ങളെക്കൊണ്ടു ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിതന്നെയാണു് വർണ്ണനയിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ വാക്കുകളെക്കൊണ്ടു ചെയ്യുന്നതു്. അപ്രത്യക്ഷമായ ഒരു വസ്തുവിനെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതിനാണു് രണ്ടുപേരുടേയും പരിശ്രമം. ചിത്രമെഴുത്തിൽ ചില സൗകര്യങ്ങൾകൂടി കൂടുതലുണ്ടെങ്കിൽ മറുചില സൗകര്യങ്ങൾകൂടി കുറവുമുണ്ടു്. രൂപമുള്ള മൂർത്തപദാർത്ഥങ്ങളെ ചിത്രകാരനു് അധികം സ്പഷ്ടതയോടെ കുറിച്ചുകാണിക്കാൻ കഴിയും; ഗ്രന്ഥകാരനു് മൂർത്തവസ്തുക്കളെപ്പോലെത്തന്നെ അമൂർത്തവസ്തുക്കളേയും വർണ്ണിക്കാം. ചിത്രത്തിൽ ചലനസ്പോങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഊഹിപ്പാനേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ; വർണ്ണനയിൽ ചലനവസ്തുവെന്നും സ്ഥിരവസ്തുവെന്നുമുള്ള ഭേദമേ ഇല്ല. ചിത്രത്തിന്റെ വിഷയം പരിമിതമായിരിക്കെ വർണ്ണനയുടെ വിഷയം വ്യാപകമാകുന്നു.

സ്ഥലം, കാലം, പുരുഷൻ, അവസ്ഥ, പ്രവൃത്തി ഇത്യാദികളെല്ലാം വർണ്ണനയുടെ വിഷയമാകുന്നു.

> ''നഗരാർണ്ണവശൈലർത്തു ചന്ദ്രാർക്കോദയവർണ്ണനൈഃ
> ഉദ്യാനസലിലക്രീഡാ മധുപാനരതോത്സവൈഃ
> വിപ്രലംഭൈർവിവാഹൈശ്ച കുമാരോദയവർണ്ണനൈഃ
> മന്ത്രദ്യൂതപ്രയാണാജി നായകാഭ്യുദയൈരപി''*

എന്നു് കാവ്യത്തിൽ വർണ്ണനീയങ്ങളായ വസ്തുക്കളെ ദണ്ഡി പരിഗണിച്ചിരിക്കുന്നു. കാവ്യത്തിൽ ഇതുകളേയും ഇതുപോലെയുള്ള എണ്ണങ്ങളേയും വർണ്ണി

---

* നഗരം, സമുദ്രം, പർവ്വതം, ചന്ദ്രസൂര്യോദയങ്ങൾ, ഉദ്യാനക്രീഡ, ജലക്രീഡ, മദ്യപാനം, രതോത്സവം, വിപ്രലംഭം, വിവാഹം, കുമാരജനനം, മന്ത്രം, ചൂതുകളി, യാത്ര, യുദ്ധം, നായകാഭ്യുദയം മുതലായവ കാവ്യത്തിൽ വർണ്ണിക്കണം.

ക്കണമെന്നാണ് ദണ്ഡി അഭിപ്രായപ്പെട്ടന്നതു്. ഇപ്പറഞ്ഞതെല്ലാം വണ്ണിക്കണമെന്നോ ഇതിനു പുറമെ ഒന്നും വണ്ണിക്കേണ്ടാ എന്നോ ആ ഗ്രന്ഥകാരനു വിവക്ഷയില്ല. കാളിദാസാദി പ്രാചീനമഹാകവികളുടെ സമ്പ്രദായം നോക്കി അദ്ദേഹം കാവ്യകർത്താക്കൾക്കു് ഒരു മാർഗ്ഗപ്രദർശനം ചെയ്തതേ ഉള്ളു. ദണ്ഡി ചെയ്ത ഉപദേശത്തിന്റെ തത്വം ഗ്രഹിക്കാഞ്ഞിട്ടോ, ലക്ഷണങ്ങൾക്കു പുത്തിവരുത്തി മുഖ്യാഭിഷിക്തദുഷ്യാന്തഭൂതമായ ഒരു കാവ്യം ചമയ്ക്കുമെന്നുള്ള കൗതുകംകൊണ്ടോ ഭാരവിപ്രഭൃതികളായ അവാചീനകവികളും നഗരാദിവണ്ണനകൾക്കു വേണ്ടതിലധികം പ്രാധാന്യം കൊടുത്തു. ഭാരവി ഉണ്ടാക്കിയ കാവ്യത്തിന്റെ പേർ കിരാതാർജ്ജുനീയമെന്നാണു്. ഇതിലെ ഇതിവൃത്തം കിരാതവേഷത്തിൽ വന്ന ശ്രീപരമേശ്വരനെ യുദ്ധംചെയ്തു പ്രസാദിപ്പിച്ചു് അർജ്ജുനൻ പാശുപതാസ്ത്രം വാങ്ങിയ ഭാരതകഥയാകുന്നു. ഇതിൽ 'ഉദ്യാനസലിലക്രീഡാ മധുപാനരതോത്സവാദികളെ വണ്ണിക്കുന്നതിനു യാതൊരു പ്രസക്തിയുമില്ല. ഒരു പ്രസക്തിയുമില്ലാത്തതിനെ ഉണ്ടാക്കി വണ്ണിക്കുന്നതല്ലയോ കവിക്കു മെച്ചം. അതിനാൽ ഭാരവി, അർജ്ജുനനെ മോഹിപ്പിക്കാൻ വന്ന ദേവസ്ത്രീകളെ പിടിച്ചു സലിലക്രീഡാദിവണ്ണനകളെല്ലാം നിർവ്വഹിച്ചു. ഇതിന്റെ അനൗചിത്യം എടുത്തുകാണിക്കേണ്ടതുണ്ടോ? കഥാശരീരത്തിൽ ദേവസ്ത്രീകളുടെ വരവു് എത്രയോ തുച്ഛമായ ഒരംഗമാകുന്നു. ഇന്ദ്രൻ സ്ഥാനഭ്രംശം ശങ്കിച്ചു് ഒരു രാജകാര്യം സാധിക്കാൻ പറഞ്ഞയച്ചവർ ജലക്രീഡയും മറ്റും ചെയ്തു കളിച്ചുനടക്കയാണോ വേണ്ടതു്? ഒരു താമരപ്പൂവിനെ വണ്ണിക്കാൻവേണ്ടി ആരെങ്കിലും കുളം കുഴിച്ചതും താമര നട്ടതും മറ്റും വണ്ണിക്കുമോ? എന്നാൽ ഭാരവി സർഗ്ഗങ്ങളൊക്കെ പെരുതാക്കി അനാവശ്യവണ്ണനകളെ 'മരുന്നിനുവേണ്ടി' എല്ലാം 'എണ്ണം കേറ്റപ്പിച്ചതേ' ഉള്ളു. ഭാരവിയെ കണ്ടു ഭ്രമിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചവരായ മാഘമംഖദികളാകട്ടെ സ്വകാവ്യങ്ങളെ അനാവശ്യവണ്ണനകളെക്കൊണ്ടു നിറച്ചു. രൈവതകം എന്ന കുന്നു് മാഘന്റെ വണ്ണനയിൽ മഹാമേരുവിനും ഉപരിയായി. ശിശുപാലനെ കൃഷ്ണൻ വധിച്ചതു് ആ കുന്നിന്റെമേൽവെച്ചായിരുന്നെങ്കിലും സമാധാനമുണ്ടായിരുന്നു. 'തലയിരിക്കുമ്പോൾ വാലാട്ടുകയില്ല' എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലു് ഇവർ കേട്ടിട്ടേ ഇല്ലെന്നു തോന്നിപ്പോകും. കല്യാണം ഘോഷിച്ചു് താലികെട്ടാൻ മറന്നുപോയി എന്നുള്ള പരിഹാസംപോലെ ഇവർ വണ്ണനകളുടെ ലഹളയിൽ കഥാവസ്തു വിട്ടുകളയുന്നു. ഇങ്ങനെ സംസ്കൃതത്തിലെ അവാചീനകവികളെല്ലാം കഥയില്ലാത്തവരായിത്തീർന്നു എന്നു പറയേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. ഗദ്യകാരന്മാരുടെ യോഗ്യത ഇതിലും കഷ്ടം. കാദംബരിയിലെ കഥാവസ്തു ഇന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു സാമാന്യത്തിലധികം ക്ഷമയുള്ളവക്കേ സാധിക്കയുള്ളു. ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലുള്ള ശ്രുഷ്ടശാല്മലീവൃക്ഷത്തിന്റെ (ഉണങ്ങിയ ഇലവിന്റെ) വണ്ണനയുടെ നീളവും കോലാഹലവും ഒരു കല്പവൃക്ഷത്തെപ്പറ്റി ആയിരുന്നാൽപ്പോലും വായനക്കാരെ മുഷിപ്പിക്കും. ഉണങ്ങിക്കരിഞ്ഞ ഇലവുമരത്തിൽ വല്ലതുമുണ്ടോ? ഇല്ലെങ്കിലുണ്ടാക്കേതന്നെ. ഉപമ എന്നും വിരോധാഭാസം എന്നും രണ്ടലങ്കാരമുണ്ടല്ലോ? ഇല്ലാത്ത ഔപമ്യവും വിരോധവും ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കാൻ ശ്രേഷ്ഠമുണ്ടു്; പിന്നെന്തിനാണു പഞ്ഞം? ശാല്മലീവൃക്ഷം പാണ്ഡവസേനപോലിരിക്കുന്നു, കാന്താമുഖംപോ

ലീരിക്കുന്നു; ആനയെപ്പോലെ പൂനയെപ്പോലെ എന്നെല്ലാം കെട്ടിച്ചമയ്ക്കുക തന്നെ. ശ്രദ്ധമായി ഇല മിക്കതും കൊഴിഞ്ഞു ശാഖകളില്ലാതെ ഇരിക്കയാൽ 'വൃദ്ധവാനരലാംഗ്രലംപോലെ ശോഭിക്കുന്ന ഇലവുമരം' എന്നോ മറേറാ വർണ്ണിച്ചിരുന്നെങ്കിലും മതിയായിരുന്നു. ഏകശബ്ദവാച്യത്വംകൊണ്ടു മാത്രം രണ്ടു വസ്തുക്കൾക്കു തമ്മിൽ സാദൃശ്യമോ വിരോധമോ ഉണ്ടെന്നു നടിക്കുന്നതു് കേവലം ബാലിശത്വമല്ലയോ? 'കാന്താമുഖം കാനനംപോലെ ശോഭിക്കുന്നു', എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ രണ്ടും പത്രാവലീവിലസിതമത്രേ. 'പത്രാവലി' എന്ന പദത്തിനു് ഇലക്കൂട്ടമെന്നും, പത്തിക്കീറു് എന്നു പറയുന്ന കുറി എന്നും രണ്ടർത്ഥമുള്ളതിൽ ഓരോന്നു് ഓരോ ദിക്കിൽ ഉപയോഗിച്ചു് ഏകത്വം സമ്പാദിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഇതാണു് ശ്ലേഷോപമയുടെ പോക്കു്. ഈ വഴി പോയാൽ ലോകത്തിൽ സാമ്യമില്ലാത്ത രണ്ടു വസ്തുക്കളില്ലെന്നുതന്നെ പറയരുതോ?

ഇപ്രകാരം ശ്ലേഷം പൂശി പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ പൊരുൾ തെളിയാതെ മിനുക്കീട്ടുള്ള അർത്ഥാലങ്കാരങ്ങളും ധരിച്ചു പ്രാസയമകാദി ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളും കിലുക്കിക്കൊണ്ടാണു് അവാചീനസംസ്കൃതകവികളുടെ രസനാരംഗത്തിൽ കവിതാകാമിനി കളിയാടുന്നതു്. പണ്ടത്തെ അകൃത്രിമമായ സൗന്ദര്യവും ഗാംഭീര്യവും എല്ലാം പോയി, കൃത്രിമമായ പല്ലും തലമുടിയും വെച്ചു് പൊടിയിട്ടു് മുഖം മിനുക്കി വരുന്ന വൃദ്ധവേശ്യയുടെ അവസ്ഥയാണു കാണുന്നതു്. ഈ കൃത്രിമത*യും വേഷാഡംബരവും കണ്ടാണു് പാശ്ചാത്യന്മാർ നാട്ടുകാരുടെ 'കവിതാപ്രസ്ഥാനം ദുഷിച്ചുപോയി' എന്നു പറയുന്നതു്. എന്നാൽ ഈ ദോഷാരോപണവും സ്വാത്മനാ വാസ്തവമാണെന്നു് ഒരിക്കലും സമ്മതിക്കാവുന്നതല്ല. ഭാരതീയർ പാശ്ചാത്യരെക്കാളും തുലോം അധികം സാഹിത്യരഹസ്യങ്ങളെ ചുരുക്കിയെഴുതിട്ടുള്ളവരാണു്. ധ്വന്യാലോചനാദിഗ്രന്ഥങ്ങൾ[1] സാഹിത്യശാസ്ത്രമർമ്മങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ മറേറതു നാട്ടുകാരുടെ ഗ്രന്ഥസമുച്ചയത്തിൽനിന്നുമാണു് അങ്ങനെ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പേർ എടുത്തു ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്താവുന്നതു്? ആലങ്കാരികന്മാർ ഗാഢമായി വിമർശം ചെയ്തു് കവികളുടെ ഈവക ദോഷങ്ങളെ എല്ലാം വേണ്ടുംവണ്ണം വെളിപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. അവരുടെ ദൃഷ്ട്യാ എല്ലാ ദോഷങ്ങളും നീങ്ങീട്ടു് ഒരു ശ്ലോകംപോലുമുണ്ടോ എന്നു സംശയംതന്നെ. 'പാണിപീഡനവിധേരനന്തരം' പാർവ്വതീപരമേശ്വരന്മാർ നടത്തിയ പ്രവൃത്തികളെ വർണ്ണിച്ചവകയ്ക്കു് കുമാരസംഭവത്തിന്റെ എട്ടാം സർഗ്ഗം മുഴുവനും ദുഷ്ടമെന്നു് അവർ കാളിദാസനെക്കുടി ഖണ്ഡിക്കാതെ വിട്ടിട്ടില്ല. അതിനാൽ മാഘാദികവികൃതം അറിയാതെ ദോഷംചെയ്തു എന്നു് ഒരിക്കലും വരുന്നതല്ല.

വാസ്തവം നോക്കുമ്പോൾ കവികളും അവരുടെ കൃതികളെ വിമർശംചെയ്തു ആലങ്കാരികന്മാരും ഒന്നുപോലെ അതിർകവിഞ്ഞു പ്രവർത്തിച്ചു എന്നുവേണം വിചാരിപ്പാൻ. കാവ്യകർത്താക്കന്മാർ കൃത്രിമാഡംബരം ഭ്രമിച്ചു് നിസ്സാര

---

* കൃത്രിമം എന്നുപയോഗിക്കയാണു് ഭാഷയിൽ നല്ലതു്. സംസ്കൃതവൈയാകരണന്മാരെ ഭയന്നാണു് 'കൃത്രിമത' എന്ന മുദ്ര പ്രയോഗിച്ചതു്.

1. ആനന്ദവർദ്ധനന്റെ ധ്വന്യാലോകവും അഭിനവഗുപ്തന്റെ ലോചനമെന്ന വ്യാഖ്യാനവും.

ങ്ങളെ സാരമാക്കിത്തുടങ്ങി; അലങ്കാരശാസ്ത്രകാരന്മാർ അവരുടെ പങ്കിനു 'തൊട്ടതും വെച്ചതുമെല്ലാം കുറ്റം' എന്നു സർവ്വത്ര ദോഷകല്പനചെയ്യാനുമാരംഭിച്ചു. ഒരു തെറ്റും കൂടാതെ ഒരു ശ്ലോകം തീരുകയില്ലെങ്കിൽ എന്തിനു കഷ്ടപ്പെടുന്നു? പ്രാസവും ശ്ലേഷവും ചേർത്തു മിനുക്കിയാൽ പോരേ എന്നായി കവികൾക്കു്. ആശാഭംഗത്താലുള്ള നില. എന്നാൽ പ്രാസവും ശ്ലേഷവും കേവലം വിലയില്ലാത്തതെന്നു ശപഥംചെയ്യാൻ ഈ ഗ്രന്ഥകാരനും ഒരുക്കമില്ല. താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ശ്ലോകം നോക്കുക:

"മഹീപതേ! ഭാഗവതോപമാനം
മഹാപുരാണം ഭവനം മദീയം
നോക്കുന്നവക്കൊക്കെ വിരക്തിയുണ്ടോ—
മത്ഥങ്ങളില്ലെന്നൊരു ഭേദമുണ്ടു്."*

ഇതിലെ ഉപമയും വ്യതിരേകവും എത്ര രമണീയമായിരിക്കുന്നു! ഇതിലെ ഉപമയ്ക്കും 'പത്രാവലീവിലസിത'മാകയാൽ കാമിനീമുഖം കാനനതുല്യമാണെന്നുള്ള ഉപമയ്ക്കും ഉള്ള ഭേദം സൂക്ഷ്മച്ചിറിയേണ്ടതാണു്. രണ്ടിലും ശ്ലേഷംകൊണ്ടുള്ള ബലാൽക്കാരം തുല്യമാണെങ്കിലും ഒന്നു് ഹൃദയംഗമവും മറ്റതു് ഉദ്വേഗജനകവും ആയിരിക്കുന്നു. അതിലേക്കു് കാരണം എന്തു്? ദരിദ്രനായ കവി ഗതിയില്ലാഞ്ഞിട്ടു്, തന്റെ ഗൃഹത്തിനു ജീർണ്ണോദ്ധാരണം ചെയ്യുകൊടുപ്പാൻ പ്രഭുവിനോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിൽ ഗൃഹത്തിനു ഭാഗവതസാദൃശ്യം, പ്രകരണാദികളുടെ ബലത്താൽ ഗൃഹം കാണികൾക്കു വിരക്തിപ്രദമാണെങ്കിലും തനിക്കു് അതിൽ പ്രതിപത്തിക്കും ഗൗരവബുദ്ധിക്കും കുറവില്ലെന്നു ധ്വനിപ്പിക്കുന്നതിൽ പര്യവസാനിക്കുന്നു. ഇവിടെ അലങ്കാരം സർവ്വപ്രധാനമായ വ്യംഗ്യത്തിന്റെ സാധകമെന്നേയുള്ളൂ. അതിന്റെ സാധകമാണു് ശ്ലേഷം; ഇങ്ങനെ ശ്ലേഷം അത്യന്തം തിരോഹിതമാണു്. വ്യംഗ്യരസത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോയ മനസ്സു് അതിലേക്കു് ഇറങ്ങുന്നതിനു സോപാനമായിരുന്ന ശ്ലേഷത്തെ പിന്നീടു് ഓർമ്മിക്കുന്നതേ ഇല്ല. മറ്റേ ഉദാഹരണത്തിലോ "കാന്താമുഖം കാനനവർദ്ധിതാരി" എന്നു് ഒരു സമസ്യയെ പൂരിപ്പിച്ച എന്നൊരു മെച്ചമേ കവിക്കുള്ളൂ. അതിൽ വല്ല ചമൽക്കാരവും ഉണ്ടെന്നു കല്പിക്കേണമെങ്കിൽ അതു ശ്ലേഷം ഒന്നുതന്നെ. ഇങ്ങനെ ബാലിശമായ ശ്ലേഷം പ്രധാനമായി പ്രതിഭാസിക്കുന്നതുതന്നെയാണു് അതിലുള്ള വൈരസ്യം. സ്വർണ്ണമാലയുടെ കണ്ണികൾ കൂട്ടി വിളക്കുന്നതിനായി പിച്ചള ഉപയോഗിക്കുന്നതിനും, പിച്ചളകൊണ്ടുതന്നെ മാല തീർപ്പിക്കുന്നതിനും തമ്മിലുള്ള ഭേദം ഇവിടെയുണ്ടു്.

---

* രാജാവേ! എന്റെ ഗൃഹത്തെ ഭാഗവതത്തോടു് ഉപമിക്കാം. കാരണം, ഭാഗവതം മഹാപുരാണമാണു്—സർഗ്ഗപ്രതിസർഗ്ഗാദി ലക്ഷണങ്ങളോടുകൂടിയ മഹാപുരാണം. എന്റെ വീടും മഹാപുരാണമാണു്—വളരെ പഴക്കമുള്ളതാണു്—അതുപോലെ ഭാഗവതം വായിക്കുന്നവർക്കു് പ്രാപഞ്ചികജീവിതത്തിൽ വിരക്തി—വൈരാഗ്യം ഉണ്ടാകും—എന്റെ വീടു കാണുന്നവർക്കും വിരക്തി—വെറുപ്പു്—ഉണ്ടാകും. ഇങ്ങനെ സാദൃശ്യമുണ്ടെങ്കിലും ഒരു കാര്യത്തിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടു്. ഭാഗവതത്തിൽ അർത്ഥം ധാരാളമുണ്ടു്—എന്റെ ഗൃഹത്തിലാകട്ടെ, അർത്ഥം—ധനം—ഒട്ടും ഇല്ല.

മനോധർമ്മം, കല്പനാശക്തി, ഉല്പ്രേഷനം, സ്വഭാവസമീക്ഷണം ഇത്യാദ്യംശങ്ങളിലും മാഘാദികൾ ഇന്നു് അദ്വിതീയന്മാർതന്നെയാണു്. ശിശുപാലവധാദികാവ്യങ്ങളിലെ ശ്ലോകങ്ങൾ ഓരോന്നും മുക്തകങ്ങൾ (ഒറ്റശ്ലോകങ്ങൾ) ആയി എടുത്തുനോക്കുന്നതായാൽ നൂറിനു തൊണ്ണൂറും നാനാപ്രകാരങ്ങളായ സ്വാരസ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രകാശിക്കുന്നവ ആയിരിക്കും. ചമൽക്കാരവും (പദങ്ങളുടെ ധാരാളത) വ്യാകരണനൈപുണ്യവും ശാസ്ത്രപരിചയവും മറ്റും പ്രകാശിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി ചിലേടത്തു പ്രകൃതിയെ ലംഘിച്ചു വർണ്ണനകൾ ചെയ്യാനും, അതിശയോക്തിയും അത്യുക്തിയും കടത്തി പ്രയോഗിച്ചു സത്യാസത്യഭേദം ഇല്ലായ്മചെയ്യാനും പുറപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെങ്കിൽ 'ഉത്തമകവികൾ' എന്ന മാഘാദികളുടെ കീർത്തിയിൽ ഒരുവനും വിസംവദിക്കയില്ലായിരുന്നു. പ്രകൃതിയേയും പരമാർത്ഥത്തേയും ഉല്ലംഘിക്കുന്നിടത്തോളം അംശത്തിൽ ഇവരുടെ വാസന ദുഷിച്ചുപോയി എന്നു സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിമില്ല. ശേഷം അംശങ്ങളിൽ ഇവർ ഉത്തമന്മാർതന്നെ. ആകയാൽ ഏഴാം ശതവർഷത്തിനിപ്പുറം സംസ്കൃതകവികളുടെ ഇടയിൽ ഒരു ദുർവ്വാസന വ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി ഇവിടെ ഇത്രയും വിസ്തരിക്കേണ്ടിവന്നു.

ഔചിത്യം എന്നതു് സാഹിത്യത്തിൽ സർവ്വത്ര സർവ്വാത്മനാ ദീക്ഷിക്കേണ്ടതാണെങ്കിലും വർണ്ണനകളിൽ വിശേഷിച്ചും അതിനെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ഒരു സംഗതി വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ ഏതു ദേശത്തു്, ഏതു കാലത്തു്, ഏതു വിധം ആചാരമുള്ള ഏതു നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിലാണു് അതു നടന്നതു് എന്നുള്ളതു ഗ്രന്ഥകർത്താവിനു് സർവ്വദാ ഓർമ്മവേണം. ഇല്ലാത്തപക്ഷം അവർ താന്താങ്ങളുടെ ദേശകാലസമുദായാചാരങ്ങളെത്തന്നെ കഥാപുരുഷന്മാരിൽ ആരോപിച്ചുപോകും. ഇങ്ങനെ ദോഷാദികളെ തെറ്റി പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു് കാലലംഘനം, ദേശലംഘനം, സമുദായാചാരലംഘനം ഇത്യാദി സംജ്ഞകൾ ചെയ്യാം. കാലലംഘനവും സമുദായാചാരലംഘനവും കവികൾ അറിഞ്ഞും അറിയാതേയും ധാരാളം ചെയ്യാറുണ്ടു്. ഭാഷാകവികളിൽ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ ഒരുവിധം ലംഘനവും ഗണിക്കാത്ത ആളാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥാപുരുഷന്മാരെല്ലാം മലയാളികളാണു്; അവരുടെ നടപടികളും അവർ സഞ്ചരിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളും എല്ലാം മലയാളത്തിലുള്ളവതന്നെ. നളചരിതത്തിൽ ഹംസം കുണ്ഡിനപുരത്തേക്കു പോകുന്ന വഴിയിൽ കാണുന്ന ഗ്രാമങ്ങളുടെ വർണ്ണനയും ഘോഷയാത്രയിൽ ദുര്യോധനന്റെ പടയാളികൾ സന്നാഹം ചെയ്യുന്നതിനെ വർണ്ണിക്കുന്നതും മറ്റും നോക്കുക. കാലാദിലംഘനം ദോഷമാണെങ്കിലും നമ്പ്യാരെപ്പോലെയുള്ള മഹാകവികളുടെ വാക്കിൽ അതു് മറ്റൊരുപ്രകാരേണ ഗുണമായിട്ടും തീരാറുണ്ടു്. വായനക്കാർ നിത്യം സഞ്ചരിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളേയും അവരുടെ ഇടയിലുള്ള സാമുദായികവ്യവഹാരങ്ങളേയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ചെയ്യുന്ന വർണ്ണനപോലെ കണ്ടിട്ടും കേട്ടിട്ടുമില്ലാത്ത എണ്ണങ്ങളുടെ വർണ്ണന അനുഭവരസത്തെ ഉളവാക്കുകയില്ലല്ലോ. ഈവക വർണ്ണനകൾ ചരിത്രകാരന്മാർക്കു് കവിയുടെകാലത്തുള്ള ആചാരാദികളെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനും ഉപകരിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതകവികളെ ആശ്രയിച്ച് ഭാഷാകവികൾ വേറെയും ഔചിത്യഭംഗങ്ങൾ ചെയ്യാറുണ്ട്. ചന്ദ്രകാന്തക്കല്ലും സൂര്യകാന്തക്കല്ലുംകൊണ്ട് ഗീർവ്വാണകവികൾ ധാരാളം പെരുമാറാറുണ്ടെങ്കിലും ആധുനികന്മാക്ക് ലഭിച്ചിട്ടില്ല. യക്ഷകിന്നരഗന്ധർവ്വാദികൾ ഇക്കാലത്തുള്ള പൂങ്കാവനങ്ങളിൽ വന്ന പാടിക്കളിച്ച രമിക്കാറില്ല. ചക്രവാകികൾ അന്തിനേരം ഭർത്താക്കന്മാരോട് പിരിയുന്നതു് ആരും കാണുമാറില്ല. ഇക്കാലത്തു് സുന്ദരിമാർ കപോലങ്ങളിൽ പത്രാവലി എഴുതുകയും, അളകങ്ങൾ ശരിപ്പെടുത്തിവയ്ക്കുകയും, അധരത്തിലും ചരണങ്ങളിലും ചെഞ്ചാറു തേച്ചു മിനുക്കുകയും, കണ്ണങ്ങളിൽ അവതംസപുഷ്പം വെയ്ക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യാറില്ല. വേഷഭൂഷാദികൾക്കെല്ലാം നിത്യമെന്നപോലെ മാറ്റംവന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. രാജാക്കന്മാരെ വന്ദികൾ സ്തുതിക്കയും, ശത്രുരാജാക്കന്മാർ കാട്ടിൽപ്പോയി ഒളിച്ചു താമസിക്കയും മറ്റും പഴയകാലത്തെ നടപടികളാകുന്നു. രാത്രിവർണ്ണനത്തിൽ അഭിസാരികമാരുടെ സഞ്ചാരം വർണ്ണിക്കുക, ഒരംഗവും വിടാതെ നായികമാരുടെ കേശാദിപാദം വർണ്ണനചെയ്യുക ഇത്യാദികളൊന്നും ഇക്കാലത്തെ വായനക്കാർക്ക് രുചിക്കയില്ലെന്നും ഓർക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഉദാഹരണങ്ങൾ:

ഒരു കടുവായുടെ കിടപ്പു്

ഉന്നതമായ ശരവണത്തിന്റെ അന്തരാളത്തിൽ കുറഞ്ഞൊന്നു മറഞ്ഞു് മേഘകരേഖാകിമ്മീരിതമായ ചമ്മകഞ്ചുകത്തോടുകൂടി സമാധിയിൽ സ്വപ്നദശി എന്നപോലെ ചിലപ്പോഴും ഊർദ്ധ്വതുഷാരശേഖരിതങ്ങളായ[1] ശിഖരിശൃംഗങ്ങളിലേക്കു ദൃഷ്ടികളെ ഉന്മീലിപ്പിക്കുകയും അനന്തരം അപ്പോഴും ദീപ്തമായിരുന്ന ദിനകരപ്രകാശത്താൽ അവയെ അർദ്ധമുകുളിതകളാക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് ഒരു ശാർദ്ദൂലം സൈരമായി ശയിച്ചു. അതു് അന്തരാന്തരാ പർവ്വതസ്ഥരിതങ്ങളായി വ്യോമകടാഹത്തിന്റെ ജാജ്വല്യമാനങ്ങളായ വർണ്ണങ്ങളോടുകൂടി ലയിച്ചു സമ്മിളിതങ്ങളായി അകലെ അധോഭാഗത്തിലുള്ള സ്പൃഹണീയശാദ്വലങ്ങളായ കടകതടങ്ങളിലേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതിന്റെ വിചാരം എന്തായിരുന്നോ? ചിലപ്പോഴും മേല്പോട്ടു നോക്കിയും, ചിലപ്പോഴും കീഴ്പോട്ടു ദൃഷ്ടിപതിച്ചും ത്രുപാന്തരത്തിൽ താൻ സമൃദ്ധമായ കാശ്മീരദേശത്തിന്റെ രാജാവായി തന്റെ ആജ്ഞാവശംവദന്മാരായ സാമന്തന്മാരോടും തന്റെ കടാക്ഷാനുഗ്രഹപ്രതീക്ഷിണികളായി പരസ്പരസ്പർദ്ധിനിമാരായ സീമന്തിനിമാരോടും കൂടി സാമ്രാജ്യശ്രീയെ വഹിച്ചിരുന്ന കാലത്തെ സ്മരിക്കയായിരുന്നോ? അഥവാ വാസ്തവത്തിൽ ആ വ്യാഘ്രരാജൻ കേവലം ഒരു വന്യമൃഗമേ ആയിരുന്നുള്ളോ? മുമ്പിൽ ഉദ്ധതനായിരുന്ന പ്രഭുവിന്റെ നഷ്ടമായ ജീവൻ അല്ലായിരിക്കുമോ? ഇപ്പോഴും യഥാർത്ഥമായി അതു് തന്റെ അധികാരത്തെ വിവർദ്ധിക്കുന്നതിനു യാതൊരു പ്രതിപത്തിയുമില്ലാതെ ആ വനഭൂമിയുടെ നായകനായിരുന്നു. അതു സ്വശക്തിയെ പൂർണ്ണമായി

1. മേൽഭാഗം മഞ്ഞുകൊണ്ടു മൂടിയ.

അറിഞ്ഞു എന്നുള്ളതു് പരിതോഷിപ്പിയായി ദുഷ്പ്രയായുള്ള ദുഷ്പ്രീയാൽ സ്പഷ്ടീഭവിച്ചു. —അക്ബർ

വസ്തുവർണ്ണന (ധ്രുവദീപ്തി)

ഭൂഗോളത്തിന്റെ ഉത്തരദക്ഷിണധ്രുവങ്ങളിലും അയൽരാജ്യങ്ങളിലും ഉള്ള വായുമണ്ഡലത്തിൽ സാധാരണ കണ്ടുവരുന്ന ഒരുമാതിരി പ്രഭാപൂരത്തിനാകുന്നു സാധാരണ ധ്രുവദീപ്തി എന്നു പറയുന്നതു്. അവസ്ഥാന്തരംപോലെ ഈ പ്രകാശത്തിനു പല പേരുകളും പറയാറുണ്ടു്. ദക്ഷിണഗോളാർദ്ധത്തിലെ ദക്ഷിണദേശങ്ങളിലെക്കാളും ഉത്തരഗോളാർദ്ധത്തിലെ ഉത്തരദേശങ്ങളിൽ ഈ പ്രഭ്യേ ദൃഢതയും തീക്ഷ്ണതയും കൂടുന്നതുകൊണ്ടു് 'ഉത്തരദീപ്തി' എന്നും ചില സമയം അതു കൊടിക്കൂറയുടെ ആകൃതിയിൽ കാണപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു് 'ദീപ്തിപതാക' എന്നും അതിനെ വിളിച്ചുവരാറുണ്ടു്. ഈ ദീപ്തിവിശേഷത്തിന്റെ ആകൃതി പലവിധത്തിലുണ്ടു്: ചില സമയങ്ങളിൽ അന്തിപ്രകാശത്തോടുകൂടിയ അനേകായിരം ഉൽക്കകൾ ഏകോപിച്ചു് അർദ്ധചന്ദ്രാകാരേണ ചക്രവാളത്തിൽ വന്നു വീഴുന്നതുപോലെയും, ചിലപ്പോൾ അച്ചുതണ്ടിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന അരങ്ങളുടെ മാതിരിയിൽ ഭ്രവലയത്തിൽനിന്നു ലക്ഷോപലക്ഷം ബാണങ്ങൾ കൊളുത്തിവിട്ടാലത്തെപ്പോലെയും, ചില കാലത്തു് ഉൽക്കകളും ബാണങ്ങളും ഇടതൂർന്ന കലന്പോലെയും, അപൂർവ്വം ചിലപ്പോൾ ദേഹത്തിൽനിന്നു ചിന്നിച്ചിതറുന്ന രശ്മികളോടുകൂടിയ സപ്തർഷിയുടെ ആകൃതിയിൽ വളഞ്ഞും പുളഞ്ഞും മറ്റു പലപ്രകാരത്തിലും ഭംഗ്യന്തരേണ കാണാവുന്നതാണു്. അതിന്റെ നിറം സാധാരണ അരുണോദയവർണ്ണത്തോടു തുല്യമാകുന്നു. എന്നാൽ അതിനും സമയഭേദംപോലെ അല്പാല്പം വ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ടു്. ധ്രുവദീപ്തി പ്രകാശിച്ചുതുടങ്ങുമ്പോൾ വടക്കുഭാഗത്തുള്ള ഒരു നേരിയ മേഘമൂടലിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതുപോലെയാണു തോന്നുക. മേഘത്തിന്റെ മേലതിരു് അല്പം വെളുത്തും കീഴതിരു് കനത്തും കറുത്തും ഇരിക്കും. ഉപരിഭാഗത്തിൽക്കൂടിയാണു് രശ്മിക്കൂട്ടങ്ങൾ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നതു്. രശ്മികൾക്കു് ഒരു വിറയലും ചിലപ്പോൾ അടുത്തുള്ള വായുമണ്ഡലത്തിൽ പട്ടശീലകൾ തമ്മിൽ ഉരസ്സുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ശബ്ദംപോലൊരു ശബ്ദവുമുണ്ടായിരിക്കും. സാധാരണ ആറേഴു നാഴികരാച്ചെല്ലുമ്പോൾ പ്രകാശിക്കുവാൻ തുടങ്ങി ഒന്നുരണ്ടു യാമങ്ങളോ ചിലപ്പോൾ രാവു മുഴുവനുമോ ഈ ദീപ്തി നിലനില്ക്കാറുണ്ടു്.

—ആർ. വി.; ഗദ്യമാലിക

യൗവനാരംഭം

പല വടിവും വന്നു ചമഞ്ഞു തലമുടിയും വന്നു തികഞ്ഞു
മുലയിണയും മാറു കവിഞ്ഞു മലർശരനും മെല്ലെയണഞ്ഞു
ശിശുത കഴിഞ്ഞു വശത വഴിഞ്ഞു മറവു മൊഴിഞ്ഞു മനമതഴിഞ്ഞു
കിളിമൊഴിതാനൊന്നു പകർന്നു കളിപുതുമയ്യാശ വളർന്നു

കളിവചനപ്രൗഢി മുതിർന്നു നളനുപതേ കാമമുയർന്നു
മിഴികളം വിടർന്നു വഴിയിലമർന്നു അഴകുകലർന്നു കഴലിണ ചേർന്നു

പ്രിയസഖിമാരോടുമിണങ്ങീ പ്രിയതമനെച്ചിന്തതുടങ്ങീ
പ്രിയമധുരം വാക്കിലിണങ്ങീ പ്രിയമിദമെന്നോത്തു വണങ്ങീ

കഥകളം തുടങ്ങീ കപടമടങ്ങീ കളികളം തുടങ്ങീ കമനി വിളങ്ങീ
പല ചരിതം കേട്ടു രസിച്ചും പല കുതുകം വന്നു ഭവിച്ചും

പല പദവും കേട്ടു രസിച്ചും പല ഗുണവും ചേന്നു വസിച്ചും
മദനനുദിച്ചു മദമതിളച്ചു മനസി രസിച്ചു അവിടെ മറച്ചു.

ഗ്രഹിണീകലഹം

നായർ വിശന്നു വലഞ്ഞു വരുമ്പോഴം
കായക്കഞ്ഞിക്കരിയിട്ടില്ല;
ആയതു കേട്ടു കലമ്പിച്ചെന്ന–
ങ്ങായുധമുടനെ കാട്ടിലെറിഞ്ഞു
ചട്ടതിളയ്ക്കും വെള്ളമശേഷം
കുട്ടികളംതന്നുടെ തലയിലൊഴിച്ചു;
കെട്ടിയ പെണ്ണിനെ മടിക്കുടാതെ
കിട്ടിയ വടികൊണ്ടൊന്നു പിടച്ചു;
ഉരുളികളം കിണ്ടികളൊക്കെയുടച്ചു;
ഉരല വലിച്ചു കിണറ്റിൽ മറിച്ചു;
ചിരവയെടുത്തഥ തീയിലെരിച്ചു;
അരകല്ലങ്ങു കുളത്തിലെറിഞ്ഞു;
അതുകൊണ്ടരിശം തീരാഞ്ഞിട്ടവ–
നപ്പുരചുറ്റും പാഞ്ഞുനടന്നു. —നളചരിതം തുള്ളൽ

നായാട്ട്

വാതവേഗങ്ങളാം മാനും കലകളും
മാതംഗയൂഥവും സിംഹഗണങ്ങളും
വള്ളിപ്പുലികളം വരിയൻപുലികളും
പുള്ളിപ്പുലികളം കരിമ്പുലിക്കൂട്ടവും
വള്ളിക്കുടിലകത്തുള്ളിൽ കടന്നങ്ങു
തുള്ളിക്കളിക്കുന്ന പുള്ളിമാൻപേടയ്ക്കു
കൊള്ളിക്കുമാറുള്ള ബാണം പ്രയോഗിച്ചു
കൊല്ലുന്ന കാട്ടാളജാതിയെക്കാണുകയാൽ
ഉള്ളിൽ ഭയംപൂണ്ടു മണ്ടും മൃഗങ്ങളെ–
ത്തായത്തിലെത്തിപ്പിടിച്ചു കടക്കെന്നു

വായിലാക്കിക്കൊണ്ടു പാഞ്ഞുപോകും കടു–
വായും പുലികളും പെന്ന വലകളിൽ
ചാടിക്കടന്നഴന്നീടുന്ന നേരത്തു
പാടെ മുറിപ്പാനൊരുമ്പെട്ടറച്ചുടൻ
ഓടിവന്നീടുന്ന വേടൻ കണകൊണ്ടു
പാടനംചെയ്യ വധിക്കും പ്രകാരവും
പേടിച്ചൊളിക്കുന്ന പെമ്പുലിക്കുട്ടങ്ങ–
ളോടെ കലമ്പുവാനായ് വന്നടുത്തിടും
എട്ടടിമാനിനെപ്പെട്ടെന്ന കന്തത്തി–
ലിട്ടു കളിപ്പിച്ച കാട്ടാളവീരന്റെ
ചട്ടറ വിക്രമം കണ്ടു പുകഴ്ത്തുന്ന
കാട്ടാളരാജനും കൂട്ടരുമൊക്കവേ
വേട്ടയ്യ കോപ്പുകൾ കൂട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു
കാട്ടിൽ പരന്നതും കണ്ടു വൃകോദരൻ.

—കല്യാണസൗഗന്ധികം

ഒരു വായനശാല

വക്കീലന്മാർ ഇരുന്ന വായിക്കാറുള്ള ക്ലബ്ബ് തേടിപ്പുറപ്പെട്ട താഴ്ശൻമേനവൻ പെന്നകയറിയ മഠം മുമ്പത്തേതിലും വളരെ ജീർണ്ണിച്ചിരുന്നു. കിഴക്കവേശം മുമ്പ് ഒരു ചുവരുണ്ടായിരുന്നതു് ഇടിഞ്ഞുവീണ സ്ഥിതിയിൽ കിടക്കുന്നു. കാറ്റിനേറയും മഴയുടേയും അസഹ്യത തടുക്കാൻ ആ ചുവരുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥലത്തു് ഒരു ഓലപ്പായ് കെട്ടിത്തൂക്കിയിരുന്നു. ആ തൂക്കിയ പായ് പൊന്തിച്ചുവേണം അകത്തു കടപ്പാൻ. താഴ്ശൻമേനവൻ പായ് പൊന്തിച്ചു് അകത്തേക്കു തലയിട്ടു നോക്കിയപ്പോഴും മുമ്പു താനും പല വഴി പോക്കരും ഉണ്ണാനിരുന്നിരുന്ന മുറിയിൽ എട്ടുപത്തു വക്കീലന്മാർ ഘനത്തോടെ വർത്തമാനക്കടലാസുകളേയും പുസ്തകങ്ങളേയും വായിക്കുന്നതു കണ്ടു. മുമ്പ് താഴ്ശൻമേനവൻ താമസിച്ചിരുന്നകാലത്തു് ഈ മുറിയിൽ ഇപ്പോഴും കാണുംപോലെയുള്ള വെളിച്ചമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതു് ഈ മുറിക്കു വലിയ ജാലകങ്ങളും പിന്നീടുണ്ടാക്കിച്ചതുകൊണ്ടാണെന്നു ശങ്കിക്കരുതു്. മേൽപ്പുരകെട്ടാൻ സമയപ്രകാരം വരിപ്പണം കിട്ടാത്തതുകൊണ്ടു് പുരയുടെ ഓല അവിടവിടെ ദ്വരിച്ചു നശിച്ചുണ്ടായ ചാരങ്ങളിൽക്കൂടി സൂര്യരശ്മി ധാരാളമായി അകത്തു പ്രവേശിച്ചുണ്ടായ വെളിച്ചമാണു കാണപ്പെട്ടതു്. വൃത്താകൃതിയിലുള്ള ഈ രശ്മികളിൽ ചിലതു് അവിടെയിരിക്കുന്ന ചില യോഗ്യന്മാരുടെ കഷണ്ടിമണ്ടയിൽ തട്ടുന്നതിനെ അവർ വേഷ്ടിയാലും തുവർത്തു മുണ്ടിനാലും തൽക്കാലം ആച്ഛാദനംചെയ്യുകൊണ്ടു് ഗാംഭീര്യത്തിനു് ഒട്ടും കുറവില്ലാതെ വായിക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ അറയുടെ നടുവിൽ ഒരു മേശ ഇട്ടിട്ടുള്ളതിനു് മൂന്നു കാലുകളേ ഉള്ളു ബാക്കിയുള്ള ഭാഗം കല്ലുകളും മരക്കഷണങ്ങളും മേൽക്കുമേൽ നിരത്തിവെച്ചാണു് ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. മേനവൻ അന്വേഷിച്ചുപോയ വക്കീൽ ശാമുമേനവൻ അവർകളും ഇരിക്കുന്നതു് ഒരു

പഴയ കതകുപലകമേൽ ആയിരുന്നു. ആ പലക ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു് പണ്ടത്തെ ക്ലബ്ബ്ഹൗസുകാരൻ പട്ടർ കെട്ടിച്ചിരുന്ന അട്ടപ്പുകല്ലുകൊ ണ്ടു പൊളിച്ചു് അതിന്മേലായിരുന്നു. പ്രസിദ്ധനായ വക്കീൽ കർപ്പൂരയ്യനും അവി ടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇരിപ്പു് ശാമുമേനവനെക്കാളും ഭേദ മായിരുന്നു. 'ഈസിച്ചെയർ' എന്നു പറയുന്ന ഒരു ചാരുകസാലയുടെ ഒരംശം എന്നുവച്ചാൽ വളരെ കുറച്ചേ ബാക്കിയുള്ളു; കൈകളും കാലുകളും വയ്യുന്ന രണ്ടു തണ്ടുകളും അതിന്റെ കുറികളും ചാരുന്ന ഭാഗം പകുതിയും പൊളിഞ്ഞുപോയിരുന്നു. ചാരിക്കിടക്കുന്ന ഭാഗത്തു് ബാക്കിയുള്ള ഇരു പ്പിൽ ചൂരൽ മുഴുവനും പൊട്ടിപ്പോയിരുന്നു. കഷ്ടിച്ചു് ഇരിക്കാനുള്ള സ്ഥല ത്തു മാത്രമേ ചൂരൽ ഉള്ളു; കാൽ നാലും ഉണ്ടു്. എന്നാൽ അതിൽ ഒന്നിനു് ഇളക്കമോ കേടോ ഉണ്ടെന്നു കർപ്പൂരയ്യർ വായിക്കുന്നതിനിടയിൽ ബദ്ധ പ്പെട്ട കൂടെക്കൂടെ നോക്കുന്നതു കണ്ടു നിശ്ചയിക്കാം. വായിക്കുന്നതിൽ ഒന്നു രണ്ടാംമുറിയുടെ നടുവിലിട്ടിരിക്കുന്ന മേശയുടെ വക്കിൽ സന്ധിച്ചിരു ന്നു. ഒരാൾ മൂന്നു കാലുകൊണ്ടു മാത്രമുള്ള ഒരു പെറിയ കസാലമേലിരുന്നു വീഴാതിരിപ്പാൻ ഇടത്തെ കൈകൊണ്ടു് ഒരു പെറിയ ജനലിന്റെ അഴി മുറുകെ പിടിച്ചിരുന്നു. മറെറാരു യോഗ്യൻ, ക്ലബ്ബുകാരൻ പട്ടരു് പോട്ടെ യെന്നു് ഇട്ടുപോയിരുന്ന അരിപ്പെട്ടിയിന്മേലും, വേറൊരാൾ അടുക്കളയു ടെ മുറിമണ്ണിന്മേലും ഇരുന്നു ബദ്ധപ്പെട്ട വായിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇപ്രകാരമുള്ള ക്ലബ്ബിൽ താശ്ശുമേനവൻ പ്രവേശിച്ചു് തന്റെ വക്കീലിനോടു് ഒരു നക്കൽ കുറിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതിൽ കടലാസില്ലാതെ മദ്രാസു് ലാ ജർണലിൽ ആദ്യത്തെ ഒഴിവുള്ള കടലാസും അയൽമഠത്തിൽ ചോറുകച്ചവടക്കാരന്റെ കുറിപ്പേനയും ഒരു ചിരട്ടക്ഷണത്തിൽ മഷിയും താശ്ശുൻമേനവൻതന്നെ തയ്യാറാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടിവന്നു.

—ശാരദ

വൈത്തിപ്പട്ടർ

പൂഞ്ചോലക്കര ഇടത്തിലെ ആശ്രിതനും തെക്കൻചരക്കുവ്യാപാര ക്കാരനുമായിരുന്ന വൈത്തിപ്പട്ടർ കാഴ്ചയിൽ വളരെ വിരൂപനായിരുന്നു. ദേഹം കുറുത്ത മഷിയുടെ വണ്ണം; പിൻകുടുമ നരച്ചു് എലിവാൽപോലെ അല്പം തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. മുഖം അതിവിരൂപംതന്നെ. വസൂരിക്കല നി റഞ്ഞിരുന്ന മുഖത്തിൽ വാർദ്ധക്യത്താൽ പല്ലു കൊഴിഞ്ഞുപോയതു നീക്കി രണ്ടു നാലെണ്ണംമാത്രം വായിൽ ഒതുങ്ങാത്തവിധം നീണ്ടു വൈത്തിപ്പട്ടർക്കും കാണുന്നവർക്കും ഒരുപോലെ സങ്കടം ജനിപ്പിച്ചു മ്ലേച്ഛമായ സ്ഥിതിയിൽ നില്ക്കുന്നുണ്ടു്. കണ്ണുകൾ സ്വഭാവേന അകത്തോട്ടു വലിഞ്ഞു് അശേഷം പ്രകാശമില്ലാതെ ഇരുന്നുവെങ്കിലും ഇടയ്ക്കിടെ മിഴികൊണ്ടു സപ്തർഷി പോലെ ഒരു വിഷമപ്രശ്നയുണ്ടായിരുന്നു. വല്ല സാധനത്തേയും സൂക്ഷ്മ മായി നോക്കുമ്പോഴും ശ്രദ്ധാന്തിയോടെ വല്ലതും സംസാരിക്കുമ്പോഴും മന സ്സുകൊണ്ടു വല്ലതും ആലോചിക്കുമ്പോഴും വ്യസനമോ സന്തോഷമോ ആശ്ച ര്യമോ ഉണ്ടാകുമ്പോഴും ഉള്ളിൽ വലിഞ്ഞുകുണ്ടിൽകിടക്കുന്ന ഈ കണ്ണുകൾ മുന്നോട്ടു തുറിച്ചുവന്നു വലുതായി മിഴികൊണ്ടു രണ്ടും നാസികയുടെ രണ്ടു ഭാഗ

ത്തു തൊട്ടുംകൊണ്ടു നിശ്ചലമായും അധോമുഖമായും നില്ക്കും. പ്രകൃതിയിൽ ലേശം ജീവനില്ലാത്ത വൈത്തിപ്പട്ടരുടെ ഈ കണ്ണുകൾക്കു് ഇങ്ങനെ ഒരു വികൃതി ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ സപ്പട്ടഷ്ടി ഉണ്ടാകുന്ന സമയങ്ങളിൽ അയാളുടെ മുഖം അത്യന്തം രൂക്ഷമായും ഇരിക്കും. മുഖം നോക്കിയാൽ ആക്കും ഭയം തോന്നും; ഒരു സപ്പം ഫണമുയർത്തി ക്രോധത്തോടെ കടിക്കാൻ ഭാവിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നും. എന്നാൽ ഈ കണ്ണുകളുടെ വികൃതചേഷ്ട ക്രോധത്തിൽ മാത്രമല്ല ഉണ്ടാകുന്നതു്. സന്തോഷത്തിലും സന്താപത്തിലും എന്നുവേണ്ട, മനസ്സിന്റെ സാധാരണഗതിക്കു ലേശമെങ്കിലും ഭേദംവന്നാൽ സപ്പട്ടഷ്ടിയും ഉണ്ടായി. അതുകൊണ്ടു് അധികസമയവും ഇയ്യാളുടെ ദൃഷ്ടികൾ സപ്പട്ടഷ്ടിയിൽത്തന്നെയാണ നിൽക്കുന്നതു്. ശരീരം കൃശമായി ഉരുവലിഞ്ഞു് കത്തിക്കരിഞ്ഞ ഒരു വിറകിൻകൊള്ളിപോലെ ഇരുന്നു. ആകപ്പാടെ പട്ടരുടെ ആകൃതി ഒരു പിശാചിന്റെ ആകൃതിതന്നെ എന്നുപറയാം. —ശാരദ

സ്വഭാവവർണ്ണനയ്ക്കു് ഇന്ദുലേഖയിലെ സൂരിനമ്പൂരി, കേശവൻനമ്പൂരി മുതലായവരെ നോക്കുക.

ഒരു നക്തനിഗ്രഹം

നേരം പ്രകാശമായി. നക്ഷത്രങ്ങളുടെ വെളിച്ചംകൊണ്ടുമാത്രം കറേശ്ശെ കണ്ടിരുന്ന കെട്ടിടങ്ങളും മറ്റും അധികമധികമായ കാഴ്ചയിൽ വന്നുതുടങ്ങി. ഒരു നഴിക വഴി ദൂരം കായൽവക്കുവരെ തോക്കുംതാങ്ങി മുറുകി നടന്നതുനിമിത്തം ചൂടുപിടിച്ച വിയർത്ത ശരീരത്തിന്മേൽ കപ്പായത്തിനുള്ളിൽക്കൂടി കടന്ന തടവുന്ന കുളിർകാറ്റും, നാലുപുറവും നേത്രാനന്ദകരങ്ങളായ കാഴ്ചകളും, തിരമാലകളുടെ മുകളിൽക്കൂടി പൊങ്ങിയും താണും കൊണ്ടു പായുന്ന വഞ്ചിയിൽ ഊഞ്ഞാലാടിക്കൊണ്ടുള്ള ഇരുപ്പും, കണ്ടൻകോരൻ കൂട്ടരുടെ വഞ്ചിപ്പാട്ടും, അരുണോദയസമയവും എല്ലാംകൂടി ചേർന്നപ്പോഴം ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിലുദിച്ച ഒരു പ്രത്യേക ആനന്ദവും ആഹ്ലാദവും ഇന്നപ്രകാരമായിരുന്നു എന്നു പറവാൻ പ്രയാസം. വെണ്മുരുത്തിയുടേയും ഏറണാകുളത്തിന്റേയും മദ്ധ്യത്തിൽക്കൂടി തെക്കോട്ടേക്കു പോയിക്കൊണ്ടിരുന്ന വഞ്ചി പുഴയിൽനിന്നു കിഴക്കോട്ടു തിരിയുന്ന ഒരു ചെറിയ തോട്ടിലേക്കു കടന്നു. അപ്പോഴം ആകാശത്തിന്റെ പൂർവ്വദ്വാരം തുറന്നു് ഞങ്ങളംഭിമുഖനായി പ്രവേശിച്ച സൂര്യൻ തന്റെ കനകരശ്മിപ്രവാഹത്താൽ ലോകം മുഴുവനും പൊട്ടെന്നൊന്നു കുളിപ്പിച്ചു. മേലേയ്ക്കുമേലേ കുട്ടകുട്ടയായി മുറിഞ്ഞുപിടിച്ചുനില്ക്കുന്ന അഞ്ചോ ആറോ കാലുകളിന്മേൽ കിടക്കുന്ന ഒരു പഴയ മരപ്പാലത്തിന്റെ കണ്ണിൽക്കൂടി കടന്നു് ആ തോട്ടിന്റെ കിഴക്കേ അറ്റത്തു്, കാച്ചുതുടങ്ങിയതും തുടങ്ങാറായതുമായി മദിച്ചുനിൽക്കുന്ന അനവധി തെങ്ങിൻതൈകളാൽ സാമാന്യം നാലുപുറവും ഇടതിങ്ങി ചുറ്റപ്പെട്ടതും, നപ്പണ്ണപ്പച്ചവർണ്ണമായ ഇലകളും ഇടയുന്നവളർന്നുകൂടിയ കണ്ടൽച്ചെടികളാൽ മൂടപ്പെട്ടതുമായ വെള്ളത്തിൽ അവിടവിടെ വലിയ പച്ചക്കല്ലുകളും പതിച്ചപോലെ കിടക്കുന്ന ചില തുരുത്തുകളാൽ

മദ്ധ്യഭാഗത്തോടെ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടതും ആയ ഒരു തുറന്ന കായലിലേക്ക് ഞങ്ങളെ പ്രവേശിച്ചിട്ട്, ആ തുരുത്തുകളിലെ കണ്ടൽച്ചെടികളുടെ ഇടയിൽനിന്നു് തപോവിഘ്നം വന്ന അനവധി വൃദ്ധാക്കൊക്കുകളും കൂട്ടംകൂട്ടമായി 'ക്രോ ക്രോ' എന്നു് ഞങ്ങളെ ശപിച്ചുകൊണ്ടു് മേല്പോട്ടുയർന്ന തലയുടെ മീതെ കശപിശയായി പറക്കത്തക്കവണ്ണം അവയുടെ സമീപത്തുകൂടി വഞ്ചിവലിച്ചു കയറി. ആ കായലിന്റെ മറുകരയിലുള്ള മറ്റൊരു തോട്ടമുഖത്തു ഞങ്ങളെ എത്തി. ആ തോട്ടിന്റെ രണ്ടരുകിലും കൈകൊണ്ടു് എത്തിപ്പറിക്കാവുന്നതും കൊതി തോന്നിക്കുന്നതും ആയി സ്വർണ്ണകുംഭങ്ങളെപ്പോലുള്ള അനവധി ഫലഭാരങ്ങളെ കുലകുലയായി വഹിച്ചുംകൊണ്ടു് ആകാശദേശത്തിൽ പരസ്പരം കരഗ്രഹണംചെയ്തു് സൂര്യരശ്മിയെ തടഞ്ഞുനില്ക്കുന്നിമിത്തം തോട്ടിന്നു് ഒരു നടപ്പുര കെട്ടി അലങ്കരിച്ചപോലെയും നില്ക്കുന്ന തെങ്ങിൻതൈകളുടെ ഇടയിൽക്കൂടി ആ തോട്ടിന്റെ മറുതലപിടിച്ചു. അവിടെ തോട്ടിലേക്കു മുഖമായി കെട്ടിയിട്ടുള്ള ഒരു ചെറിയ ഓലമേഞ്ഞ പുരയിൽ സ്നേഹം നനച്ചു കെട്ടുകെട്ടായി കുറിയിട്ടു് സ്വാമിയാന്മാരെപ്പോലെയിരിക്കുന്ന അഞ്ചാറു കൂപ്പികളെ കണ്ടപ്പോൾ കണ്ടൻകോരൻകൂട്ടർ തല തരിച്ചു. അവർ പോയി അല്പം 'വെള്ളം' കുടിച്ചു വന്നു. ഉത്സാഹം ഒന്നുകൂടി വർദ്ധിച്ചു. മേൽപ്രകാരം ചില കായലും പുഴയും തോട്ടം കടന്നു് ഏകദേശം പത്തു മണിയായപ്പോഴേക്കു് ഞങ്ങളെ ഒരു ദിക്കിലെത്തി. അവിടെ അതിവിശാലമായ വേറൊരു കായൽ. നടുക്കു് കണ്ടൽച്ചെടികളാൽ വേലി കെട്ടപ്പെട്ട വൃത്താകാരമായ ഒരു തുരുത്തു്. കരയ്ക്കു നാലുപുറവും സ്വർണ്ണകതിരുകളോടുകൂടിയ നെല്ലു വിളഞ്ഞുനിന്നുകൊണ്ടു്, പരവതാനി വിരിച്ചതുപോലെ കിടക്കുന്ന പാടങ്ങളും. ഞങ്ങളുദ്ദേശിച്ചു പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ്ഥലം ഇതാണു്. ഈ കായലിൽ മുതലകളും ഉപ്പിലിട്ടതുപോലെയാണു് കിടപ്പു്. വിശേഷിച്ചു്, അതിനടുത്ത കരകളിൽ പാർക്കുന്ന ചോവന്മാരുടേയും മാപ്പിളമാരുടേയും വക അസംഖ്യം താറാവു്, കോഴി, പന്നി, ആടു്, മാടു് ഇവകൾക്കു പുറമേ അവരിൽ അനേകംപേരുടെ കുട്ടികളേയും, പ്രത്യേകിച്ചു് നമ്മുടെ കണ്ടൻകോരന്റെ എഴുപതു വയസ്സായ തള്ളയേയും പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി തിന്നതുനിമിത്തം ആ പ്രദേശക്കാർക്കു മുഴുവനും വലിയ ഭയം ജനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ആ മുതലകളെല്ലാം തലവനായി വാഴുന്ന 'ഭീമച്ചൻ' എന്നു പേരായ ഒരു വലിയ മുതലയും ആ കായലിൽത്തന്നെയാണു കിടപ്പു്. അവന്റെ അക്രമത്തെപ്പറ്റിയുള്ള കഥകൾ അറിയാത്തവർ അവന്റെ അധികാരത്തിനകത്തു പാർക്കുന്നവരിൽ ആരും തന്നെയില്ല. ഞങ്ങളുടെ അന്നത്തെ അവസ്ഥ നക്രസംഹാരത്തിനു പുറപ്പെട്ട ചക്രപാണിയുടെ അവസ്ഥതന്നെ. കാലേകൂട്ടി കണ്ടൻകോരൻ മുഖാന്തിരം അവിടെ ഏതാനും വാലന്മാരേയും മാപ്പിളമാരേയും വഞ്ചി, വല, ചാട്ടളി, കന്തം മുതലായ സാമഗ്രികളോടുകൂടി ശട്ടംകെട്ടീട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കായലിന്റെ തെക്കുവശത്തുള്ള കര വിട്ടു് ഏകദേശം പത്തുപതിനഞ്ചുവാര വെള്ളത്തിലേക്കു തള്ളിനിന്നിരുന്നതും വെള്ളംവിട്ട മേല്പോട്ടേക്കു വളഞ്ഞുപിരിഞ്ഞു 'കൊക്രീക്കോയി' എന്നു നില്ക്കുന്ന വേരുകളോടുകൂടിയതുമായ കണ്ടലിന്റെ സമീപത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു 'കയ'മാണു്, ഭീമച്ചന്റെ സാധാരണ വാസസ്ഥലം.

'അവളെപ്പേടിച്ചാരും നേർവഴി നടപ്പീല
ഭവനവാസീജനം ഭവനേശ്വരാ! പോററീ!'

എന്ന തടകയെ ഉദ്ദേശിച്ച് പണ്ട് വിശ്വാമിത്രൻ പറഞ്ഞതുപോലെ ആ കയത്തിന്റെ സമീപത്തുകൂടെ എന്നുവേണ്ട, കായലിന്റെ തെക്കുവശത്തുകൂടിത്തന്നെ ഭീമച്ചനെ പേടിച്ചു വഞ്ചിക്കാർ സഞ്ചരിക്കാറില്ല. ഭീമച്ചൻ പകൽ മുഴുവൻ സാമാന്യം തന്റെ കയത്തിൽത്തന്നെയാണ് ഇരിപ്പ്. പക്ഷേ, ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു കാറുകൊള്ളുവാനോ പുറത്തു നടക്കുന്ന വർത്തമാനങ്ങളും അറിവാനോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ, മൂപ്പർ വെള്ളത്തിനുമീതെ കുറേശ്ശ തലപൊക്കാറുണ്ടത്രെ. രാത്രിയായാലാണ് കരയ്ക്കുകയറി രാജഭോഗം പിരിപ്പാനുള്ള എഴുന്നള്ളത്തു്. ഭീമച്ചനെ കൂടുക്കുവാൻ ഞങ്ങളും കാലേകൂട്ടി തീച്ചയാക്കിയിരുന്ന പ്ലാൻപ്രകാരം കയത്തിന്റെ കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും ഓരോ കാലവലയിട്ട് വലയുടെ തലക്കയറുകളും ജാഗ്രതയായി പിടിച്ചു വേണ്ടപോലെ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ നാലുതലയ്ക്കലുംകൂടി നാലു വലിയ വഞ്ചികളിൽ വഞ്ചിയൊന്നിനു മൂന്നാളുകൾവീതം ഇങ്ങനെ ഈരണ്ടുപേർ കയറുപിടിപ്പാനും ഓരോരുത്തൻ വഞ്ചിതുഴഞ്ഞു വേണ്ടപോലെ നടത്തുവാനുമായി പന്ത്രണ്ടുപേരും, ആ നാലു വഞ്ചികളിലും വേറെയും അഞ്ചാറു വഞ്ചികളിലുംകൂടി ചാട്ടുളി മുതലായ ആയുധങ്ങളോടുകൂടി പത്തുമുപ്പതു പേരും എല്ലാംകൂടി ആ കയം വളഞ്ഞു. തെക്കുകരയോടുചേർന്ന ഭാഗംമാത്രം ഒഴിച്ചുവിട്ടു. കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും രണ്ടു വലകളും വടക്കുഭാഗത്തു നിരത്തിപ്പിടിച്ചു വഞ്ചികളും അതിൽ കിഴക്കേത്തലയ്ക്കൽ ഒരു വഞ്ചിയിൽ ഞാനും പടിഞ്ഞാറേത്തലയ്ക്കൽ ഒരു വഞ്ചിയിൽ മിസ്റ്റർ മേനോനും വേണ്ട ഒരുക്കത്തോടുകൂടി നിന്നിരുന്നു. പടിഞ്ഞാറെ വല പതുക്കെപ്പതുക്കെ വലിച്ചു കിഴക്കേതിനോടടുപ്പിക്കാൻ ശ്രമംതുടങ്ങി. വരട്ടെ; അതാ കറുത്ത പാറക്കല്ലുപോലൊരു വസ്തു മുമ്പിൽ ഏകദേശം മുപ്പതുവാര അകലെ വെള്ളത്തിന്മീതെ പൊങ്ങി. ഒ, ഒ! ഞങ്ങടെ രണ്ടാളുകളുടേയും തോക്കിന്റെ വലത്തേക്കുഴലുകളും ഒപ്പമൊഴിഞ്ഞു. മൂക്കിൽപ്പല്ലിന്റെ മൂക്കിൽനിന്നും ഒരു കഷണം മേല്പോട്ടു തെറിച്ചു വെള്ളത്തിൽ വീണു. സംശയമില്ല, ഒരു മിന്നിട്ടു കഴിയുമ്പോഴേക്കു കിഴക്കേ വല പിടിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ കൈയിൽനിന്നും വലയക്കയറുകളും വലിഞ്ഞുതുടങ്ങി. അവർ കയറുകളെ വെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് പടിഞ്ഞാട്ടേക്കു വലിച്ചുതുടങ്ങി. വലയും വഞ്ചിയും വഞ്ചിക്കാരുമെല്ലാം ഒന്നായി കിഴക്കോട്ടേക്കുതന്നെ. പടിഞ്ഞാറെ വല കിഴക്കേതിനോടു ക്രമേണ അടുപ്പിച്ചു. രണ്ടു വലകളും നല്ലവണ്ണം അടുത്തതിന്റെ ശേഷം അതിനുള്ളിൽ കള്ളനെ കുടുക്കി ഭേദ്യംചെയ്യാമെന്നായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ വിചാരം. വലകളും ഏകദേശം പത്തുവാര അടുത്തു. വലിയ പല്ലുകളോടുകൂടിയ ഒരു ഊക്കൻ അറക്കവാൾ മേല്പോട്ടു പൊങ്ങി ആഞ്ഞു വളഞ്ഞു വെള്ളത്തിൽ ഒരു പിടപിടച്ചു. 'വലി', 'വലി', 'പിടിച്ചോ', 'പിടിച്ചോ' എന്നും 'അയ്യോ', 'അയ്യോ' എന്നും ഉറക്കെ അഞ്ചാറു ശബ്ദങ്ങളും ഒന്നിച്ചു കേട്ടതും, കിഴക്കേ വലക്കയറുകളുടെ പിടി വിട്ടുപോയതും അവരുടെ വഞ്ചി നടത്തുന്ന രണ്ടുപേരുടേയും പങ്കായം തെറിച്ചതും, രണ്ടു വഞ്ചികളും വെള്ളത്തിൽ മറിഞ്ഞതും ഒപ്പം കഴിഞ്ഞു. മറ്റുള്ളവർ വേഗം

ചെന്നു് വഞ്ചികം പിടിച്ചു മലത്തി വെള്ളത്തിൽ വീണവരെ എടുത്തു കേറ്റി; വലകം അടുപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയതോടുകൂടി മൻഭോഗത്തേക്കു കടന്നുചെന്നു് മൂന്നുനാലു വഞ്ചിയിലുണ്ടായിരുന്നവർ അതാ 'അതാ കൊടുക്കു' എന്നു് കള്ളൻ വാലിട്ടു പിടിച്ചു വലയുടെ പുറത്തു ചാടിയപ്പോഴം നില വിളികൂട്ടുന്നതിനിടയ്ക്കു് 'ഇതും കൊണ്ടുപോ സമ്മാനം' എന്നു വഞ്ചിയിൽ നിന്നേടത്തു നിന്നുകൊണ്ടു് ഒരു ചാട്ടം ചാടിയ കണ്ടൻകോരന്റെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന ചാട്ടുളി വെള്ളത്തിനുള്ളിലേക്കു് ഊക്കോടുകൂടി പ്രയോഗിച്ചു; ഉളിയേറുകൊണ്ടയുടനെ വെള്ളത്തിന്റെ മേല്പോട്ടെയ്ക്കുന്നു പൊങ്ങി, രണ്ടാമതും ഉള്ളിലേക്കുതന്നെ ആ വലിയ ജന്തു താണപ്പോഴം ഉണ്ടായിരുന്ന ചുഴിയിൽപ്പെട്ടു് കണ്ടൻകോരന്റെ വഞ്ചി മറിയാഞ്ഞതു ഭാഗ്യം. രണ്ടുണ്ടയും ഒരുളിയും ഭീമച്ചനു് സമ്പാദ്യം. ഉളിയിൽ കെട്ടിയ ചരടിന്റെ മദ്ധ്യതല കണ്ടൻകോരന്റെ കൈയ്യിൽ. കണ്ടൻകോരനേയും വഞ്ചിയേയും വലിച്ചുകൊണ്ടു് ഭീമച്ചൻ നേരെ കിഴക്കോട്ടേക്കുതന്നെ. കടിഞ്ഞാൺ വെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു കുതിരവണ്ടിയിലിരുന്ന പോകുംപോലെ ചരടുപിടിച്ചു വെട്ടിക്കൊണ്ടു്, കണ്ടൻകോരൻ വഞ്ചിയിലിരുന്ന സവാരി. 'പിടിച്ചോ', 'പിടിച്ചോ, 'വിടണ്ട, വിടണ്ട' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് രണ്ടുമൂന്നു വഞ്ചികം കണ്ടൻകോരന്റെ സഹായത്തിനടുത്തു. അഞ്ചെട്ടുപേർ ചരടിൽ പിടികൂടി വലിച്ചുതുടങ്ങി. അവരെയെല്ലാം ഇഴുത്തുകൊണ്ടു് മുതല പിന്നേയും കിഴക്കോട്ടുതന്നെ. ഞങ്ങളെല്ലാവരും പിന്നാലെ. മുതല വാലുകൊണ്ടു വെള്ളത്തിൽ 'ഢീം'. ഉളിയുടെ ചരടു് 'ഠം'. കണ്ടൻകോരനും വേറെ രണ്ടുമൂന്നുപേരും വഞ്ചിയിൽ 'ബ്ലീം'. സാധാരണയായിട്ടു് പകൽ തന്റെ കയത്തിനു സമീപസ്ഥലങ്ങംവിട്ടു് ഭീമച്ചൻ സഞ്ചരിക്കാറില്ലാത്തതുകൊണ്ടും രണ്ടുമൂന്നു മുറിവുകം ഏറ്റിട്ടുള്ളതിനാൽ അധികനേരം ഉപ്പുവെള്ളത്തിനുള്ളിൽ കിടന്നുപൊറുക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടും ഞങ്ങം നിന്നിരുന്ന ദിക്കിനടുത്തു് എവിടെയെങ്കിലും അവൻ ഇനിയും പുറത്തേക്കു തല കാണിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നു് ഞങ്ങംക്കു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. മുതല കിഴക്കോട്ടു പോയ വഴിയിൽ ഞങ്ങം നിന്ന ദിക്കിൽനിന്നു് ഏകദേശം ആറുവാര അകലെയായി ഒരു കറുത്ത തല പിന്നെയും പൊങ്ങി. മൂന്നുനാലു വഞ്ചിക്കാർ ഒരു വലയും കൊണ്ടു് അതിന്റെ മുമ്പിൽ കടന്നുനിന്നു വല വീശി. കണ്ടൻകോരനും മറ്റുള്ളവരും വഞ്ചികളിൽ ആയുധപാണികളായി മുതല പൊങ്ങിയ ദിക്കിൽനിന്നു കരയിലേക്കുള്ള വഴിയിൽ അവിടവിടെ നിരന്നുനിന്നു. ആ പൊങ്ങിയ തലയ്ക്കു് ഒരുണ്ട കൊടുപ്പാൻ തരമുണ്ടോ എന്നു നോക്കുവാൻ വേണ്ടി മിസ്റ്റർ മേനോൻ മുമ്പിലേക്കു കടന്നുചെന്നു. ഞാൻ മുൻപ്രസ്താവിച്ച കണ്ടലിന്റെ മുകളിൽ കയറി നിന്നു. ഞാൻ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കെ കരയ്ക്കു വിളഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന നെല്ലിന്റെ ഉള്ളിലിരുന്നുംകൊണ്ടു് മിസ്റ്റർ മേനോൻ തോക്കു നീട്ടി. പൊങ്ങിയ തല മുങ്ങി. മുമ്പിൽ കൊണ്ടുപോയിട്ട വല പടിഞ്ഞാട്ടേക്കു വലിച്ചുവലിച്ചു് അടുപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. എല്ലാവരും കൃതിയായി തിരഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഞാൻ കണ്ടലിന്റെ മുകളിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് നാലുപുറവും നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സൂര്യൻ ആകാശത്തിന്റെ

മദ്ധ്യപ്രദേശത്തിലേക്കു കേറിത്തുടങ്ങി. കായലിലെ വെള്ളം വെള്ളിത്തകിട പരത്തിയതുപോലെ പ്രകാശിച്ചു. വെയിലിന്റെ ചൂട് അസഹ്യമായിരുന്നുവെങ്കിലും ഭീമച്ചനെ പിടിപ്പാനുള്ള രസംകൊണ്ടു് അതു് ഒരു അസഹ്യതയായി തോന്നിയില്ല. നാലുപുറവും മദ്ധ്യാഹ്നസൂര്യപ്രഭയിൽ തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന കായലും കണ്ടലും വയലുകളും തെങ്ങുകളും എല്ലാം കൂടി കലർന്ന ആ മനോഹരക്കാഴ്ച നോക്കിക്കൊണ്ടു കുറച്ചുനേരം ആ കണ്ടലിന്റെ മുകളിൽ ഞാൻ നിന്നുപോയി. അപ്പോഴേക്കും അതാ 'അതാ കണ്ടലിന്റെ ചോട്ടിൽ' എന്നു് ആരോ പറയുന്നതുകേട്ടു് കീഴ്പോട്ടേക്കു നോക്കിയപ്പോഴും മുക്കു മുറിഞ്ഞു ചോരയൊലിക്കുന്ന ഭീമച്ചന്റെ തല. ഒരുണ്ടകൊടുപ്പാൻ ഒന്നാന്തരം ലാക്കു്. ശരി; ഒന്നു കൊടുത്തു. നെറുകയിൽത്തന്നെ. കഥ കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. രണ്ടുമൂന്നു വഞ്ചിക്കാർ കണ്ടലിന്റെ ചോട്ടിലെത്തി കഴുക്കോലുകൊണ്ടു് അടി വരണ്ടിനോക്കി. വാലിട്ടു പിടച്ചുകൊണ്ടു് അതിശീഘ്രമായി ഒരു ജന്തു പടിഞ്ഞാട്ടേക്കു നീന്തിപ്പോകുന്നു.

ഭീമച്ചനു് പ്രാണവേദന കൊണ്ടു—ഞാൻ കണ്ടലിന്മേൽനിന്നു വഞ്ചിയിലിറങ്ങി. അപ്പോഴേക്കു് മിസ്റ്റർ മേനോനും എത്തി. ഞങ്ങളും എല്ലാവരുംകൂടി ഭീമച്ചന്റെ പിന്നാലെ മുറുകെപ്പിടിച്ചു. ഭീമച്ചന്റെ പ്രാണപരാക്രമത്തോടുകൂടിയുള്ള പോക്കും അവനെ പിന്തുടർന്നുകൊണ്ടു് കണ്ടൻകോരൻകൂട്ടരുടെ ക്കുവിളിയും ഇടയ്ക്കിടെ കള്ളൻ പുറത്തു തല പൊക്കുമ്പോഴേക്കും തോക്കുകളിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ഠെ! ഠെ! ശബ്ദവും എല്ലാംകൂടി ഒരു വലിയ കോലാഹലം. മേൽപ്രകാരം തുരുത്തിനെ ഒരു പ്രദക്ഷിണം. ആ പ്രദക്ഷിണത്തിൽ രണ്ടാമതും തെക്കുഭാഗത്തു് എത്തിയപ്പോഴും കയത്തിന്റെ കിഴക്കേപ്പുറത്തു വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന വല കണ്ടിട്ടാണെന്നു തോന്നും ഭീമച്ചൻ വടക്കോട്ടു തുരുത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. തുരുത്തിന്റെ അരുകിലുള്ള രണ്ടു കണ്ടലിന്റെ ഇടുക്കിൽ തലയുംവെച്ചു കിടപ്പായി. നേരെ തെക്കുഭാഗത്തുനിന്നു് തലയുയർത്തി ഉന്നംനോക്കി ഞാൻ രണ്ടു കഴലും ഒപ്പം ഒഴിച്ചു. വെള്ളത്തിൽ വാലിട്ടൊരു പിട. ധിമ്മതൈ! എന്നൊരു കൂട്ടിക്കരണം കണ്ടലിന്റെ ഇടയിൽക്കൂടി മറിഞ്ഞു തുരുത്തിന്റെ ഉള്ളിലേക്കു് 'ധീം' എന്നൊരു ചാട്ടം. ഞങ്ങളെല്ലാവരും ആയുധപാണികളായി തുരുത്തിനുള്ളിൽ കടന്നു. അവിടെ മുട്ടുവരെ പോരുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തുകൂടെ ഭീമച്ചൻ ഇഴഞ്ഞു പിടഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഓട്ടം. പിന്നാലെ ക്കുവിളിച്ചുകൊണ്ടു് ഓടുന്ന സൈന്യങ്ങളിൽ കണ്ടൻകോരൻ ഉളികൊണ്ടൊരേറു്. നീലാണ്ടൻ കുന്തംവച്ചൊരു കുത്തു്. ശങ്കു കോടാലികൊണ്ടൊരു കൊത്തു്. ഭീമച്ചന്റെ ഊക്കു ശമിച്ചു; ചേറ്റിൽ പതിഞ്ഞു കിടപ്പായി. മുക്കാലും കഴിഞ്ഞു. കാൽപ്രാണൻ ബാക്കി. മുഴുവനാക്കുവാൻ ചെകിട്ടാണിക്കു് എന്റെ ഒരുണ്ട—അസ്സു. അളന്നുനോക്കിയപ്പോഴും മുക്കുമുതൽ വാലിന്റെ അറ്റംവരെ നീളം പതിനാറടി നാലര ഇഞ്ചു്. മദ്ധ്യത്തിലെ വണ്ണം എട്ടടി മൂന്നര ഇഞ്ചു്.

—കഥാരത്നമാല; 1-ാം ഭാഗം

ശംകുമാരാരുടെ നായാട്ടു്

ഞങ്ങളും അഞ്ചുപേർകൂടി മച്ചാട്ടുമലയിൽ ഒരു നായാട്ടിനു പോയി. പുറപ്പെട്ടപ്പോഴും ഞങ്ങളുടെകൂടെ ശംകുമാരാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം

ഇതിനുമുമ്പിൽ നായാട്ടിനു പോയിട്ടില്ലെന്നതന്നെയല്ല, വെടി ശീലി ച്ചിട്ടുമില്ല. എങ്കിലും നായാട്ടിനെറ രസത്തെക്കുറിച്ചു ഞങ്ങടം കൂടെക്കൂടെ പറയുന്നതു കേട്ടു് അദ്ദേഹം അതിനെറ സമ്പ്രദായം അറിവാൻ പുറപ്പെട്ട താണു്. ഞാൻ തോക്കെടുത്തു പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോഴം അദ്ദേഹംകൂടി ചാടി പ്പുറപ്പെട്ടു. ഞങ്ങടം താമസിച്ചിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നും ഒരു വിളിപ്പാ ടു പോയാൽ കാടായി. അതിനെറ ചള്ളയിൽ രണ്ടുമൂന്നു നാഴിക അകലെ മുയലിനെ ധാരാളമായി കാണാമെന്നു വഴിക്കൊരാടം പറകയാൽ അതി നെ അന്വേഷിച്ചുതുടങ്ങി. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോഴം രണ്ടു മുയലിനെ ഒന്നിച്ചു കണ്ടു. അങ്ങോട്ടു കാണുന്നതിനുമുമ്പു് അവ ഞങ്ങളെ കാണുകയാൽ കുതി ച്ചുചാടി പായുമ്പോളാണു് ഞാൻ അവയെ കണ്ടതു്. അതുകൊണ്ടു വെടി വെപ്പാൻ തരമായില്ല. എങ്കിലും ആ മുയലുകടം പോയവഴിയേ ഞങ്ങടം പുറപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ കുറച്ചു പോയപ്പോഴം ഇടതുന്നു നില്ക്കുന്ന ഒരു കുറുകാ ട്ടിനെറ ഉള്ളിൽ ഒരു അനക്കം കേട്ടു. ഉടൻകാട്ടിൽ പോകണമെന്നു് ആദ്യം വിചാരിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ തോക്കിനെറ രണ്ടു കുഴലിലും അരുമ്പു തോട്ടയാണു് നിറച്ചിരുന്നതു്. മുയലിനെറ പിന്നാലെ പുറപ്പെട്ട കാട്ടിനു ള്ളിൽ പോയപ്പോഴം തല്ക്കാലമുണ്ടായ ഉത്സാഹത്താൽ ഈ കഥ മറന്നുപോ യി. കുറുകാട്ടിൽ അനക്കം കേട്ടപ്പോഴം മുമ്പിൽ ഓടിപ്പോന്ന മുയലുകളാ ണെന്നു തീർച്ചയാക്കി. അകന്നുനിന്നു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയപ്പോഴം ഇടയിൽ കൂടി ഒരു ജന്തുവിന്റെ ഒരു ഭാഗം അല്പം കണ്ടു. ഉടനെ വെടിവെച്ചു. വെടി യുടെ പ്രതിധ്വനി ശമിച്ചപ്പോഴം കാട്ടിനുള്ളിൽനിന്നും തോലോരം കലശ ലായിക്കേട്ടു. ഉടനെ ആ ചെറുവൃക്ഷങ്ങളെ വളഞ്ഞു് അതുകളുടെ ഇടയിൽ കൂടി കുറുത്തുകൂത്ത രോമശമായ ഒരു മുഖവും അതിനെറ പിന്നാലെ കരി മ്പടക്കെട്ടുപോലെ ഒരു ശരീരവും പുറത്തു ചാടി. "കരടി, കരടി, മാരാരേ, ഓടിക്കോളൂ!" എന്നു ഞാൻ നിലവിളിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ശംകുമാരനും 'അയ്യോ!' എന്നു മുറയിട്ടു് ഒരു പുലയൻതീണ്ടാപ്പാടു ദൂരത്തായി.

ഞങ്ങടം നിന്നിരുന്നതിനെറ പിൻഭാഗം കുറെ ദൂരത്തോളം വെളിഭ്രമി യായിരുന്നതിനാൽ ഓടുന്നതിനു സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ഓട്ട ത്തിൽ ജാംബവാനെറ കൂട്ടരെ തോല്പിക്കാമെന്നുള്ള വിശ്വാസം എനിക്കു ണ്ടായിരുന്നില്ല. അപ്പോഴം എനിക്കു കണംകാലല്ലാതെ മറെറാരവലംബ നവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പല്ലിളിച്ചുകൊണ്ടു കരടി പുറത്തു ചാടിയപ്പോഴം ഒഴിയാത്ത കുഴലിലും അരുമ്പുതോട്ടതന്നെയാണു് എന്നുള്ള ജ്ഞാനമുണ്ടാ യി. ഉടനെ തോക്കു ചുവട്ടിലിട്ടു് ഞാനും മാരാരുടെ പിന്നാലെ പാച്ചിൽ തുടങ്ങി; കുറച്ചു ചെന്നപ്പോഴം കാലുതെറെറി ഉരുണ്ടുവീച്ചു വീണു. 'ഇപ്പോ ളെന്റെ കഥ കഴിഞ്ഞു; കരടി തലമണ്ട കടിച്ചുടയ്ക്കുന്നതിനെറ സുഖവും ഇപ്പോളറിയാറാകും' എന്നു വിചാരിച്ചു പരിഭ്രമിച്ചു് എഴുന്നേല്ക്കുമ്പോഴേ ക്കു പിന്നിൽനിന്നു് ഒരു വെടി കേട്ടു. 'ഏ! കരടി ഇങ്ങോട്ടു വെടി വയ്ക്കു കയായോ കഥ' എന്നു് ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോഴം കണ്ടു കാഴ്ച മറെറാരവസരത്തിലായിരുന്നാൽ ഏവനും ചിരിച്ചുപോകും.

ഞാൻ പാച്ചിൽ തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പിൽ തോക്കു ചുവട്ടിലിട്ടു എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. കരടി തോക്കിന്റെ സമീപത്തെത്തിയപ്പോൾ അതിനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു് അവൻ കുറച്നേരം അവിടെ നിന്നു; വെള്ളക്കാരന്റെ വിദ്യ ഒന്നു മനസ്സിലാക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടോ എന്നറിഞ്ഞില്ല; എങ്കിലും അപകടമായ ഒരു സ്ഥിതിയിൽനിന്നാണു് നോക്കിയതു്. പിൻകാലിൽ ഒന്നു തോക്കിന്റെ വില്ലിന്മേൽ ചവിട്ടി കഴലിനുള്ളിലേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ വലിയ വില്ലിന്മേൽ തൊടുത്തിവച്ചിരുന്ന കാഞ്ചി വീണതിനാൽ വെടി പൊട്ടിപ്പോയി. കരടി ഒന്നു ഞെട്ടി എന്നുതന്നെയല്ല, ഒരു ചില്ലു് മുക്കുത്തു കൊള്ളുകയുംചെയ്തു. അവന്റെ അപ്പോഴത്തെ നാട്യം കാണേണ്ടതാണു്. പല്ലിളിച്ചു താൻതന്നെ വിസ്മിതയായി എന്നു ഭാവിച്ചു് ഒരു പച്ചച്ചിരി ചിരിച്ചു. ഇങ്ങനെയാണു് അനാവശ്യമായ കാര്യങ്ങളിൽ കൊണ്ടു തല കാട്ടിയാൽ. തോക്കിന്റെ ഗുണദോഷം നോക്കി അറിഞ്ഞിട്ടു തനിക്കെന്താണു കാര്യം? അതു ഞങ്ങളുടെ അവകാശമല്ലേ? തനിക്കു വെടികൊണ്ടു ചാവാനല്ലേയുള്ള അവകാശം? ''തങ്ങൾക്കു ഫലമില്ലാതുള്ളതു പ്രവർത്തിച്ചാൽ ഭംഗമേ വരൂ എന്നു സർവ്വരും ബോധിക്കണം'' എന്നു കുറുക്കൻ പണ്ടു സിംഹത്തിനോടു പറഞ്ഞതു താൻ കേട്ടിട്ടില്ലേ?

അവന്റെ വിസ്മിതിയായ ഭാവം നോക്കിക്കൊണ്ടു് ഞാൻ ഒരു നിമിഷം നിന്നുപോയി. എന്റെ വിചാരം അവനു മനസ്സിലായി എന്നു തോന്നുന്നു. അവൻ മുഖത്തെ ചോര ഒന്നു തുടച്ചു് ദംഷ്ടങ്ങൾ പുറത്തു കാണിച്ചു് പിന്നെയും എന്റെ നേരെ ഓടി. ദൈവാനുകൂല്യംകൊണ്ടു ഞാൻ അപ്പോൾ നിന്നിരുന്നതിന്റെ സമീപത്തിൽ വണ്ണം കുറഞ്ഞു പൊക്കമുള്ള ഒരു മരം ഉണ്ടായിരുന്നു. ധൃതിപ്പെട്ടു ഞാൻ പെട്ടെന്നിപ്പിടിച്ചു് അതിന്മേൽ കയറി. വണ്ണം കുറഞ്ഞ മരത്തിന്മേൽക്കരടിക്കു കയറാൻ വയ്യാ എന്നു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും തൽക്കാലം എനിക്കു സമാധാനം നന്നേ കുറവായിരുന്നു. ആദ്യത്തെ കവളിയിൽ ഇരുന്നു കൈകൊണ്ടു കൊമ്പിന്മേൽ മുറുക്കിപ്പിടിച്ചു മറ്റേ കൈയിൽ നായാട്ടുകത്തിയുമായി വശമായി. അപ്പോഴേക്കു കരടി ചുവട്ടിലെത്തി മരത്തിന്മേൽ കയറാനുള്ള ശ്രമമായി. മരത്തിനു് ഒരു കുണ്ഡിനോളമേ വണ്ണമുണ്ടായിരുന്നൊള്ളു. പഠിച്ച പണിയൊക്കെ നോക്കീട്ടും അല്പമെങ്കിലും കയറുവാൻ അവനു സാധിച്ചില്ല. തന്റെ ശ്രമം വ്യർത്ഥമാണെന്നു കണ്ടപ്പോൾ അവൻ പതുക്കെപ്പോയി സമീപത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പാറമേൽ ചെന്നു കിടപ്പായി.

എന്റെ അപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി വളരെ അസൂയപ്പെടത്തക്കതായിരുന്നില്ല. കാലും തൊണ്ടയും ഒരുപോലെ വിറച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ മരത്തിന്റെ കവളിയിൽ ഇട്ടങ്ങി ഇരുന്നിട്ടു് പൃഷ്ഠം മരംപോലെ ആയി. ശൗര്യത്തോടുകൂടി കത്തി കൈയിൽ പിടിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും പ്രാണൻ വായിലായിരുന്നു. ആദിത്യൻ അസ്തമിക്കാൻ ഒന്നരനാഴികയിലധികം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലതാനും. ആക്കെങ്കിലും അപ്പോൾ ഞാനുമായി സ്ഥലമാറ്റംചെയ്യാൻ സമ്മതമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ എന്റെ സ്ഥാനം

ഒഴിച്ചുകൊടുപ്പാൻ ഞാൻ തയ്യാറായിരുന്നു. ശംകുമാരാരു ചെന്നു വത്തമാനം പറയുമ്പോഴം വെടിക്കാരിൽ ചിലർ പുറപ്പെട്ടവരും എന്നൊരു സമാധാനം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ള. കരടി പാറയിന്മേൽ കിടന്നുറക്കവുമായി. ഞാൻ ഒന്നും അറിഞ്ഞിില്ലേ, വേണമെങ്കിൽ ഇറങ്ങിപ്പൊയ്ക്കൊള്ള എന്നായിരുന്നു അവന്റെ നാട്യം.

പെരുങ്കള്ളൻ. അവന്റെ കള്ളം എനിക്കു മനസ്സിലായില്ലെന്നാണു് അവൻ വിചാരിച്ചതു്. ഞാൻ അല്പം ഒന്നനങ്ങിയാൽ ആ ഉറങ്ങുന്ന കരടി കണ്ണു കുറെ മിഴിച്ചു് ഓട്ടക്കണ്ണിട്ടു് ഒന്നു നോക്കും. ഞാൻ ഇവിടെ ഇരുന്നു ചത്താലും വേണ്ടില്ലെടോ, നിനക്കെന്നെ തൊടാൻ കഴികയില്ല.

ഇങ്ങനെ ഏകദേശം അരമുക്കാൽ നാഴിക കഴിഞ്ഞപ്പോഴം അല്പം ദൂരത്തായിട്ടു് ഒരനക്കം കേട്ടു. നോക്കിയപ്പോഴം കുട്ടർ നാലഞ്ചുപേർ തോക്കെല്ലാം വലിയ വില്ലിന്മേൽ കയറി അങ്ങോട്ടം ഇങ്ങോട്ടം സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി പതുക്കെപ്പതുക്കെ വരുന്നതു കണ്ടു. അവരുടെ മുഖഭാവംകൊണ്ടു് എന്റെ കഥ കഴിഞ്ഞു എന്നായിരുന്ന അവരുടെ ബോദ്ധ്യമെന്നു് എനിക്കു നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലായി. കരടി എവിടെയാണെന്നറിയാതെ അവർ പെട്ടെന്നു വന്നു കയറിയാൽ വല്ല അപകടവും പിണഞ്ഞെങ്കിലോ എന്നു വിചാരിച്ചു ഞാൻ അവരുടെ നേരെ നോക്കി ഒരു മുണ്ടു വീശിത്തുടങ്ങി. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴം അവർ എന്നെ കണ്ടു. 'ഇതാ മേനോൻ' എന്നു് എല്ലാവരും നിലവിളിച്ചു. ഉടനെ ഒച്ച പുറപ്പെടുവിക്കരുതെന്നു് അവരെ ആംഗ്യംകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കി കരടി കിടക്കുന്നിടത്തേക്കു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. ഇതൊക്കെ കണ്ടപ്പോഴം നല്ല പന്തിയല്ലെന്നു കരടിക്കും മനസ്സിലായി. അവൻ പതുക്കെ എഴുന്നേറ്റു നാലുപുറവും നോക്കിത്തുടങ്ങി. അപ്പോഴേക്കു നമ്മുടെ ചങ്ങാതിമാർ അട്ടത്തെത്തി. എനിക്കു പരിഭ്രമവും കലശലായി. ഇതാ അവർ കരടിയെ കണ്ടു. 'ഓ, ഓ, ഓ, ഓ! നാലു വെടി ഒരുമിച്ചതന്നെ പൊട്ടി. കരടി രണ്ടു ചാട്ടവും പ്രാണവേദനയോടുകൂടി ഒരു നിലവിളിയും കഴിച്ചു് തടി മുറിച്ചിട്ടപോലെ ഭൂമിയിൽ വീണു. ഞാൻ ഒരുവിധത്തിൽ മരത്തിന്മേൽനിന്നിറങ്ങി. കുറേനേരം അന്യോന്യം വിവരങ്ങളെല്ലാം പറഞ്ഞു. ശംകുമാരാരുടെ പരിഭ്രമവും കരച്ചിലും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ വിവരങ്ങളുമെല്ലാം അവർ പറഞ്ഞുകേട്ടു് ഞാനും അവരും നന്നേ ചിരിച്ചു. ഇനിമേൽ താൻ കാട്ടിൽ കയറുകയില്ലെന്നു് അദ്ദേഹം സത്യവുംചെയ്തു. ചത്തുകിടക്കുന്ന കരടിയെ നോക്കിയതിൽ അവനു് രണ്ടു വെടി കൊണ്ടിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നു മുതുകിലും മറ്റതു് എടക്കഴുത്തിലുമായിരുന്നു. ശേഷം നാളെയാവാം എന്നുവെച്ചു് ഞങ്ങളം സന്ധ്യയോടുകൂടി മടങ്ങി.

—കഥാരത്നമാല; 2–ാം ഭാഗം.

അഭ്യാസം

1. പുനലൂരിൽനിന്നു ചെങ്കോട്ടയ്ക്കു തീവണ്ടിയിൽ പോകുമ്പോഴം ഇരുപുറവും കാണുന്ന കാഴ്ചകളെ വർണ്ണിക്കുക.

2. വേമ്പനാട്ടകായലിൽക്കൂടി യാത്രചെയ്യുമ്പോൾ ഒരു ഇടിയും മഴയും ഉണ്ടായതായി വിചാരിച്ചു വണ്ണിക്കുക.

3. 'അല്പന്റെ അദ്ധരാജ്യം കിട്ടിയാൽ അദ്ധരാത്രി കുട പിടിക്കും.' ഈ പഴഞ്ചൊല്ലിന്റെ വണ്ണനാരൂപമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനമെഴുതുക.

4. (എ) ഒരു വെള്ളപ്പൊക്കം. (ബി) ഒരരുവിയിൽ കുളിക്കാൻപോയ ഇ്. (സി) നൂഗമോക്ഷം പുരാണകഥ. (ഡി) ഒരു ദീപക്കാഴ്ച. (ഇ) ഒരു പട്ടണത്തിൽ സാംക്രമികരോഗം വ്യാപിച്ചതു്. (എഫ്) ഒരു സവാരിയിൽ വഴിപിഴച്ചതു്. (ജി) ഒരാന പിണങ്ങിയ കോലാഹലം—ഇതുകളെ വണ്ണിക്കുക.

വിവരണം

ഒരു വസ്തുവിന്റേയോ, സംവേത്തിന്റേയോ, ഏറ്റ്പാടിന്റേയോ മറ്റോ സ്വരൂപം, സ്വഭാവം, പ്രയോജനം മുതലായതു വിശദപ്പെടുത്തിക്കാണിക്കയാകുന്ന വിവരണം. മുറുക്കിവെച്ചിരിക്കുന്ന ഉരുക്കുവെശ അഴിയുന്ന വേഗത്തെ, പല്ലുകൊണ്ടു തമ്മിൽ ചേരുന്ന ചക്രങ്ങളുടെ ചലനത്താൽ ക്രമപ്പെടുത്തി നേരം കാണിക്കുന്നതിനു് ഒരു കൂട്ടിൽ അടച്ചിട്ടുള്ള യന്ത്രമാണു് നാഴികമണി. എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു് ഒരു വസ്തുവിന്റെ വിവരണമാണു്. സൂര്യചന്ദ്രന്മാർ തങ്ങളുടെ സഞ്ചാരവൃത്തങ്ങൾക്കുള്ള സമ്പാതത്തിൽ വരുമ്പോൾ ഭ്രസ്ഥന്മാരുടെ ദൃഷ്ട്യാ മുന്നു ഗോളങ്ങളിൽ ഒന്നു മറ്റൊന്നുകൊണ്ടു മറഞ്ഞുപോകുന്ന സംഭവത്തിനു് ഗ്രഹണമെന്നു പേർ എന്നു് സംഭവത്തിനുദാഹരണം. ചതുരംഗക്കളി എന്നാൽ 64 ചതുരശ്രഖണ്ഡങ്ങളുള്ള ഒരു കളത്തിൽ ചതുരംഗസൈന്യങ്ങളും നിരത്തി രഥാദിയായ ഓരോ അംഗത്തിനും കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗതിക്രമമനുസരിച്ചു് ഇരുകക്ഷികളും ചെയ്യുന്ന യുദ്ധഭാവനയാകുന്ന എന്നൊരു ഏറ്റ്പാടിനെ വിവരിക്കാം. ലാഘവത്തിനുവേണ്ടി ഉദാഹരണം മൂന്നും ഇവിടെ ഒറ്റവാക്യംകൊണ്ടു ചെയ്ത എന്നേയുള്ള. ഇതു് ഒരു വകുപ്പുകൊണ്ടോ അദ്ധ്യായംകൊണ്ടോ ഗ്രന്ഥംകൊണ്ടോ ചെയ്താവുന്നതാകുന്നു. ഒരു വസ്തുവിനെ (പ്രായേണ) ഒറ്റവാക്യംകൊണ്ടു വിവരിക്കുന്നതിനു് 'ലക്ഷണം' എന്നു പേർ. ക്ഷേത്രഗണിതത്തിൽ ബിന്ദു, രേഖ, ത്രികോണം മുതലായതിന്റെ വിവരണവാക്യങ്ങളും ലക്ഷണങ്ങളാകുന്നു. നിഷ്പഷ്ടിച്ചും വിസ്തരിച്ചും ചെയ്യുന്ന ലക്ഷണത്തെ 'നിർവ്വചനം' എന്നു വ്യവഹരിക്കാറുണ്ടു്. മുൻ പ്രസ്താവിച്ച ചതുരംഗക്കളിക്കു് ഒരു നിഘണ്ടുവിൽ കൊടുക്കുന്ന വിവരണം അതിന്റെ നിർവ്വചനമാണെന്നു പറയാം. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ ഗ്രഹണത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അദ്ധ്യായത്തിനു് 'ഗ്രഹണനിരൂപണം' എന്നു നാമകരണം ചെയ്യുന്നതു് ഉചിതമായിരിക്കും. ഭൂമിയെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥത്തിനു ഭൂവിവരണം എന്നു പേർ ധാരാളം കാണും.

മുമ്പു് രണ്ടാമിനത്തിൽ ശാസ്ത്രീയവർണ്ണനം അല്ലെങ്കിൽ നിരൂപണം എന്നു പറഞ്ഞ വിഭാഗത്തിനും വിവരണത്തിനുംതമ്മിൽ വാസ്തവത്തിൽ വലിയ ഭേദമൊന്നുമില്ല. അതിനാലാണു് 'ഗ്രഹണനിരൂപണം' എന്നു നിരൂപണത്തെ ഈ മൂന്നാമിനത്തിലും എടുത്തതു്. ഗൗരവമേറിയ വിഷയത്തെപ്പറ്റിയേ നിരൂപണപദം പ്രയോഗിക്കാറുള്ളു. 'ചതുരംഗനിരൂപണം' എന്നു് ആരും പറയാറില്ല. വിവരണം എന്ന സാമാന്യപദം ഏതു വിഷയത്തിലും ഉപയോഗിക്കാം. ചതുരംഗവിവരണം, ഭൂവിവരണം എന്നു രണ്ടും ചേരും. എന്നുമാത്രമല്ല, നിരൂപണത്തിൽ മേലിൽ നാലാം ഇനമായി പ്രസ്താവിക്കാൻപോകുന്ന ഉപപാദനത്തിന്റെ അംശവും കലർന്നിരിക്കണം. ഇവിടെ കൃതികാരൻ ആഖ്യാനം, വർണ്ണനം, വിവരണം, ഉപപാദനം എന്നു നാലു പ്രധാനങ്ങളായ ഇനങ്ങളും കല്പിച്ചതു് സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ചെയ്ത

തല്പാതെ തക്ശാസ്ത്രസമ്മതമായ ഒരു വിഭാഗമല്ലെന്നു് ആദ്യമേ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഒരിക്കൽക്കൂടി ശിഷ്യന്മാരെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഒരു സംഗതിക്കു സമാധാനം പറയുന്നതും വിവരണംതന്നെ. ആറുമാസം പകലേറുന്നതിനും ആറുമാസം രാവേറുന്നതിനും കാരണം എന്തു്? ഈ ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരം ഒരു വിവരണമായിരിക്കും. ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെ നിരൂപിക്കുന്ന വിവരണത്തിനു് വിമർശമെന്നു പേർ. ഗ്രന്ഥകാരനെ പിൻതാങ്ങി അനുകൂലമായി ചെയ്യുന്ന വിമർശം മണ്ഡനം; ഗ്രന്ഥത്തെ ആക്ഷേപിച്ചു പ്രതികൂലമായി ചെയ്യുന്നതു ഖണ്ഡനം എന്നു വിമർശത്തിനു് രണ്ടു് ഉപഭേദങ്ങളുണ്ടു്. സംഗ്രഹരൂപമായ അർത്ഥത്തെ വിസ്തരിച്ചു വിശദപ്പെടുത്തുന്നതു് വ്യാഖ്യാനം; മറിച്ചു് വിസ്തൃതമായ അർത്ഥത്തെ ചുരുക്കുന്നതു് സംഗ്രഹം. വ്യാഖ്യാനം പലവിധമുണ്ടു്: മൂലത്തെ പദംപ്രതി വിവരിച്ചു് ഉപപത്തി കാണിക്കുന്നതു് അനുഗതവ്യാഖ്യാനം; സമഷ്ടിയായിട്ടു് അർത്ഥം വിവരിക്കുന്നതു് ടീകാ; അങ്ങുമിങ്ങും ദുർഘടപദങ്ങളെ മാത്രം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു് ടിപ്പണം; ഖണ്ഡനവും മണ്ഡനവും ചേർത്തു സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന വ്യാഖ്യാനം ഭാഷ്യം. പദ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം ഏറ്റക്കുറവുകളൊന്നുകൂടാതെ ഗദ്യത്തിലാക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിനു് പരാവർത്തനം എന്നു പേർ ചെയ്യാം. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഈ സമ്പ്രദായത്തിനു വളരെ പ്രചാരമുണ്ടു്. സാഹിത്യാഭ്യാസത്തിനു് ഇതു വളരെ ഉപകരിക്കുന്നതുമാണു്. ഭാഷയിൽ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ ഈ സമ്പ്രദായം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹം പല തുള്ളക്കഥകളിലും മൂലശ്ലോകമെഴുതി ഈരടികളെക്കൊണ്ടു പരാവർത്തനംചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

ഉദാഹരണം:

മൂലം:

"ചീയതേ ബാലിശസ്യാപി സൽക്ഷേത്രപതിതാ കൃഷിഃ
ന ശാലേ സ്തംബകരിതാവപ്തുർഗ്രണമപേക്ഷതേ."

പരാവർത്തനം:

"വളമേറിന കണ്ടത്തിൽ വിതച്ചാൽ
വിളവൊരു പത്തിനു സംശയമില്ല,
വളമില്ലാത്ത പറമ്പിൽ വിതച്ചാൽ
അളവേ വിത്തും കിട്ടുകയില്ല,
കണ്ടത്തിന്റെ ഗുണംകൊണ്ടേ വിള-
വുണ്ടാവുള്ള വിതച്ചതിലധികം.
കൊണ്ടിഹ ചെന്നു വിതയ്ക്കുന്നവനെ-
ക്കൊണ്ടൊരു കാര്യം വരുവാനില്ല!
നല്ല കൃഷിക്കാരൻ താൻ വിത്തൊരു
കല്ലിൽ വിതച്ചാൽ കരികേയുള്ള,
നല്ലൊരു വയലിലതുഴുതുവിതച്ചാൽ
നെല്ലൊരു നാഴിക്കൊരുപറ വിളയും." —സ്യമന്തകം

വിവരണം എന്ന ഇനത്തിൽ എന്തെല്ലാം ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്നു് ഇത്രയും 'വിവരണം'കൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാകുമല്ലോ. ഇനി പൊതുവെ ഇതിൽ എന്തെ

ല്ലാം ഭാഗങ്ങളാണ്. സൂക്ഷിക്കാനുള്ളതെന്നു പര്യാലോചിക്കാം. ഒരു വിഷയത്തെ വായനക്കാക്കോ ശ്രോതാക്കൾക്കോ വിശദപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയാണല്ലോ വിവരണംകൊണ്ടു ചെയ്യേണ്ടതു്. വിഷയത്തിന്റെ അങ്ങുമിങ്ങുമുള്ള ഓരോ അംശം തോന്നിയതുപോലെ എടുത്തു് വാലും തലയുമില്ലാതെ പ്രസ്താവിച്ചാൽ ഉദ്ദേശ്യം ഫലിക്കയില്ല; പ്രസ്താവിക്കേണ്ട സംഗതി എല്ലാം പ്രസ്താവിച്ചില്ലെന്നുംവരും; അതിനാൽ വിവരണത്തിനു് ആദ്യമായി ചെയ്യേണ്ടുന്നതു് ഒരു പ്ലാൻ അല്ലെങ്കിൽ 'ആസൂത്രണം' തയ്യാറാക്കുകയാകുന്നു. വിഷയത്തിൽ വിവരിക്കേണ്ട അംശങ്ങൾ ഏതെല്ലാമെന്നു് ആലോചിച്ചു നിശ്ചയിച്ചു കുറിച്ചുവെയ്ക്കുക. ഈ ക്രിയയ്ക്കു 'വിഷയവിശകലനം' എന്നു പേർ ചെയ്യാം. വിശകലനംചെയ്ത സംഗ്രഹിച്ചു കുറിപ്പു(നോട്ട്)കളെ തരംതിരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തി എഴുതിയാൽ അതു് ആസൂത്രണം (പ്ലാൻ) ആയി. കുറിപ്പുകളിൽ ഓരോന്നിലും അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സംഗതി ഓരോ വാക്യംകൊണ്ടു സംഗ്രഹിച്ചാൽ അതിനു് 'സൂത്രവാക്യം' എന്നു പേരിടാം. പിന്നീടു് ഓരോ സൂത്രവാക്യത്തേയും ഓരോ വകുപ്പാക്കി നീട്ടിയെഴുതേ ഉള്ളൂ.

മുൻകാണിച്ച ചതുരംഗക്കളിയെത്തന്നെ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തത്തിനു് ഇവിടെ എടുത്തു വിവരിക്കാം: ആദ്യമായി വിഷയവിശകലനം—കളിക്കാരുടെ എണ്ണം, കളം, കരുക്കൾ, ഓരോന്നിന്റേയും കാലുകൾ, നിരത്തുന്ന സമ്പ്രദായം, നിയമങ്ങൾ, വെട്ടുന്ന മട്ടു്, അവസാനം. ഈ വ്യാഖ്യേയാംശങ്ങളെ ഇനി തരംതിരിക്കണം. വിഷയസ്വഭാവത്താൽ ഇതിനു് ഇവിടെ ഏറെ വകയില്ല. പിന്നെ ക്രമപ്പെടുത്തുകയാണുവേണ്ടതു്. ഏതു ക്രമം വായനക്കാർക്കു ഗ്രഹിപ്പാൻ എളുപ്പമെന്നു തോന്നുന്നുവോ ആ ക്രമം എടുക്കണം. എല്ലാ വിഷയങ്ങൾക്കും ആധാരഭൂതങ്ങളായ പ്രധാനാംശങ്ങൾ ഇന്നതിന്നുതെന്നു നോക്കിയാലുടനെ തോന്നും. അതുകളെ ആദ്യം എടുക്കണം. മിക്ക വിഷയങ്ങളിലും വ്യാഖ്യേയാംശങ്ങൾക്കു് പരസ്പരാപേക്ഷ കാണും; ഒന്നിനെ വിവരിക്കുമ്പോൾ മറ്റൊന്നുകൂടി അറിഞ്ഞിരുന്നാലേ കാര്യം മനസ്സിലാകയുള്ളൂ എന്നും വരും. അതിനാൽ ഏതംശത്തിനു മേറെയുള്ള അംശങ്ങളുടെ അറിവു വേണമെന്നുള്ള നിബ്ബന്ധം കുറഞ്ഞുകാണുന്നുവോ അതു മുമ്പിൽ എടുക്കണം. പരാപേക്ഷ കൂടുന്ന മുറയ്ക്കു് വ്യാഖ്യേയാംശങ്ങളെ അടുക്കുക; ഇങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ, പ്രകൃതവിഷയത്തിൽ:

1. കളിക്കാരുടെ എണ്ണം
2. കളം
3. കരുക്കൾ
4. നിരത്തുക
5. കാലുകൾ
6. വെട്ടുന്ന മട്ടു്
7. നിയമങ്ങൾ
8. അവസാനം

എന്നു ക്രമപ്പെടുത്തിയ പട്ടിക അസൂത്രണമായി. ഇനി സൂത്രവാക്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കേതന്നെ.

1) ചതുരംഗം രണ്ടുപേർ തങ്ങളിൽ ചെയ്യുന്ന കളിയാകുന്നു.

2) ചതുരംഗക്കളത്തിനു് ഒരു വലിയ സമചതുരശ്രം വരച്ചു് അതിനെ സമാന്തരരേഖകൾകൊണ്ടു് 64 ഖണ്ഡങ്ങളാക്കി മുറിക്കണം.

3) ആന, കുതിര, തേരു്, കാലാൾ എന്ന നാലു സേനാംഗങ്ങൾ; രാജാവു്, മന്ത്രി എന്നിവകളാണു് ചതുരംഗത്തിലെ കരുക്കൾ.

4) മദ്ധ്യത്തിൽ നില്ക്കുന്ന ദേവനേറയും മന്ത്രിയുടേയും വശങ്ങളിലായി മൂന്നു് ആന, കുതിര, തേരുകൾ; ഈ എട്ടിനേറയും മുമ്പിൽ ഓരോ കാലാൾ; ഇങ്ങനെ മുതൽക്കള്ളിയിൽ കരുക്കളെ വിലങ്ങത്തിൽ (കുറുക്കെ) നിരത്തണം.

5) നെടുകെയും കുറുകെയും രണ്ടും കലർന്നും പലവിധം കരുക്കളെ നീക്കുന്നതിനു ചെയ്തിട്ടുള്ള വ്യവസ്ഥയെ ആണു് കരുക്കളുടെ കാല്കൾ എന്നു പറയുന്നതു്.

6) ഒരു പക്ഷത്തിലുള്ള കരുവിനെ മറു പക്ഷത്തിലെ കരു കാല്പ്രകാരം അതിന്റെ സ്ഥാനം ആക്രമിച്ചു കളത്തിനു പുറത്തു തള്ളുമ്പോൾ തള്ളപ്പെട്ട കരുവിനെ മറെറ കരു വെട്ടി എന്നു പറയുന്നു.

7) ദേവനെ വെട്ടിയാൽ കളി അവസാനിച്ചു എന്നുള്ള ഒരു തത്വമാണു് ചതുരംഗത്തിലെ നിയമങ്ങൾക്കെല്ലാം ആസ്പദം.

8) ചതുരംഗത്തിൽ ഒരു കക്ഷിക്കു ജയവും മറെറാരു കക്ഷിക്കു പരാജയവും വേണമെന്നു നിബ്ബന്ധമില്ല.

ഇനി ഈ എട്ടു സൂത്രവാക്യങ്ങളേയും വിസ്തരിച്ചു് എട്ടു വകുപ്പുകളാക്കാം. അതാതുകളിലുള്ള വ്യാഖ്യേയാംശത്തിന്റെ സ്വഭാവവും പ്രാധാന്യവും അനുസരിച്ചു കീഴ്വകുപ്പുകളും ചേർക്കാം. ഉദാഹരണത്തിനു് കാല്കൾ എന്ന അഞ്ചാം വകുപ്പിൽ ഇംഗ്ലീഷ്സമ്പ്രദായത്തിനു നാട്ടുസമ്പ്രദായത്തിൽനിന്നുള്ള ഭേദത്തെപ്പററി ഒരു കീഴ്വകുപ്പും, അവസാനം എന്ന ഒടുവിലത്തെ വകുപ്പിൽ 1) അടിയറവു്, 2) ഈടറവു്, 3) സമം എന്നു മൂന്നു കീഴ്വകുപ്പുകളും കൂട്ടിച്ചേർക്കാം.

പ്രസംഗമെഴുതുമ്പോൾ ചില്ലറവിവരങ്ങളെ വകവയ്ക്കാതെ വിടുകയാണു നല്ലതു്. അതുകളെല്ലാടെ എഴുതുന്നപക്ഷം അതുകൾക്കു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിക്കേണ്ടിവരും. പ്രകൃതത്തിൽ കരുക്കളെപ്പററിയോ കാലുകളെപ്പററിയോ ഉള്ള വകുപ്പിൽ കരുക്കളുടെ ബലക്ഷയങ്ങളേയും മന്ത്രിക്കോപ്പു മുതലായ വ്യൂഹങ്ങളേയും വിവരിക്കാം.

മേല്പറഞ്ഞ ഉപദേശങ്ങളനുസരിച്ചു ചതുരംഗത്തിന്റെ വിവരണമായി ഒരു പ്രസംഗം താഴെ ചേർക്കുന്നു:

ചതുരംഗക്കളി

1. ചതുരംഗം രണ്ടുപേർ തങ്ങളിൽ ചെയ്യുന്ന ഒരു കളിയാകുന്നു. സമബലന്മാരായ രണ്ടു രാജാക്കന്മാർ തങ്ങളിൽ ധർമ്മയുദ്ധം ചെയ്യുന്നു എന്നാണു് ഈ കളിയുടെ ഭാവന. അതിനാൽ കക്ഷികൾക്കു രണ്ടേ വരാനിടയുള്ളൂ. എങ്കിലും ഇരുകക്ഷികൾക്കും പോരു പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതിലേക്കു് എത്ര പേരും ചേരുന്നതിനു വിരോധമില്ല. ചതുരംഗം ഒരു ശാസ്ത്രീയവിനോദമാകയാൽ അതിൽ സാമർത്ഥ്യമുള്ള രണ്ടുപേർക്കു് ദൂരദേശത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടും കളി നടത്താൻ കഴിയും. യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും എന്നപോലെ അത്ര ദൂരദേശങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നവരും തമ്മിൽ കാണുകപോലും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തവരുമായ ചതുരംഗവീരന്മാർ എഴുത്തുമുഖേന കളി നടത്തിയതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്.

2. ചതുരംഗത്തിനു് ഒരു വലിയ സമചതുരശ്രം വരച്ചു് അതിനെ സമാന്തരരേഖകംകൊണ്ടു് 64 സമഖണ്ഡങ്ങളായി മുറിക്കണം. ഇതിലേക്കു് പലകയിലോ കടലാസിലോ തറയിലോ സൗകര്യംപോലെ 9 നെടിയ നേർവരകളും ഇടുന്നതിനു വലത്തോട്ടു വരയ്ക്കുക. വരകൾക്കു തമ്മിൽ അകലം ഒന്നുപോലെ ഇരിക്കണം. പിന്നീടു് ഈ 9 വരകളുടേയും ഇടത്തേ അഗ്രങ്ങളെക്കൂട്ടി സമകോണം വരത്തക്കവണ്ണം കീഴ്മേലായി ഒരു രേഖ വരയ്ക്കുക. അതിന്റെ വലതുഭാഗത്തായി മുമ്പിൽ ഇടംവലമായി വരച്ച വരകളുടെ അകലത്തിൽത്തന്നെ വേറെ ഒരു വര. ഇങ്ങനെ കീഴ്മേലായി 9 രേഖകളും ഉണ്ടാക്കുക. ഇടംവലമുള്ള രേഖകൾക്കു നീളം അധികമെങ്കിൽ തുടച്ചുകളയുക. പോരെങ്കിൽ കൂട്ടുക. ഇങ്ങനെ ആകുമ്പോൾ 64 സമഖണ്ഡങ്ങൾ കിട്ടും. ആദ്യമേ ഒരു വലിയ ചതുരശ്രം വരച്ചു് അതിനെ അളിച്ചു കൊണ്ടുവന്നും കളം വരയ്ക്കാം.

3. ആന, കുതിര, തേരു്, കാലാൾ എന്നു നാലു സേനാംഗങ്ങൾ, ദേവൻ, മന്ത്രി എന്നിവകളാണു് ചതുരംഗത്തിലെ കരുക്കൾ. രാജാവിനെയാണു് ദേവൻ എന്നു പറയുന്നതു . രാജാവിനു് ഒരു മന്ത്രിയും ആന, കുതിര ഇവ രണ്ടും കാലാൾ 8–ം ഉണ്ടു്. ഇതു രണ്ടു കക്ഷിക്കും ഒരുപോലെതന്നെ. തിരിച്ചറിയാൻവേണ്ടി നിറമോ ആകൃതിയോ ഭേദിച്ചിരിക്കും. ഒരു കക്ഷി ചെറുകരു എന്നും മറ്റതു് വൻകരു എന്നുമാണു് സാധാരണയിൽ വ്യവഹാരം.

4. മദ്ധ്യത്തിൽ നില്ക്കുന്ന ദേവന്റെറയും മന്ത്രിയുടെയും വശങ്ങളിലായി മുറയ്ക്കു് ഓരോ ആന, കുതിര, തേരുകൾ ഈ ഏഴിന്റേറയും മുമ്പിൽ ഓരോ കാലാൾ; ഇങ്ങനെ മുതൽക്കള്ളിയിൽ കരുക്കളെ കുറുക്കെ നിരത്തണം. അപ്പോൾ ആദ്യത്തെ കള്ളിയുടെ 4–ാം ഖണ്ഡത്തിൽ ദേവൻ, 5–ാംഖണ്ഡത്തിൽ മന്ത്രി, 1–ലും 8–ലും തേരുകൾ, 2–ലും 7–ലും കുതിരകൾ, 3–ലും 6–ലും ആനകൾ എന്നു് ഒന്നാംകള്ളി മുഴവനും നിറയും. രണ്ടാം കള്ളിയിൽ നിരപ്പെ കാലാളുകൾ. ഇതുപോലെ മറുവശത്തും. ഇവിടെ ഒന്നു് രണ്ടു് മുതലായ ലക്കങ്ങൾ ഇടത്തുനിന്നു വലത്തോട്ടു് ആരംഭിക്കണം. ഭൂപടത്തിൽ എന്നപോലെ മുൻവശം വടക്കു് എന്നുള്ള സങ്കേതത്തോടുകൂടിയാണു് സംഖ്യകൾ പറഞ്ഞതു്. കിഴക്കോട്ടോ തെക്കോട്ടോ നോക്കി ഇരുന്നു കളിക്കയാണെങ്കിൽ ദേവനും മന്ത്രിക്കും സ്ഥാനഭേദം വേണമെന്നൊരു പക്ഷമുണ്ടു്. 'വടകിഴ അരശില്ല' എന്നൊരു നിയമം ധരിച്ചിരുന്നാൽ ദേവനേയും മന്ത്രിയേയും നിറുത്തുന്നതിൽ സംശയത്തിനിടയാവുകയില്ല.

5. നെടുകേയും കുറുകേയും രണ്ടും കലർന്നും പലവിധം കരുക്കളെ നീക്കുന്നതിനു ചെയ്യിട്ടുള്ള വ്യവസ്ഥയെ ആണു് കരുക്കളുടെ കാലുകൾ എന്നു പറയുന്നതു്. ദേവൻ, മന്ത്രി, ആന, കുതിര, തേരു്, കാലാൾ ഈ ആറെണ്ണത്തിനും നീങ്ങുന്ന കാൽ വെവ്വേറെ ആകുന്നു. ദേവൻ ഏണിച്ചോ കോണിച്ചോ അടുത്ത ഖണ്ഡത്തിൽ നീങ്ങും; മന്ത്രി കോണിച്ചു് അടുത്ത ഖണ്ഡത്തിൽ മാത്രം; ആന കോണിച്ച 3–ാം ഖണ്ഡത്തിൽ; കുതിരയും നീങ്ങുന്നതു 3–ാംഖണ്ഡത്തിൽത്തന്നെ. എന്നാൽ അതിൽ ഒന്നു് ഏണി

ച്ചും രണ്ട് കോണിച്ചും അല്ലെങ്കിൽ രണ്ട് കോണിച്ചും ഒന്ന് ഏണിച്ചും ആയിരിക്കണം. തേരിനു നെടുനീളെ (ഏണിച്ച്) ഏതു ഖണ്ഡത്തിലും സഞ്ചരിക്കാം. മദ്ധ്യേ വേറെ കരുക്കളും ഇരുന്നാൽ അതിനെ കവച്ചു ചാടുക മാത്രം പാടില്ല. ആന, കുതിരകൾക്കു കവച്ചുചാടാനും വിരോധമില്ല. കാലാളും അടുത്ത മുൻഖണ്ഡത്തിലേക്കു നീങ്ങും. ഇതിനുമാത്രം പുറകോട്ടു ഗതിയില്ല.

6. ഒരു പക്ഷത്തിലുള്ള കരുവിനെ മറുപക്ഷത്തിലെ കരു തനിക്കുള്ള കാലുംപ്രകാരം അതിന്റെ സ്ഥാനം ആക്രമിച്ചു കളത്തിനു പുറത്തു തള്ളുമ്പോൾ തള്ളപ്പെട്ട കരുവിനെ മറേറ കരു വെട്ടി എന്നു പറയുന്നു. കരുക്കൾ അതാതിനുള്ള കാലുംപ്രകാരം നീങ്ങുന്നു. അപ്പോൾ ശത്രുപക്ഷത്തിലെ കരു ഇരിക്കുന്ന ഖണ്ഡത്തിൽ തനിക്കു കാലു വന്നാൽ അതിനെ വെട്ടി ആ ഖണ്ഡത്തിൽ തനിക്കു കയറി ഇരിക്കാം. ഒരു ഖണ്ഡത്തിൽ രണ്ടു കരുക്കൾ ഇരുന്നുകൂടാ. ഏതു കരുവിനും ശത്രുവിന്റെ കരുക്കളെ വെട്ടി അതിന്റെ സ്ഥാനം ആക്രമിക്കാം. സ്വപക്ഷത്തിലെ കരു ഇരിക്കുന്ന ഖണ്ഡത്തിൽ കാലു വന്നാലും കയറിക്കൂടാ.

എല്ലാ കരുക്കളും തന്റെ കാലുംപ്രകാരമാണ് വെട്ടുന്നതു്. എന്നാൽ രാജാക്കന്മാരുടെ മാത്രം ഭേദം ഉണ്ട്. ഇതിനു് വെട്ടുന്നതിൽ മാത്രം മന്ത്രിക്കു പറഞ്ഞ കാലാണു്. ഇതിനു മുൻപോട്ടല്ലാതെ പുറകോട്ടു ഗതിയില്ലെന്നും ഒരു വിശേഷം പറഞ്ഞുവല്ലോ. കാലാളു മുമ്പോട്ടു നീങ്ങി 8–ാം കള്ളിയിൽ ചെന്നാൽ അതു മന്ത്രിയായി ചമയും. മന്ത്രിസ്ഥാനം കിട്ടിയാൽ പിന്നെ പുറകോട്ടു നീങ്ങാം. ശത്രുവിനെ കൂട്ടാക്കാതെ ശത്രുവിന്റെ സ്ഥാനം ആക്രമിച്ചു രക്ഷപ്പെട്ടു വരുന്ന വീരനു് മന്ത്രിസ്ഥാനം കൊടുക്കേണ്ടതു ന്യായമാണല്ലോ. ഇങ്ങനെ ഏതു കാലാളുംതന്നെ മന്ത്രിയാവാം.

7. 'ദേവനെ വെട്ടിയാൽ കളി അവസാനിച്ചു' എന്നുള്ള ഒരു തത്വമാണു് ചതുരംഗത്തിലെ നിയമങ്ങൾക്കെല്ലാം ആസ്പദം. യുദ്ധം രാജാവിനു വേണ്ടി ആകയാൽ ദേവനെ വെട്ടാൻ ഇടകൊടുക്കാതെ സൂക്ഷിക്കണം. ദേവൻ ഒരു ശത്രുവിന്റെ കാലിൽ അകപ്പെട്ടാൽ അതിനെ അവിടെനിന്നു മാറിയതിനു മേലേ മറെറാരു കളി പാടുള്ള. ഇരുകക്ഷികളും തവണ ഇട്ടാണു കളിക്കുന്നതു്. ഒരു കക്ഷി തന്റെ ഒരു കരു നീക്കിയാൽ അവനു പിന്നീടു് എതിർകക്ഷി കളിച്ചതിനു ശേഷമേ കളിക്കു് അവകാശമുള്ള. അപ്പോൾ വൻകരുവിൽ ഒന്നിന്റെ കാൽ ദേവനിൽ തട്ടിയാൽ ചെറുകരുക്കാരനു് ദേവനെ നീക്കുക മാത്രമാണു് അടുത്ത കളി. ധർമ്മയുദ്ധമാകയാൽ ദേവനെ വെട്ടാൻ ഭാവിക്കുന്നു എന്നുള്ള വിവരം വിളിച്ചു പറകയും പതിവുണ്ടു്. ഇതിനു പൊതുവെ 'അരശു പറക' എന്നു പേർ. ഓരോ കരു ചെയ്യുന്ന അരശിനും പ്രത്യേകിച്ചു പേരുകളും ഉണ്ടു്. തേരു കൊണ്ടുള്ളതു് വെച്ചരശു്; കുതിരയെക്കൊണ്ടുള്ളതു് ഇഷ്ടരശു്; ആനയെക്കൊണ്ടുള്ളതു് പോട്ടരശു്; മന്ത്രിയെക്കൊണ്ടുള്ളതു് കുത്തിയരശു്; ആളെക്കൊണ്ടു് ഉന്തിയരശു്; അപ്പോൾ വെച്ചരശു പറക എന്നുവെച്ചാൽ 'നിങ്ങളുടെ ദേവൻ എന്റെ തേർക്കാലിൽ വന്നിരിക്കുന്നു, മാറിക്കൊള്ളണം' എന്നു് അറിവുകൊടുക്കുക ആകുന്നു. ഇതുപോലെ മറെറരശുകൾക്കും. ഇങ്ങ

നെ ദേവനെ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു വരുമ്പോഴും ഒരു കക്ഷിയിലെ ദേവനു് ശത്രുവിന്റെ കാലുകഴും ഇല്ലാത്ത ഒരു ഖണ്ഡത്തിൽ നീങ്ങാൻ സാധിക്കാതെവന്നാൽ ആ കക്ഷി തോറ്റു. ദേവനു നീങ്ങാൻ അടിയില്ലാതെ വരികയാൽ ഇതിനു് 'അടിയറവു്' എന്നു പേർ.

8. എന്നാൽ ചതുരംഗത്തിൽ ഒരു കക്ഷിക്കു ജയവും, മറുകക്ഷിക്കു പരാജയവും വേണമെന്നു നിബ്ബന്ധമില്ല. രണ്ടു ഭാഗത്തിലുള്ള കരുക്കളും യുദ്ധം ചെയ്തു് ഓരോന്നായി ഒടുങ്ങി ദേവൻ മാത്രം ശേഷിച്ചു എന്നു വരാം; അല്ലെങ്കിൽ ഒരു കക്ഷിക്കു് ഏതാനും കരുക്കളൊഴികെ ശേഷിച്ചാലും അതുകളെക്കൊണ്ടു് ശത്രുദേവനെ അടിയറുക്കാൻ സാധിക്കയില്ല എന്നു വരാം. ഇങ്ങനെ അവസാനിക്കുന്ന കളി സമം, ഏതരത്തു പറയുമ്പോഴും ദേവനു നീങ്ങാൻ അടിയില്ലെന്നു വരുന്നുവോ ആ അരശിൽ അടിയറവു് എന്നു വ്യവഹാരം. ഒരു കക്ഷിയിലെ ദേവനു് തല്ക്കാലം നേരെ അരശൊന്നും തട്ടീട്ടില്ല; എന്നാൽ ചുറ്റും ശത്രുക്കളുടെ കാലാകയാൽ നീങ്ങാൻ അടിയില്ല; മറു കരുക്കളെല്ലാം വെട്ടിപ്പോകുകയുംചെയ്തു. കളി തുടരാൻ നിവ്വാഹമില്ല. ഇങ്ങനേയും കളി അവസാനിക്കാറുണ്ടു്. ഇതിനു് 'ഈടറവു്' എന്നു പേർ. മറുകക്ഷിക്കു്, ഈടറവു വരുത്തുന്നതു് കളിക്കാരനു പിടിപ്പുകേടായി വിചാരിക്കപ്പെടുന്നു.

കീഴ്വകുപ്പുകഴം അനേകം വേണ്ടിവരുന്നപക്ഷം ഒരു വ്യാഖ്യേയാംശം കഴിഞ്ഞു് അടുത്തതിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോഴും വകുപ്പു മാറി എന്നു് ആ ഭാഗം വിളിച്ചുപറയുന്നതു കൊള്ളാം. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ വായിക്കുന്നവക്കു ഗ്രഹിപ്പാൻ സൗകര്യം അധികം കാണും. എന്നാൽ ഇതു ഗൗരവമേറിയതും കീഴ്പ്പെങ്കഴം വകയുള്ളതുമായ വിഷയങ്ങളെ വിവരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളിലേ ആവശ്യപ്പെടുകയുള്ളു. ക്ഷുദ്രവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി എഴുതുന്ന പ്രസംഗങ്ങളിൽ ഈവക എല്ലാം വൃഥാഡംബരമായി തോന്നിപ്പോകും. ആർഭാടത്തോടുകൂടിയുള്ള ഉപക്രമോപസംഹാരങ്ങളും ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു മതി. ഗഹനങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെ വിവരിക്കുമ്പോഴും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ നിബന്ധിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും; എന്നാൽ ദൃഷ്ടാന്തപരാമർശത്തിന്റെ പ്രയോജനം അനുഭവദാർഢ്യസമ്പാദനമാകയാൽ വായനക്കാർക്കു നിത്യപരിചിതമായ സംഗതി ആയിരിക്കണം ദൃഷ്ടാന്തം. ദാർഷ്ടാന്തിക*ത്തെക്കാൾ ദൃഷ്ടാന്തം ദുരൂഹമായിരുന്നാൽ "ടീകാടൃകാമപേക്ഷതേ" എന്ന പറഞ്ഞമട്ടിൽ പരിഹാസകാരണമായിരിക്കും. വിവരിക്കുന്ന വസ്തുവിന്റെ സ്വരൂപം കുറിച്ചുകാണിച്ചുകൊണ്ടു വിവരണംചെയ്യുന്നതു് പലപ്പോഴും വലിയ ഉപകാരമായിരിക്കും. ഈ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി കുറിക്കുന്ന സ്വരൂപങ്ങൾക്കു് ചിത്രം എന്നു പറയുന്നതു യോഗ്യത ഇല്ലാത്തതിനാൽ പരിലേഖം എന്നു പേർ ചെയ്യാം. പല്ലു വാക്യങ്ങൾകൊണ്ടു വിവരിച്ചാലും വിശദമാകാത്ത സംഗതി ഒരു പരിലേഖംകൊണ്ടു പലപ്പോഴും സ്പഷ്ടമാകും. മുൻചെയ്ത ചതുരംഗവിവരണത്തിൽത്തന്നെ കരു നിരത്തുന്ന മട്ടു് അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള വകുപ്പു് വായിച്ചു ഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ എളുപ്പമായി താഴെ കാണിക്കുന്ന പരിലേഖം നോക്കിയാൽ മനസ്സിലാക്കാം:

* അപ്രകൃതമായ ഉപമാനം ദൃഷ്ടാന്തം; പ്രകൃതമായ ഉപമേയം ദാർഷ്ടാന്തികം.

കരു നിരത്തുന്ന മട്ടിനു് പരിലേഖം

വൻകരു

ധാ	ഴാ	രേ	ഭാ	ഠ	രേ	ഴാ	ധാ
ഠഴാ	ഠഴാ	ഠഴാ	ഠഴാ	ഠഴാ	ഠഴാ	ഠഴാ	ഠഴാ
കാ	കാ	കാ	കാ	കാ	കാ	കാ	കാ
തേ	കു	ആ	ദേ	മ	ആ	കു	തേ

ചെറുകരു.

ഉദാഹരണങ്ങൾ:

മാമാങ്കം

മലയാളത്തിൽ ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ ആക്രമണത്തിനു മുമ്പുവരെ തിരുനാവാ മണൽപ്പുറത്തുവെച്ചു് ചിങ്ങവ്യാഴകാലങ്ങളിൽ ആഘോഷിച്ചുവന്നിരുന്ന ഒരു മഹോത്സവമാണു് 'മാമാങ്കം' അല്ലെങ്കിൽ മാമകം. മാഘമാസത്തിലെ മകംനക്ഷത്രം ഇതിലെ പ്രധാനദിവസമാകയാൽ 'മാഘമകം' എന്നതു ചുരുങ്ങി 'മാമകം' എന്നപേർ സിദ്ധിച്ചു. മാഘമാസത്തിലെ മകം സാധാരണ വെളുത്തവാവു സംബന്ധിച്ചു മാത്രമേ വരികയുള്ളു.

വർഷകാലംകഴിഞ്ഞു് ഭാരതപ്പുഴയിലെ കലക്കമൊഴിഞ്ഞു് മണൽത്തിട്ടകളും തെളിഞ്ഞു് മകരത്തിലെ മരംകോച്ചുന്ന മഞ്ഞിന്റെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചു് കൊയ്ത്തുകഴിഞ്ഞിട്ടു് അറകളും നിറഞ്ഞു് സ്വതേതന്നെ പ്രകൃതിദേവി തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ള മലയാളത്തിലെങ്ങും പക്ക, മാങ്ങ മുതലായ ഫലസസ്യാദികളും നിറഞ്ഞു് പകൽ അനതിതീവ്രങ്ങളായ സൂര്യകിരണങ്ങളാൽ പ്രകാശമാനങ്ങളായ ദിഗ്ഭാഗങ്ങളെല്ലാടിയും, ഭാരതപ്പുഴയിലെ സ്ഫടിക നിർമ്മലങ്ങളായ തിരമാലകളിൽ തട്ടി സച്ഛന്ദമായി വീശുന്ന മന്ദമാരുതനാൽ പരമാനന്ദപ്രദമായും, പ്രദോഷംമുതൽ പ്രഭാതംവരെ ക്രമേണ പ്രശോഭിതനായ ചന്ദ്രന്റെ 'കൗമുദീ'വിലാസങ്ങളാൽ പകലെന്നപോലെതന്നെ ചുറ്റുമുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളുടെ 'തത്വബോധിനി'കളായി സകലജന 'മനോരമ'കളായ രാത്രികളോടുകൂടിയും ഇരിക്കുന്ന ഒരു കാലത്തിലാകയാൽ മലയാളത്തിൽ ഈവിധമുള്ള ഒരു മഹോത്സവം ആഘോഷിക്കു

ന്നതിനു് ഇതിലധികം നന്നായിട്ടൊരു കാലം തിരഞ്ഞെടുപ്പാനസാദ്ധ്യമാണെന്നു് ഇന്നുള്ളവക്കു സമ്മതമായിരിക്കകൊണ്ടു് ഏതൽപ്രവർത്തകന്മാരായ പൂർവ്വന്മാർ ഈവക വിഷയങ്ങളിൽ ചെയ്തിരുന്ന മീഛാലോചനകളുടേയും, അവരുടെ ഔചിത്യത്തോടും രസികത്വത്തോടുംകൂടിയുള്ള മനോധർമ്മത്തിന്റേയും വൈചിത്ര്യവും മഹത്വവും എത്രമാത്രമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു നന്നായി അനുമാനിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു മഹോത്സവാഘോഷത്തിന്റെ ഉത്ഭവവും ചടങ്ങുകളും എന്തെല്ലാമായിരുന്നു എന്നു പ്രസ്താവിക്കാം.

പണ്ടു് നമ്പൂരിമാർ ഗ്രാമാധിപത്യംമുഖേന ശിക്ഷരക്ഷാധികാരം വഹിച്ചുവന്നിരുന്നകാലത്തു് ഭരണക്ലേശമൊഴിക്കാൻവേണ്ടി എല്ലാവരുംകൂടി ആലോചിച്ചു് പരദേശത്തുനിന്നു് രാജവംശ്യരിൽ ഒരാളെ ഇഷ്ടപ്രകാരം തിരഞ്ഞെടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു് തങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും അധികാരത്തിനും ഭംഗംകൂടാത്തവിധം ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ട നിശ്ചയങ്ങൾക്കു കീഴടക്കി രാജ്യഭാരം ചെയ്യത്തക്കവണ്ണം അവരോധിക്കുക പതിവായിരുന്നു. അങ്ങനെ അവരോധിക്കപ്പെട്ട ഒരാളെ പന്തീരാണ്ടുചെല്ലുമ്പോഴും സ്ഥാനത്തുനിന്നും മാറ്റി വേറെ ഒരാളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു വാഴിക്കും. ഇങ്ങനെ അവരോധിക്കുന്നതിനു് നമ്പൂരിമാരും ഇതരജാതിക്കാരും ഒന്നിച്ചു ചേരേണ്ടതിനു് പലപ്രകാരേണ സൗകര്യമുള്ള ഒരു സ്ഥലം തിരുനാവാ ആണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. മാമാങ്കത്തിന്റെ ഉത്ഭവം ഈവിധമാകുന്നു.

ഇതു് ഇരുപത്തെട്ടു ദിവസംകൊണ്ടു് അവസാനിക്കുന്ന ഒരു മഹോത്സവമാണു്. അതിനിടയ്ക്കു് വളരെ ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ദേവന്മാരെ അവരുടെ അവസ്ഥപോലെയുള്ള ആഘോഷങ്ങളോടുകൂടി അവിടെ എഴുന്നെള്ളിച്ചുകൊണ്ടുവരും. മാമാങ്കം തുടങ്ങിയാൽ അവസാനിക്കുന്നതിനുമുമ്പിൽ മലയാളത്തിൽ ഓരോ വിഷയത്തിൽ യോഗ്യന്മാരായിട്ടുള്ളവരെല്ലാം യഥാസൗകര്യം അവിടെ ചെന്നുചേരേണ്ടതാണെന്നും അന്നുള്ള മഹാന്മാർക്കു പ്രത്യേകനിബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ചിലരുടെ ആഗമനം അവശ്യം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ചിലർക്കു ചില പ്രത്യേകാധികാരങ്ങളും ചുമത്തിയിരുന്നു. ഈ കൂട്ടത്തിൽ കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ തമ്പുരാക്കന്മാരുടേയും പൂഞ്ഞാറ്റിൽ തമ്പുരാക്കന്മാരുടേയും മറ്റും വംശമൂലമായ 'ചെമ്പ്രൻ ചാക്കര' സമ്പ്രദായത്തിൽനിന്നു 'മാടം കേറിയ'തിനു ശേഷമേ മാമാങ്കത്തിന്നായി മണൽപ്പുറത്തു കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്ന ഭോജനശാലയിൽ ബ്രാഹ്മണർക്കു ക്ഷേമിക്കാൻ പാടുള്ളു. (മാടം എന്നാൽ രാജാക്കന്മാർക്കു് എഴുന്നള്ളിയിരിക്കാനുള്ള മഞ്ചം) എന്നൊരേർപ്പാടുണ്ടത്രെ. ഇതുകൊണ്ടു് അവർക്കു പണ്ടേതന്നെ വംശശ്രുദ്ധിയും സദാചാരനിഷ്ഠയും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നൂഹിക്കാം. എങ്കിലും കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ രാജാക്കന്മാരെ തങ്ങളുടെ പിതൃസ്ഥാനംനിമിത്തം സവിശേഷം ആദരിച്ചുവരുന്ന കോഴിക്കോട്ടരാജാക്കന്മാർക്കു മാമാങ്കത്തിൽ പ്രാധാന്യം ലഭിച്ചതിനുശേഷമല്ലയോ ഈ ഏർപ്പാടുണ്ടായതെന്നു ശങ്കിപ്പാനവകാശമില്ലെന്നില്ല.

മാമാങ്കത്തിൽ പെരുമാക്കന്മാർ സ്ഥാനാരോഹണംചെയ്യുന്നതിനു് 'നിലപാടു നില്ക്കുക' എന്നും ആ സ്ഥലത്തിനു് 'നിലപാടുതറ' എന്നും

ഇന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നതും, അവിടം വളരെ വിശേഷമായ ഒരു സ്ഥലമാണെന്ന കാഴ്ചയിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നതുമാണു്. നിലപാടു നില്ലുന്നതിനു മുമ്പായി ആരെങ്കിലും വല്ല സങ്കടവുമുണ്ടെങ്കിൽ ആയതു് അപ്പോഴത്തെന്നെ തീർക്കയോ അല്പാത്തപക്ഷം ഇന്നസമയത്തിനകം തീർത്തുകൊള്ളാം എന്നു പ്രതിജ്ഞചെയ്യയോ ചെയ്തതിനുശേഷമേ നിലപാടേൽക്കാൻ പാടുള്ള എന്നൊരു ഉഷ്ണരമായ വീരവ്രതംകൂടിയുണ്ടു്. ഇതിനു് അഭീഷ്ടദാനം എന്നു പേരാകുന്നു.

—ഗദ്യമാലികയിൽനിന്നും സംഗ്രഹിച്ചതു്

ശബ്ദം

മനുഷ്യശരീരത്തിലുള്ള പലമാതിരി സ്നായുക്കളുടേയും മൂലസ്ഥാനം ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടമായ തലച്ചോറാകുന്നു. ഒരു വിരലിനോ മറേറാ മുറിവേല്ലുമ്പോഴും ജ്ഞാനപ്രവർത്തകങ്ങളായ ഞരമ്പുകളും ഈ വിവരം തലച്ചോറിലെത്തിക്കുന്നു.

ഞരമ്പുകളുംതന്നെ ജ്ഞാനപ്രവർത്തകങ്ങളെന്നും കൃത്യനിർവ്വാഹകങ്ങളെന്നും രണ്ടു വിധത്തിലുണ്ടു്. ഇവയിൽ ജ്ഞാനപ്രവർത്തകങ്ങളുടെ അധികാരം ഇന്ദ്രിയമുഖേന ഉള്ള വികാരത്തെ തലച്ചോറിൽ ബോധിപ്പിച്ചു് ജ്ഞാനത്തെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കയാകുന്നു. കൃത്യനിർവ്വാഹകങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി വികാരബോധാനന്തരം വേണ്ട കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കയാകുന്നു.

ജ്ഞാനപ്രവർത്തകങ്ങളായ ഞരമ്പുകളും അറുത്തുകളഞ്ഞാൽ വ്രണം എഴുതന്നെ സാരമുള്ളതായിരുന്നാലും ഒട്ടുംതന്നെ വേദന തോന്നുന്നതല്ല. ഞരമ്പുകളും തലച്ചോറിനു് അറിവു കൊടുക്കുന്നതു് ചലനരൂപേണ ആണെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ തക്ക തെളിവുണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ ചലനം ഞരമ്പുകളുടെ ഒന്നായിട്ടുള്ള ഇളക്കമല്ല. അവയിലുള്ള അണുക്കളുടെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമുള്ള ഒരു സ്പന്ദനം മാത്രമാകുന്നു.

ഇന്ദ്രിയങ്ങളോടു സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള സ്നായുക്കളുടെ സംബന്ധമുള്ള തലച്ചോറിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും ഈ സ്പന്ദനംനിമിത്തം ഇന്ദ്രിയഭേദേന വിവിധങ്ങളായ വികാരങ്ങളുണ്ടാകുന്നു. രസനേന്ദ്രിയത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ചലനം രസസ്വാദജ്ഞാനമുണ്ടാക്കുന്നു. ചക്ഷുരിന്ദ്രിയത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതു് രൂപജ്ഞാനത്തെ ഉണർത്തുന്നു.

നമ്മുടെ പ്രകൃതത്തിനു് പ്രത്യേകവിഷയമായ കർണ്ണേന്ദ്രിയസ്നായുചലനം ശബ്ദബോധത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നു. ഇടിവെട്ടുമ്പോഴും ഉണ്ടാകുന്ന ശബ്ദം നമ്മുടെ ശ്രവണേന്ദ്രിയത്തിനു വിഷയമായി തീരുന്നതെങ്ങനെ? വെടിവെച്ചാൽ ഉണ്ട ലക്ഷ്യത്തിന്മേൽ ചെന്നു തറയ്ക്കുംപോലെ മേഘത്തിന്റെ സമീപമുള്ള വായുവിന്റെ അംശങ്ങളും നമ്മുടെ ചെവിയിൽ വന്നു തറയ്ക്കുന്നുണ്ടോ?

മേഘത്തിനടുത്തുള്ള വായുവിനിളക്കം തട്ടുന്നുണ്ടു് എന്നുള്ളതു തീച്ചതന്നെ. പക്ഷേ, ആ വായു നമ്മുടെ ചെവിയിലെത്തുന്നില്ല. എന്നാൽ ശബ്ദത്തിന്റെ ഗതി ഇപ്രകാരമാകുന്നു.

ഭൂമണ്ഡലത്തിനേറെയും മേഘത്തിനേറെയും ഇടയിലുള്ള വായുവിനെ ഒരു പൂസ്തകത്തിലുള്ള ഏടുകളും എന്നപോലെ പല പടലങ്ങളായിട്ടു് സങ്കല്പി

ക്കുക. ഇടിവെട്ടുമ്പോഴും മേഘത്തിലുള്ള ചലനം അടുത്ത വായുപടലത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്നു. അതിന്റെ ചലനം അടുത്ത പടലത്തിനു കൊടുത്തു് അതു നിശ്ചലമായി നില്ക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ആ ചലനം പടലം പടലം തോറും സഞ്ചരിച്ചു് തീരമാലപോലെ കണ്ണ്രന്ധ്രത്തിൽ വന്നടിക്കുന്നു. ആയതല്ലാതെ വായുവിനു് ആകപ്പാടെയുള്ള ക്ഷോഭമൊന്നും തെറ്റിദ്ധരിച്ചു പോകരുതു്. തിരകളും മാലാകാരേണ തീരത്തിൽ വന്നടിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതാതു തിരകളിലുള്ള വെള്ളം അതാതു ദിക്കുകളിൽത്തന്നെ ഇളകി അമരുന്നതുപോലെ അതാതു പടലങ്ങളിലുള്ള വായു അതാതു സ്ഥാനങ്ങളിൽത്തന്നെ ഒതുങ്ങുന്നതേയുള്ളു. ഈ പടലങ്ങൾക്കെന്നപോലെ അവയിലുള്ള അണുക്കൾക്കും ഒരു ആട്ടമുണ്ടു്.

വായവ്യങ്ങളായ അണുക്കളുടെ ഈ വിധമുള്ള ചലനം കണ്ണ്രന്ധ്രത്തിൽ ആദ്യത്തെ ആവരണചർമ്മത്തിന്മേൽ തട്ടി അതിൽനിന്നു് അസ്ഥിമാലയിൽക്കൂടി രണ്ടാമത്തെ ആവരണചർമ്മത്തിൽ വ്യാപിക്കയും അതിനപ്പുറമുള്ള ജലസഞ്ചയത്തിൽക്കൂടി കണ്ണ്നേന്ദ്രിയസ്നായുവിൽ ചെല്ലുകയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നെ ഈ സ്നായുമാർഗ്ഗേണ അണുസ്പന്ദനം തലച്ചോറിലെത്തുമ്പോഴാ ഇന്ദ്രിയഗോചരമായ ചലനം ജ്ഞാനഗോചരമായിത്തീർന്നിട്ടു് ശബ്ദത്തിന്റെ ബോധമുണ്ടാകുന്നു. —ഗദ്യമാലിക

മഴ

ഒരു കണ്ണാടിപ്പാത്രത്തിൽ കുറെ വെള്ളം തിളയ്ക്കുന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. ആ പാത്രത്തിന്റെ വായു് മറെറാരു പാത്രംകൊണ്ടു മൂടിയിരിക്കുന്നു എന്നും വിചാരിക്കുക. കണ്ണാടികൊണ്ടുള്ള ജലപാത്രത്തിന്റെ പാർശ്വങ്ങളിൽക്കൂടെ ഉള്ളിലേക്കു നോക്കിയാൽ മൂടിയിരിക്കുന്ന പാത്രത്തിന്റെ അകവശം കാണാമെന്നുള്ളതു നിർവിവാദമാണല്ലൊ. ഈ ഭാഗം സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുക. അതിന്മേൽ ജലാംശം കാണ്മാൻ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ ആ മൂടിപ്പാത്രം എടുത്തു കുറച്ചു ദൂരെ മാററിക്കൊണ്ടുപോയി നോക്കിയാൽ അനേകം ജലബിന്ദുക്കൾ അതിന്മേൽ പൊടിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം. തപ്തമായ കണ്ണാടിപ്പാത്രത്തിന്മേൽ ഇരുന്നപ്പോഴും മൂടിപ്പാത്രത്തിൽ ജലബിന്ദുക്കൾ കാണ്മാനില്ലായിരുന്നു എന്നും, അതിനെ ദൂരത്തു കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ കാണത്തക്കവണ്ണം ജലാണുക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും രണ്ടു സംഗതി ഇവിടെ പ്രത്യേകം ഓർമ്മിക്കണം.

ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണമാകുന്നു ഇനി ചിന്തിക്കുന്നതു്. പാത്രം ഉഷ്ണമായിരിക്കുന്നതിനാൽ നീരാവി മേല്പോട്ടേക്കു് ഉയരുന്നുണ്ടു്. നീരാവി അദൃശ്യവസ്തുവാകയാൽ മേല്പോട്ടുയരുന്നതായി യാതൊരു വസ്തുവിനെയും നാം പാത്രത്തിൽ കാണുന്നില്ലെന്നേയുള്ളു. ഇങ്ങനെ ഉയരുന്ന നീരാവി മൂടിപ്പാത്രത്തിന്റെ അകവശത്തു ധാരാളം പറ്റിയിരിക്കണം. തപ്തമായ വസ്തുവിനെറ സമീപത്തുനിന്നു ദൂരെ മാറുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ മൂടിപ്പാത്രവും അതിനുള്ളിൽ പറ്റിയിരിക്കുന്ന നീരാവിയും തണുത്തുതുടങ്ങുകയായി. അപ്പോൾ നീരാവിക്കു സംഭവിക്കേണ്ട രൂപാന്തരം പ്രത്യക്ഷമാണു്. ദൃശ്യമായ ജലം അദൃശ്യമായ നീരാവിയായി പോയതു് ഉഷ്ണത

യുടെ പ്രവൃത്തിയീലായിരിക്കുകയാൽ ഉഷ്ണത നശിച്ചു മുടിപ്പാത്രം തണുത്തു തുടങ്ങുമ്പോഴം അതിന്മേൽ പറ്റിയിരിക്കുന്ന നീരാവി ദൃശ്യമായ ജലമായി രൂപാന്തരം സംഭവിക്കണമെന്നു സങ്കല്പിക്കുന്നതിൽ യുക്തിഭംഗം ഒന്നും ഇല്ല. മുടിപ്പാത്രം തപ്തപാത്രത്തിൽനിന്നു ദൂരെ എടുത്തപ്പോഴം ജലാണുക്കളെ പൊടിപ്പിച്ചതിന്റെ കാരണം ഇതു മാത്രമാണു്.

ഇതുയും മനസ്സിലായവരോടു് മഴയുണ്ടാകുന്നതു് എങ്ങനെയാണെന്നു പറഞ്ഞു കേംപ്പിക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. ഭൂമിയുടെ നാനാംശങ്ങളിലുള്ള എല്ലാ ജലാശയങ്ങളിൽനിന്നും (പ്രത്യേകം സമുദ്രങ്ങളിൽനിന്നു്) അദൃശ്യമായ നീരാവി വാനത്തിലേക്കു് ഉയരണമെന്നുള്ളതു തീച്ചതന്നെ. കണ്ണാടിപ്പാത്രത്തിൽനിന്നും നീരാവി ഉയരുന്നതുപോലെ എന്നു സങ്കല്പിച്ചുകൊള്ളാം. ഇങ്ങനെ ഉയരുന്ന നീരാവിക്കുട്ടത്തെ കാറ്റടിച്ചു നാനാഭാഗങ്ങളിലേക്കു കൊണ്ടുപോവുകയായി. ഈ ആവിക്കുട്ടം കാറ്റിനാൽ നയിക്കപ്പെടുന്ന ചില മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ വലിയ പർവ്വതങ്ങളോ ഉന്നതവൃക്ഷങ്ങളുള്ള വനാന്തരങ്ങളോ ഉള്ള പ്രദേശങ്ങം ഉണ്ടെന്നുവരാവുന്നതാണു്. കടൽനിരപ്പിൽനിന്നു മേല്പോട്ടു ചെല്ലുന്തോറും ശൈത്യം അധികമായി കാണുക സാധാരണയാകയാൽ പർവ്വതശൃംഗങ്ങളും മറ്റും വളരെ ശീതവസ്തുക്കളായിരിക്കുമെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയാനില്ല. മുടിപ്പാത്രത്തിന്റെ പുറത്തു് ശീതമായ അവസരത്തിൽ അദൃശ്യമായ നീരാവി ദൃശ്യമായ ജലമായി ഭവിച്ചു എന്നുള്ള സംഗതി ഇപ്പോഴം ഓർക്കണം. പർവ്വതശൃംഗങ്ങളിന്മേലോ മറ്റു ശീതസ്ഥാനങ്ങളിലോ വന്നു സ്പർശിക്കുമ്പോഴം ആവിക്കുട്ടം പിന്നെയും ജലമായി ഭവിക്കുന്നു. പിന്നെ ഭൂമിയുടെ ആകർഷണശക്തിയാൽ ഈ ജലം കീഴ്പോട്ടേക്കു വരികയായി. ഇങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്ന ജലപാതത്തെയാകുന്നു മഴ എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നതു്.

—ഭൂവിവരണസിദ്ധാന്തസംഗ്രഹം

വ്യാഖ്യാനം

"ആളയച്ചീട്ടുണ്ടെമ്മാനില്ല; ഇല്ലെമ്മാനില്ല,
നീളെ നിന്നു വന്നു,—കളിയല്ല"

എമ്മാൻ=എന്നു പറവാൻ. 'എൻ' എന്ന ഖിലധാതുവിന്റെ പിൻവിനയെച്ചമാണു് 'എമ്മാൻ'. എന്നിയാം=എന്നു പറഞ്ഞാം ഇത്യാദി രൂപങ്ങം നോക്കുക. 'ഉണ്മാൻ' എന്നതിനെ 'ഉമ്മാൻ' എന്നെഴുതാറുള്ളതുപോലെ 'എന്മാൻ' എന്നതും എഴുത്തിൽ 'എമ്മാൻ' എന്നായി. (ആളയച്ചീട്ടു) നളനെ അന്വേഷിപ്പാൻ ദൂതനെ അയച്ചതിൽ (ഉണ്ടെമ്മാനില്ല) അവൻ ഇന്നെടത്തുണ്ടെന്നു പറവാനില്ല. 'ഇല്ലെമ്മാനില്ല' മരിച്ചുപോയി എന്നും പറവാൻ പാടില്ല. നളനെപ്പറ്റി യാതൊരറിവും കിട്ടീട്ടില്ലെന്നർത്ഥം. 'ന ച സ ജ്ഞായതേ വീരോ നളോ ജീവതി വാ ന വാ' എന്ന മൂലത്തിന്റെ ശരിതർജ്ജമയശ്രമം ഇതു്.

—നളചരിതം

ഭാവിഷ്യം

"കലയും കമലയുമെപ്പോലെ നിന്റെ
കലയ മാമപി നീയെപ്പോലെ"

കല എന്നും കമല എന്നും ദമയന്തിയുടെ രണ്ടു സഖിമാരാകുന്നു. കല എന്നൊരു സഖിയെ നൈഷധകാവ്യത്തിൽ ശ്രീഹർഷനും പറയുന്നുണ്ടു്. കമല വാര്യരുടെ സൃഷ്ടിതന്നെ ആയിരിക്കണം. കലയ=വിചാരിച്ചാലും. നിന്റെ സഖികളായ കലാകമലകളെ നീ എങ്ങനെ വിചാരിക്കുമോ അതുപോലെ എന്നെയും വിചാരിച്ചാലും. ലജ്ജയും സങ്കോചവും വിട്ടു് എന്നോടുകൂടി രമിക്കു എന്നതാൽപര്യം. ഇവിടെ കലയേയും കമലയേയും എന്നു വേണ്ടതു് വർണ്ണസങ്കോചംകൊണ്ടു കലയും കമലയും എന്നായിത്തീർന്നു എന്നു സമാധാനപ്പെടണം. അല്ലെങ്കിൽ നിന്റെ കലയും കമലയും ഏതുപോലെ (നിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ) ഭവിക്കുന്നുവോ അതുപോലെ (ഇരിക്കുന്നവനായിട്ടു്) നീയെന്നെയും വിചാരിച്ചാലും എന്നദ്ധ്യാഹാരംചെയ്തു് അന്വയം ശരിപ്പെടുത്തണം. —നളചരിതം

പരാവർത്തനത്തിനു്:

"സാമ്യമകന്നോരുദ്യാനം, എത്രയുമാഭി–
രാമ്യമിതിന്നുണ്ടതു നൂനം,
ഗ്രാമ്യം നന്ദനവനമരമ്യം ചൈത്രരഥവും
കാമ്യം നിനയ്ക്കുന്നാകിൽ സാമ്യമല്പിതു രണ്ടും"

ഇതു നിസ്തുലമായ ഉദ്യാനം ആകുന്നു. ഇതിനു നിശ്ചയമായിട്ടു് എത്രയും അഴകുണ്ടു്. ഈ ഉദ്യാനത്തിന്റെ സൗന്ദര്യം നോക്കുമ്പോൾ ഇന്ദ്രന്റെ നന്ദനോദ്യാനം, നഗരികമല്ലാത്തതെന്നു തോന്നിപ്പോകും. അതുപോലെ കുബേരന്റെ ചൈത്രരഥോദ്യാനവും ഭംഗിയില്ലാത്തതെന്നു വരും. എന്താണു് ഇവയിൽ ആഗ്രഹിക്കത്തക്കതു് എന്നു വിചാരിക്കുന്നതായാൽ ഈ നന്ദനചൈത്രരഥങ്ങളും രണ്ടും ഇതിനോടു സമപ്പെടുത്താവുന്നതല്ല.

സംഗ്രഹത്തിനു്—നിഷ്പ്രലൈശ്വര്യം

'താൻ ഭുജിക്കാതെ വിത്തൗഘം വയ്പോൻ, വ്യർത്ഥൻ മൃതോപമൻ
ഫലം കണ്ടതർത്ഥമാർജ്ജിച്ചുമേകാശ്രുന്യൻ പിശാചനാം
കൊതിച്ചുതാർജ്ജിച്ചും, കീർത്തി നേടാത്തോൻ ഭൂമിഭാരമാം
ചത്താൽ ശേഷിക്കുവാൻ, എന്തു കരുതുന്നു ജനാപ്രിയൻ
ദാനഭോഗങ്ങളില്ലാഞ്ഞാൽ വ്യർത്ഥമാമർത്ഥകോടിയും.
അഭോക്താവായു് ഗ്രഹിക്കൊദ്ധനി നോവാം ധനത്തിനു്
നിസ്സ്വർക്കൊദ്ധനം, സൂസ്ത്രീ വേഴ്ചക്കാതെ ജരപൂണ്ടപോൽ
ഊരിൽ ഫലാഢ്യ കിംപാകംപോലെയാം ശ്രീ, ജനാപ്രിയേ
അധർമ്മാകരുണൻ, ക്ലേശിച്ചേറ്റം ദ്രവ്യം പരക്കെ പോം
കീർത്തിശ്രീമാനൊട്ട നിസ്സ്വനായാൽ മേഘം മറഞ്ഞപോൽ'

—തിരുക്കുറൾ

മൂഢവിശ്വാസം

ഈശ്വരനു ചേരാത്തവയായ ലക്ഷണങ്ങളും ഈശ്വരനുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിനേക്കാളും നല്ലതു് ഈശ്വരനെക്കുറിച്ചു് ഒരു വിശ്വാസവും ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതാണു്. എന്തെന്നാൽ ഈശ്വരനു ചേരാത്ത ലക്ഷണങ്ങളുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതു് ഈശ്വരനിന്ദയായി വരുന്നതുകൊണ്ടു് അതിൽ വച്ചു ഈശ്വരനെ ഒരുവിധത്തിലും വിശ്വസിക്കാതെതന്നെ ഇരിക്കുന്നതാണല്ലോ. പ്രാചീനകാലത്തിലെ ദിവ്യന്മാരായ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരിൽ ഒരാളായ പ്ലൂട്ടാർക്കു് വേറൊരു സംഗതിയെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായത്തിന്റെ സാരതത്വവും ഇതുതന്നെയാണു്. "തനിക്കു കുട്ടികളുണ്ടായാൽ ഉടനെ അവരെ പിടിച്ചു വിഴുങ്ങുക പതിവായിരുന്ന പ്ലൂട്ടാർക്കു് എന്നൊരാളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു് എല്ലാവരും പറയുന്നതിനെക്കാളും പ്ലൂട്ടാർക്കു് എന്നൊരാളും ഉണ്ടായിരുന്നു ഇല്ലാ എന്നു പറയുന്നതാണു് എനിക്കു സമ്മതമായിട്ടുള്ളതു്" എന്നാണു് അയാളും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടു് ഈശ്വരനെക്കുറിച്ചുള്ള മൂഢവിശ്വാസത്തെക്കാളും ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതു് കേവലം നാസ്തികത്വംതന്നെയാണു്. എന്നുമാത്രവുമല്ല, മൂഢവിശ്വാസം നിരീശ്വരമതത്തെക്കാളും ആപല്ക്കരവുമാണു്. കേവലം നാസ്തികനായ ഒരാളെ ഈശ്വരവിശ്വാസമില്ലാതെതന്നെ സദാചാരമാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി നടത്തുന്നതിനു് ഏറെക്കുറെ കഴിയുന്നവയായി വിവേകബുദ്ധി, ശാസ്ത്രീയജ്ഞാനം, സ്വകീയജനസ്നേഹം, പൊതുജനാഭിപ്രായം എന്നിങ്ങനെ ഉള്ള വസ്തുശക്തിയുണ്ടായിരിക്കുന്നതാണു്. എന്നാൽ മൂഢവിശ്വാസിയായ ഒരുവന്റെ മേൽ ഈവക യാതൊന്നിന്റെയും ശക്തി ഫലിക്കുന്നതല്ല. അയാളുടെ മനസ്സിൽ കടന്നുകൂടി ദൃഢമായി ഉറച്ചിരിക്കുന്ന മൂഢവിശ്വാസങ്ങൾക്കനുസരണമായി മാത്രമായിരിക്കും അയാളുടെ പ്രവൃത്തികളും. അതുകൊണ്ടു് നിരീശ്വരമതത്തിന്റെ പ്രചാരംനിമിത്തം രാജ്യരേണസംബന്ധങ്ങളായ കാര്യങ്ങളിൽ വലിയ കുഴപ്പമൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ഈശ്വരനിലോ, നിത്യജീവനിലോ വിശ്വസിച്ചു ക്ഷേത്രൈരിതഹൃദയന്മാരായി ഇരുന്നുപോയതുകൊണ്ടു് മനുഷ്യായുസ്സിൽ വേണ്ടുന്ന ഐഹികങ്ങളായ സ്വകീയകാര്യങ്ങളിൽ വേണ്ടുംവണ്ണം മനസ്സുവെച്ചു് അന്വേഷിക്കാൻ സാധിച്ചില്ലെന്നുള്ളതു് നാസ്തികന്മാർക്കു വരുന്നതല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് അവരെക്കുറിച്ചു് അവർതന്നെ വേണ്ടതുപോലെ കരുതിക്കൊള്ളുന്നതാണു്. നിരീശ്വരമതത്തിനു് ഒരുവിധം പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്ന കാലങ്ങളിൽ നാഗരികത്വവും പാഠിപ്പും വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടതന്നെ ഇരുന്നതായി കാണുന്നു. റോമാചക്രവർത്തിയായിരുന്ന അഗസ്റ്റസ് സീസറിന്റെ ഭരണകാലംതന്നെ ഇതിനൊരു ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. എന്നാൽ മൂഢവിശ്വാസങ്ങളുടെ പ്രാബല്യംകൊണ്ടു് അനേകം രാജ്യങ്ങളും വലിയ കുഴപ്പത്തിലകപ്പെട്ടു് ക്ഷയിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടു്. ലോകത്തിലുള്ള നാനാവിധങ്ങളായ മറ്റെല്ലാ ശക്തികളേയും ബലാൽ കീഴമർത്തി ഒരു സ്വതന്ത്രനായ രാജാവിനെപ്പോലെ യഥേഷ്ടം നടത്താനുള്ള ശക്തി മൂഢവിശ്വാസത്തിനുണ്ടു്. മൂഢവിശ്വാസങ്ങളും ഉണ്ടാവിക്കുന്നതു് മൂഢന്മാരിൽ നിന്നാണെങ്കിലും കാലക്രമേണ വിവേകബുദ്ധിയുള്ളവരും ഇതിലേക്കു

ചാഞ്ഞുപോകുന്നു. സാധാരണയായി ഓരോ കാര്യങ്ങളും നടപ്പിൽ വരുന്നതു് അവയുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെക്കുറിച്ചു ധാരാളമായി വാദപ്രതിവാദങ്ങളും കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം മാത്രമാണല്ലോ. എന്നാൽ പ്രത്യക്ഷ മൂഢവിശ്വാസങ്ങളും ആദ്യം നടപ്പിൽ വരികയും അവയെ സാധൂകരിക്കാനുള്ള കാരണങ്ങളേയും യുക്തികളേയും രണ്ടാമതായി ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയുമാണു പതിവു്. മൂഢവിശ്വാസങ്ങളുടെ കാരണങ്ങളും പലതുണ്ടു്. കാണാനും കേൾക്കാനും മറ്റും വളരെ കൗതുകമുള്ളവയായ കർമ്മാചാരങ്ങളും പുറമേയുള്ള നാട്യത്തിൽമാത്രം പ്രധാനമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഈശ്വരഭക്തി, പാരമ്പര്യവിശ്വാസങ്ങളെക്കുറിച്ചു് സീമാതീതമായ വിശ്വാസം, പുരോഹിതന്മാരുടെ ലാഭത്തിനും മാനത്തിനുമായി അവരുടെ ഇടയിൽത്തന്നെയുള്ള കപടോപായങ്ങളും, പരസ്പരസ്പർദ്ധകളും, താന്തോന്നിത്തങ്ങളും, അനാവശ്യനവീകരണങ്ങളും, സംഗതിയാകുന്ന സ്വഭാവം, ദൈവികസംഗതികളെ മാനുഷസംഗതികളാക്കുന്നു സരണമായി വിധിച്ചു് അവാസ്തവങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങളും മനസ്സിൽ അവകാശം കൊടുക്കുന്ന സ്വഭാവം, വിദ്യാഭ്യാസം അധോഗതിയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതോ രാജ്യത്തിനു പൊതുവെ ആപത്തു നേരിട്ടിരിക്കുന്നതോ ആയ കാലം എന്നിങ്ങനെയുള്ളവയെല്ലാം മൂഢവിശ്വാസം ഉണ്ടാവുകയോ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളാണു്. എന്നാൽ മൂഢവിശ്വാസങ്ങളുടെ മറ മാറിയാൽ അവയ്ക്കു വാസ്തവത്തിലുള്ള വൈരൂപ്യം മുഴുവനും എല്ലാവർക്കും സ്പഷ്ടമായി കാണാവുന്നതാണു്. മുഖച്ഛായയാലും മറ്റും കുരങ്ങിനു് മനുഷ്യരോടും ചില സാമ്യമുള്ളതുകൊണ്ടു് അതിന്റെ വൈരൂപ്യം കുറച്ചുകൂടി അധികമാവുകയാണല്ലോ. അതുപോലെ മൂഢവിശ്വാസത്തിനു് വാസ്തവമായ ഈശ്വരവിശ്വാസത്തോടു ചില സംഗതികളിൽ സ്വല്പമായിട്ടുള്ള ഐകരൂപ്യമുള്ളതുകൊണ്ടാണു് മൂഢവിശ്വാസം ഇത്രമാത്രം വെറുക്കത്തക്കതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതു്. നല്ല മാംസം ചീഞ്ഞു് അതിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന കൃമികളും എന്നപോലെ മൂഢവിശ്വാസങ്ങളും ഏറ്റവും ശ്രാഘ്യങ്ങളായ കർമ്മാചാരങ്ങളും ദുഷിച്ചുണ്ടായവയായതുകൊണ്ടു് അവകൂടി നിന്ദ്യങ്ങളായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മൂഢവിശ്വാസങ്ങളെ പരിത്യജിക്കുന്നതിൽത്തന്നെ ചിലർ മറ്റു ചില മൂഢവിശ്വാസങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. ഇവർ മൂഢവിശ്വാസങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കുക മാത്രമല്ല ചെയ്യുന്നതു്. അവയ്ക്കു നേരേ വിപരീതമായും അവയിൽനിന്നു കഴിയുന്നതും അകലേയും മേലാൽ നില്ക്കുണമെന്നു വിചാരിക്കുകകൂടി ചെയ്യുന്നു. മരുന്നു സേവിച്ചു വയറിളക്കുമ്പോഴും ചില സമയങ്ങളിൽ ശരീരത്തിലെ ദുഷ്കൃതം മാത്രമല്ല; ശരീരപോഷണത്തിനു് അത്യാവശ്യകങ്ങളായ ചില സാധനങ്ങളുംകൂടി ഇളകിപ്പോകുന്നതുപോലെ മൂഢവിശ്വാസങ്ങളെ പരിത്യജിക്കുന്നതിനോടുകൂടി ആവശ്യങ്ങളായ സദ്വിശ്വാസങ്ങളും പൊയ്പോകാതെയിരിക്കാനായി പ്രത്യേകം കരുതലുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്; ഓരോ സഭകളിലോ സമുദായങ്ങളിലോ ഉള്ള സാധാരണന്മാരായ അംഗങ്ങളും തന്നെ നവീകരണം ആരംഭിക്കുമ്പോഴും മേല്പറഞ്ഞ ദോഷം സംഭവിക്കാൻ വളരെ എളുപ്പമുള്ളതാകുന്നു.

—ബേക്കന്റെ പ്രസംഗം

പാത്രനിരൂപണത്തിനു്

(ശാകുന്തളത്തിലെ വിദൂഷകൻ)

ഈ മാഢവ്യൻ ഒരു തീറ്റിപ്പണ്ടംതന്നെ. എങ്കിലും 'ഇനി അധ്വാനമില്ലാതെ ഒരു കാര്യത്തിൽ സഹായിക്കണം' എന്ന സ്വാമിയുടെ കല്പനയ്ക്കു് 'മോദകം തിന്നാനോ?' എന്നുത്തരം ചോദിക്കുന്നതു് വാസ്തവത്തിൽ മുള്ള പറയുക ആയിരിക്കും. രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ അയാൾക്കു പ്രവേശനമേയില്ല. അതുകൊണ്ടാണു് പറഞ്ഞൊത്തതിന്റെ ശേഷമെങ്കിലും സേനാപതി ധൈര്യമായിട്ടു് 'ഈ വിഡ്ഢാൻ' എന്നും, 'അസംബന്ധം പുലമ്പുന്നു' എന്നും മറ്റും മുഖത്തിനു നേരെ അധിക്ഷേപിക്കുന്നതു്. (സേനാപതിയുടെ ഗൗരവത്തിനു് ഈ തിരുമുമ്പിൽസേവ സംസാരിച്ചതു് അത്ര ശരിയായുമില്ല) ഈ രസികൻ, രാജാവിന്റെ അന്തഃപുരമന്ത്രിയാണു്. ഈ വിടുവായനു് നേത്യാരോടു സാധാരണമായി എന്തും പറഞ്ഞു കേറ്റംപ്പിക്കാം. അമ്മതമ്പുരാനു് ഈ ബ്രാഹ്മണന്റെ പേരിൽ പുത്രനോടു തുല്യം വാത്സല്യമുണ്ടു്. എന്തിനു വളരെപ്പറയുന്നു? ഈ വിദ്വാന്റെ ഫലിതങ്ങൾക്കു് രണ്ടു് അരങ്ങുകളിലേ കവി ഇടം കൊടുത്തുള്ളുവല്ലോ എന്നു് സഭ്യന്മാർക്കു് ഇച്ഛാഭംഗമാണു് ഉളവാകുന്നതു്. ശകുന്തളയെ നിരാകരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ഹംസപദികാഗൃഹത്തിലേക്കു് ഈ രസികനെ ശാസനയായി പറഞ്ഞയച്ചുകളഞ്ഞതു് കുറെ കഠിനമായോ എന്നു തോന്നിപ്പോകും. ഇയ്യാൾ ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ രാജ്യകാര്യവൈയഗ്ര്യത്താൽ ഉളവാകുന്ന മൂഷിച്ചിൽ തീർത്തു് ആത്മാവിനെ നവീകരിക്കുന്നതു് ദുഷ്പന്തമഹാരാജാവിനു് ഇത്രയും സുഖകരമാകയില്ലായിരുന്നു. —ശാകുന്തളം അവതാരിക

അഭ്യാസം

1. താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളെ അതാതിന്റെ വിശകലന പ്രകാരം വിവരിച്ചു് ഓരോ പ്രസംഗം എഴുതുക.

1. ക്ഷമ

എ. ലക്ഷണം.
ബി. ക്ഷമയാലുണ്ടാകുന്ന ഗുണങ്ങൾ.
സി. അതില്ലാഞ്ഞാലുള്ള ദോഷങ്ങൾ.
ഡി. അതിനെ വകവയ്ക്കാതിരിപ്പാനുള്ള കാരണങ്ങൾ.
ഇ. അതിനും സഹനശീലത്തിനുമുള്ള ഭേദം.
എഫ്. ക്ഷമമൂലം ശ്രേയസ്സു ലഭിച്ചതിനുദാഹരണമായിട്ടു് ചെറിയ ഒരു കഥ.

2. അടക്കം

എ. അടക്കമെന്നാലെന്തു്.
ബി. അതിന്റെ ആവശ്യകത.
സി. അതിന്റെ ഉപയോഗങ്ങൾ.
ഡി. അതിനു് നമ്മുടെ വികാരങ്ങളോടും വിനോദങ്ങളോടുമുള്ള ബന്ധം.

ഇ. അതിനു് വിരുദ്ധമായ ചിത്തവൃത്തി.
എഫ്. അതിനെ പ്രശംസിച്ചിട്ടുള്ള ചില കവിവാക്യങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്ക.

3. ആത്മപരിശോധന

എ. വ്യാഖ്യാനം.
ബി. അതു ചെയ്യാനുള്ള മാഗ്ഗങ്ങം.
സി. ചെയ്താലുള്ള ശ്രേയസ്സുകം.
ഡി. ചെയ്യാഞ്ഞാലുള്ള ആപത്തുകം.
ഇ. ശീലിച്ചാലതു് എളുപ്പത്തിൽ സ്വാധീനപ്പെടുമെന്നു്.

4. യോഗബലം

എ. അവതാരിക—യോഗമെങ്ങനെ ബലമാകുമെന്നു്—യോഗബലം സവ്കാര്യങ്ങളിലും ആവശ്യമാണെന്നു്—വ്യവസ്ഥയാണു് യോഗബലത്തിന്റെ ജീവനെന്നു്.
ബി. ഉദാഹരണങ്ങം—സംഖ്യാബലം സാരമില്ലെന്നു്.
സി. ഉപയോഗം—രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ—വ്യവസായത്തിൽ—സമുദായോൽക്കഷ്ത്തിൽ.
ഡി. യോഗബലം ജന്തുക്കളിലും കാണുന്നു എന്നു്—തേനീച്ച, ഉറുമ്പു്, ചെന്നായു് ഇതുകളെ ഉദാഹരണത്തിനു് എടുക്കുക.
ഇ. ഉർവിനിയോഗങ്ങം—പ്രബലനായ രാജാവു് ഉർബലനായ രാജാവിനെ അടക്കുന്നു—കച്ചവടക്കാർ ചേന്നു വില കൂട്ടുന്നു—വേലക്കാർ ചേന്നു വേല മുടക്കംചെയ്യുന്നു—കൂട്ടായ്മക്കവച്ചുകം.
എഫ്. ഉപസംഹാരം.

5. ചിട്ടി

എ. ഒരു കരാർ, ബി. മുന്നാളിന്റെ കടമകം, സി. ചിറ്റാളരുടെ കടമകം, ഡി. കാലസംഖ്യ, ഇ. നിയമങ്ങം, എഫ്. വകഭേങ്ങം, ജി. ഗുണദോഷങ്ങം.

2. താരതമ്യപ്പെടുത്തി വിചാരണ ചെയ്ക.
   (1) മക്കത്തായവും മരുമക്കത്തായവും
   (2) വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ നവീനസമ്പ്രദായവും പ്രാചീനസമ്പ്രദായവും.
   (3) പുഞ്ചക്കൃഷിയും നഞ്ചക്കൃഷിയും
   (4) കഥകളിയും നാടകവും
   (5) ഗ്രാമവാസവും നഗരവാസവും

3. സംഗ്രഹത്തിനുദാഹരിച്ചിട്ടുള്ള (1) നിഷ്ഫലൈശ്വര്യം, മൂഢവിശ്വാസം എന്നീ വിഷയങ്ങളെ വിസ്തരിച്ചു പ്രസംഗങ്ങളെഴുതുക.

4. താഴെക്കാണുന്ന വിഷയങ്ങം ഓരോന്നിനും ആസൂത്രണം തയ്യാർ ചെയ്ക:
   (1) ദീപാളിപണ്ടിക
   (2) തീവണ്ടി
   (3) മഹാമനസ്കത
   (4) മടിയൻ മല ചുമക്കും

ഉപപാദനം

യുക്തി കാണിച്ച് ഒരു അഭിപ്രായം സ്ഥാപിക്കയാകുന്നു ഉപപാദനം. സ്വീകൃതമായ ഒരു സംഗതി വിശദപ്പെടുത്തുന്നതു വിവരണം; അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾക്കു വകയുള്ള ഒരു സംഗതിയിൽ സ്വാഭിപ്രായം സ്ഥാപിക്കുന്നതു് ഉപപാദനം എന്നു രണ്ടിനും തമ്മിൽ ഭേദം. യുക്തിപ്രദർശനം ഉപപാദനത്തിൽ പ്രധാനമായിരിക്കെ വിവരണത്തിൽ അതു് അപ്രധാനമാകുന്നു. വിവരണംകൂടാതെ ഉപപാദനം സുകരമല്ല. രണ്ടുപക്ഷമുള്ള സംഗതിയുടെ വിവരണംതന്നെ സ്വമതസ്ഥാപനത്തിനുള്ള യുക്തികളോടുകൂടി ചെയ്താൽ അതു് ഉപപാദനമായി. ഒരു ഉദാഹരണമെടുത്തുനോക്കാം: 'സ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യം' എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു് ഒരു പ്രസംഗം എഴുതുന്നതായാൽ അതിന്റെ ഗുണങ്ങളേയും ദോഷങ്ങളേയും നിഷ്പക്ഷപാതമായി എടുത്തുകാണിക്കുകമാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളുവെങ്കിൽ അതു് ഒരു വിവരണമായിരിക്കും; സാധകബാധകയുക്തികൾകൊണ്ടു് സ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യം വേണ്ടതോ വേണ്ടാത്തതോ എന്നു സ്ഥാപിക്കുകകൂടി ചെയ്യുന്നപക്ഷം അതിനെ ഉപപാദനം എന്നു പറയണം. ഗുണദോഷങ്ങളെ വിവരിക്കാതെ ഒരുവിധം നിർണ്ണയം ചെയ്യുന്നതു് അസാദ്ധ്യമാകയാൽ ഉപപാദനത്തിൽ വിവരണം അത്യാവശ്യമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. മുൻകാണിച്ച ചതുരംഗവിവരണം മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ വിവരണത്തിനും ഉപപാദനത്തിനും മഹത്തായ അന്തരമുണ്ടെന്നു കാണുക. വിവരണം വിഷയത്തിലെ വ്യാഖ്യേയാംശങ്ങളെ എല്ലാം ഒന്നുപോലെ വ്യാപിക്കുന്നു; ഉപപാദനത്തിൽ തർക്കമുള്ള അംശം മാത്രം വിസ്തരിച്ചാൽ മതിയാകും എന്നും ഒരു ഭേദം പറയാം.

വിമർശനം വിവരണം എന്ന ഇനത്തിൽ ചേരുന്നു എന്നും, അതിനു് ഖണ്ഡനം, മണ്ഡനം എന്നു രണ്ടു വകഭേദമുണ്ടെന്നും മുൻപ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. എന്നാൽ ഖണ്ഡനവും മണ്ഡനവും പ്രായേണ സ്വപക്ഷസ്ഥാപനസംരംഭത്തോടുകൂടി ചെയ്യുന്നതാകയാൽ അതുകളെ ഉപപാദനത്തിൽ ചേർക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഉചിതമായിരിക്കും. വിമർശനം നിഷ്പക്ഷപാതമായിരിക്കേണ്ടതാണു്; അപ്പോഴും അനുകൂലമെന്നും പ്രതികൂലമെന്നും പറവാനില്ലാത്തതിനാൽ ഉദാസീനമായിട്ടും വിമർശം ചെയ്യാം; അങ്ങനെയുള്ള വിമർശത്തിൽ പക്ഷഭേദമില്ലാത്തതിനാൽ അതിനെ വിവരണത്തിലുൾപ്പെടുത്തുന്നതിനു ന്യായമുണ്ടെന്നു കരുതിയാണു് ഖണ്ഡനമണ്ഡനങ്ങളെ മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചതു്.

ഉപപാദ്യമായ വിഷയത്തിന്റെ സ്വഭാവമനുസരിച്ചു് ഉപപാദനത്തെ മൂന്നു വകയായി പിരിക്കാം: (1) ഒരു വസ്തുസ്ഥിതി (സംഗതി) ഉപപാദിക്കുന്നതു് വസ്തുവിവരണം, (2) ഒരു സിദ്ധാന്തത്തെപ്പറ്റിയുള്ളതു് സ്ഥാപനം; (3) ലോകവ്യവഹാരങ്ങളുടെ ഉപപാദനം വ്യവഹാരമാർഗ്ഗം. പ്രായേണ വസ്തുവിചാരത്തിനു് ചരിത്രങ്ങളിലെ സംഗതികളായിരിക്കും വിഷയം. യുക്തിശാസ്ത്രം സംബന്ധിച്ചിരിക്കും സിദ്ധാന്തസ്ഥാപനം. സാമുദായികം,

വ്യവഹാരം, നീതിശാസ്ത്രം, രാജ്യതന്ത്രം ഇതുകൾ ഇടപെട്ട സംഗതികളാണു് വ്യവഹാരചർച്ചയു്.

1. വസ്തുവിചാരം: ഒരു വസ്തു അല്ലെങ്കിൽ സംഗതി ഒരു വിധമാണെന്നോ അല്ലെന്നോ സാധകബാധകങ്ങൾ കാണിച്ചു സ്ഥാപിക്കയാണു് വസ്തുപപാദനത്തിൽ ചെയ്യേണ്ടുന്നതു്. അനുകൂലമായും പ്രതികൂലമായും ഉള്ള തെളിവുകളുടെ ബലാബലംപോലെയാണു് ഇതിൽ തീരുമാനം. ആ തീരുമാനം ഏതുവിധമായാലും വായനക്കാർക്കു് ഒരു ഹാനിയും വരാനില്ല; അതിനാൽ അവർ അതിൽ ഉദാസീനരായിരിക്കും. താഴെ ചേർക്കുന്ന ഉദാഹരണങ്ങൾ വസ്തുപപാദനത്തിന്റെ സ്വഭാവം സ്പഷ്ടമാക്കും.

1. ബുദ്ധമതത്തേക്കാൾ ജൈനമതം പ്രാചീനമാകുന്നു.
2. കാളിദാസരുടെ കാലം ഏഴാം ശതാബ്ദത്തിനു മുമ്പാകുന്നു.
3. കോയമ്പത്തൂർവഴിയാണു് കേരളത്തിൽ ആര്യന്മാർ പ്രവേശിച്ചതു്.
4. ലിപിവിദ്യ പാണിനിയുടെ കാലത്തു നടപ്പായിരുന്നില്ല.

ഒരു സംഗതി ഒരുവിധമാണെന്നോ അല്ലെന്നോ നിശ്ചയിക്കുന്നതു് അതിലേക്കുള്ള തെളിവുകളുടെ ബലവും പ്രാമാണ്യവുമനുസരിച്ചാകുന്നു. അതിനാൽ വസ്തുവിചാരത്തിൽ തെളിവു ശേഖരിച്ചു ശരിപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ശ്രദ്ധവെയ്ക്കുണം.

2. സ്ഥാപനം: സ്ഥാപനം രണ്ടു വിധത്തിലാവാം. (എ) ഒരു സിദ്ധാന്തം സ്ഥാപിക്കുക. (ബി) സ്ഥാപിതമായ സിദ്ധാന്തത്തിൽ അടങ്ങിയതാണു് ഒരു സംഗതിയെന്നു സമർത്ഥിക്കുക. ആദ്യത്തേതിനു സിദ്ധാന്തകരണമെന്നും രണ്ടാമത്തേതിനു യുക്തിപ്രദർശനമെന്നും പേർ ചെയ്യാം.

(എ) സിദ്ധാന്തകരണം: പല സംഗതികൾകൊണ്ടു് ഒരു സംഗതി തെളിയുന്നതാണു വസ്തുവിചാരം. പല സംഗതികൾക്കു് ഉപപത്തി കാണിക്കാൻവേണ്ടി ഒരു സംഗതി കല്പിക്കുന്നതാണു സിദ്ധാന്തകരണം. ഏഴാംവഷ്ശതകത്തിൽ നാടുവാണൊരു രാജാവിന്റെ സദസ്യനായിരുന്നു ഭവഭൂതി; ഭവഭൂതി കാളിദാസന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു; ഇത്യാദികളായ സംഗതികൾ കാളിദാസൻ ഏഴാംശതവഷ്ത്തിനു മുമ്പാണു് ജീവിച്ചിരുന്നതെന്ന സംഗതിയെ തെളിയിക്കുന്നു. അതിനാൽ അതു് ഒരു വസ്തുവിചാരത്തിനു് ഉദാഹരണം. ആകാശത്തിലുള്ള ജ്യോതിസ്സുകളെല്ലാം ഒന്നുപോലെ ഉദിച്ചസ്തമിക്കുന്നു; ഗ്രഹങ്ങൾക്കുമാത്രം ഒരു പൂർവ്വഗതികൂടിയുണ്ടു്. ഇത്യാദി സംഗതികൾക്കു് ഉപപത്തി സമ്പാദിപ്പാനായി ഭൂമി കിഴക്കോട്ടുരുളുന്ന മട്ടിൽ ചലിക്കുന്നു എന്നു നാം ഒരു കല്പന ചെയ്യുന്നു. ഈമാതിരി കല്പനകൾക്കാണു് സിദ്ധാന്തം എന്നു പേർ. ഇതു സ്ഥാപിക്കുന്നതിൽ പല സംഗതികളുടെ ഉപപത്തിക്കുവേണ്ടി ഒരു സംഗതി കല്പിക്കുന്നതിനാൽ ഇതു സിദ്ധാന്തകരണത്തിനു് ഉദാഹരണം. പല സംഗതികളെ യോജിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി കല്പിക്കുന്ന ഒറ്റ സംഗതിയാണു് സിദ്ധാന്തം എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ; എന്നാൽ കല്പിക്കുന്ന ഒറ്റ സംഗതി മാത്രമേ പ്രകൃതത്തിലെ പല സംഗതികൾക്കു് ഉപപത്തി സമ്പാദിപ്പാൻ മതിയാവുകയുള്ളുവെന്നുണ്ടോ? വേറെ വല്ലതും ഒരു സംഗതി കല്പിച്ചാൽ ആ ഫലം ഉണ്ടാവുകയില്ലേ എന്നുകൂടി ആലോചിപ്പാനുണ്ടു്. പ്രകൃതോദാഹരണ

ത്തിൽത്തന്നെ ഭ്രമി കീഴക്കോട്ട തിരിയുന്നു എന്നു കല്പിക്കുന്നതിനു പകരം ആകാശമണ്ഡലം പടിഞ്ഞാട്ടു തിരിയുന്നു എന്നു കല്പിച്ചാലും ഫലം തുല്യമാകുമല്ലോ. ഇങ്ങനെ സിദ്ധാന്തത്തിൽത്തന്നെ തക്കം വരുമ്പോഴെ ഗൗരവദോഷം കുറയുന്നതും യുക്തിബലം ഏറുന്നതുമായ കല്പനയെ സിദ്ധാന്തമായി സ്വീകരിക്കണം. മറ്റു കല്പനകളെ പൂർവ്വപക്ഷമായി ഉപേക്ഷിക്കണം. പ്രകൃതോദാഹരണത്തിൽ ആകാശമണ്ഡലം മുഴുവനും അതിൽ കാണുന്ന ജ്യോതിസ്സുകളെ ഒന്നിനേയും അനക്കാതെ ഒരേ വേഗത്തിൽ പടിഞ്ഞാട്ടു തിരിക്കുന്നതിൽ അധികം എളുപ്പം ഒറ്റയായ ഭ്രമിയെ കീഴക്കോട്ടു ചലിപ്പിക്കയാകുന്നു എന്നു ഗൗരവതാരതമ്യം നോക്കി ഭ്രചലനം സിദ്ധാന്തമായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഭാരതീയരിൽ പല ജ്യൗതിഷികളും ഭ്രചലനവാദം പൂർവ്വപക്ഷമാണെന്നു പറഞ്ഞു തള്ളീട്ടു് ആകാശചലനംതന്നെ സിദ്ധാന്തം (ഉത്തരപക്ഷം) എന്നു വാദിച്ചിട്ടുള്ളവരുണ്ടു്.

പൂർവ്വപക്ഷങ്ങളെയെല്ലാം കാരണസഹിതം നിരസിച്ചു് ഉത്തരപക്ഷമായി ഒരു സംഗതിയെ സ്ഥാപിക്കുകയാകുന്നു സിദ്ധാന്തസ്ഥാപനത്തിൽ ചെയ്യേണ്ടുന്നതു്. അതിലേക്കു് പൂർവ്വപക്ഷികളുടെ മതം ആദ്യമായി* വിവരിച്ചു് ഓരോന്നും മറ്റു പ്രബലയുക്തികൊണ്ടു ഖണ്ഡിക്കണം. ഇങ്ങനെ വിവരണംതന്നെ സിദ്ധാന്തസ്ഥാപനത്തിലും പ്രധാനമായി നില്ക്കയാൽ വിവരണത്തിനു പറഞ്ഞ പദ്ധതിതന്നെ ഇവിടെയും പദ്ധതി. മിക്കദിക്കിലും ഉപപാദനത്തിനു വിവരണത്തെക്കാളും വിശേഷം സ്വമതസ്ഥാപനം എന്നുള്ള ഭാഗമൊന്നേ ഉള്ളൂ എന്ന മുമ്പുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ.

(ബി) യുക്തിപ്രദർശനം: ഭ്രമി സൂര്യനെ ചുറ്റുന്നു എന്നും, ചന്ദ്രൻ ഭ്രമിയെ ചുറ്റുന്നു ഉപഗ്രഹമാണെന്നുമുള്ള സിദ്ധാന്തത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഗ്രഹണങ്ങൾക്കു് ഉപപത്തി കാണിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള സ്ഥാപനം യുക്തിപ്രദർശനം. ഇതിനെ വാസന എന്നൊരു സാങ്കേതികശബ്ദംകൊണ്ടു ശാസ്ത്രകാരന്മാർ വ്യവഹരിക്കുന്നു; ഗ്രഹണവാസന, വക്രഗതിവാസന, സ്തംഭവാസന ഇത്യാദി. ഇതുപോലെ സിദ്ധാന്തകരണത്തിനു് വാദം എന്ന പേർ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഭ്രചലനവാദം, ശരീരാത്മവാദം, അനിതാഭിധാനവാദം ഇത്യാദി.

3. വ്യവഹാരചട്ടു്: വ്യവഹാരചട്ടു് അല്ലെങ്കിൽ (വെറും) ചട്ടു് എന്നതിന്റെ പോക്കു രണ്ടു വിധത്തിലായിരിക്കും. (എ) ഒരു കാര്യം ശരിയോ എന്നുള്ള ധർമ്മചിന്ത; (ബി.) ഏതു കൊള്ളാം എന്നുള്ള കർത്തവ്യചിന്ത. വിധവാവിവാഹം, ജാതിവിഭേദം, മാംസഭക്ഷണം, സ്ത്രീകൾക്കു വധദണ്ഡം—ഇത്യാദിവിഷയങ്ങളെ ധർമ്മചിന്തയിലും; ഏകാധിപത്യമോ അനേകാധിപത്യമോ നല്ലതു്, മലയാളികൾ മരുമക്കത്തായംവിട്ടു് മക്കത്തായം സ്വീകരിക്കണമോ, സ്ത്രീകൾക്കു പൗരാധികാരം കൊടുക്കാമോ; പള്ളിക്കുടങ്ങൾക്കു് ഒരു വെക്കേഷനോ രണ്ടു വെക്കേഷനോ ഹിതം—ഇത്യാദികളെ കർത്തവ്യചിന്തയിലും ഉദാഹരണമാകുന്നു.

---

* പൂർവ്വപക്ഷിയുടെ മതം വിവരിക്കുക എന്ന ക്രിയയിലു് അനുവദിക്കുക എന്നു് പാരിഭാഷികമായ ഒരു പേരുണ്ടു്.

വിവരണത്തിനു കൊടുത്ത രചനാമാഗ്ഗംതന്നെ പൊതുവെ ചച്ചയ്ക്കും മതിയാകും. വിശേഷിച്ചു് ചച്ചയിൽ ദൃഷ്ടിവെക്കേണ്ടുന്ന ഭാഗങ്ങളം: (1) വിവാദപദം ഇന്നതെന്നു വിവരണംകൊണ്ടു വിശദപ്പെടുത്തണം. (2) പ്രസക്തനല്ല പ്രസക്ത്യാ വന്നുചേരുന്ന ആനുഷംഗികവിഷയങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു് ശാഖാചംക്രമണംചെയ്യരുതു്. (3) സാധകബാധകയുക്തികളെ വേർതിരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തി ബലാബലവിചാരംചെയ്യണം. (4) ഉപസംഹാരത്തിൽ സിംഹാവലോകിതം*കൊണ്ടു് പ്രതിപാദിതവിഷയത്തെ സമഷ്ട്യാ ആവർത്തിച്ചു നിഗമനം†ചെയ്യണം.

ഖണ്ഡനമണ്ഡനങ്ങളം എന്നു രണ്ടായി പിരിച്ചതും വിവരണം എന്ന ഇനത്തിൽ ചേർത്തതുമായ വിമർശം സ്വാഭിപ്രായസ്ഥാപനത്തോടുകൂടി ചെയ്യുന്നതായാൽ ഉപപാദനത്തിന്റെ വകഭേദമായും ഗണിക്കാമെന്നു പ്രസ്താവിച്ചല്ലോ. ഖണ്ഡനമണ്ഡനങ്ങളം രചിക്കുന്നതിൽ ചില ഉപദേശങ്ങളം പ്രത്യേകിച്ചു ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടു്. അതാവിതു്:

(എ) സപ്രത്യയസ്ഥൈര്യം: തന്റെ അഭിപ്രായം വിട്ടുപറയുന്നതിനു വിമർശകാരൻ മടിക്കരുതു്. ''മൂഢഃ പരപ്രത്യയനേയബുദ്ധിഃ'' എന്നല്ലേ അഭിയുക്തവചനം. തനിക്കു സ്വന്തമായി ഒരഭിപ്രായമില്ലാത്ത പുരുഷൻ തന്റേടമില്ലാത്തവനാകുന്നു. തനിക്കുള്ള അഭിപ്രായം വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ മടിച്ചാൽ അതു ധൈര്യക്കുറവായി. സന്ദിഗ്ധപദപ്രയോഗംകൊണ്ടോ വക്രോക്തികൊണ്ടോ പൊതിഞ്ഞു പറയുന്നതിൽ ആത്മവഞ്ചനം സ്പഷ്ടമാണു്. അതുകൊണ്ടു് സ്വാഭിപ്രായം പറയുന്നപക്ഷം അതു സ്പഷ്ടവും നിഷ്പക്ഷവുമായിരിക്കണം. സ്വാഭിപ്രായപ്രകടനം എവിടെ ആപൽക്കരമെന്നു തോന്നുന്നുവോ അങ്ങനെയുള്ള വിഷയത്തെപ്പറ്റി വിമർശമേ ആരംഭിക്കരുതു്.

(ബി) ഔദ്ധത്യപരിഹാരം: താൻ സ്വമതം ഇളക്കാൻ പാടില്ലാത്ത വിധം സ്ഥാപിച്ചുകളഞ്ഞു, അതിൽ എല്ലാവരും യോജിച്ചുകൊള്ളണം എന്നും മറുമുള്ള ഒരു ഭാവന വന്നുപോകാതെ സൂക്ഷിക്കണം. സപ്രത്യയസ്ഥൈര്യം കൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ദോഷങ്ങളെ പരിഹരിക്കാനാണിതു്. സ്വാഭിപ്രായം ഉള്ളതുപോലെ പറയണം. എന്നാൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിൽ വിനയപ്രശ്നം മറന്നുപോകരുതു്. 'പ്രതിപക്ഷികളുടെ ആക്ഷേപം തെറിച്ചുപോയി', 'ഇതു മറുപക്ഷത്തിനു കണ്ണേകാരം ആണു്' എന്നും മറ്റും വീരവാദംകൂടാതെതന്നെ 'പ്രതിപക്ഷികളുടെ ആക്ഷേപത്തിനു് ഇതു സമാധാനമാകുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു,' 'ഇതു പ്രതിപക്ഷവാദത്തെ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുന്നു' എന്നോ മറ്റോ പറഞ്ഞാലും ധാരാളം കാര്യം വരും. സംസ്കൃതഗ്രന്ഥകാരന്മാരിൽ പ്രാചീനർ ''ഇദം ചിന്ത്യം'' (ഇതു കുറെ ആലോചിപ്പാനുള്ളതാണു്) എന്നും മറ്റും വണക്കത്തോടുകൂടിയ വാക്കുകളേ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളൂ. നവീനന്മാരാണു് 'കണ്ണേകാരം'വും മറ്റും ഉപയോഗിച്ചു് ലഹള കൂട്ടുന്നതു്.

(സി) പ്രതിപക്ഷബഹുമാനം: ഔദ്ധത്യമില്ലാതിരുന്നാൽ മാത്രം പോരാ, പ്രതിപക്ഷിയുടെ അഭിപ്രായത്തെ ബഹുമാനപുരസ്സരം 'അനുവദിക്ക'

---

* സിംഹത്തിന്റെ നോട്ടംപോലെ വിഷയം ഒട്ടുക്കു വ്യാപിക്കുന്ന ഒരു സംഗ്രഹം.

† നിഗമനം പൂർവ്വാപരയോജനകൊണ്ടു് ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുക.

യുംവേണം. പ്രതിപക്ഷി നിസ്സാരനാണെങ്കിൽ അവനോടു് എതിക്കുന്നതു് തനിക്കു ഗൗരവക്കേടല്ലയോ? സമന്മാരോടുവേണം സംഘർഷം. സിംഹത്തിനു പ്രതിദ്വന്ദ്വി ആനയാണു്; മാനല്ല.

"ജേതാരം ലോകപാലാനാം സ്വമുഖൈരുച്ചിതേശ്വരം
രാമസ്സലിതകൈലാസമരാതിം ബഹുമന്യത"*

എന്നു് മഹാകവി ശ്രീരാമനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതു നോക്കുക. ശത്രുവിനെ ബഹുമാനിക്കുന്നിടത്തോളം ജയപക്ഷത്തിൽ തനിക്കാണു് ബഹുമാനം ഫലിക്കുന്നതു്.

(ഡി) സംരംഭത്യാഗം: സ്വപക്ഷസ്ഥാപനവ്യസനംകൊണ്ടു മതിമറന്നു പോകരുതു്. സ്വപക്ഷം ജയിച്ചാലും ശരി, കാര്യം കാര്യംപോലെയിരിക്കട്ടെ; തല്ലാലത്തെ ആവേശംകൊണ്ടു് സ്വപക്ഷവും താനും ഒന്നുതന്നെ എന്നു വിചാരിച്ചുപോകരുതു്. തർക്കയുക്തികളും കാണിക്കുന്നിടത്തോളമേ തനിക്കു ഭാരമുള്ളൂ; അതുകളെ സ്വീകരിക്കയോ നിരസിക്കയോ ചെയ്യുന്നതു് വായനക്കാരുടെ ചുമതലയാണു്.

(ഇ) പുരുഷദ്വേഷവർജ്ജനം: പ്രതിപക്ഷിയുടെ പക്ഷത്തോടല്ലാതെ പ്രതിപക്ഷിയായ പുരുഷനോടു് (ആളോടു്) ദ്വേഷം വന്നുപോകരുതു്. സംരംഭം വരുമ്പോഴും ഉണ്ടാകുന്ന ദോഷമാണിതു്; സംരംഭം വർജ്ജിച്ചാൽ ഇതും വർജ്ജിതമാകും.

(എഫ്) വിതണ്ഡാവൈമുഖ്യം: അതുമിതും പിടിച്ചു് അറുതിവരാത്ത വിധത്തിൽ വാദം നീട്ടുന്നതിനു് വിതണ്ഡാവാദം എന്നു പേർ. അതിൽ പ്രവേശിക്കാതെ സൂക്ഷിക്കണം. കക്ഷിപ്പിണക്കം മൂർച്ഛിക്കുമ്പോഴാണു് ഇതിനു പ്രസക്തി. വിതണ്ഡയ്ക്കു് പുറപ്പെട്ടുന്നവൻ ആത്മാഭിമാനമില്ലാത്തവനാണെന്നു ജനങ്ങൾ വിചാരിക്കാനിടയുണ്ടു്. "ഇങ്ങോട്ടൊന്നു ചെകിട്ടത്തടിച്ചെങ്കിൽ അങ്ങോട്ടൊന്നു ചവുട്ടിയല്ലൊ" എന്നുള്ള സമാധാനം വീരോചിതമല്ല. "തർക്കോ അപ്രതിഷ്ഠഃ" യുക്തി ഒരു നിലയിലുമുറയ്ക്കാത്തതാണു്. താൻ ഒരു വഴിയേ ആക്രമിച്ചാൽ മറുകക്ഷി മറ്റൊരുവഴിയേ നമ്മെ ആക്രമിക്കും. യുദ്ധം അവസാനിക്കയുമില്ല. നേരിട്ടു പോക്കേത്തിലിറങ്ങി ശത്രുവിന്റെ ആയുധംകൊണ്ടു മരിച്ചാലും മാനംതന്നെ. വല്ല മൂലയിലും കിടക്കുന്ന പ്രമാണവചനത്തെയും മറ്റും ശരണംപ്രാപിച്ചു രക്ഷപ്പെടാൻ തുനിഞ്ഞിട്ടും ആവശ്യമില്ല. നീലകണ്ഠദീക്ഷിതർ കലിവിഡംബനത്തിൽ പരിഹസിച്ചിട്ടുള്ള വാദദോഷങ്ങളും നോക്കുക:

"പേടിക്കൊല്ലാ ഗണിക്കൊല്ലാ വാദിവാക്യം ശ്രുവിക്കൊലാ
സഭയിൽ ജയമിച്ചിപ്പോർ പെട്ടെന്നുത്തരമേകണം ॥

അലക്ഷ്യം ലജ്ജയില്ലായ്മയവജ്ഞയെതിരാളിയിൽ
അട്ടഹാസം പ്രഭ്രഷ്ടോക്തം ജയോപായങ്ങളഞ്ചിവ ॥

മധ്യസ്ഥൻ മൂർഖനെന്നാകിലുച്ചം ഘോഷിച്ചു തേറുക
സിദ്ധാന്തിയെന്നു ചൊല്ലേണം വിദ്വാനെങ്കിലവൻ പുനഃ"
—കലിവിഡംബനം

---

* ദിക്പാലന്മാരെ ജയിച്ചവനും സ്വന്തം തലകളറുത്തിട്ടു് ശിവനെ ആരാധിച്ചവനും കൈലാസം കൈയിലെടുത്തു് തൂക്കിനോക്കിയവനുമായ ശത്രുവിനെ (രാവണനെ) രാമൻ ബഹുമാനിച്ചു. —രഘുവംശം.

സാഹിത്യത്തിനു പലവിധം പ്രസ്ഥാനങ്ങളുള്ളതിൽ പ്രധാനമായുള്ള തെല്ലാം നാലിനങ്ങളിൽ ഒരുവിധം ഉൾപ്പെടുത്തിക്കാണിച്ചു. നാലാമത്തേ തുള്ള വിഭാഗത്തിൽ ചിലേടത്തു വ്യത്യസ്തമിശ്രതയും വന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ വിഭാഗം സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടിമാത്രം ചെയ്തതേയുള്ളൂ. ഇതിലൊന്നുമാത്രമായിട്ട് ഒരു ഗ്രന്ഥവും കാണുകയില്ല. ആധിക്യം നോക്കിയാണു് ഇവിടെ കൃതികളെ തരംതിരിച്ചതു്. ആഖ്യായികാദികളിൽ മറ്റിനങ്ങളേക്കാളും ആഖ്യാനഭാഗം അധികപ്പെടുകയാൽ അതുകളെ ആ ഇനത്തിൽ ചേർത്തു എന്നേ ഉള്ളൂ. ഇതുപോലെ ശേഷമുള്ളതിലും.

ഗ്രന്ഥവും പ്രസംഗവും: ഈ ഭേദം കേവലം 'മാത്ര'യിലുള്ളതാകുന്നു. 'കൃതി' എന്ന പദം രണ്ടിനും തുല്യമായി പ്രയോഗിക്കാം. ഇനം ഏതായാലും ചെറിയ തോതിൽ ചെയ്യുന്ന കൃതി പ്രസംഗം; വലിയ തോതിൽ ചെയ്യുന്നതു ഗ്രന്ഥം. അരമനയ്ക്കും കുടിലിനും തമ്മിലുള്ള ഭേദംതന്നെ ഇവയ്ക്കും. രണ്ടിലും എണ്ണങ്ങളെല്ലാം വേണം, വലുപ്പം മാത്രം അവസ്ഥയ്ക്കു ചേർന്നിരിക്കും.

ഉദാഹരണങ്ങൾ:

അറം

കവികൾ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വാക്കായിട്ട് ഉത്തമപുരുഷസർവ്വനാമം ചേർത്തു ശാപരൂപമായി സംഗതി പറയുന്നതു മേലാൽ തനിക്കതെന്ന ഫലിക്കുന്നതാണു് 'അറം' എന്നു പറയുന്നതു്. താൻ വിവരിക്കുന്ന സംഗതികളിൽ തന്മയത്വം വരുത്തുകയാണല്ലോ കവിയുടെ വാക്കു ചാതുര്യത്തിനുള്ള പരമകാഷ്ഠ. അപ്പോൾ അതുള്ള ശേഷിയുള്ള മഹാകവിയുടെ വാക്കിനു ശാപരൂപമായ അർത്ഥത്തിൽ വരുന്ന തന്മയത്വം തന്നെ അറം. ക്ഷുദ്രകവികൾക്കു് അറം വരുന്നതായി പറയാറുമില്ല. അറം വരിക എന്നുള്ള വിശ്വാസം കേവലം അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. വേദാന്തസിദ്ധാന്തപ്രകാരം ഈശ്വരനു് ജ്ഞാനശക്തി, ഇച്ഛാശക്തി, ക്രിയാശക്തി എന്നു് പ്രധാനമായി മൂന്നു ശക്തികൾ ഉണ്ടു്. അതിൽ ഇച്ഛാശക്തികൊണ്ടാണു് ഈശ്വരൻ പ്രപഞ്ചം സൃഷ്ടിക്കുന്നതു്, അല്ലാതെ കുശവൻ കളിമണ്ണുകൊണ്ടു് കുടം തീർക്കുന്നതുപോലെ പഞ്ചഭൂതങ്ങളെക്കൊണ്ടു സ്ഥാവരജംഗമങ്ങളെ ചമയ്ക്കുന്നില്ല. 'ഇച്ഛാമാത്രം പ്രഭോഃ സൃഷ്ടിഃ' എന്നാണു പ്രമാണം. ഇച്ഛാശക്തിവിശിഷ്ടനായി പരമാത്മരൂപനായിരിക്കുന്ന ഈശ്വരന്റെ പ്രതിബിംബങ്ങളാണു് മനുഷ്യരുടെ ജീവാത്മാക്കൾ. അതിനാൽ ജീവാത്മാക്കൾക്കും ഇച്ഛാദിശക്തിത്രയം ഉണ്ടു്. എന്നാൽ സാധാരണസ്ഥിതിയിൽ മങ്ങിയ കണ്ണാടിയിൽ സൂര്യകിരണങ്ങളുടെ പ്രതിബിംബം തെളിയാത്തതുപോലെ തമോഗുണമലിനമായ ജീവാത്മാവിൽ ഇച്ഛാദിശക്തികൾ പ്രകാശിക്കുന്നില്ല. തപോനിഷ്ഠ, സമാധി മുതലായതിനാൽ തമോഗുണാവരണം നീങ്ങിയാൽ അതുകൾ പ്രകാശിക്കയും ചെയ്യും. ഈവിധമാണു് മഹാത്മാക്കളായ മഹർഷിമാർ ശാപവും വരവും കൊടുക്കുന്നതു്. രസാസ്വാദനത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കുന്ന സഹൃദയനായ മഹാകവിയുടെ ഹൃദയത്തിനു് സമാധിയിലിരിക്കുന്ന ഒരു യോഗിയുടെ ചിത്തത്തിനുള്ള അവസ്ഥ

യുണ്ടെന്നാണു് ആലങ്കാരികസിദ്ധാന്തം. അതിനാൽ രസനിബന്ധനൈകതാനനായ കവിയുടെ വാക്കും ദൃഷ്ടിവാക്യംപോലെ ഫലിക്കും. അതിൽ ശോകരസത്തിനു് ശൃംഗാരാദികളെക്കാളും പ്രാബല്യമുള്ളതിനാൽ ശാപരൂപമായ വാക്കിനാണു് ഫലിക്കുന്നതിനു് അധികം എളുപ്പമെന്നേ ഉള്ളൂ.
—നളചരിതവ്യാഖ്യാനം—കാന്താരതാരകം

ഭാഷയിൽ കർമ്മണിപ്രയോഗം കൃത്രിമമാകുന്നു

ഭാഷയ്ക്കു് സ്വതന്ത്രമായി കർമ്മണിപ്രയോഗമില്ല. ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതു് സംസ്കൃതത്തിന്റെ ശരിതർജ്ജമയ്ക്കുവേണ്ടി ഇടക്കാലത്തിൽ കൃത്രിമമായി ഏർപ്പെടുത്തിയ ഒരു സമ്പ്രദായമാകുന്നു. ഇതിലേക്കു ലക്ഷ്യം ഒന്നാമതു് സംസ്കൃതാനഭിജ്ഞന്മാർ കർമ്മണിപ്രയോഗത്തെ ഒരിക്കലും ആദരിക്കുന്നില്ല. സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷയിൽ കർത്തരിപ്രയോഗമേ കേൾക്കാറുള്ളൂ. പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ എന്നു മാത്രമല്ല, എഴുത്തച്ഛൻ മുതൽപേരുടെ കൃതികളിലും സംസ്കൃതസംബന്ധമില്ലാത്തിടത്തു് കർമ്മണിപ്രയോഗം ഇല്ലെന്നതന്നെ എന്റെ അനുഭവം. 'രഘുവംശം കാളിദാസനാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണു്' എന്നതിനു പകരം 'രഘുവംശം കാളിദാസനുണ്ടാക്കിയതാണെ'ന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒട്ടും പോരായ്മയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ഈ രീതിയാണു് ഭാഷയ്ക്കു സ്വതഃസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതെന്നുകൂടി തോന്നുന്നു. 2-ാമതു് സംസ്കൃതാദികളിലെപ്പോലെ ഭാഷയിൽ ഒരു ധാതുവിനു് കർമ്മണി പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു് ചില പ്രത്യേകഭേദങ്ങളോ രൂപനിയമങ്ങളോ ഇല്ല. 'പെടുക'യെച്ചേർക്കുക, എന്നുള്ളതു് ഭാഷയിൽ നാമങ്ങളിൽനിന്നും ക്രിയകളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ഉപായം എന്നേയുള്ളൂ. അകപ്പെടുക, വെളിപ്പെടുക, ഉറപ്പെടുക, പണിപ്പെടുക, തീർച്ചപ്പെടുക മുതലായ ധാതുക്കളും ഇതിലേക്കു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാകുന്നു. അതിനാൽ 'കിരാതേന മൃഗോ ഹന്യതേ' എന്നതിനു ശരിയായി 'കിരാതനാൽ മൃഗം കൊല്ലപ്പെടുന്നു' എന്നു ഭാഷാപ്രയോഗത്തിൽനിന്നും വാസ്തവത്തിൽ ജനിക്കുന്ന ബോധം ഇപ്രകാരമാകുന്നു. 'കിരാതനാൽ=കിരാതൻ ഹേതുവായിട്ടു് മൃഗം (കർത്താവു്) കൊല്ലപ്പെട്ടു (=കൊല്ലലിനേ പെട്ടു=സഹിച്ചു)'. 'അകപ്പെടുക' എന്നതിനു് 'അകത്തുപെടുക' എന്നും 'പിടിപെടുക' എന്നതിനു് 'പിടിയിൽ പെടുക' എന്നും അർത്ഥം വരുന്നതുപോലെ 'പറയപ്പെടുക' എന്നതിനു് 'പറകയിൽ (=പറച്ചിലിൽ) പെടുക' എന്നേ അർത്ഥമുള്ളൂ. ഈ വിധം ശാസ്ത്രീയമായ നിഷ്കൃഷ്ടത്തോടുകൂടി ആലോചിച്ചാൽ ഭാഷയ്ക്കു കർമ്മണിപ്രയോഗം അകൃത്രിമമായ വിധത്തിലല്ലെന്നു് എളുപ്പത്തിൽ ബോധപ്പെടുന്നതാകുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ അതുകൊണ്ടു്, എന്റെ വാക്കാൽ അവർ ഭയപ്പെട്ടു എന്ന അകർമ്മകവാക്യത്തിൽ, 'വാക്കാൽ' എന്നു (ഹേത്വർത്ഥത്തിൽ) പ്രയോജിക വരുന്നപോലെതന്നെ. 'എന്നാൽ ഈ വാക്കു ചൊല്ലപ്പെട്ടു' (=ഞാൻ നിമിത്തം ഈ വാക്കു ചൊല്ലലിൽ പെട്ടു=പതിച്ചു) എന്നു സകർമ്മകവാക്യത്തിലും വരുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമായിരിക്കുന്നു.
—കേരളപാണിനീയം

ഗ്രഹണം

പണ്ട് രാഹു എന്നു് ഒരു അസുരനുണ്ടായിരുന്നു എന്നും, പാലാഴിമഥന കാലത്തിൽ അവൻ ദേവന്മാരുടെ പംക്തിയിൽ കടന്നിരുന്നു വ്യാജമായി അമൃതു പാനംചെയ്തപ്പോൾ ഇരുപുറവുമിരുന്ന സൂര്യചന്ദ്രന്മാരുടെ പ്രേരണയാൽ മഹാവിഷ്ണു അവന്റെ ശിരച്ഛേദം ചെയ്തു എന്നും അമൃതമഹിമാവിനാൽ അവന്റെ രണ്ടു ദേഹഖണ്ഡങ്ങളും അജരാനരതയെ പ്രാപിച്ചു എന്നും അവൻ വൈരനിര്യാതനത്തിനായി സൂര്യചന്ദ്രന്മാരെ അപ്പൊഴപ്പോൾ ആക്രമിക്കുന്നതാണെന്നും പുരാണകഥകളിൽ നാം കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇതിനെ അവലംബിച്ചു് അതിശയോക്തിപ്രിയന്മാരായ കവികൾ രാഹു ചന്ദ്രനെ വിഴുങ്ങുന്നു എന്നും, ഛിന്നമായ കണനാളത്തിന്റെ ഭാരത്തിൽക്കുടി ചന്ദ്രൻ നിശ്ചലിച്ചുകളയുന്നു എന്നും മറ്റും ചമല്ക്കാരമായി വർണ്ണിക്കുന്നു. ചില പാമരന്മാർ ഈ കല്പനകളെ യഥാർത്ഥമെന്നു വിശ്വസിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. ഗ്രാമങ്ങളിൽ എന്നുവേണ്ട പട്ടണങ്ങളിൽപ്പോലും ഗ്രഹണസമയങ്ങളിൽ മടലടിശബ്ദം നാം കേൾക്കാറുണ്ടല്ലോ. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു് സൂര്യഗ്രഹത്തിനോ ചന്ദ്രഗ്രഹത്തിനോ രാഹുമഹാസുരന്റെ പിടിയിൽ നിന്നും വിടുവിക്കുന്നതിനാണത്രേ.

എന്നാൽ ഇതെല്ലാം കേവലം അന്ധവിശ്വാസത്തിന്റെ വിലാസമാകുന്നു എന്നുള്ളതു് ഹിന്ദുക്കളുടെ ഗോളശാസ്ത്രത്തിൽ സ്വല്പമെങ്കിലും പ്രവേശം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു് ലേശം സംശയമില്ലാത്ത ഒരു സംഗതിയാകുന്നു. ഗ്രഹണത്തിനു രാഹുകേതുക്കളുടെ സംബന്ധം അത്യാവശ്യകംതന്നെ. എന്നാൽ ഇവരെ അസുരന്മാരാക്കിയിട്ടു് ജ്യൗതിഷിക്കു് ഒരു കാര്യവുമില്ല. തമോഗ്രഹങ്ങളെന്നാണു് ഇവയ്ക്കു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിലെ വ്യപദേശം. സൂര്യാദികളായ മറ്റു ഗ്രഹങ്ങൾക്കെന്നപോലെ ഇവയ്ക്കു വാസ്തവമായ ഒരു ബിംബമില്ല. സൂര്യചന്ദ്രന്മാർ സഞ്ചരിക്കുന്ന വൃത്തങ്ങൾ തങ്ങളിൽ യോജിക്കുന്ന സമ്പാതസ്ഥലങ്ങൾക്കാണു് ഈ പേരുകൾ. സമ്പാതരൂപങ്ങളാകയാൽ രാഹുകേതുക്കളെ പാതഗ്രഹങ്ങളെന്നും പറയാറുണ്ടു്. കക്ഷ്യാവൃത്തങ്ങൾ ആകാശഗോളത്തിന്റെ പൃഷ്ഠഭാഗത്തിൽ അന്യോന്യം അഞ്ചു ഭാഗങ്ങൾ പരമാന്തരം വരുന്നമട്ടിൽ പിണഞ്ഞുകിടക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അവയുടെ സമ്പാതങ്ങൾ നേരേ അഭിമുഖമായിട്ടേ വരാൻപാടുള്ളു. അതിനാലാണു് രാഹു നില്ക്കുന്നതിന്റെ ഏഴാമെടം കേതുവായിരിക്കണമെന്നു നിയമമുള്ളതു്.

സൂര്യചന്ദ്രന്മാർ ഈ രാഹുകേതുക്കളിൽ ഒന്നിനോടു് അടുത്തു നിന്നാലേ ഗ്രഹണം വരൂ എന്നു് എളുപ്പത്തിൽ ബോധപ്പെടും. സൂര്യനെ മറയ്ക്കുന്നതു ചന്ദ്രനും ചന്ദ്രനെ മറയ്ക്കുന്നതു ഭൂച്ഛായയും ആകുന്നു. രണ്ടു ഗ്രഹങ്ങളും അവരവരുടെ മാർഗ്ഗത്തിൽക്കുടി ആകാശത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ഒന്നുകൊണ്ടു മറ്റേതു മറയണമെങ്കിൽ അവ രണ്ടും ഭൂമിയിൽനിന്നും ഒരേ രേഖയിൽ ആയിരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണല്ലോ. അതിലേക്കു കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറും തെക്കുവടക്കുമുള്ള അന്തരങ്ങൾ ഇല്ലാതെ വരണം. ഇതിൽ കറുത്തവാവു തോറും പൂർവ്വാപരാന്തം നശിക്കാറുമുണ്ടു്. അമാവാസ്യാവസാനത്തിൽ സൂര്യൻ പത്തുനാഴികയുദിച്ചു പുലർന്നു നില്ക്കുകയാണെങ്കിൽ ചന്ദ്രനും അത്രത

ന്നു ഉയർന്നു നില്ക്കും. എന്നാൽ കക്ഷ്യകൾക്കു തമ്മിൽ അഞ്ചു ഭാഗങ്ങളോളം (പ്രാവണ്യം) ചരിവുള്ളതിനാൽ ഗ്രഹങ്ങൾക്കു് ആ തുകയിൽ കവിയാത്തതായ ഒരു ഭക്ഷിണോത്തരാന്തരം ഇരിക്കുതന്നെ ചെയ്യും. വൃത്തസമ്പാതങ്ങളിൽ രണ്ടിലൊന്നിൽ ഗ്രഹണം നിന്നാൽ മാത്രമേ ഈ അന്തരം നിശ്ശേഷം നശിക്കയുള്ളു. അതിനാൽ രാഹുകേതുക്കളോടടുത്തു് സൂര്യൻ നില്ക്കുമ്പോൾ വരുന്ന കറുത്തവാവുന്നാൾ സൂര്യഗ്രഹണമുണ്ടാകാനിടയുണ്ടെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇങ്ങനെ സൂര്യചന്ദ്രന്മാർ ഭൂമിയിൽനിന്നു മുകളിലേക്കു് ഒരേ രേഖയിലായി നില്ക്കുമ്പോൾ താഴെ നില്ക്കുന്ന ചന്ദ്രന്റെ നിഷ്പ്രകാശമായ ബിംബത്താൽ ഉപരിസ്ഥിതമായ സൂര്യബിംബം മറച്ചുപോകുന്നു. ചന്ദ്രബിംബം സൂര്യനേക്കാളും തുലോം ചെറുതും താഴ്ന്നതുമാകയാൽ ചന്ദ്രകൃതമായ സൂര്യാച്ഛാദനം ദേശഭേദംകൊണ്ടും ഭ്രസ്ഥന്മാരിൽ ചിലക്കു ദൃശ്യവും ചിലക്കു് അദൃശ്യവുമായിത്തീരുന്നു. മേഘാവരണത്താൽ ഒരു സ്ഥലത്തു സൂര്യൻ അദൃശ്യനായിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ മറെറാരു സ്ഥലത്തു ദൃശ്യനായിരിക്കുന്നതുപോലെയാണു് ഒരു ദിക്കിൽ ചന്ദ്രനാൽ തിരോഹിതനായ സൂര്യൻ മറെറാരു ദിക്കിൽ ഗ്രഹണംകൂടാതെ പൂർണ്ണമണ്ഡലനായി പ്രകാശിക്കുന്നതു്.

വെളുത്തവാവുന്നാൾ സൂര്യൻ അസ്തമിക്കുമ്പോൾ ചന്ദ്രൻ ഉദിക്കുന്നതിനാൽ അന്നു് ആ രണ്ടു ഗ്രഹങ്ങളും നേർക്കുനേർ എതിരായി നില്ക്കുന്നു എന്നും ഭൂമിയുടെ സ്ഥിതി അവരുടെ മദ്ധ്യേ ആണെന്നും സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു സൂര്യകൃതമായ ഭൂച്ഛായ ചന്ദ്രൻ രാഹുകേതുക്കളോടു് അടുത്തിരിക്കുന്നപക്ഷം പൗർണ്ണമാസിയുടെ അവസാനത്തിൽ ഉഭയവിധമായ അന്തരത്തിന്റെ നാശത്താൽ ആ ചന്ദ്രന്റെ ബിംബത്തിൽ പതിക്കുന്നു.

ഗ്രഹണങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം ഈവിധമാണെന്നുള്ളതിലേക്കു നമുക്കു പല ലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ടു്. സൂര്യഗ്രഹണത്തിൽ ചന്ദ്രബിംബത്താൽ മറയ്ക്കപ്പെട്ട സൂര്യബിംബം തീരെ നിഷ്പ്രഭമായിരിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ ചന്ദ്രഗ്രഹണത്തിൽ ഭൂച്ഛായയാൽ മറയ്ക്കപ്പെടുന്ന ചന്ദ്രബിംബം നിഷ്പ്രഭമായിരിക്കുന്നില്ല. ഗ്രസ്തമായാലും ചന്ദ്രബിംബം നിഷ്പ്രകാശമായിട്ടു് ഒരു ചെമ്പുതകിടു പതിച്ചതുപോലെ ആകാശത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ഛാദകനായ ചന്ദ്രന്റെ അതിദൂരമുള്ള അധഃസ്ഥിതിയാലും ബിംബകാശ്യത്താലും സൂര്യഗ്രഹണം അപൂർവ്വമേ ഒരു ദേശത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നുള്ളു. രാഹുകേതുയോഗവും പർവ്വാന്തവും ഗ്രഹണങ്ങൾക്കു് അപരിഹാര്യമായിരിക്കുന്നു.

—മലയാളം നാലാംപാഠം

വാമനപണ്ഡിതന്റെ കാലം

ഏഴാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒടുവിൽ കന്യാകുബ്ജരാജ്യം വാണിരുന്ന യശോവർമ്മരാജാവിന്റെ സദസ്യൻ എന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന ഭവഭൂതിയുടെ ഉത്തരരാമചരിതം മുതലായ കൃതികളിൽനിന്നും ചില ശ്ലോകങ്ങളെ വാമനപണ്ഡിതൻ സ്വകൃതമായ കാവ്യാലങ്കാരസൂത്രത്തിൽ ഉദാഹരിച്ചതായി കാണുന്നുണ്ടു്. ഒൻപതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനം കാശ്മീരരാജ്യം പരിപാലിച്ചിരുന്ന അവന്തിവർമ്മരാജാവിന്റെ സമകാലീന

നെന്നു രാജതരംഗിണിമൂലം വിചാരിക്കപ്പെട്ടവരുന്ന ആനന്ദവർദ്ധനാചാര്യരുടെ ധ്വന്യാലോകം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ തൽക്കർത്താവായ അഭിനവഗുപ്താചാര്യൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: ''വാമനാഭിപ്രായേണായമാക്ഷേപഃ ഭാമഹാഭിപ്രായേണ തു സമാസോക്തിരിത്യമമാശയം....'' എന്ന വാചകത്തിലെ ആദ്യഭാഗംകൊണ്ട് ആനന്ദവർദ്ധനാചാര്യരെക്കാൾ മുമ്പാണ് വാമനപണ്ഡിതൻ ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നു സൂചിക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ശേഷമായിട്ടും ഒൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മുമ്പായിട്ടും എന്നുവെച്ചാൽ—ഏകദേശം എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നതായി വിചാരിക്കണം.

'മനോരഥഃ ശംഖദത്തഃ...
....വാമനാദ്യശ്ച മന്ത്രിണഃ'*

എന്ന രാജതരംഗിണിയിൽ പറഞ്ഞ പദ്യംകൊണ്ട് എട്ടാംനൂറ്റാണ്ടിൽ കാശ്മീരരാജാവായിരുന്ന ജയാപീഡന്റെ മന്ത്രിയായിട്ട് വാമനൻ എന്നൊരാളുണ്ടായിരുന്നു എന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. കാലസ്ഥിതി നോക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ വാമനപണ്ഡിതൻതന്നെ ആയിരിക്കാം അദ്ദേഹം എന്നു ഊഹിക്കുന്നതിൽ വളരെ അബദ്ധമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.—കവികലാപം

അഭ്യാസം

1. ഉപപാദിക്ക:
   (1) നായർസമുദായത്തിനു കെട്ടുകല്യാണമാവശ്യമില്ല.
   (2) മക്കത്തായികൾക്കു വിധവാവിവാഹമാവശ്യമാകുന്നു.
   (3) ബാലന്മാരെപ്പോലെ ബാലികമാരും വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യണം.
   (4) ഇന്ത്യയുടെ അധോഗതിക്കു കാരണം ജാതിവിഭാഗമാകുന്നു.
2. വിചാരണചെയ്തു സ്വമതം സ്ഥാപിക്ക:
   (1) കൈത്തൊഴിലോ കലാവിദ്യയോ നല്ലതു?
   (2) സക്കാരുദ്യോഗമോ കച്ചവടമോ സ്വീകാര്യതരം?
   (3) ഗദ്യംകൊണ്ടോ പദ്യംകൊണ്ടോ അധികം ഉപയോഗം?
   (4) സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസമോ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസമോ വേണ്ടതു?
3. യുക്തികൊണ്ടു സമർത്ഥിക്ക:
   (1) പൂർവ്വകാലത്തെക്കാൾ ജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധി ഇക്കാലത്താകുന്നു.
   (2) ബാല്യവിവാഹം സമുദായത്തിനു ദോഷകരമാകുന്നു.
   (3) സ്ത്രീകൾക്കു രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശം ആവശ്യകമല്ല.
   (4) വിരുന്നുണ്ടിടത്തു് ഇരുന്നുണ്ണരുതു്.
4. സാധകബാധകങ്ങളും കാണിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തു:
   (1) ഭാഷാശ്ലോകത്തിനു് ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം അപരിഹാര്യമാണോ?
   (2) മരുമക്കത്തായവിവാഹം രജിസ്റ്റർചെയ്യണമോ?
   (3) നാട്ടുകാർ യൂറോപ്യരുടെ വേഷം അനുകരിക്കണമോ?
   (4) നാട്ടുരാജ്യങ്ങളിലെ സക്കാരെഴുത്തുകുത്തുകൾ നാട്ടുഭാഷകളിൽത്തന്നെ വേണമോ?

---

* വാമനാചാര്യരുടെ മതപ്രകാരം ആക്ഷേപവും ഭാമഹന്റെ മതത്തിൽ സമാസോക്തിയുമാണു് അലങ്കാരങ്ങൾ എന്ന ആശയത്തെ—

ഉത്തരഭാഗം

കൃതിപ്രണയനം

ഏതെല്ലാം വിധത്തിൽ കൃതികളുണ്ടാകാം എന്നാണിതുവരെ നിരൂപണം ചെയ്തത്; ഇനി വിധമേതായാലും കൃതികളുണ്ടാക്കേണ്ടതെങ്ങനെ എന്നു വിചാരണ ചെയ്യാം. 1. പദങ്ങളം ചേർന്നു വാക്യവും, 2. വാക്യങ്ങളം ചേർന്നു വകുപ്പ്* അല്ലെങ്കിൽ ഖണ്ഡികയും, 3. വകുപ്പുകളം ചേർന്ന് അദ്ധ്യായ(സർഗ്ഗ–അങ്ക)വും, 4. അദ്ധ്യായങ്ങളം ചേർന്ന് കാണ്ഡവും (ഭാഗം), 5. കാണ്ഡങ്ങളം ചേർന്നു ഗ്രന്ഥവും ഉണ്ടാകുന്നു. ഇതുകളിൽ ഒറ്റപ്പദം ഒരു സംഗതിയേയും ബോധിപ്പിക്കാൻ മതിയാകാത്തതിനാൽ ഒരു കൃതിയാവുകയില്ല; ശേഷമെല്ലാം കൃതികളാകാം. ഒരു കുറിമാനത്തിനു ഒറ്റവാക്യം മതിയാകും. ഒറ്റവകുപ്പിൽ ഒരു വർത്തമാനക്കത്തെഴുതാം. ഏതാനും ഖണ്ഡികകളം മാത്രം ചേർന്നാലും ഒരു പ്രസംഗമാകും. കാവ്യനാടകാഖ്യായികാദികളംക്കു അദ്ധ്യായ(സർഗ്ഗ–അങ്ക) വിഭാഗംകൂടി വേണം. രാമായണാദി മഹാഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അതിനുപരിയുള്ള കാണ്ഡ(പർവം–ഭാഗം)വിഭാഗവുമുണ്ട്; ഇങ്ങനെ വാക്യംമുതൽ കാണ്ഡംവരെയുള്ള ഓരോ വിഭാഗംകൊണ്ടും കൃതികളം ചമയ്ക്കാം; ചെറുതരം കൃതികളിൽ വിഭാഗങ്ങളം കുറയും; വലിയതരം കൃതികളിൽ ഏറുമെന്നേയുള്ള. എന്നാൽ സാധാരണ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ ഒറ്റവാക്യമായ കുറിമാനവും ഒറ്റ ഖണ്ഡികയിലുള്ള കത്തുകളം മുതലായതും കൃതികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. കൃതി എന്ന പദം അതിന്റെ വ്യാപകമായ അർത്ഥത്തിൽ എല്ലാത്തിനും ഉപയോഗിക്കാം എന്നേയുള്ള.

പദങ്ങളം ചേർത്തു വാക്യം ഉണ്ടാകുന്ന ക്രമങ്ങളം വ്യാകരണത്തിന്റെ വിഷയമാകുന്നു. സാഹിത്യശാസ്ത്രകാരനു അതിൽ പ്രവേശിക്കാൻ അവകാശമില്ല. എങ്കിലും രണ്ടു ശാസ്ത്രങ്ങളുടേയും ഉദ്ദേശ്യം വേറെ ആകയാൽ പദങ്ങളെപ്പറ്റി ചില സംഗതികളം പ്രകൃതഗ്രന്ഥത്തിലും പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മേൽക്കാണിച്ച യുക്തിപ്രകാരം ഖണ്ഡികമുതലുള്ള കൃതികളെല്ലാം ഇവിടെ പ്രസ്താവയോഗ്യങ്ങളാകുന്നു. എന്നാൽ ജാതിവിഭാഗത്തിൽ ചെയ്തതുപോലെ വർത്തമാനക്കത്തു, പ്രസംഗം മുതലായ വിഭാഗങ്ങളെ പ്രത്യേകമെടുത്തു വിവരിക്കേണ്ടിയ ആവശ്യമില്ല. ഇവയ്ക്കുള്ള ഭേദം വലുപ്പഭേദം മാത്രമാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. പ്രസംഗം എഴുതുന്നതിനുള്ള വിധികളം തന്നെയാണു ഗ്രന്ഥമെഴുതാനും. അതിനാൽ ഏതെങ്കിലും ഒരുവിധം കൃതി

---

* വകുപ്പ് എന്ന പദത്തിനു ശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങളിൽ സാങ്കേതികമായ അർത്ഥത്തോടുകൂടി പ്രയോഗം നടപ്പായിപ്പോയതിനാലാണു 'ഖണ്ഡിക' എന്ന പുതിയ പേർ ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടിവന്നതു. പദം, വാക്യം, അദ്ധ്യായം, ഗ്രന്ഥം എന്നും മറ്റുമുള്ള വിഭാഗമെല്ലാം സംസ്കൃതമായിരിക്കേ മദ്ധ്യേ ഇതൊന്നുമാത്രം ശുദ്ധദ്രാവിഡമാക്കേണ്ട എന്നും ഒരു സംഗതിയുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷിലെ 'Section' എന്നതിനു ഭാഷയിൽ വകുപ്പ് എന്നും 'Paragraph' എന്നതിനു 'ഖണ്ഡിക' എന്നും വേറെ വേറെ പേരുകളം ഉപയോഗിക്കാമെന്നു ഒരു സൗകര്യവും കിട്ടും. കീഴ്വകുപ്പ് എന്നതിനു ഉപഖണ്ഡിക എന്നും പേർ പറയാം.

ചമയ്ക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗം ഉപദേശിച്ചാൽ ശേഷം ഉള്ളതിനും മാർഗ്ഗം ഉപദിഷ്ടമായി. ഇനി അങ്ങനെയൊരു നിദർശനമായിരിക്കത്തക്ക കൃതിവിഭാഗം ഏതെന്നാണ നോക്കേണ്ടതു്. അതിലേക്കു പ്രസംഗം എന്നതു് ഉചിതമായിരിക്കും. അതിന്റെ നില മുൻകാണിച്ച വിഭാഗപരമ്പരയിൽ മദ്ധ്യസ്ഥാനത്തിലാണല്ലൊ. ഒരു വർത്തമാനക്കത്താണു് ചമയ്ക്കേണ്ടതെങ്കിൽ പ്രസംഗത്തിന്റെ തോതു ചുരുക്കിക്കൊള്ളുക. ഒരു ഗ്രന്ഥമാണെങ്കിൽ കൂട്ടിക്കൊള്ളുക. അതിനാൽ പ്രസംഗം എഴുതാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെയാണിവിടെ പ്രധാനമായി വിവരിക്കുന്നതു്.

വിവരണത്തിൽ പൊന്ന പദ്ധതിതന്നെ പൊതുവെ എല്ലാവക കൃതികളും ചമയ്ക്കുന്നതിനും മതിയാകും. വിഷയവിശകലനംചെയ്തു്, ആസൂത്രണം തയ്യാറാക്കി, സൂത്രവാക്യങ്ങളേപ്പെട്ടത്തി, അവയിൽ ഓരോന്നും യഥായോഗ്യം വിസ്തരിക്കുക. ഇനി പ്രസ്താവിക്കാനുള്ളതു് പദം, വാക്യം, ഖണ്ഡികയെന്ന കൃതി കെട്ടിച്ചമയ്ക്കാനുള്ള മൂന്നു സാധനങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനേയും സംബന്ധിച്ച ചില നിബന്ധനകളാകുന്നു.

പദം—ശബ്ദശുദ്ധി

മിതവും പരിവാഹിയും:

"മിതം ച സാരം ച വചോ ഹി വാഗ്മിതാ" എന്നു് ഒരു മഹാകവി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കാര്യമായി കുറച്ചു പറകയാണു് വാഗ്മിയുടെ ലക്ഷണം. അല്പയത്നംകൊണ്ടു സാധിക്കാവുന്നതിൽ മഹാപ്രയത്നം എന്തിനു്? ആവശ്യത്തിലധികം പദം പ്രയോഗിക്കുന്നതു് വക്താവിനും ശ്രോതാവിനും (വാചയിതാവിനും) ഒരവജ്ഞയുമാകുന്നു. അതിനാൽ വാക്യങ്ങളിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടതിലധികം പദങ്ങളുപയോഗിക്കരുതു്. നിഷ്പ്രയോജനമായി പദസംഖ്യ വർദ്ധിപ്പിക്കാത്ത വാക്യം മിതം; ഇതിനു വിപരീതം പരിവാഹി—മിതത്വം പ്രായേണ വാക്യത്തിനു് ഗുണവും, പരിവാഹിത്വം അല്ലെങ്കിൽ പരിവാഹം ദോഷവുമാകുന്നു.

(a) പൗനരുക്ത്യം, (b) വക്രത എന്നു് പരിവാഹം രണ്ടുവിധത്തിലുണ്ടു്. ചർവ്വിതചർവ്വണംപോലെ പറഞ്ഞതുതന്നെ പറക പൗനരുക്ത്യം; അതിൽ (a) പര്യായപദങ്ങളെ ആവർത്തിക്കുന്നതു ശബ്ദപൗനരുക്ത്യം.

പ്രസിദ്ധനും കീർത്തിപ്പെട്ടവനുമായ സ്വാമിസമക്ഷം മുമ്പാകെ വിനയത്തോടും വണക്കത്തോടുംകൂടി ബോധിപ്പിക്കുന്ന അപേക്ഷ ഹർജി.

ഇതിൽ മിക്ക പദങ്ങളും പുനരുക്തങ്ങളാകുന്നു. പ്രസിദ്ധൻ, കീർത്തികേട്ടവൻ എന്ന നാമവിശേഷണങ്ങളും രണ്ടിനും അർത്ഥം ഒന്നുതന്നെ. അതുപോലെ (1) വിനയത്തോടും, വണക്കത്തോടും; (2) സമക്ഷം, മുമ്പാകെ എന്ന രണ്ടുതരം ക്രിയാവിശേഷണങ്ങളുമുണ്ടു; അപേക്ഷ ഹർജി എന്ന നാമങ്ങളുമുണ്ടു.

വേറെ ഉദാഹരണങ്ങളം: (1) പഞ്ചപാണ്ഡവന്മാരഞ്ചുപേരും, (2) സപ്തർഷികളം ഏഴുപേരും, (3) തിരിച്ചു മടങ്ങി, (4) പുനശ്ച വീണ്ടും അപേക്ഷിക്കുന്നു. (5) നാസികാചൂണ്ണപ്പൊടി, (6) കറുത്ത കാർമേഘം.

(b) പറയാതെതന്നെ സിദ്ധിക്കുന്ന അർത്ഥത്തെ എടുത്തു പറയുന്നതു് അർത്ഥപൗനരുക്ത്യം: അവൻ മനസ്സുകൊണ്ടു വിചാരിച്ചു് ഒരു വാക്കു പറഞ്ഞു. മനസ്സുകൊണ്ടല്ലാതെ വിചാരിപ്പാനും വാക്കുകൊണ്ടല്ലാതെ പറയാനും കഴിയാത്തതിനാൽ ഈ പദം രണ്ടും പുനരുക്തം.

1. കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടു. 2. വെള്ളം ദാഹിക്കുന്നു. 3. വയറു വിശക്കുന്നു.

ഇത്യാദികളെല്ലാം അർത്ഥപുനരുക്തത്തിനുദാഹരണം. 'വാചം ബഭാഷേ', 'വാണീമഭാണീൽ', 'വാചമുവാച' ഇത്യാദി പുനരുക്തപ്രയോഗങ്ങളം ആട്ടക്കഥകളിൽ മിക്ക ശ്ലോകങ്ങളിലും കാണും.

പറയിപ്പിക്ക, കാണിപ്പിക്ക, നേത്രദ്വയങ്ങളം ഇത്യാദി അതാതു രൂപപ്രകാരമുള്ള അർത്ഥിന്റെ വിവക്ഷകൂടാതെ പറയിക്ക കാണിക്ക, നേത്രദ്വയം ഇത്യാദ്യർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതു രൂപപൗനരുക്ത്യം എന്നു മൂന്നാമതു് ഒരുവിധം പൗനരുക്ത്യംകൂടി പരിഗണിക്കാം; എന്നാൽ ഇതു വ്യാകരണപ്രകാരം തെറ്റാകയാൽ 'ച്യുതസംസ്കാരം'* എന്ന മറ്റൊരു ദോഷത്തിൽ അകപ്പെട്ടും.

(ബി) വക്രത: ശിരോവേഷ്ടനപ്രാണായാമംപോലെ വളച്ചുകെട്ടിപ്പറയുന്നതു വക്രത. ഉദാഹരണം:

വക്രം:	അവക്രം:
1. സൗന്ദര്യമുള്ളവൻ.	സുന്ദരൻ.
2. ഞാൻ പറഞ്ഞതായ കാര്യം.	ഞാൻ പറഞ്ഞ കാര്യം.
3. ചെയ്യാവുന്നതാകുന്നു.	ചെയ്യാം.
4. ആഹാരം ഒരാണ്ടു 365 ദിവസവും ആവശ്യമുള്ളതാകുന്നു.	ആഹാരം നിത്യം ആവശ്യമുള്ളതാകുന്നു.
5. "യോഗിമാർ സതതം പൊത്തും തുഞ്ചത്തെത്തള്ളയാരഹോ നാഴിയിൽ പാതിയാടീല പലാകാശേന വാ ന വാ."	മൂക്കത്തെ അമ്മാർ ഉരിയാടില്ല, ബഹുമാനംകൊണ്ടോ അല്ലയോ.

മിതത്വം ഗുണം, പരിവാഹം ദോഷം എന്നു പറഞ്ഞതു് സാർവ്വത്രികമായ ഒരു നിയമമല്ല; ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ നേരേമറിച്ചുതന്നെയും വരാം. 'അതി സർവ്വത്ര വർജ്ജയേൽ' എന്ന ഉപദേശപ്രകാരം മിതത്വം അധികപ്പെട്ടാൽ അതു വലിയ ദോഷമാകും. പാണിനീസൂത്രം, കുറും, ബേക്കൺന്റെ പ്രസംഗങ്ങളം ഇത്യാദികളിൽ അക്ഷരച്ചുരുക്കം ദോഷത്തിന്റെ നിലയിൽ ആയിപ്പോയിട്ടുണ്ടു്. പദങ്ങളെ ചുരുക്കുന്നതിൽ ഏറെ ദൃഷ്ടിവെച്ചാൽ സ്പുടതയ്ക്കു കുറവുവരും എന്നൊരു ദോഷമുണ്ടു്; അതിനാൽ അർത്ഥവ്യക്തിക്കു ഹാനി വരാതിരിക്കുന്നിടത്തോളമേ മിതത്വം ഗുണമാകയുള്ളു.

---

* 'ച്യുതസംസ്കാരം' എന്ന ദോഷം ഭാഷാഭൂഷണത്തിൽ എടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ഇവിടെ എടുത്തിട്ടുള്ള ദോഷങ്ങളെല്ലാം ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതുതന്നെ. ഭാഷാഭൂഷണത്തിൽ പരിഗണിച്ചിട്ടുള്ള ദോഷങ്ങളിൽ ഗദ്യത്തെ അധികമായി ബാധിക്കുന്നവ മാത്രം ഇവിടെ എടുക്കുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

പരിവാഹം ദോഷമാകാത്ത സ്ഥലങ്ങൾ:

1. (എ) ഒട്ടുമേ അർത്ഥഭേദമില്ലാതെ രണ്ടു പര്യായപദം കാണുന്നതു് അപൂർവ്വമാകുന്നു. മുൻ കാണിച്ച ഉദാഹരണത്തിൽത്തന്നെ 'വിനയത്തോടും വണക്കത്തോടും' എന്ന പുനരുക്തം വലിയ ദോഷമാകുന്നതല്ല. വിനയത്തിൽ ഉൾപ്പെടാത്ത ചില അംശങ്ങൾ വണക്കത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു വരാം. ഇതുപോലെ ഒരുവനെപ്പറ്റി 'ഇവൻ അടക്കവും ഒതുക്കവും ഉള്ള ആളാണു്' എന്നു പറയാറുണ്ടു്. പ്രേമം, പ്രണയം, രാഗം എന്നു മൂന്നും സാധാരണയിൽ പര്യായങ്ങളായി ഗണിക്കപ്പെടാറുണ്ടെങ്കിലും 'പ്രേമം പരം പ്രണയമീടറ്റ രാഗം....' (മാലതീമാധവം) ഇത്യാദി പ്രയോഗങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനും അർത്ഥത്തിൽ ഈഷദീഷദ്ന്യൂനത്വമുണ്ടു്.

(ബി) 'ഞാൻ എന്റെ കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടതാണു്' എന്നും മറ്റും പ്രയോഗിക്കുന്നതു് ഒരു സംഗതിയെ ബലപ്പെടുത്താൻവേണ്ടിയാകയാൽ ദോഷമല്ലെന്നു മാത്രമല്ല, മറിച്ചു് ഗുണവുമായിരിക്കും. 'മധുരമായ വാക്കു പറഞ്ഞു' എന്നോ മറ്റോ വിശേഷണം ചേർക്കാനായി ഉപയോഗിക്കുന്നിടത്തും അർത്ഥപുനരുക്ത്യമില്ല; കഠിനമായ വിഷയത്തെ വിശദീകരിപ്പാൻവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന വിവരണങ്ങളിലും ഭംഗി മാറ്റിപ്പറയുന്നിടത്തും പുനരുക്തൃം ഗണിക്കേണ്ടതില്ല.

2. ഉപചാരം, ഔദ്ധത്യപരിഹാരം, ആത്മരക്ഷയ്ക്കുള്ള കരുതൽ, അലങ്കാരം മുതലായതിനുവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന വളച്ചുകെട്ടു് അലങ്കാരമായിരിക്കും. "ഏതൊരു രാജർഷിവംശമാണു് ഭവാനാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെടുന്നതു്"? ഏതു ദേശമാണു് ഭവാന്റെ അസന്നിധാനത്തിൽ ഉൽക്കണ്ഠിതജനകമാക്കിച്ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്? എന്തു സംഗതിവശാലാണു് സുകുമാരനായിരിക്കുന്ന ഭവാൻ ആത്മാവിനെ തപോവനസഞ്ചാരപരിശ്രമത്തിനു പാത്രമാക്കിച്ചെയ്യുന്നതു്?"

ശാകുന്തളത്തിൽ അനസൂയ രാജാവിനോടു ചോദിക്കുന്നതാണിതു്: "അങ്ങേടെ കുലമേതു്? എവിടെനിന്നു വരുന്നു? എന്തിനായിട്ടു് ഇവിടങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നു?" എന്നു നേരേ ചോദിക്കാതെ ഇത്രയും വളച്ചുകെട്ടിയതു് രാജാവിന്റെപേരിലുള്ള ഗൗരവാതിശയത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കാനാകയാൽ ഇതു് ഉപചാരം പ്രമാണിച്ചുള്ള വക്രതയുടെ ഉദാഹരണം. ഖണ്ഡനങ്ങളിൽ 'ഈ സംഗതി തെറ്റാകുന്നു' എന്നു പറയേണ്ടിടത്തു് 'ഈ സംഗതിയിൽ കുറെ ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ടു്' എന്നും മറ്റും സ്വരം താഴ്ത്തിപ്പറയുന്നതു് ഔദ്ധത്യപരിഹാരത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള വക്രതയാകുന്നു. പ്രാചീനചരിത്രങ്ങളെ ലക്ഷ്യങ്ങൾകൊണ്ടു് ഊഹിക്കുക, ഭാവികാര്യങ്ങളെ ഉല്ലേഖിക്കുക മുതലായതിൽ യുക്തികാരൃം എത്രതന്നെ പ്രാബല്യമിരുന്നാലും സ്വാഭിപ്രായങ്ങളെ ഖണ്ഡിതമായി പറയാതെ ചാഞ്ഞും ചരിഞ്ഞും നിൽക്കേണ്ടതായിവരും; ഇവിടെയും വക്രത ദോഷമാകുന്നതല്ല. ചമൽക്കാരത്തിനുവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന വളച്ചുകെട്ടു് പര്യായോക്തം എന്ന അലങ്കാരമാകുന്നു.

പ്രചാരല്പത്വം:

വളർന്നുവരുന്ന ഒരു വൃക്ഷത്തിൽ വെള്ളില കൊഴിഞ്ഞു തളിരുകൾ വരുംപോലെ ജീവൽദോഷകളിൽ ചില പദങ്ങൾ ആരുമുപയോഗിക്കാതെ ക്ഷയിച്ചുപോയും അതുകളുടെ സ്ഥാനത്തിൽ പുതിയ പദങ്ങളേറ്റെടുക്കയും ഉണ്ടാകാറു

ണ്ടു്. എന്നാൽ വൃക്ഷത്തിലെ വെള്ളിലകം കൊഴിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാൽ അവയെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനു് ആരും ശ്രദ്ധിക്കായ്കയാൽ അവ നശിച്ചുപോകുന്നു. ഭാഷയിലെ പദങ്ങളാകട്ടെ, അതാതു കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ കൃതികളിലും നിഘണ്ടുക്കളിലും രക്ഷപ്പെട്ട കിടക്കുന്നു. അതിനാൽ അവയ്ക്കു നിശ്ശേഷമായ വിനാശം വരുന്നില്ല; അവയ്ക്കു നടപ്പു് അല്ലെങ്കിൽ പ്രചാരം ലുപ്തമായി എന്നേയുള്ളു. ഇങ്ങനെയുള്ള പദങ്ങൾക്കാണു് ഇവിടെ പ്രചാരലുപ്തം എന്നു പേരിട്ടതു്. കൃഷ്ണഗാഥ, കണ്ണശ്ശരാമായണം മുതലായ പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ധാരാളമായി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള പലേ പദങ്ങളും ആധുനികമലയാളത്തിൽ നടപ്പില്ലാത്തവയായി ചമഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങനെയുള്ള പദങ്ങളിൽ ചിലതു താഴെ ചേർക്കുന്നു:

അക്കി=അഗ്നി.	എകിറു്=പല്ലു്, തേറ്റ.
ഒപ്പു്=തുല്യത.	ഇനിയ=മധുരമായ.
പട്ടാങ്ങു്=സത്യം.	ഉറും=ഉള്ള.
നണ്ണുക=വിചാരിക്ക.	ഗുണമുടെ=ഗുണമുള്ള.
ആനായർ=ഗോപാലന്മാർ.	ആകം=അകം.
ഒണ്ണുതലാർ=സുന്ദരിമാർ	വേന്തർ=രാജാക്കന്മാർ
കുറം=വാമനൻ	വെന്നി=ജയം
	അനന്തുറും=മുഴുവനും

എന്നുവേണ്ട ആധുനികമലയാളത്തിന്റെ പിതൃസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന സാക്ഷാൽ എഴുത്തച്ഛന്റെതന്നെ ചില പ്രയോഗങ്ങളും പ്രചാരലുപ്തങ്ങളായി പ്പോയിട്ടുണ്ടു്. നിഷേധനാമാംഗം അല്ലെങ്കിൽ മറുപേരെച്ചം എന്നു വ്യാകരണത്തിൽ പറയുന്ന 'വരാത്ത' 'പോകാത്ത' 'ചെയ്യിട്ടില്ലാത്ത' ഇത്യാദിരൂപങ്ങളെ എഴുത്തച്ഛൻ 'വരാത' 'പോകാത' 'ചെയ്യിട്ടില്ലാത' ഇത്യാദിയായി തകാരത്തിനു് ദ്വിത്വം കൂടാതെയാണു പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

പ്രചാരലുപ്തങ്ങളായ പദങ്ങളെ പദ്യങ്ങളിൽ അപൂർവ്വമായി കവികൾ പ്രയോഗിച്ചുകാണുമെങ്കിലും ഗദ്യങ്ങളിൽ അതുകളെ ഒരിക്കലും പ്രയോഗിച്ചുകൂടാ. നാണയങ്ങൾക്കുള്ളതുപോലെ ആണു് പദത്തിനും വില. നടപ്പുള്ളിടത്തോളം കാലം അതു് എവിടേയും ചെല്ലും; ഇല്ലാതായാൽ അലങ്കാരത്തിനേ കൊള്ളുകയുള്ളു. ഇതിനു പുറമേ പദ്യങ്ങളിൽ മാത്രം പ്രയോഗിക്കാറുള്ള ചില പദങ്ങളുണ്ടു്. 'പെഞ്ചെമ്മെ, പരിചൊട....അളവിൽ, (അനുപ്രയോഗമായ) ഇട്ടുക, ആന്നു, ആളും, ഓക്കിൽ, പാത്താൽ, കേനം, കേട്ടാലും, പൊയ്യല്ല' ഇത്യാദി. ഇതുകളേയും ഗദ്യഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. ഇതുകൾക്കു വാക്യാലങ്കാരം എന്നു പേരിടാം.

ദേശ്യവും പരകീയവും:

വ്യാകരണത്തിൽ ശബ്ദങ്ങളെ ആഭ്യന്തരം എന്നും ബാഹ്യം എന്നും രണ്ടായി പിരിച്ചിട്ടു് ആഭ്യന്തരത്തിനു് സ്വന്തം, സാധാരണ, ദേശ്യം എന്നു മൂന്നും; ബാഹ്യത്തിനു് തദ്ഭവം, തത്സമം എന്നു രണ്ടും ഉൾപ്പിരിവുകൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

ഉദാഹരണങ്ങൾ:

ആഭ്യന്തരം			ബാഹ്യം	
സ്വന്തം	സാധാരണം	ദേശ്യം	തത്സമം	
വെള്ളം	മഴ (തമിഴ്–കണ്ണാടകം)	അപ്പ–അപ്പു	സുഖം, ദുഃഖം, വിധി, വിശ്വാസിക്ക, നീലം, ചിത്രം, മനം, മംഗലം, മഹാൻ സത്തു്, നഹി, വേഗം, വെറുതേ	
	മാടം (ത.–കണ്ണാ. തുള്ള)	അപ്പ		
അച്ചൻ	വടി ,, ,, ,,	തൊഴത്തു	മാപ്പു്, വക്കീൽ, മുൻഷി, മുൻസിപ്പു്, താലൂക്കു്, ഉലുവാ, ഉസ്യത്തു്, മസാല, തജ്ജിമ	തദ്ഭവം
പനി	പണം ,, ,, ,,	പൊറ		
(ജ്വരം)	അട്ട ,, ,, ,, നൽ (തമിഴ്–കണ്ണാ.)	കരിക്കറ		
മുണ്ടു്= (വസ്ത്രം)	നോവുക ,, ,,	കരിങ്കണ്ണി	കച്ചേരി, തപാൽ, തൊപ്പി	ദേശ്യതദ്ഭവം
നീരു= ശോഫം	ഒരുങ്ങുക (ത.–തെലുങ്കു)	കരിങ്കന്നൻ		
തോട	കവിടി (ത.–ക.–തുള്ള)	പഴതാര	കൊത്തുവാൾ, സക്കാർ, സബാരി, സാറ്റു്, വരാന്ത, ചിന്തേർ, കരിശു്	സ്വദേശ്യാഭാവം
	കൊണ്ടൽ (തമിഴ്)	അംക്രി (=സ്നാനം)		
	ഗഡു (ക.–തുള്ള–തെലു.)			
ഓമന	ചിപ്പി (തമിഴ്–തെ.–ക.)	ഒവ്വു്	തോക്കു്, തുക്കി, പേന, ആഫീസു്, റോട്ടു്, സ്റ്റാമ്പു്, ഫാറം, സക്കീട്ടു്, നോട്ടു്, നോവൽ	സ്വദേശ്യം
തൊണ്ണ	നെല്ല (തമി.–തുള്ള–ക.)	ഉവ്വു്		

ഇവയിൽ ദേശ്യം എന്ന ഇനത്തിലുംപ്പെട്ട പദങ്ങളെ കഴിയുന്നതും ഉപയോഗിക്കാതെ സൂക്ഷിക്കണം. ഗ്രന്ഥം ചമയ്ക്കുന്നതു് മലയാളികൾക്കു പൊതുവെ വായിക്കുന്നതിനാണല്ലോ. ഒരു ദേശത്തു മാത്രം നടപ്പുള്ള പദങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചാൽ ശേഷമുള്ളവക്കു് അതു രസിക്കയില്ല. എന്നാൽ ദേശ്യപദങ്ങളും മഹാകവിപ്രയോഗംകൊണ്ടു പ്രചാരം ലഭിച്ചു്, സർവ്വദേശസാധാരണങ്ങളായിത്തീരാറുണ്ടു്. 'നടാടെ' എന്ന പദം വടക്കർ മാത്രം ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു് ഇയ്യിടെ തെക്കരുടെ ഇടയിലും നടപ്പായിട്ടുള്ളതായി

കാണണം. ദേശ്യമല്ലെന്നു സർവ്വസമ്മതം വരുന്നതുവരെ വിദ്യാർത്ഥികൾ പ്രസംഗമെഴുതുമ്പോൾ ആവക പദങ്ങളെ കഴിയുന്നിടത്തോളം പരിഹരിക്കണം. ഭാഷാന്തരശബ്ദങ്ങളെയാണു് 'ബാഹ്യം' എന്ന ഇനത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നതു്. എല്ലാ വീട്ടുകാർക്കും അയൽക്കാർവശം പണം വാങ്ങേണ്ടുന്ന ആവശ്യം നേരിടുന്നതുപോലെ എല്ലാ ഭാഷകൾക്കും പരിചിതഭാഷാന്തരങ്ങളിൽനിന്നു പദങ്ങൾ സ്വീകരിക്കേണ്ടിവരും. ഇതര ഭാഷയിൽനിന്നു ശബ്ദമെടുത്തു് അതിനു സ്വഭാഷയിലെ വ്യാകരണശട്ടങ്ങളനുസരിച്ചു് ഉച്ചാരണത്തിലും രൂപത്തിലും മാറ്റങ്ങൾ ചെയ്തു് ദത്തുപുത്രനെപ്പോലെ തറവാട്ടിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള പദങ്ങൾക്കാണു് 'തദ്ഭവം' എന്നു പേർ. യാതൊരു ഭേദവും ചെയ്യാതെ യഥാസ്ഥിതരീതിയിൽത്തന്നെ നിത്യനായ ഒരു അതിഥിയെപ്പോലെ സ്വഭാഷയിൽ പെരുമാറുന്ന ഭാഷാന്തരപദമാണു് തത്സമം. ഇങ്ങനെ രണ്ടു വകയിലുള്ള ബാഹ്യപദങ്ങളും ഉപയോഗാർഹങ്ങളാകുന്നു.

ഇതു കൂടാതെ മോടിക്കും അന്തസ്സിനും പ്രൗഢിക്കും ഗാംഭീര്യത്തിനും മറ്റുംവേണ്ടി ചിലർ പ്രസിദ്ധിയുള്ള മലയാളപദങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചു്, അതുകളുടെ സ്ഥാനത്തു് സംസ്കൃതപദങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടു്. ഈവക പദങ്ങൾക്കാണു് പരകീയം എന്ന പേർ ചെയ്തതു്. പരകീയപദങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതു വളരെ കരുതി വേണം. അന്യഭാഷകളിൽനിന്നും പദം സ്വീകരിക്കുന്നതു് അയൽക്കാരോടു കടം വാങ്ങുന്നതിനു തുല്യമാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതിനാൽ ഭാഷാന്തരപദങ്ങളെ ആവശ്യംകൂടാതെ ഉപയോഗിച്ചാൽ ആഡംബരത്തിനുവേണ്ടി കടം വാങ്ങിയാലുള്ളതുപോലെ കെടുതലുണ്ടു്. എന്നാൽ തക്കതായ ആവശ്യംപ്രമാണിച്ചു കടം വാങ്ങുന്നതിൽ യാതൊരാക്ഷേപവുമില്ല. അങ്ങനെയുള്ള അവസരങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ താഴെ കാണിക്കുന്നു:

(എ) സാമാന്യനിർദ്ദേശം: മരം എന്നതു് ഒരു ജാതി. അതിൽ മാവു്, പിലാവു്, തേക്കു്, ആഞ്ഞിലി മുതലായ അവാന്തരജാതികളും ഉൾപ്പെടുന്നു. ഓരോ അവാന്തരജാതിയിലും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമുള്ള മാവു മുതലായവയുണ്ടു്. ഇതുപോലെ ആന, കടുവാ, പുലി മുതലായവയെ 'നാൽക്കാലി' എന്ന ഒരു ജാതിയിൽ ചേർക്കാം. ഇങ്ങനെയുള്ള ജാതികല്പന ഭാഷയിൽ എല്ലായിടത്തും കാണുകയില്ല. പ്രാണികളിൽ മനുഷ്യനെ മാത്രം ഒഴിച്ചുള്ളവയെ ചേർത്തു പറവാൻ ഒരു ജാതി അല്ലെങ്കിൽ സാമാന്യശബ്ദം ഭാഷയിലില്ല. സംസ്കൃതത്തിൽ അതിലേക്കു് തിര്യക്കു് എന്നൊരു പദമുണ്ടു്. ഇതുപോലെ മുട്ട വിരിഞ്ഞുണ്ടാകുന്ന പ്രാണികൾക്കു് 'അണ്ഡജം' എന്നും, നേരേ പ്രസവിച്ചുണ്ടാകുന്നവയ്ക്കു് 'ജരായുജം' എന്നും ഉള്ള ജാതിവിഭാഗം സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നെടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനുമണ്ണംതന്നെ മരം, ചെടി, പുല്ലു്, വള്ളി മുതലായവയെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതിനു് 'ഉദ്ഭിജം' എന്ന സംസ്കൃതപദം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ സാമാന്യനിർദ്ദേശത്തിനുവേണ്ടി പരകീയപദം ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ല.

(ബി) രൂപനിഷ്പത്തിസൗകര്യം: മലയാളം ഒരു സ്വതന്ത്രഭാഷ അല്ലാത്തതിനാൽ നാമം, കൃതി, ഭേദകം എന്നു പ്രാധാന്യേന മൂന്നു വിധമുള്ള പദങ്ങൾക്കെല്ലാം കൃത്തദ്ധിതരൂപങ്ങളില്ല.

നാമം—	മടി	കൃതി—	അറി
തദ്ധിതൻ—	മടിയൻ	കൃതികൃത്തു്—	അറിവു്
ഭേദകം—	വെറും	കൃത്യരൂപം—	അറിയേണ്ടും
തന്മാത്രതദ്ധിതൻ—	വെണ്മ	കാരകരൂപം—	അറിവോൻ

ഇങ്ങനെ ഏതാനും ചില നാമകൃതിഭേദകങ്ങൾക്കു് അതാതു രൂപങ്ങളും ഉണ്ടെങ്കിലും എല്ലാ ശബ്ദങ്ങൾക്കും ഒന്നുപോലെ ഈവക രൂപങ്ങളും കാണുകയില്ല. എന്നാൽ മേൽ വിവരിക്കാൻപോകുന്ന പ്രയോഗഭംഗികളിലും മറ്റും ഒരേ ശബ്ദത്തെത്തന്നെ പല രൂപങ്ങളിലും ഉപയോഗിക്കേണ്ടതായിവരുന്നുണ്ടു്. അതിനാൽ രൂപനിഷ്പത്തിസൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി സംസ്കൃതപദങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കാം.

എങ്ങനെ എന്നാൽ:

വച്—വക്താ, വചനം, വാക്കു്, വാക്യം, വാക്തൃത്വം, വാഗ്മി, വാഗ്മിതാ.

ജ്ഞ—ജ്ഞാതാ, ജ്ഞാനം, ജ്ഞേയം, ജ്ഞാതൃത്വം.

സ്ഥൂലം—സ്ഥൂലതരം, സ്ഥൂലതമം, സ്ഥൂലത, സ്ഥൗല്യം.

രാജാ—രാജ്ഞി, രാജകീയം, രാജത്വം, രാജ്യം, രാജന്യൻ, രാജന്യകം, രാജകം.

മലം—മലിനം, മാലിന്യം.

സ്വ്വം—സ്വ്വത്രു, സാവ്വത്രികം, സ്വ്വദാ, സാവ്വദികം.

(സി) പ്രൗഢി അല്ലെങ്കിൽ മോടി: ആറു്, അരുവി, മല, കാടു്, കെട്ടിടം മുതലായ കാഴ്ചകൾക്കു് നേരെ ചെന്നു കാണുമ്പോൾ ഉള്ളതിലധികം ഒരു മോടി, പകിട്ടു് അല്ലെങ്കിൽ പ്രകാശവിശേഷം അതുകളെ പടത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ നമുക്കു തോന്നാറുണ്ടല്ലോ; അതുപോലെതന്നെ കവിവാക്യത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചുകാണുമ്പോഴും അതുകൾക്കു് ആഹാര്യശോഭ അല്ലെങ്കിൽ വാസ്തവത്തിലധികമായ ഒരു ശോഭ തോന്നേണ്ടതുണ്ടു്. ആഹാര്യം എന്ന പദത്തിനു കൃത്രിമം (കെട്ടിച്ചേർത്തുണ്ടാക്കുന്നതു്) എന്നർത്ഥമാണു്. ആഹാര്യശോഭയെ ചിത്രകാരൻ ചായങ്ങൾകൊണ്ടും, ഉഴിച്ചൽകൊണ്ടും ഉണ്ടാക്കുന്നതുപോലെ കവി പദങ്ങൾകൊണ്ടും, അതുകൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതിലുള്ള സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടും സാധിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇതിലേക്കു് നാം നിത്യം ഗൃഹങ്ങളിൽ പെരുമാറി തേയ്മാനംവന്ന പദങ്ങൾ മതിയാവുകയില്ല. പുതിയ പദങ്ങളെ ദേശാന്തരങ്ങളിൽനിന്നു തൽക്കാലോപയോഗത്തിലേക്കു് ഇരവൽ വാങ്ങേണ്ടിവരും. അതിനാൽ അടിയന്തിരങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനു് അയൽവീട്ടിൽനിന്നു പാത്രങ്ങൾ വാങ്ങുംപോലെ ഈവക അവസരങ്ങളിൽ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു പദങ്ങൾ എടുത്തുപയോഗിക്കാം.

ഉദാഹരണം:

സംസ്കൃതം	ഭാഷ
1. ഝില്ലിഝങ്കാരനാദിതമായ [കാന്താരമദ്ധ്യം	ചീവീടു ചിലയ്ക്കുന്ന ഒച്ചയുള്ള കൊടുങ്കാടിന്റെ നടുവു്
2. ബിംബാധരചുംബനം	തൊണ്ടിപ്പഴംപോലുള്ള ചുണ്ടിൽ ഉമ്മ [വെയ്ക്കുക

സംസ്കൃതം	ഭാഷ
3. കുമുദാമോദമേദുരമായ ശീതവാതം:	ആമ്പലിന്റെ മണമുള്ള കുളിരുകാറ്റ്
4. ബാലാതപോന്മീലിതമായ	ഇളംവെയിലത്തു വിടിരുന്ന താമര
[അരവിന്ദംപോലെ സുന്ദരം	[പോലെ അഴകുള്ള

ഇത്യാദി.

(ഡി) ഗൗരവം അല്ലെങ്കിൽ അന്തസ്സ്: പരകീയപദപ്രയോഗത്തിന്റെ ആവശ്യകതയുള്ള യുക്തി മൂന്നാം ഇനത്തിനു പൊന്നുതുതന്നെയാണ് ഈ നാലാം ഇനത്തിനും. പ്രൗഢിക്കും ഗൗരവത്തിനുമുള്ള താരതമ്യം പ്രമാണിച്ചുമാത്രം രണ്ടായിപ്പിരിച്ചതേയുള്ള. ജാത്യാലുള്ള മേന്മയെ ഗണിക്കുമാത്രം ചെയ്യുന്നിടത്തു ഗൗരവം; ഇല്ലാത്ത മേന്മ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നിടത്തു പ്രൗഢി എന്നു രണ്ടിനും ഭേദം. പുഴകൾ, ഊറ്റുകൾ, മലകൾ ഇത്യാദി ശബ്ദങ്ങൾ; ഗംഗാ, വക്ലെക്കടൽക്കരയുള്ള ഊറ്റ്, ഹിമവാൻ മുതലായവയെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചാൽ അതുകളുടെ ഗൗരവത്തിനു മതിയാവുകയില്ല. അതിനാൽ നദി, തീർത്ഥം, പർവ്വതം ഇത്യാദി സംസ്കൃതപദങ്ങൾതന്നെ പ്രയോഗിക്കണം. ഇതുപോലെ രാജചിഹ്നങ്ങളായ ഛത്രചാമരങ്ങൾക്കുമറും കുട, വിശറി ഇത്യാദി ഭാഷാപദവ്യവഹാരംചെയ്താൽ അർത്ഥംതന്നെ സ്ഫുടമാവുകയില്ല. നിത്യം രാവിലെ അമ്പലത്തിൽ കുളിച്ചുതൊഴുതിട്ട് എന്നെ വന്നു കാണാറുണ്ടായിരുന്ന ഒരു സാധുമനുഷ്യനോട് ഒരു ദിവസം അയാൾ താമസിക്കാനുള്ള കാരണം ഞാൻ ചോദിച്ചതിൽ ആ ഭക്തൻ, അന്ന് ക്ഷേത്രത്തിൽ എന്തോ വിശേഷമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ തുമ്പിൽനിന്നു വരുന്ന വെള്ളം കിട്ടാൻ അമാന്തിച്ചുപോയതിനാലാണ് തനിക്കു കാലതാമസം വന്നതെന്നുത്തരം പറകയുണ്ടായി. ഇയാൾക്കു ഭക്തിക്കു ലേശം കുറവുള്ള ആളല്ലെന്നു എനിക്കു നല്ല ബോധമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും 'തീർത്ഥം' എന്നു പറയാതെ 'തുമ്പിൽനിന്നു വരുന്ന വെള്ളം' എന്നു കണ്ട സംഗതി വിളിച്ചുപറഞ്ഞപ്പോൾ ക്ഷണനേരത്തേക്കു ഇയ്യാൾ ഭക്തവേഷധാരി മാത്രമായിരിക്കുമോ എന്നു ഞാൻ സംശയിച്ചുപോയി.

മലയാളത്തിൽ ഉപചാരവാക്കുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ പല താരതമ്യങ്ങളും ഉണ്ട്. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ സ്ഥാനമാനങ്ങളുടെ നില ഇന്നതെന്നു ഖണ്ഡിച്ചു പറവാൻ സാധിക്കാതെവരും. ഈവക ദുഷ്ടങ്ങളും പരകീയപദപ്രയോഗംകൊണ്ടു പരിഹരിക്കാം. വീട്, ഇല്ലം, മന, മഠം, കോയിക്കൽ, കോവിലകം, കൊട്ടാരം ഇതിലേതാണ് ഒരു പ്രകൃതത്തിൽ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതെന്നു നിശ്ചയമില്ലാതെവന്നാൽ അവിടെ ഒന്നുംവേണ്ട, 'ഗൃഹം' എന്ന സംസ്കൃതപദം പ്രയോഗിച്ചാൽ ഒരാക്ഷേപത്തിനും വകയില്ല. ഇതുപോലെ 'ഉത്തരവ്' എന്നോ 'സമാധാനം' എന്നോ പരിച്ഛേദിക്കാതെ കഴിക്കുന്നതിനു 'ലെട്ടർ' എന്നോ 'പത്രിക' എന്നോ പറയാം. ദക്ഷിണ, കൂലി, ശമ്പളം എന്നൊന്നും വിവരപ്പെടുത്താതെ 'പ്രതിഫലം' എന്നു ഉപയോഗിക്കാം.

(ഇ) നൂതനശബ്ദസൃഷ്ടി: പ്രകൃതിയുടെ രഹസ്യങ്ങളെ ആരാഞ്ഞറിഞ്ഞു തദീയശക്തികളെ ജനോപകാരത്തിനായി ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന ഇക്കാലത്തിൽ പുതിയ പുതിയ വസ്തുക്കൾ നിത്യമെന്നപോലെ ഉണ്ടാ

യിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പുതിയ വസ്തുക്കളെ കുറിക്കുന്നതിനു പുതിയ ശബ്ദങ്ങളും വേണ്ടിവരുന്നു. അതിനാൽ നൂതനശബ്ദങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യം ആധുനികഭാഷകന്മാർക്കെല്ലാം നേരിട്ടിട്ടുണ്ട്. പുതിയ സാധനങ്ങളെ നിർമ്മിക്കുന്നതു പാശ്ചാത്യവർഗ്ഗക്കാരാണു്. അവർ പ്രായേണ തങ്ങളുടെ മൂലഭാഷകളായ 'ലത്തീൻ', 'ഗ്രീക്കു്' എന്ന രണ്ടു ഭാഷകളിലെ ധാതുക്കളെക്കൊണ്ടു് ആവശ്യപ്പെട്ട ശബ്ദങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. യൂറോപ്പിൽ ഗ്രീക്കു്, ലത്തീൻ ഭാഷകന്മാർക്കുള്ള സ്ഥാനം ഇന്ത്യയിൽ സംസ്കൃതമാണു് വഹിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ പുതിയ സാധനങ്ങന്മാർക്കു് ഉചിതമായി നാമകരണംചെയ്യുന്നതു് സംസ്കൃതംകൊണ്ടേ സാധിക്കയുള്ളൂ. എങ്ങനെ എന്നാൽ:

വൈദ്യുതി=Electricity.
സ്വനഗ്രാഹിണി=Gramaphone.
ഘർമ്മമാത്രം=Thermometre.
ദൂരദർശിനി=Telescope.

ഈ വിഷയത്തിൽ ഉദാഹരണങ്ങളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെ തർജ്ജമചെയ്വാൻ പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവർക്കൊക്കെയും അനുഭവസിദ്ധമാകുന്ന, സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങളെ രേഖരിക്കുന്നതിനുള്ള മഹത്തായ ക്ലേശം. ഭാഷാഭിമാനികളായ പലേ ബി. എ. ക്കാർക്കുംവേണ്ടി സാങ്കേതികശബ്ദസൃഷ്ടിഭാരം ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. നൂതനസാങ്കേതികശബ്ദനാണിങ്ങളേ ആവശ്യംപോലെ അടിച്ചെടുക്കുന്നതിലേക്കു ഞാൻ ഒരു കമ്മട്ടം ചെറിയ തോതിൽ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ ചുമതലയേറിയ ഭാരം വഹിക്കുന്നതിനു് എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു് അതാതു തർജ്ജമക്കാരെ സഹായിക്കാമെന്നുള്ള പരോപകാരശ്രദ്ധയും നൂതനശബ്ദസൃഷ്ടി ഒരുവൻതന്നെ ചെയ്യുന്നതായാൽ ആവക ശബ്ദങ്ങന്മാർക്കു് ഐകരൂപ്യം ഉണ്ടായിരിക്കാൻ സൗകര്യാതിശയമുണ്ടാകുമെന്നുള്ള വിചാരവുമാകുന്നു.

ഈ പ്രസ്താവത്തിൽ സാങ്കേതികശബ്ദസ്വീകാരത്തെപ്പറ്റി പ്രബലമായ ഒരു പക്ഷഭേദമുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു സ്വല്പമെങ്കിലും പ്രസംഗിക്കാതിരിക്കുന്നതിനു മനസ്സു സമ്മതിക്കുന്നില്ല. സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനു് ഏതായാലും സ്വന്തഭാഷയിലെ പ്രകൃതിപ്രത്യയങ്ങളെക്കൊണ്ടു സാധിക്കയില്ല; ആ സ്ഥിതിക്കു് എന്തിനു സംസ്കൃതത്തിന്റെ മാധ്യസ്ഥ്യത്തിനു പോകുന്നു? ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നതന്നെ നേരേ എടുക്കരുതോ? അങ്ങനെ ചെയ്താൽ ആവകപ്പദങ്ങന്മാർക്കു് ഇൻഡ്യയിലെന്നല്ല, ലോകമൊട്ടുക്കു പ്രചാരമുള്ളതിനാൽ സാവ്വത്രികത്വം ലഭിക്കും എന്നൊരു ഗുണംകൂടിയുണ്ടല്ലോ; എന്നു മാത്രമല്ല മലയാളികളിലും ഇംഗ്ലീഷ്പരിജ്ഞാനമുള്ളവർക്കു് അതുകൊണ്ടു പരിചയപ്പെട്ടവയാകയാൽ അതുകളുടെ അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കേണ്ടുന്ന ശ്രമംകൂടാതെ കഴിയുകയുംചെയ്യും. ഇതാണു് പ്രകൃതപക്ഷക്കാരുടെ യുക്തി. ഇവരുടെ വാദം ന്യായാനുസൃതമാകയാൽ അതിനെ സ്വീകരിക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഉച്ചാരണവൈലക്ഷണ്യം പ്രതിബന്ധകമായിരിക്കുന്നു. F Z എന്ന വ്യഞ്ജനങ്ങളും 'HAT' ഇത്യാദിയിലെ A, HOT ഇത്യാദിയിലെ O, എന്ന സ്വരങ്ങളും മറ്റു ഭാരതീയഭാഷകളിലില്ല. അവരുടെ ഉച്ചാരണത്തിനു വല്ല ചിഹ്നങ്ങളും അക്ഷരസമാമ്നായത്തിൽ ഏർപ്പെടുത്താമെന്നുവെച്ചാലും ആഖ്യാതം, വിക്ഷേപി മുതലാ

യ രൂപങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിൽ വലുതായ അസംഗത്യം നേരിടുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, രസതന്ത്രം Chemistry മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ Sulphurous, Sulphite, Sulphuric, Sulphate ഇത്യാദി തദ്ധിതരൂപങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷ്പ്രകാരംതന്നെ ചമയ്ക്കേണ്ടിവരുന്നു. പ്രകൃതികളെ മാത്രമല്ലാതെ പ്രത്യയങ്ങളെ ഭാഷാന്തരത്തിൽനിന്നെടുക്കുക ഒരു ഭാഷയിലും പതിവില്ല. ഇതിനുംപുറമെ പാശ്ചാത്യർക്കു ഗ്രീക്കുലത്തീൻഭാഷകളിലുള്ളതുപോലെ പൗരസ്ത്യർക്കു സംസ്കൃതത്തിലുള്ള സ്വതാഭിമാനം ഇതേവരെ ക്ഷയിച്ചിട്ടുമില്ല. അതിനാൽ ഇംഗ്ലീഷ്പരിജ്ഞാനം കൂടിയിടകളിൽകൂടി കടന്നു സാധാരണമാകുന്നതുവരെ നാട്ടുഭാഷകളിൽ ഇംഗ്ലീഷ്സാങ്കേതികപദങ്ങളെ യഥാസ്ഥിതരീതിയിൽ എടുത്തുചേർക്കുന്നതു കുറെ അസാദ്ധ്യമായിട്ടാണു കാണുന്നതു്.

ഇംഗ്ലീഷ്വാക്കുകളെ മാറ്റംകൂടാതെ ഭാഷയിൽ ചേർത്താൽ ഉദ്ദിഷ്ടസിദ്ധി എത്രത്തോളം ഉണ്ടാകും എന്നുള്ളതിലേക്കു നമുക്കു് 'ലാ' ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. ആക്ടു്, ഈരങ്കി, സമൻ മുതലായവ ഒരുവിധം തത്ഭവങ്ങളായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും നാട്ടുകാര്യസ്ഥന്മാരുടെ 'റില്ലി' ആക്ടുംമറ്റും ബി. എൽ. പാസ്സായ മലയാളികൾകൂടി അറിയാൻ സാധിക്കുകയില്ല. വളരെക്കാലം മുൻസിഫ് ജോലി വഹിച്ചു് നാട്ടുകാർക്കു് ഇംഗ്ലീഷ്വാക്കുകളെ ഉച്ചരിക്കുന്നതിലുള്ള ക്ലേശത്തിന്റെ സ്വഭാവം നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള ചന്തുമേനവൻ തന്റെ 'ശാരദ' എന്ന ആഖ്യായികയിൽ നാട്ടുകാര്യസ്ഥന്മാരുടെ ഉച്ചാരണവൈലക്ഷണ്യങ്ങളെ പരിഹാസപൂർവ്വം മൂടുപടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ശട്ടത്തിൽ ഇത്രയെങ്കിലും സാധിച്ചതുപോലെ മറ്റു വിഷയങ്ങളിൽ സാധിക്കുന്നതു് അസംഭാവ്യവുമാണു്. നാട്ടിലെ നിയമങ്ങളും അറിയാഞ്ഞാൽ കാര്യഹാനി വരുമെന്ന മാത്രമല്ല, ശിക്ഷകൂടി അനുഭവിപ്പാൻ ഇടയായേക്കും; അതിനാൽ എത്ര ക്ലേശം സഹിച്ചും ജനങ്ങളും അത്യാവശ്യപ്പെട്ടിടത്തോളം ലീഗൽ ഫ്രേസിയോളജി പഠിക്കും. മറ്റു ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ നില വേറെ ആണു്; അതുകൂടി പഠിക്കുന്നതു കേവലം ജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി മാത്രമാകുന്നു. നിബ്ബന്ധമില്ലായ്കയാൽ ഉച്ചാരണക്ലേശം സഹിക്കാൻ മിക്കവരും മടിക്കും. അതിനാൽ ഏതുവിധമെങ്കിലും സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾക്കു് ഉച്ചാരണസൗകര്യം സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്താലേ അവയ്ക്കു പ്രചാരം ലഭിക്കയുള്ളു. അതിലേക്കു തജ്ജമ എന്നതുപോലെ തത്ഭവപ്രക്രിയ അനുസരിച്ചു സ്വഭാഷീകരണവും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിനും നാട്ടുഭാഷകൾക്കും ഉച്ചാരണവിഷയത്തിൽ മഹത്തായ അന്തരം ഉള്ളതിനാൽ സംസ്കൃതപദങ്ങളെപ്പോലെ ഇംഗ്ലീഷ്വാക്കുകളെ തത്സമങ്ങളായി ഉപയോഗിക്കുന്നതു ദുഷ്കടമെന്നേയുള്ളു. പരകീയപദങ്ങളെ ഏതേതു സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കാമെന്ന വിചാരണയിൽ വന്ന ഈ പ്രകൃതാനുപ്രകൃതവിചാരം ഇവിടെ നിൽക്കട്ടെ. പ്രകൃതമായ പദങ്ങളുടെ ഗുണദോഷവിചാരത്തിൽത്തന്നെ പ്രവേശിക്കാം.

ഗ്രാമ്യം:

നാം വീട്ടിലിരിക്കുമ്പോഴും വെളിയിലിറങ്ങി നാലുപേർ കൂടുന്ന ദിക്കിൽ പോകുമ്പോഴും വേഷത്തിൽ ഭേദം ചെയ്യാറുണ്ടല്ലോ. സാധാരണയായി മലയാളികൾ ഗൃഹത്തിനകത്തു സഞ്ചരിക്കുന്നതു് ഒറ്റമുണ്ടു ചുറ്റിക്കൊണ്ടോ

യിരിക്കും. കൂടിവന്നാൽ ഒരു തോത്തുമുണ്ടുകൂടി കാണാം. വെളിയിലിറങ്ങുമ്പോഴാകട്ടെ കുപ്പായവും തൊപ്പിയും ധരിച്ചില്ലെങ്കിലും ഒരു മേൽമുണ്ടെങ്കിലും കൂടിയേ കഴിയൂ. അതുപോലെ മുഷിഞ്ഞും കീറിയും മറുമുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ വീട്ടിലല്ലാതെ ഉപയോഗിക്കാറില്ല. ഇങ്ങനെ വേഷത്തിൽ ചെയ്യാറുള്ള ഭേദം ഭാഷയിലും വേണ്ടതാണു്. വീടുകളിലും വെടിപറയുമ്പോഴും ഉപയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകൾക്കും വാചകങ്ങൾക്കും സഭയിൽ ഉപയോഗിക്കാൻ അന്തസ്സു പോരാ. ഈവിധം സഭാപ്രയോഗാനർഹങ്ങളായി ഗണിച്ചിട്ടുള്ള പദങ്ങൾക്കും വാക്യങ്ങൾക്കുമാണു് 'ഗ്രാമ്യം' എന്നു പേർ. ഗ്രാമ്യത്തിനു വിപരീതം 'സഭ്യം'.

മേൽ വിവരിച്ചപ്രകാരം എല്ലാ ഭാഷകളും വിശേഷിച്ചും ജീവൽഭാഷകൾ വിനിയോഗവിഷയത്തിൽ രണ്ടായി പിരിയുന്നു. (1) ഗ്രന്ഥാർഹഭാഷ. (2) സങ്കഥാർഹഭാഷ. ഗ്രാമ്യപ്രയോഗം ഗ്രന്ഥത്തിൽ പാടില്ല. സങ്കഥയിൽ ആവാം. നാടകാഖ്യായികകളിൽ പാത്രങ്ങളുടെ തന്മയത്വത്തിനുവേണ്ടി ഗ്രാമ്യപ്രയോഗം ചെയ്യുന്നതു പ്രത്യുത ഗുണവുമാകും. ഇനി ഉദാഹരിക്കാം.

ഉദാഹരണം:

സങ്കഥ	ഗ്രന്ഥം
എവിടുന്നാ ഇപ്പം?	എവിടെനിന്നാണിപ്പോൾ വരുന്നതു്?
വീട്ടീന്നുതന്നെ	വീട്ടിൽനിന്നുതന്നെ
വിശേഷിച്ചോ?	വിശേഷിച്ചു കാര്യമെന്താണു്?
പഴേ ശനിയൻതന്നെ	പഴയ ഉപദ്രവംതന്നെ
കക്ഷിപ്പിണക്കവും കോർട്ടും അല്ലേ?	കക്ഷിപ്പിണക്കത്താലുള്ള കോർട്ടു വ്യവഹാരംതന്നെ അല്ലെ?
അല്ലാണ്ടു പിന്നെ?	അല്ലാതെ പിന്നെന്താണു്?
കോർട്ടിൽ വല്ല മയവുമുണ്ടോ?	കോർട്ടിൽ ജയമാഗ്രം വല്ലതുമുണ്ടോ?
എല്ലാം കുന്തമായി	അതൊക്കെപ്പോയി.

ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വാക്കുകളും വാചകങ്ങളുംകൊണ്ടു മാത്രം വേണം ആശയം വെളിപ്പെടുത്താൻ. സങ്കഥകളിൽ ആംഗ്യങ്ങളുടെയും സ്വരത്തിന്റെയുംകൂടി സഹായമുണ്ടു്. ഇതിനു പുറമെ—'ശനിയൻ', 'വല്ല', 'മയവുമുണ്ടോ', 'കുന്തമായി' ഇത്യാദി പദങ്ങളും വാചകങ്ങളും ഗ്രന്ഥോപയോഗത്തിനു കൊള്ളുന്നതു്.

എല്ലാ ഭാഷകളിലും വാച്യമായ അക്ഷരാർത്ഥത്തിനു് ഉപരിയായി ലക്ഷ്യമോ വ്യംഗ്യമോ ആയ അർത്ഥവാഹികളായ ചില വാചകങ്ങളുണ്ടു്. ഇതുകൾ വാച്യാർത്ഥത്തെ ഗണിക്കാത്തതുപോലെ ചിലപ്പോൾ വ്യാകരണവിധികളെപ്പോലും ലംഘിച്ചുകാണും. ഇങ്ങനെയുള്ള വാചകങ്ങളെ അതാതു ഭാഷകളുടെ ശൈലി എന്നു പറയുന്നു. ആ കൂട്ടത്തിൽ മലയാളത്തിനും ചില വിലക്ഷണപ്രയോഗങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ ശൈലികൾ ഉണ്ടു്.

ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിക്കാം:

1. പെണ്ടകൊട്ടിക്കുക=വഞ്ചിക്കുക.
2. ദീപാളികളിക്കുക=പാപ്പരാകുക.

3. ശതകംചൊല്ലിക്ക = കഷ്ടപ്പെടുത്തുക.
4. ശ്ലോകത്തിൽ കഴിക്ക= പ്രാധാന്യംകൊടുക്കാതെ ചുരുക്കുക.
5. സഭ്യത്തിൽ കട്ടുറുമ്പ്=ചില്ലറ ശല്യം ചെയ്യുന്നവൻ.
6. കയ്യാലപ്പുറത്തെത്തേങ്ങ=ഏതു കക്ഷിയിൽ തിരിയുമെന്നു നിശ്ചയിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത മദ്ധ്യസ്ഥൻ:
7. കായങ്കുളം വാഴും= രണ്ടു കക്ഷിയിലും ചേരുന്നവൻ.
8. ആലത്തൂർ കാക്ക= ആശിച്ചു കാലം കളയുന്നവൻ.

വ്യാകരണവിധി ലംഘിക്കുന്നതിനുദാഹരണം:

1. എനിക്കു് ഒരു ശിഷ്യനെ കിട്ടീട്ടുണ്ടു് } കർത്തൃവിഭക്തിക്കു
2. അവനു് ഒരു കുരങ്ങിനെ വേണം } കർമ്മവിഭക്തി

3. "എന്നും ചൊല്ലിക് ഖഗപതി പറന്നും—
ബരേ പോയ് മറഞ്ഞാൻ"

4. "കണ്ടുംകൊണ്ടച്ചെറുപുഴകടന്തൻ തീരമാശ്ലേഷ പോക."

5. "കണ്ണനുണ്ണി കളികഴിഞ്ഞണ്ണനോടുംകൂടി."—'ഉം' വാക്യാലങ്കാരം.

6. അവിടെനിന്നും അയച്ച എഴുത്തു്.

7. "ശ്രുശ്രൂഷചെയ്വാനുമ കാത്തുനിൽക്കു } 'ഉം' ഭിന്നക്രമം പ്രവേ
ന്നെന്നാശ്ര കൂപ്പീട്ടറിയിച്ചു നന്ദി, } ശം നൽകുകയും ചെയ്യു
ഭ്രൂക്ഷേപമാകുന്നൊരനുജ്ഞ വാങ്ങി } എന്നുവേണം.
പ്രവേശവും നല്കിയവംശ വേഗാൽ" }

മേൽ കാണിച്ച ശൈലികളെല്ലാം പുരാതനങ്ങളും സുപ്രസിദ്ധങ്ങളുമാകയാൽ അവയ്ക്കു ഗ്രാമ്യത്വദോഷമില്ലെന്നതന്നെ പറയാം. എന്നാൽ ഈവക സംഗതികളിൽ തീരുമാനം ചെയ്യുന്നതു് അത്ര എളുപ്പമല്ല. പ്രാമാണികന്മാക്കുതന്നെ ഇവിടെ വിപ്രതിപത്തികളും പക്ഷഭേദങ്ങളും ഉണ്ടാകാനിടയുണ്ടു്. ഈമാതിരി ചോദ്യങ്ങളിൽ രുചിഭേദം അനുസരിച്ചും അഭിപ്രായഭേദം വരാം. അതിനാൽ സർവ്വസമ്മതങ്ങളായ ശൈലികളെ മാത്രമേ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഉപയോഗിക്കാവു. അലങ്കാരശാസ്ത്രപ്രസിദ്ധങ്ങളായ ലക്ഷണം, വ്യഞ്ജനം എന്ന വൃത്തികളെക്കൊണ്ടു് ഏതുകളുടെ അർത്ഥഭേദത്തിനു് ഉപപത്തി കല്പിക്കാമോ അങ്ങനെയുള്ള ശൈലികളെല്ലാം ഗ്രാമ്യദോഷമില്ലാത്തവയാണെന്നതന്നെ വിചാരിക്കാം. ലക്ഷ്യമോ വ്യംഗ്യമോ ആയ അർത്ഥം അസഭ്യമാണെങ്കിലേ അവയ്ക്കു ദോഷമുള്ളു.

ഇനി ഇന്ന പദത്തിനു് ഇന്നയർത്ഥം എന്നു പൊതുവെ ഒരു സങ്കേതമുള്ളതുപോലെ ഇന്ന പദങ്ങളും ചേർന്ന വാചകത്തിനു് ഇന്നയർത്ഥം എന്നൊരു സങ്കേതം ചില സമുദായക്കാർമാത്രം ചേർന്നു കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടായതായി ചില ശൈലികളുണ്ടു്. അവയിൽ മിക്കതും സഭ്യങ്ങളല്ലെന്നാണു് ഈ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ അഭിപ്രായം. 'തട്ടിമുളിക്കുക', 'വെച്ചടിക്കുക', 'കമ്പിനീട്ടുക' മുതലായ ശൈലികളും സർവ്വസമ്മതം ലഭിക്കുന്നതുവരെ ഗ്രാമ്യശൈലികളുടെ കൂട്ടത്തിൽത്തന്നെ ഗണിക്കപ്പെടും.

"കഷ്ടംവെച്ചങ്ങുനിന്നു പിതൃപതിതനയൻ വായുജൻ കൈകടഞ്ഞു
.....
പെട്ടന്നിങ്ങോട്ടു ഞാനും തവ കഴലിണ കണ്ടീടുവാൻ വെച്ചടിച്ചു'
എന്നു കുഞ്ഞുകുട്ടൻതമ്പുരാൻ അവർകളും,
'എന്തോ കഥിക്കുന്നതു നീയിടഞ്ഞാലെന്താണു തേങ്ങാക്കുലയാണെനിക്കു'
നിലയ്ക്കാത്ത മോഹം നിനച്ചങ്ങിടഞ്ഞാലുലക്കേടെ മൂടാണെനിക്കെന്തുചേതം'
എന്നു വെണ്മണിമഹനും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു കവിനിബദ്ധനീചപാത്രമായ
വക്താവിന്റെ തന്മയത്വം വരുത്താൻവേണ്ടിയാണെന്നു സമാധാനപ്പെടണം.

ശൈലികൾ

എ. സ്വന്തങ്ങളായിട്ടുള്ളവ

അദ്ധരാത്രികുട കുടപിടിക്കുക=അനാവശ്യമായി ആഡംബരം ചെയ്യുക
അഴകിയരാവണൻ=വേഷംകെട്ടി സൗന്ദര്യമുണ്ടാക്കുന്നവൻ
ആനച്ചന്തം=ആകെക്കൂടിയുള്ള ഒരഴകു്
ഇരയിട്ടു മീൻപിടിക്കുക=അധികലാഭമുദ്ദേശിച്ചു് സ്വല്പമായ
ചെലവു ചെയ്യുക
ഇരുട്ടുകൊണ്ടു് ഓട്ടയടയ്ക്കുക=തല്ക്കാലത്തേക്കു പ്രതിവിധി ചെയ്യുക
ഇരുതലമൂരി=വിരുദ്ധകക്ഷികം രണ്ടിലും ചേരുന്നവൻ
ഇലയിട്ടു ചവിട്ടുക=അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു തെറ്റുചെയ്യുക
ഉണ്ട ചോറിൽ കല്ലിടുക=കൃതഘ്നത കാണിക്ക
ഏട്ടുകെട്ടി=പഠിത്തം മതിയാക്കുക, നിറുത്തുക
കടുവാക്കുട്ടിൽ തലയിടുക=സാഹസം പ്രവർത്തിക്കുക
കഥകഴിഞ്ഞു=അവസാനിക്ക, മരിക്ക
കതിരിന്മേൽ വളംവയ്ക്കുക=കാലംതെറ്റി പ്രവർത്തിക്കുക
കണ്ണിലുണ്ണി=പ്രിയപ്പെട്ട ആൾ
കച്ചകെട്ടിയിറങ്ങുക=തുനിയുക
കണ്ണിൽ മണ്ണിടുക=വഞ്ചിക്ക
കയ്യാലപ്പുറത്തെത്തേങ്ങ=ഇരുകക്ഷികളിൽ ഏതിൽ ചേരണമെന്നു
കലാശിക്ക=അവസാനിക്ക [സന്ദേഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആൾ
കാലുപിടിക്ക=അഭിമാനംവിട്ടു സേവിക്ക
കായംകുളംവാൾ=ഇരുകക്ഷികളിലും തരംപോലെ ചേരുന്ന ആൾ
കാപ്പുകെട്ടുക=ഒരുങ്ങിയിരിക്ക
കൂടത്തിലെ വിളക്കു്=ഘടദീപം, ഒതുങ്ങിയിരിക്കുന്ന ആൾ, പ്രസരി
ഗണപതിക്കു കുറിക്കുക=ആരംഭിക്കുക [പ്പില്ലാത്ത ആൾ
ചായംതേയ്ക്കുക=തൽക്കാലശോഭയുണ്ടാക്കുക
ചെവിയിലോത്തു കഴിക്കുക=നുണപറക
തലതാഴ്ത്തുക=ഗർവ്വുശമിക്ക
തലയിലെഴുത്തു്=ഈശ്വരവിധി, ഭാഗ്യം
തലയിൽക്കെട്ടിവെയ്ക്കുക=പിടിച്ചേല്പിക്കുക

തിരപ്പുറപ്പാട്ട്=ആഡംബരം
തെക്കോട്ടുപോക=മരിക്ക
ദീപാളികുളിക്കുക= ദുർവ്യയംചെയ്യുക ദരിദ്രനാകുക
ധനാശിപാട്ടുക=അവസാനിക്ക
നളപാകം=അന്യൂനാനതിരിക്തം
നാരദൻ=ഏഷണിക്കാരൻ
നക്ഷത്രമെണ്ണിക്കുക=ക്ലേശിപ്പിക്കുക
പച്ചച്ചിരി ചിരിക്കുക=വിസ്മിയാവുക
പൊടിപ്പും തൊങ്ങലും വെയ്ക്കുക=കൃത്രിമശോഭയുണ്ടാക്കുക, അതിശ
പൊടിയിട്ട വിളക്കുക=ഇല്ലാത്ത ഭംഗിയുണ്ടാക്കുക [യോക്തി ചെയ്യുക
ഭഗീരഥപ്രയത്നം=മഹാക്ലേശം
മക്കടമുഷ്ടിപിടിക്കുക=ശാഠ്യംപിടിക്കുക
മറയെടുക്കുക=തുറന്നു സ്പഷ്ടമായ് പ്രവർത്തിക്കുക
രസച്ചരടു പൊട്ടുക=മദ്ധ്യേ നീരസം തോന്നുക
വെട്ടൊന്നു മുറി രണ്ട്=വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലായ്മ
വെടിപൊട്ടിക്ക=വാസ്തവമറിയാതെ പറക
വെള്ളത്തിലെഴുതിയതു്=വ്യർത്ഥം
വേരു തോണ്ടുക=നിർമ്മൂലനം ചെയ്യുക
വേലിതന്നെ വിളവു തിന്നുക=സ്വപക്ഷഹാനിവരുത്തുക
ശ്ലോകത്തിൽ കഴിക്ക=അതിയായി സംഗ്രഹിക്ക
സുഗ്രീവാജ്ഞ=നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായ വരുതി

ബി. ഗ്രാമ്യങ്ങളായുള്ളവ

അറുത്തകൈക്കു് ഉപ്പിടാതിരിക്ക=നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായിരിക്ക
ആക്കാനംവേണ്ടി ഓക്കാനിക്ക=മനസ്സില്ലാതെ പ്രവർത്തിക്ക
*ഉപ്പുകൂട്ടിത്തിന്നുക=കൃതജ്ഞത കാണിക്കുക
*ഊഴിയം നടത്തുക=വല്ലവിധവും കാട്ടിക്കൂട്ടുക
ഒൻപതാമുത്സവം=കമ്പം, ബുദ്ധിക്കു സ്ഥിരമില്ലാത്തവൻ
കരണം മറിയുക=ബുദ്ധിമുട്ടുക
കടപ്പുറത്തിന്റെ താക്കോലു്=ഭ്രാന്തൻ
കമ്പിനീട്ടുക=ഓടിക്കളയുക
കടിപിടികൂട്ടുക=ശണ്ഠപിടിപ്പിക്ക
കുമ്പം പൊട്ടിക്കുക=വല്ലതും വിളിച്ചുപറക
*കിണ്ടം പിണയുക=അബദ്ധംപറ്റുക
കുളംകോരിക്കുക=നശിപ്പിക്കുക
*കുഴിയിൽ ചാടിക്കുക=ചതിക്കുക
കുഴിതോണ്ടുക=ഗൂഢമായി ദ്രോഹിക്ക
കുരുപ്പുക=അർത്ഥമില്ലാതെ സംസാരിക്ക
*കൊണ്ടുപിടിക്കുക=ഘോഷിക്കുക

ഗോപി തൊട്ടവിക്ക = ചതിച്ചു് അപഹരിക്ക
ചരട മുറുക്കുക=ശണ്ഠ ബലപ്പെട്ടത്തുക
ചങ്കിലി പാടിക്കുക=വശംവദനാക്കുക
ചിരട്ട എട്ടുക്കുക=ദരിദ്രനാകുക
ചീട്ടുകീറുക=അവസാനിക്ക; മരിക്ക
*ചെണ്ട കൊട്ടിക്കുക = ചതിക്കുക
*തലയിലെടുത്തുവെയ്ക്കുക=ലാളിക്കുക
*തട്ടിമൂളിക്കുക=ക്ലേസാതെ പ്രവത്തിക്കുക
*താളം ചവിട്ടുക=ക്ലേശിക്ക
*തിണ്ടാടുക=കഷ്ടപ്പെടുക
തിരുമുമ്പിൽ തവണ=സേവപിടിക്ക
നമസ്സേന്നു്=ആദ്യമായി, നടാടെ
നട്ടം തിരിക്കുക=കഷ്ടപ്പെടുത്തുക
നിന്റെ എട്ടല്ല എന്റെ പത്തു്=നിന്റെ വരുതി കേംക്കേണ്ടവനല്ല ഞാൻ
പമ്പരം ചുറ്റിക്കുക=അതിയായി ക്ലേശിപ്പിക്ക
പമ്പകടക്കുക=ഓടിക്കളക
പറഞ്ഞു വിടുക = ചതിക്ക
പച്ചവെള്ളം ചവച്ചു കുടിക്കുക=അധികം സാധുവായിപ്പോകുക
*പുറകിൽ കഴിതോണ്ടുക=ഗ്രഥമായി വഞ്ചിക്കുക
പുളിശ്ശേരി വെയ്ക്കുക=നശിക്കുക
*പൂച്ച പാൽകുടിക്കുംവണ്ണം= ആരും അറിഞ്ഞില്ലെന്ന നടിക്ക
*പൊടിപൂരം=വലിയ ആഘോഷം
*മലമറിക്കുക=മടവേലചെയ്ക
മുഖത്തു കരിതേയ്ക്കുക=ലജ്ജിപ്പിക്കുക
മൊന്തൻപഴം=വ്യഥാസ്ഥൂലം, കാര്യത്തിനു കൊള്ളാത്തയാൾ
വടക്കുപുറത്തു കിടക്കുക=ആശ്രയിച്ചു കാലം കഴിക്കുക
വാലുപിടിക്കുക=പിന്നാലെ പോക
*വായിൽ മണ്ണടിക്കുക=ഗതിയില്ലാതാക്കുക
വിരിശംപഴം=കാര്യത്തിനു കൊള്ളാത്തയാൾ
വെച്ച വെള്ളം വാങ്ങുക=പ്രയത്നം നിറുത്തിവെയ്ക്കുക
ശതകം പൊല്ലിക്കുക=കഷ്ടപ്പെടുത്തുക
ശിങ്കി കളിപ്പിക്കുക=വശംവദനാക്കുക
*ശ്വാസം മുട്ടിക്കുക=ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുക
ഹരഹര പൊല്ലിക്കുക=ഖേദിപ്പിക്കുക
*ഹരിശ്ചന്ദ്രനാകുക=സത്യനിഷ്ഠ നടിക്കുക.

ഈ പ്രസംഗത്തിൽ വിദ്യാത്ഥികംക്കൊരുപദേശം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടു്. നമ്മുടെ ഇടയിൽ പ്രമാണംതേടുന്ന സ്വഭാവം കുറെ കവിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. ഏതു കുറ്റത്തിനും ഒരു പ്രമാണം കാണിച്ചാൽ സമാധാനമായി. ആ പ്രമാണവചനം ഒരു സംസ്കൃതശ്ലോകത്രുപമായാലോ പിന്നെ സംശയിക്കാ

* ഈ അടയാളം ഇട്ടവ സഭ്യങ്ങളായി തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്.

നില്ല. ഒരു കുട്ടിയോട് കള്ളം പറഞ്ഞതു ശരിയായില്ല എന്നുപദേശിച്ചാൽ അവൻ,

"സ്ത്രീഷു നർമ്മവിവാഹേ ച വൃത്ത്യർത്ഥേ പ്രാണസങ്കടേ,
ഗോബ്രാഹ്മണഹിതേ ചാപി നാനൃതം സ്യാജ്ജുഗുപ്സിതം"

എന്നു പ്രമാണം ചൊല്ലി ഉപദേശിക്കുന്നവനെ മടക്കാൻ നോക്കും. പ്രമാണവചനം ഏതു സന്ദർഭത്തിൽ എന്തുദ്ദേശത്തിൻപേരിൽ ഏർപ്പെട്ടതാണെന്നുള്ള വിചാരം ലേശമില്ല. അതുപോലെതന്നെ ശ്ലോകമെഴുതുന്നവനോട് ശ്ലോകത്തിലെ ഒരു പ്രയോഗം ശരിയായോ എന്നു ചോദിച്ചാൽ അവൻ ഇന്ന കവി ഈവിധം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് ഒരു പ്രസിദ്ധകവിയുടെ പ്രയോഗം എടുത്തു് ഉദ്ധരിക്കും. സന്ദർഭം രണ്ടും യോജിക്കുന്നോ എന്നു നോക്കുക പതിവില്ല. പ്രയോഗങ്ങളുടെ സാധുത്വവും അസാധുത്വവും നിർണ്ണയിക്കുന്നതു് മഹാകവിപ്രയോഗംകൊണ്ടെന്നുള്ളതിലേക്കു് ആക്ഷേപം തക്കമില്ല; വിശേഷപ്രയോഗങ്ങളെ നല്ല കൃതികളും വായിക്കുമ്പോൾ ധരിച്ചുവെയ്ക്കുകയും വേണ്ടതുതന്നെ. എന്നാൽ അതുകളുടെ ശരിയായ അർത്ഥവും, അതുകളെ പ്രയോഗിക്കാനുള്ള അവസരവുംകൂടി ശ്രദ്ധിച്ചു ഗ്രഹിക്കണം. എന്നുമാത്രമല്ല, ചില സംഗതികളും പ്രാമാണികന്മാർ ചെയ്താൽ ശരി, മോശക്കാർ ചെയ്താൽ തെറ്റു് എന്നുംവരും. 'എന്തും ചെയ്യാം മഹതാം' എന്നൊരു പ്രമാണമുണ്ടല്ലൊ. അതിനാൽ കാളിദാസനോ വെണ്മണിയോ ഒരു വിലക്ഷണപ്രയോഗം ചെയ്തിരുന്നാൽ അതിനെ പ്രമാണമാക്കി ഒരു വിദ്യാർത്ഥിക്കു് അതിൻപ്രകാരം പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു് അധികാരമില്ലെന്നും ഓർക്കണം. ശ്രീകൃഷ്ണൻ രാസക്രീഡചെയ്തുവെന്നു പറഞ്ഞു് ഒരുവൻ ഇന്നു് വല്ല അസഭ്യപ്രവൃത്തിയും ചെയ്വാൻ പുറപ്പെടുന്നതായാൽ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ചെയ്തതുപോലെതന്നെ കാളിയമർദ്ദനവും ഗോവർദ്ധനോദ്ധാരണവുംകൂടി നിർവ്വഹിക്കാൻ അവനു് ഒരുക്കം വേണം.

നീചം:

എല്ലാ സമുദായത്തിലും വിഭവം, സ്ഥാനമാനം, അവസ്ഥ മുതലായതിൽ ഉള്ള വ്യത്യാസംകൊണ്ടു് ഉയർന്നവർ എന്നും താഴ്ന്നവർ എന്നും സംഘഭേദമുണ്ടല്ലൊ. ഈ ഭേദം അതാതു സംഘക്കാർ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷയിലും ഉണ്ടു്. ചില പദങ്ങളും വാചകങ്ങളും രൂപങ്ങളും എളിയോരുടെ ഇടയിൽ മാത്രം പ്രചാരമുള്ളവയായിട്ടുണ്ടു്. ഇവയാണു നീചം എന്ന വിഭാഗത്തിലുൾപ്പെടുന്നതു്.

നീചം		ഉത്തമം
എൻ	—	ഞാൻ
ദിവസി	—	ദിവസം
തോനേ	—	അധികം
ഉമ്മിണി ഇച്ചിരി ഇത്തിരി	—	അല്പം
അമ്മയിന്റെറ	—	അമ്മയുടെ
എന്തിരു	—	എന്തൊരു
പറഞ്ഞേയ്യ	—	പറകയേ ചെയ്യ

നീചം	ഉത്തമം
ആനേനേംകൊണ്ടു വേലിയേനേം പൊളിച്ചു കൈതേനേം എടുപ്പിച്ചു തോന്നിയേനേം പറഞ്ഞു പോയി	ആനയെക്കൊണ്ടു വേലിപൊളിപ്പിച്ചു കൈതയെടുപ്പിച്ചു തോന്നിയതും പറഞ്ഞു പോയി.

നീചഭാഷ നീചപാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു പറയിച്ചാൽ ഗുണമായിരിക്കും. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിൽ നമ്പ്യാർക്കു വളരെ സാമർത്ഥ്യമുണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ പരിചയത്താൽ അദ്ദേഹം കവിവാക്യങ്ങളിലും ചിലേടത്തു നീചപ്രയോഗങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പ്രൗഢിയേറിയ സംഗതികളിൽ നീചഭാഷ അത്യന്തം ദോഷമായിരിക്കും.

അഭ്യാസം

താഴെ കാണുന്നവയിൽ ശബ്ദശുദ്ധി പരീക്ഷിക്കുക:

1. (എ) സൗന്ദര്യനിരൂപണം

കാണുന്ന ക്ഷണത്തിൽ ഒരു വസ്തു മനസ്സിനെ എങ്ങനെ മോഹിപ്പിക്കുന്നുവോ അതുപോലെതന്നെ എല്ലായ്പോഴും എത്രനേരമെങ്കിലും നോക്കിയാലും മനസ്സിനു കണ്ടതു പോരെന്നുള്ള മോഹം ഉണ്ടാക്കിച്ചുകൊണ്ടേ ഇരിക്കണം. —ഇന്ദുലേഖ

(ബി) ഒരു നാട്ടുകാര്യസ്ഥന്റെ കോപം

തനിക്കു് ആ ചെറുപ്പകാരന്റെ പെകിട്ടത്തു രണ്ടു കൊട്ടക്കണമെന്നു് ആഗ്രഹം ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, വയോധികൃത്താൽ തന്റെ അപ്പോഴത്തെ ദൗർബ്ബല്യതയും ചെറുപ്പകാരന്റെ ദേഹമിട്ടകും മാത്രം ഓർത്തു ദേഷ്യത്തെ അടക്കിവയ്ക്കേണ്ടിവന്നു. —ശാരദ

(സി) പ്രശ്നക്കാരനോടുള്ള പോദ്യം

അത്രമാത്രം വിശേഷത കാണുന്നുണ്ടു് പ്രശ്നവശാൽ ഇല്ലേ പണിക്കരേ?
—ശാരദ

(ഡി) പ്രശ്നഫലം

ലഗ്നത്തിൽ ശനിയും അഞ്ചിൽ ചൊവ്വയും വന്നതുകൊണ്ടു് ഈ ലഗ്നത്തിനു പരാജയം. തോല്പു വേകുമെന്നു മാത്രമല്ല, പക്ഷെ, അതുനിമിത്തം വല്ല ഉന്മാദമോ ചിത്തഭ്രമമോകൂടി ഉണ്ടാവാൻ ഇടയുള്ളതായിട്ടാണു വിചാരിക്കേണ്ടതു്. —ശാരദ

(ഇ) ദൈവൈക്യം

പൂർവ്വകാലത്തു് ഋഷികളും മുനികളും അനുസരിച്ചുവന്ന മതം നിങ്ങൾ കൈവിടുകയോ മാറ്റുകയോ ചെയ്യരുതു്. ഏതു നാമധേയം ചൊല്ലി ആരാധിച്ചാലും ദൈവം ഏകനേയുള്ളു. നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പല ഗുണങ്ങളുമെടുത്തു് അവയുടെ ചിഹ്നങ്ങളായി ക്ഷേത്രങ്ങളുണ്ടാക്കി വെവ്വേറെ പൂജിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു വിരോധമില്ല. എന്നാൽ ഈശ്വരൻ ശൈലാഗ്രങ്ങളിലോ, ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വൃക്ഷശാഖകളിലോ മാത്രമല്ല അധിവസിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ അദ്ദേഹം അവിടങ്ങളിലും മറ്റെല്ലാ ദിക്കുകളിലും സർവ്വവ്യാപിയാണു്. —രാജകഥകം

2. (എ) കാര്യസ്ഥന്റെ മറുപടി

രാമൻ എന്നു പേരുവച്ചു് എഴുതിയ ആപ്പീക്കു് അയക്കുന്ന മറുപടി. രാമന്റെ കത്തിനെ നാം ഇതിനാൽ നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു. രാമന്റെ കത്തിൽ പറയുന്ന സകല സംഗതികളും വെവ്വേറെ വെവ്വേറെ ആയും എല്ലാം കൂടിയും ഇതിനാൽ നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു.

കല്യാണി എന്ന ഒരു സ്ത്രീ നമ്മുടെ എടത്തിൽനിന്നു നാടുവിട്ടു പോയിട്ടില്ലെന്നു് ഇതിനാൽ നിഷേധിക്കുന്നു. രാമൻ ആ സ്ത്രീയുടെ ഭർത്താവല്ലെന്നു് ഇതിനാൽ നിഷേധിക്കുന്നു. ശാരദ എന്നു പേരായ ആ സ്ത്രീയിൽ രാമനു് ഒരു കുട്ടി ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു് ഇതിനാൽ നിഷേധിക്കുന്നു. ആ കുട്ടിക്കു് ഇടത്തിലെ സ്വത്തിന്മേൽ യാതൊരവകാശവും ഉണ്ടാവാൻപാടില്ലെന്നു് ഇതിനാൽ നിഷേധിക്കുന്നു.

കാര്യം ഇങ്ങനെ ഇരിക്കേ രാമൻ നമ്മുടെമേൽ വല്ല വ്യവഹാരവും കൊടുത്താൽ ആ വ്യവഹാരത്തിൽ രാമനുണ്ടാകുന്ന സകല ചിലവുകളും രാമൻ സഹിക്കേണ്ടതും നമുക്കുണ്ടാകുന്ന സകല ചിലവുകളും രാമൻ തരേണ്ടതും ആണെന്നു് ഇതിനാൽ അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു. —ശാരദ

(ബി) ആതിഥ്യസ്വീകാരം

രാജകുമാരി—എന്റെ ഹിതത്തിനു വിരുദ്ധമായും ബലാൽക്കാരമായും ഞാൻ വഹിക്കുന്ന ഈ സൽക്കാരത്തിനു ഞാൻ ആക്ഷേപം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. —മഹാരാഷ്ട്രനായകൻ

(സി) വന്ദനം

താമരസാക്ഷന്റെ മെത്തേടെ താഴത്തു
താങ്ങിക്കിടക്കുന്നവനെച്ചുമക്കുന്ന
വമ്പന്റെ കൊമ്പന്റെ കൊമ്പൊന്നൊടിച്ചോന്റെ
ജ്യേഷ്ഠനെപ്പേടിച്ചു നാട്ടീന്നു പോയോന്റെ
ചാട്ടിന്റെ കൂട്ടിന്റെ കോട്ടം തിമർപ്പവ-
ന്നുണ്ണിക്കഴത്തറത്തോരു പുരുഷനെ-
ന്നുള്ളിൽ തെളിവൊട്ട വന്നതുണ്ടുണ്ണണം.
—കല്യാണസൗഗന്ധികം തുള്ളൽ

3. ഈശ്വരസ്തുതി

മുട്ടാതെയെന്നുമൊരു പട്ടാടതന്നെ തവ
കിട്ടാത്തതോ പശുപതേ!
കേട്ടാലുമെന്തു ബത കാട്ടാനതിന്റെ തകിൽ
കെട്ടാനരയ്ക്കു കുതകം
പിട്ടായൊരിക്കലൊരു കാട്ടാളവേഷമതു
കെട്ടാൻ തുനിഞ്ഞതു വശാൽ
മട്ടായതെന്നുമയി കാട്ടാനിതെന്തുകൊതി
പട്ടാങ്ങതാരുമറിയാ. —ഭാഷാഭൂഷണം

4 (എ) ഒറ്റശ്ലോകം

മോറങ്ങേറെ വിയക്കിനോ വിശറിനോ
വീശാളനോ വീശനോ
ഏന്നേരായി വിശക്കുണതിലയോ വൃഥാ
കർത്തുക്കുണതെന്തേ ഭോൻ
നാണ്ണോന്നുണിന്ന ചോറണോഥ കറിനോ
കണ്യങ്ങുണോ കപ്പനോ
നേരേ ചൊൽക മടിച്ചിടാതെ മുഴവൻ
മാഴുകാതെ നൽകീടുവേൻ. —മലയാളമനോരമ

(ബി) നീചപാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണം

ചിന്ന: എന്തരപ്പി കയ്യിലു്, അക്കൻ എങ്ങു പിയ്യീ?

കാത്തി: അക്കനെ അങ്ങേതി അപ്പിക്കു കണ്ടുടപോലും; അക്കൻ വരിനേ ഇല്ലെന്നു ചെല്ലി.

ചിന്ന: ആ തൊറപ്പേടെ പാവവും പെനത്തിരിട്ടിയുംകൊണ്ടു് പോവുടാൻ പറ. അവളെ കണ്ടാലും പിന്നെ.

കാത്തി: പിന്നേ പിന്നേ എന്തരു ചൊല്ലിണതു്. ഒരു പട്ടരെ കിട്ടിയപ്പം അങ്ങേതിക്കാരെ തന്തരിപ്പം ഒന്നും പിന്നെ—ങ്ങ്യേ ഏ.

ചിന്ന: മറയത്തുപോട്ടു് ആ ചൂലു്.

(സി) പുടവകൊട

എന്തരു പറയണതവിടെ എന്റെ കാളിയക്കോ! കൊട്ടം, കൊരവയും, പിള്ളേരും, പിരുക്കട്ടിയും, നാഗവതരും, ഭോവസൊരവും, വായനയും, വച്ചൊരുക്കും, അങ്ങുന്നമ്മാരും, കൊച്ചമ്മമാരും, വീയേകളും, വടക്കരും, പിടാകക്കാരും, ബോലീസുകാരും, പെനസലിമാരും, ഒരാമ്മമാരും, തമ്പുരാന്റെ രാച്യത്തു അങ്ങുതൊട്ടു അലവട്ടറവരേയുള്ള എല്ലാംകൂടി അക്രമേനവനങ്ങുന്നും, അഞ്ചെട്ടു വീമസേവകന്മാരും തീവെട്ടിപോലെ കോവിന്നൻകുട്ടിമേനവൻ കൊച്ചങ്ങുന്നും വാസ്സാടങ്ങളും ഒറ ഒറെ വിളിയും അമ്പമ്പ! അവിടെ ഒരു പാലാഴിവധനം! പ്രസവങ്ങളും മറ്റും ചെന്നപ്പം അവക്കൊക്കെ ഒരു പൊളപ്പു്. —കുറുപ്പില്ലാക്കളരി

(ഡി) ചാന്നാന്മാരുടെ സംഭാഷണം

പിച്ച വണ്ണുട്ടല്ലൊ, പിച്ചയെ കൊണ്ണില്ലയോടാ?

ഒഴക്കൻ: ഏതു പിച്ചയെടാ മച്ചമ്പീ!

കൊപ്പിളൻ: നോക്കു തെരിയാതിണ്ണോ?

ഒഴക്കൻ: എക്കെ അപ്പിച്ചനാണെ എക്കെ അറിഞ്ചൂടേ.

പൊടിയൻ: മാനത്തെ മളയിക്കൂടി വണ്ണുട്ടാരേ!

നണ്ടൻ: പിച്ചയെ അറിഞ്ചെന്നവേണമോ? പിച്ച ചൊല്ലണതേ കേപ്പോം. —മാത്താണ്ഡവമ്മ

5. (എ) ഹിമവത്സാനുവിലെ സന്ധ്യാകാലം

അസ്സപവ്വതനിതംബത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചു ലംബമാനമായ അംബുജബന്ധുബിംബത്തിൽനിന്നും അംബരമദ്ധ്യത്തിൽ വിസ്മരങ്ങളായി

ബന്ധുകബന്ധുരങ്ങളായ കിരണകന്ദളങ്ങളും ബദരീനാഥക്ഷേത്രത്തിന്റേയും ഹിമാലയമഹാഗിരിയുടെ തുംഗങ്ങളായ ശൃംഗപരമ്പരകളുടെയും അദ്രശുഭ്രകളായ ഹിമസംഹതികളിൽ പ്രതിബിംബിച്ചു പ്രകാശിച്ചു. ദാക്ഷിണാത്യനായ ഒരു മന്ദമാരുതൻ സാനുപ്രദേശങ്ങളിൽ സമൃദ്ധങ്ങളായി വളർന്നിരിക്കുന്ന മഹീരുഹങ്ങളിൽ പ്രഭാതാൽപ്രഭൃതി വികസ്വരങ്ങളായി നിൽക്കുന്ന സൗഭിലതരങ്ങളായ കുസുമങ്ങളുടെ പരിമളധോരണിയെ അധിത്യകകളിലേക്കു പ്രസരിപ്പിച്ചു. ഇപ്രകാരം യാതൊരു വൃത്യാസവും പ്രതിബന്ധവുമില്ലാതെ സൂര്യരശ്മികളും ഈ പവ്വതോപരിഭാഗങ്ങളെ പരഃസഹസ്രം സംവത്സരം ശോഭിപ്പിക്കയും ഈ പുഷ്പങ്ങളുടെ സൗരഭ്യം ഗിരിശിഖരങ്ങളിലേക്കു് ഉൽഗമിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കവേ ദൂരദേശങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾ പരസ്പരം സ്പർദ്ധിച്ചു യുദ്ധങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കയും, ബുദ്ധിമാന്മാർ ഈ പ്രപഞ്ചം ഇപ്രകാരം ഇരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണത്തേയും ഉദ്ദേശ്യത്തേയും അവധാരണം ചെയ്യുന്നതിനു നിഷ്പ്രയോജനമായി പ്രയത്നപ്പെടുകയും ചെയ്തുവരുന്നു. —അംബർ

(ബി) സ്ത്രീവർണ്ണനം

അവളുടെ ആകൃതി ഏറ്റവും ദയനീയമായിരുന്നു. കോമളമായ തലമുടി മണ്ണും പൊടിയും പൊതിഞ്ഞു വിലക്ഷണമായും വെളുത്ത കൈകളും മുള്ളുകൊണ്ടു കീറി ചോര ഒലിച്ചുവയായും വസ്ത്രങ്ങൾ ഉഗ്രമായ കാറ്റേറ്റു, കീറിപ്പറിഞ്ഞു വള്ളപ്പായ്പോലെയോ കൊടിക്കൂറപോലെയോ ശിഥിലീകൃതങ്ങളായും ഇരുന്നിരുന്നു. —രാജകഥകം

(സി) നായികാവർണ്ണനം

ഈ സ്ഥിതിയിൽ പാറുക്കുട്ടിയുടെ മുഖം ദിനാന്ത്യചിത്രഭാനുവിനെപ്പോലെ കോമളകാന്തിയോടുകൂടി വിലസി! —മാർത്താണ്ഡവർമ്മ

6. (എ) കുശലപ്രശ്നോത്തരം

ഇല്ലിപ്പോഴം പതിവായി വല്ല കവിതാബന്ധത്തിലുൾപ്പെടുത്താഹമി–
ക്കൊല്ലും കുന്തമെനിക്കു നാടകസഭാകൈകാര്യകർത്തൃത്വവും
അല്ലിത്താർശരസാഹസക്കളരി! മറ്റെല്ലാം യഥാപൂർവ്വമാ–
ണില്ലുത്തും സുഖമെന്നതന്നെ പറയാമമ്മാത്തുമമ്മാതിരി.

—ശീവൊള്ളി

നരകവർണ്ണനം

കല്ലും മുള്ളും നിറഞ്ഞോരിടവഴിയിലിഴച്ചിട്ടുരുട്ടുന്നനേരം–
ത്തെല്ലും മുള്ളും നുറുങ്ങിശ്ശിവശിവ! ശതകം പാടി ഞാൻ പാട്ടുപെട്ട,
തെല്ലെന്നെക്കാത്തുകൊണ്ടീടുക മുദിതയമപ്പാതിമെയ്യേ! കനിഞ്ഞീ–
ശ്ശല്യം തീർക്കെന്നുറക്കെച്ചില നിലവിളി വാവിട്ടു ഞാൻ തട്ടിവിട്ടു.

—ശീവൊള്ളി

(ബി) ശങ്കുവാശാന്റെ ഉപദേശം

ചണ്ടയും കൂട്ടവും നമുക്കെന്തും. അമ്മ കണ്ണിവെയ്ക്കുന്നതെന്തിനെന്നു പിള്ളയ്ക്കു് അറിയാമല്ലോ. എന്റെ പിള്ളേ ഞാനൊന്നും പറയണില്ല. എക്കവനെ കാണുമ്പമൊണ്ടല്ലൊ എങ്ങുമില്ലാത്ത തുന്തിരി ഒക്കെ വരും.

—മാർത്താണ്ഡവർമ്മ

(സി) ഒരു പ്രാർത്ഥന

മഞ്ഞായിട്ടന്ന മലതൻ മകളേ! കഴത്തിൽ
നഞ്ഞാണ്ട മൂപ്പരെ മയക്കിയ കെട്ടിലമ്മേ!
ഇഞ്ഞാൻ നിനക്കടിമ, നിൻ മലർമേനിയെന്റെ
നെഞ്ഞാമരങ്ങിൽ വിളയാടി വിളങ്ങിടേണം..

പൂവമ്പനെന്ന തടിമാടനു വാസ്സുവോരും—
പൂവമ്പകറിയവനമ്പൊട്ട വേട്ട തായേ,
പൂവമ്പഴം തൊഴുത നിൻ തിരുമേനി കാണ്മാൻ
പൂവമ്പതിട്ടടിമലക്കു വണങ്ങിടുന്നേൻ.

അമ്മേനിമേലരവമാണ്ടവനുള്ള നേത്യാ—
രമ്മേ! കൃപപ്പനിമലപ്പെരുമാനംക്കിടാവേ!
ചെമ്മേ നിനക്കടെയ പേവടി താണ കൃപ്പം
നമ്മേയുമോർത്തിടുക നല്ലവളല്ലയോ നീ.

അമ്പഞ്ചെഴുന്നവനെ പെന്നൊരു തമ്പുരാന്റെ
കമ്പക്കളിക്കു കഴ നാട്ടിയ കുന്നിൽമാതേ!
ഇമ്പത്തൊടെന്നെയിതുനാംവരെ നോക്കിടായ്വാ—
നെമ്പക്കലെന്തു പിഴയെന്നറിയിക്കമോ നീ.

—ഒരു നേച്ച്

വാക്യം—വാക്യശുദ്ധി

സ്വരൂപം:

തെങ്ങ്, കമുകു് മുതലായതുപോലെ വൃക്ഷങ്ങളിൽ ചിലതു് ഒറ്റത്തടിയായിട്ടും, മാവു്, പിലാവു മുതലായതുപോലെ മറ്റു ചിലതു് ഒറ്റത്തടിയായി വന്നു് ശാഖോപശാഖകളായി പിരിഞ്ഞും, ആ വൃത്തത്തിൽത്തന്നെ ചിലതു് അടിമുതൽ പല കവരങ്ങളായിട്ടും കാണുന്നു. വാക്യങ്ങളുടെ സ്വരൂപവും ഇതുപോലെ മൂന്നുവിധത്തിലുണ്ടു്. അംഗാംഗീഭാവമില്ലാതെ ഒറ്റയായി നീണ്ടുപോകുന്ന വാക്യം ചുണ്ണിക; പല അംഗവാക്യങ്ങളായി പിരിയുന്നതു സങ്കീർണ്ണകം; അംഗാംഗീഭാവം കൂടാതെ പ്രധാനമായിത്തന്നെ പല പിരിവുകളുള്ളതു മഹാവാക്യം. ഓരോന്നിനും ഉദാഹരണം:

ചുണ്ണിക
1. പ്രഭാതത്തിൽ പക്ഷികൾ ഉണർന്നു പാടുന്നു
2. എണ്ണയുടെ വെള്ളത്തേക്കാൾ കനം കൂടുതൽ

സങ്കീർണ്ണകം
1. മഴ പെയ്താൽ വിളവു വർദ്ധിക്കും
2. 'ജ്യേഷ്ഠനിരിക്കെക്കുരുവംശത്തിൽ ശ്രേഷ്ഠൻ ഞാനെന്നവനുടെ ഭാവം'

മഹാവാക്യം
1. ഇക്കാലത്തു വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വളരെ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടു്; എന്നാൽ മതവിശ്വാസത്തിനു് അതുപയും കുറവുമുണ്ടു്.
2. 'വിജ്ഞന്മാരഭിനന്ദിച്ചേ വിജ്ഞാനം സാധുവായ്വരുനല്ല ശിക്ഷ കഴിച്ചോർക്കുമില്ല വിശ്വാസമാത്മനി.'

ഈ മൂന്നുവിധം വാക്യങ്ങൾക്കും അതാതുപയോഗമുണ്ടു്. വാക്യരൂപേണ ആണല്ലൊ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിലിരിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾ വെളിയിലേക്കു പുറപ്പെടുന്നതു്. ആശയത്തിന്റെ സ്വഭാവം അനുസരിച്ചുവേണം, അതിനാൽ വാക്യത്തിന്റെ സ്വരൂപം. അതിലഘുവായ ആശയത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനു ചുണ്ണികയും, വ്യാമിശ്രമായതിനു സങ്കീർണ്ണകവും, നാനാമുഖമായി നീണ്ടുപോകുന്നതിനു മഹാവാക്യവും ഉചിതമായിരിക്കും. ഇതൊരു സാമാന്യനിയമം എന്നേ ഉള്ളൂ. വേറെയും ഇവയുടെ പല വിനിയോഗങ്ങളുമുണ്ടു്; അതെല്ലാം പരിചയംകൊണ്ടു ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു. വിവരണങ്ങളുടേയും മറ്റും ഉപസംഹാരത്തിൽ ചുണ്ണിക വളരെ ശോഭിക്കും; വ്യാകുലമായി ചിന്തിക്കിടക്കുന്ന സംഗതികളെ കൂട്ടിപ്പിടിച്ചു സംഗ്രഹിക്കുന്നതിനു് സങ്കീർണ്ണകം ഉതകും; ലക്ഷണം ചെയ്യുന്നതിനും മറ്റും മഹാവാക്യം നന്നു്.

ബന്ധം:

ബന്ധം അല്പമെങ്കിൽ കെട്ടുപാടു പ്രമാണിച്ചു് വാക്യം രണ്ടുവിധമുണ്ടു്; ഗാഢമെന്നും ശിഥിലമെന്നും. ഇടയ്ക്കൊരിടത്തും നിലച്ചുപോകാതെ കടശിവരെ ആകാംക്ഷ തുടർന്നു നില്ക്കുന്നതിനുള്ള ബന്ധം ഗാഢം; ഇതിനു വിപരീതമായി മദ്ധ്യേ പലേടത്തും അന്വയപൂർത്തി വരാവുന്നവിധം ഏച്ചു

കെട്ടി വലിച്ചുനീട്ടിയിട്ടുള്ളതു ശിഥിലം. ഈ വകുപ്പിലെ ആദ്യത്തെ വാക്യംതന്നെ ശിഥിലബന്ധത്തിനുദാഹരണമാകുന്നു. 'വാക്യം രണ്ടുവിധമുണ്ട്.' എന്ന ടിക്കിൽ ആകാംക്ഷ ശമിക്കയാൽ വാക്യം നിന്നുപോകുന്നു. 'ഗാഢമെന്നും ശിഥിലമെന്നും' എന്നുള്ള ശേഷം ഭാഗം ഏച്ചുകെട്ടിയതാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. 'ബന്ധം അല്പെങ്കിൽ കെട്ടുപാട്ടു പ്രമാണിച്ചു ഗാഢമെന്നും ശിഥിലമെന്നും വാക്യം രണ്ടുവിധമുണ്ട്' എന്നു മാറ്റിയാൽ അവസാനം വരെ ആകാംക്ഷ ശമിക്കാതെ നില്ക്കുന്നതിനാൽ ബന്ധം ഗാഢമാകും. നിലച്ചുപോയ ആകാംക്ഷയെ കുത്തിപ്പൊക്കേണ്ടിവരുന്ന അവസ്ഥയ്ക്ക്, ഉത്ഥാപ്യാകാംക്ഷ എന്നു സംസ്കൃതാലങ്കാരികന്മാർ ചെയ്തിട്ടുള്ള പേർ സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം ഉത്ഥാപ്യാകാംക്ഷയുള്ള ബന്ധം ശിഥിലം, ഇല്ലാത്തതു ഗാഢം എന്നും ലക്ഷണം ലഘൂപ്പെടുത്താം. ബന്ധശൈഥില്യം അസംസ്കാരസ്യകാരണമാകുന്നു. ഏച്ചുകെട്ടിയാൽ മുഴച്ചിരിക്കുമെന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

മലയാളത്തിലെ വാക്യസ്വരൂപം നോക്കുമ്പോൾ ശിഥിലബന്ധത്തിനു് ഏറെ വകയില്ല. 'മറുവിന' എന്നു വ്യാകരണത്തിൽ പറയുന്ന പ്രധാനക്രിയാപദംകൊണ്ടാണു് പ്രായേണ മലയാളത്തിൽ വാക്യാവസാനം; പ്രധാനക്രിയാപദംകൊണ്ടാണു് ആകാംക്ഷാപൂർത്തിയും വരുന്നതു്. 'ഹനുമാൻ സീതയെക്കണ്ടു' എന്ന മട്ടിൽ വാക്യത്തിലെ പദക്രമം കർത്താ, കർമ്മം, ക്രിയാപദം എന്നാകയാൽ ക്രിയാപദം പ്രയോഗിച്ചതിനുമേൽ വിശേഷണങ്ങടം ചേർപ്പാനേ അവകാശമില്ല. എന്നാൽ ഭാഷയിലും ബന്ധശൈഥില്യത്തിനു വേറെ മാർഗ്ഗങ്ങടം ഉണ്ടു്. വാക്യം നിറുത്താവുന്നിടത്തു നിറുത്താതെ 'ഉം' എന്ന സമുച്ചയനിപാതവും 'ഓ' എന്ന വികല്പനിപാതവുംകൊണ്ടു നീട്ടിയാലും ശൈഥില്യപ്രതീതിക്കു കുറവില്ല. മലയാളത്തിൽ ക്രിയാസമുച്ചയം മറ്റു ഭാഷകളിലെപ്പോലെ അല്ല. എതു ക്രിയകളേയും കർത്തൃകർമ്മാദികാരകങ്ങളെല്ലാം വേറെവേറെ ആയിരുന്നാലും കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതിനു് അതിൽ സൗകര്യവിശേഷമുണ്ടു്. ക്രിയാസമുച്ചയത്തെപ്പറ്റി കേരളപാണിനീയത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നോക്കുക. ക്രിയാപദങ്ങളെ എല്ലാം നട്വിനയെച്ചരൂപത്തിലാക്കി 'ഉം'കൊണ്ടു് കൂട്ടിച്ചേർത്തു് ഒടുവിൽ 'ചെയ്തു' 'ഉണ്ടാകുക' മുതലായ സാമാന്യക്രിയകളെ അനുപ്രയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അനേകം വാക്യങ്ങളെ ഒന്നുചേർത്തു് ഒരു മഹാവാക്യമാക്കുന്നതിനു് ഒട്ടും പ്രയാസമില്ല. മഹാഭാരതകഥ മുഴുവനും വേണമെങ്കിൽ ഒരു ഒറ്റ വാക്യത്തിനുള്ളിൽ തള്ളിക്കയറ്റാം.

ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരായ പാണ്ഡുധൃതരാഷ്ട്രന്മാരുടെ പുത്രരായ പഞ്ചപാണ്ഡവരും ദുര്യോധനാദി നൂറുപേരും ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ കലഹിക്കയും, ദുഷ്ടനായ ദുര്യോധനൻ പാണ്ഡവരുടെ നല്ല നടത്തയിലും കീർത്തിയിലും അസൂയപ്പെടുകയും, ഒടുവിൽ രാജാവായ ധൃതരാഷ്ട്രർ ഇരുകൂട്ടർക്കും രാജ്യം വിഭജിച്ചുകൊടുത്തു വെവ്വേറെ താമസിപ്പിക്കയും, അതിലും അസഹനനായ ദുര്യോധനൻ തൃപ്തിപ്പെടാതെ പാണ്ഡവരെ അരക്കില്ലത്തിൽ ഇട്ടു കൊല്ലാൻ നോക്കി ഫലിക്കാതിരിക്കയും, പാണ്ഡവർ രക്ഷപ്പെട്ടു് പാഞ്ചാലീവിവാഹാനന്തരം രാജ്യാർദ്ധം ലഭിച്ചു രാജസൂയം നടത്തുകയും, ദുര്യോധനൻ അവരുടെ രാജ്യശ്രീ

പൊറുക്കാതെ കള്ളച്ചൂതിൽ അവരെ ജയിച്ചു കാട്ടിലേക്കയയ്ക്കുകയും....പരിണാമത്തിൽ പാണ്ഡവന്മാർ ഭാരതയുദ്ധത്തിൽ നൂറുപേരെ എല്ലാം വധിച്ചു് രാജ്യം വാഴുകയും ഉണ്ടായി.

ഇതിൽ കലഹിക്ക, അസൂയപ്പെടുക മുതലായ ഏതു നടവിനയെച്ചത്തെയും പൂണ്ണക്രിയയാക്കി വാക്യം നിർത്താവുന്നതാകുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടു് ഏച്ചുകെട്ടിയാലുള്ള അംഗഭംഗി മാത്രമല്ല, വേറെ ദോഷങ്ങളുമുണ്ടു്. വാക്യങ്ങൾക്കുള്ള പരസ്പരസംബന്ധം പലവിധമായിരിക്കും. ചിലേടത്തു്, പൗർവ്വാപര്യം, മറ്റു ചിലേടത്തു് വിരോധം, അന്യത്ര കാര്യകാരണഭാവം, ഇത്യാദി. ഓരോ സംബന്ധവും കാണിക്കുന്നതിനു വേറെ വേറെ ഘടകങ്ങളുമുണ്ടു്—എന്നിട്ടു് പൗർവ്വാപര്യം ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നു; എന്നാൽ വിരോധം; അതിനാൽ കാര്യകാരണഭാവം ഇത്യാദി. 'ഉം' എന്ന നിപാതംകൊണ്ടു വാക്യങ്ങളെ ചേർക്കുമ്പോൾ ഈ സംബന്ധഭേദങ്ങളെ വേർതിരിച്ചു കാണിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അനുക്രമംകൊണ്ടു പൗർവ്വാപര്യസംബന്ധം മാത്രം പ്രകാശിപ്പിക്കാം. അപ്പോൾ 'ഉം' കൊണ്ടു ചേർക്കുന്ന സമുച്ചയവാക്യത്തിനുള്ള അസാരസ്യം, പഠിത്തമില്ലാത്തവർ, കഥാകഥനത്തിൽ 'എന്നിട്ടു', എന്നിട്ടു" എന്നു് ഓരോ വാക്യത്തിനും മദ്ധ്യേ ആവർത്തിക്കുമ്പോൾ തോന്നുന്ന വൈരസ്യത്തിനു തുല്യമാകുന്നു.

സമുച്ചയവാക്യത്തിനു് ഇത്രത്തോളം ദോഷങ്ങളും അഭംഗിയും ഉണ്ടെന്നു വരികിലും കാര്യസംബന്ധമായ എഴുത്തുകുത്തുകളിൽ ഈ മാതിരി വാക്യങ്ങൾക്കു് എങ്ങനെയോ പ്രാധാന്യം ലഭിച്ചുകാണുന്നു. കോടതിക്കാര്യം കച്ചേരിക്കാര്യം ഇതിൽ വലിയ പക്ഷപാതമുണ്ടു്. ഒരു ഹർജിയോ ഉത്തരവോ എഴുതുന്നതു് ഒറ്റവാക്യത്തിലാകാഞ്ഞാൽ കാര്യത്തിനു ഗൗരവം കുറഞ്ഞുപോകുമെന്നാണു് അവർ വിചാരിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. ഈ മിഥ്യാഗൗരവത്തിനുവേണ്ടി വലിച്ചുനീട്ടുമ്പോൾ വാക്യത്തിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങൾക്കു് അന്വയമില്ലാതെപോയാലും അവർ വകവെയ്ക്കാറില്ല. എത്രത്തോളം വാക്യം നീട്ടാമോ അത്രത്തോളം എഴുത്തുകാരന്റെ കാര്യസ്ഥത വെളിപ്പെടുമെന്നാണു് അവരുടെ ഭാവം. കാര്യങ്ങളുടെ ഗൗരവലാഘവങ്ങളെപ്പറ്റി അഭിപ്രായം പറയാൻ നമുക്കവകാശമില്ല; എങ്കിലും അന്വയമില്ലാതെ വാക്യമെഴുതുന്നതിനു തങ്ങൾക്കു് അധികാരമുണ്ടെന്നു് അധികാരികൾ നടിച്ചാൽ എതിർവ്വാദം പുറപ്പെടുവിക്കാതിരിക്കാൻ നമുക്കും ക്ഷമവരുന്നില്ല. സംസ്കൃതഗദ്യകാരന്മാർ ഓജസ്സിനുവേണ്ടി ദീർഘദീർഘസമാസങ്ങളെ കെട്ടിച്ചേർക്കുന്നതുപോലെയാണു് ഭാഷയിലെ വാചകമെഴുത്തുകാർ കാര്യസ്ഥതയ്ക്കുവേണ്ടി വാക്യങ്ങളെ നിർത്താവുന്ന ഘട്ടത്തിൽ നിറുത്താതെ നീട്ടുന്നതു്. വിദ്യാർത്ഥികൾ ഈവക ആഭാടങ്ങളിൽ ഭ്രമിക്കരുതു്.

സന്ധാനം:

ഒരു ചങ്ങലയിൽ കണ്ണികൾക്കുള്ള നിലയാണു് ഒരു ഖണ്ഡികയിൽ വാക്യങ്ങൾക്കുള്ളതു്. കണ്ണികൾ തൊടുത്തു യോജിച്ചുനിൽക്കാഞ്ഞാൽ ചങ്ങല ദുർബലമായിപ്പോകുമ്പോലെ വാക്യങ്ങൾ അർത്ഥയോജിപ്പുകൊണ്ടു കൂട്ടിവിളക്കിയ മട്ടിൽ ഘടിക്കാഞ്ഞാൽ വകുപ്പും ദുർബലമായിപ്പോകും. പല

ങ്ങളുടെ അവയവങ്ങളായ പ്രകൃതിപ്രത്യയാഗമങ്ങളെ സന്ധികൊണ്ടു യോജിപ്പിക്കാതെ പഠി–പ്പി–ക്ക–ുന്നു എന്ന മട്ടിൽ ഉച്ചരിച്ചാൽ കാതിനു് എത്രയുസ്സഹത തോന്നുമോ അത്രയും വാക്യങ്ങളെ സന്ധാനംകൊണ്ടു് അത്ഥയോജന വരുത്താതെ പ്രയോഗിച്ചാൽ മനസ്സിനും തോന്നും. അതിനാൽ സന്ധാനം എന്നാൽ വാക്യങ്ങൾക്ക തങ്ങളിലുള്ള അത്ഥയോജനയാകുന്നു. വാക്യത്തിൽ പദങ്ങൾക്കുള്ള പരസ്പരസംബന്ധം അന്വയം; വകുപ്പിൽ വാക്യങ്ങൾക്കുള്ളതു സന്ധാനം. ഇതുപോലെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഖണ്ഡികകൾക്കും പരസ്പരസംബന്ധം ഉണ്ടായിരിക്കണം. അതിനു പ്രത്യേകിച്ചൊരു പേർ ചെയ്തിട്ടാവശ്യമില്ല. ഖണ്ഡികകളുടെ പരസ്പരസംബന്ധത്തിനു് 'സന്ധാനം' എന്ന പേർതന്നെ മതിയാകും. ആകുള്ളുടെ 'സന്ധാനം' എന്നാൽ പൂവ്വാപരസംബന്ധം എന്നു താല്പര്യം.

സന്ധാനം കാണിക്കുന്നതു ഘടകങ്ങളെക്കൊണ്ടും സർവ്വനാമങ്ങളെക്കൊണ്ടും ആകുന്നു. ഘടകങ്ങളുടെ അത്ഥവിശേഷങ്ങളെപ്പറ്റി മുൻവകുപ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു നോക്കുക. താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിൽ സന്ധാനം ചെയ്യുന്ന ഘടകങ്ങളേയും സർവ്വനാമങ്ങളേയും അക്ഷരഭേദം ചെയ്തു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു:

ക്ലൈവിന്റെ വരുതിയിൽ 200 ഇംഗ്ലീഷ് ഭടന്മാരും പാശ്ചാത്യരീതിയിൽ ശിക്ഷിതന്മാരായ 300 ശിപായിമാരും വിട്ടുകൊടുക്കപ്പെട്ടു. ഈ ചെറിയ പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്നിരുന്ന എട്ടു് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ രണ്ടുപേർ മാത്രമേ ഒരു സമരാങ്കണത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ളവരായിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. നാലുപേർ ക്ലൈവിന്റെ ഉത്സാഹശക്തികൊണ്ടു് തദനന്തരമായികളായി പുറപ്പെട്ട കച്ചവടക്കാരായിരുന്നു. കാലം അപ്പോഴും വഷ്ത്തുവായിരുന്നു. എന്നാൽ ക്ലൈവു് ഇടിയും മിന്നലും മാരിയും സഹിച്ചുകൊണ്ടു് ആക്കാട്ട കോട്ടവാതിലിൽ എത്തി പ്രാകാരരക്ഷകന്മാർ ഭയാന്ധന്മാരായിട്ട കോട്ടയേ ഉപേക്ഷിക്കയും ക്ലൈവിന്റെ സൈന്യം അനായാസേന അകത്തു പ്രവേശിക്കയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ ശത്രുക്കൾ ഉദാസീനന്മാരായിരിക്കയില്ലെന്നു ക്ലൈവിനു നല്ല ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ ഉടൻതന്നെ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ ശേഖരിക്കാനും, കോട്ട ബലപ്പെടുത്താനും, ഒരു ഉപരോധമുണ്ടാകുന്നപക്ഷം തടുത്തുനില്പാനും വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. അപ്പോഴും പലായിതന്മാരായ പ്രാകാരരക്ഷികൾ ധൈര്യപ്പെട്ടു് അടുത്ത ദേശങ്ങളിൽനിന്നു മൂവായിരത്തോളം ഭടന്മാരെ ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടു പ്രബലന്മാരായി തിരിയെ വന്നു് ആ പട്ടണത്തിന്റെ സമീപത്തു കൂടാരം അടിച്ചു. അർദ്ധരാത്രിസമയം ക്ലൈവു് കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽനിന്നു് ഇറങ്ങി ഝടിതിയായി ശത്രുസൈന്യത്തെ ആക്രമിച്ചു് അനേകം ഭടന്മാരെ നിഗ്രഹിക്കയും, ശേഷിച്ചവരെ കാന്ദിശീകന്മാരാക്കി ഓടിക്കയും അക്ഷതമായ നിജസൈന്യത്തെ തിരിച്ചു കോട്ടയ്ക്കത്തു കൊണ്ടുപോകുകയും ചെയ്തു.

ഈ സംഗതികളെല്ലാം ഫ്രഞ്ചുകാർ ഒരുമിച്ചു് തൃച്ചിനാപ്പള്ളിയെ ഉപരോധിച്ചുകൊണ്ടു താമസിച്ചിരുന്ന ചന്ദാസാഹേബിനു് ഉടൻ അറിവുകിട്ടി. അയാൾ തൽക്ഷണം നിജസൈന്യത്തിൽനിന്നു നാലായിരം യോധന്മാരെ ആക്കാട്ടിലേക്കു് അയച്ചു. അവർ ഉടൻതന്നെ ക്ലൈവിനാൽ ഹതശേഷമായ

സൈന്യത്തോട് സംഗമിച്ചു. ആ സൈന്യം പിന്നീട് വെല്ലൂരിൽനിന്നുവന്ന രണ്ടായിരം ടേന്മാരാലും പാണ്ടിച്ചേരിയിൽനിന്ന ഡ്യൂപ്ലേ അയച്ചുകൊടുത്ത നൂറെമ്പതു ഫ്രഞ്ചുയോധന്മാരാലും പോഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഉദ്ദേശം പതിനായിരം ടേന്മാരാൽ ഉപകല്പിതമായ ഈ മഹാസൈന്യം ചന്ദാസാഹേബ്ബിന്റെ പുത്രനായ രാജാസാഹേബ്ബിന്റെ വരുതിയിൽ യുദ്ധയാത്ര ആരംഭിച്ചു.

പരസ്പരസംബന്ധമില്ലാത്ത വാക്യസമൂഹം അസംബന്ധമായിരിക്കും. അതിനുദാഹരണം:

"കായംകുളത്തല്ലോ കട്ടവായും പുലിയും പൊറു
മൂടിക്കിടന്നോരു മുതുകൈയൻ പറന്നേ പോയി;
ഗോപുരം നീങ്ങി രണ്ടീച്ച ചത്തു
വയ്യത്തൊരച്ചിക്ക മീശവന്നു."

ഇതു് കടന്നകൈക്കുള്ള അസംബന്ധമാണു്; വാക്യങ്ങളും തങ്ങളിൽ യോജിക്കാതിരുന്നാൽ തോന്നുന്ന അസാരസ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവം കാണിക്കാൻ മാത്രംവേണ്ടി ഈ പംക്തികളെ ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചുവെന്നേയുള്ളു.

വൈചിത്ര്യം:

തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു തിരുപ്പാണ്ടിവരെ ജലയാത്രയ്ക്കു മാർഗ്ഗമുണ്ടു്. ഈ വഴി മുഴുവനും ഒരേ തോടും കരയുള്ള കാഴ്ചയെല്ലാം ഒരേവിധവും ആയിരുന്നാൽ യാത്രക്കാരുടെ കണ്ണിനു വളരെ മുഷിച്ചിലുണ്ടാകുമായിരുന്നു. നിത്യവും ഊണിനുള്ള വട്ടം ഒരേവിധവും കറികളുടെ സ്വാദു് ഒരേ മട്ടിലും ഇരുന്നാൽ ഊണിനു രസം തോന്നുകയില്ല. ഇതുപോലെ ഒരു ഖണ്ഡികയിലെ വാക്യങ്ങളുടെ ഗതി മാറി മാറി വരാഞ്ഞാൽ വായിക്കുന്നവർക്കു ദ്വേഷം തോന്നും. അതിനാൽ വാക്യങ്ങളെ ഗ്രഥിക്കുന്നതു് പല ഭംഗികളിൽ വേണം. ഇതാണു് വൈചിത്ര്യത്തിന്റെ സ്വഭാവം.

ഇംഗ്ലണ്ടു് എന്നൊരു രാജ്യമുണ്ടു്. അവിടത്തുകാർക്കു കൈത്തൊഴിലിലും കച്ചവടത്തിലും അനിതരസാധാരണമായ സാമർത്ഥ്യം ഉണ്ടു്. അദ്ദേശത്തെ രാജാവിനു് ഭൂമിയുടെ എല്ലാ ഖണ്ഡങ്ങളിലും രാജ്യമുണ്ടു്. അവിടെ പാർലിമെന്റു് എന്നൊരു മഹാസഭയുണ്ടു്. ഈ സഭയ്ക്കു സകല രാജ്യകാര്യങ്ങളേയും സ്വേച്ഛപോലെ നടത്താൻ അധികാരമുണ്ടു്.

ഇങ്ങനെ ഒരു ഖണ്ഡിക എഴുതിയാൽ എത്ര മുഷിയും എന്നു പായേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ഇനി വാക്യങ്ങളുടെ ശയ്യ മാറിനോക്കാം:

ഇംഗ്ലണ്ടു് എന്നൊരു രാജ്യമുണ്ടു്. അവിടത്തുകാർ കൈത്തൊഴിലിലും കച്ചവടത്തിലും അനിതരസാധാരണമായ സാമർത്ഥ്യം സമ്പാദിച്ചവരാണു്. അദ്ദേശത്തെ രാജാവിനു (സ്വല്പമെങ്കിലും) രാജ്യം ലഭിക്കാതെ ഒരു ഭൂഖണ്ഡവുമില്ല. അവിടെ പാർലിമെന്റു് എന്നൊരു മഹാസഭയുണ്ടു്. ഈ സഭ സകല രാജ്യകാര്യങ്ങളേയും സ്വേച്ഛപോലെ നടത്താനുള്ള അധികാരം വഹിക്കുന്നു.

ഇപ്പോഴും വാക്യങ്ങളുടെ രൂപം മാറി മാറി വരികയാൽ മുമ്പിൽ തോന്നിയ മുഷിച്ചിലിനു് ഇടയില്ല. ഉണ്ടു്, ഇല്ല, അല്ല, ആകുന്നു, ആണു്,

അത്രെ, വേണം, ആകാം, ആകട്ടെ, ആം, അരുതു്, ചെയ്യുന്നു, ചെയ്യു, ചെയ്യും, ഇത്യാദി ക്രിയാരൂപങ്ങളെ ഇടകലന്നു പ്രയോഗിച്ചാൽ വൈചിത്ര്യം ഉണ്ടായിരിക്കും. കാര്യസ്ഥന്മാർ വാക്യങ്ങളെ എല്ലാം 'ആകുന്നു' എന്നു് അവസാനിപ്പിക്കാൻ ശ്രമപ്പെട്ട കാണാറുണ്ടു്. ഇതും സമുച്ചയവാക്യം നീട്ടുന്ന കൂട്ടത്തിൽ അനുകരണയോഗ്യമല്ലാത്ത അവരുടെ ഒരു ശയ്യ ആകുന്നു. 'ബി–പ്രമാണത്തിലെ ഈ വാചകംകൊണ്ടു് ഇക്കേസ്സിന്റെ സത്യാവസ്ഥ വ്യക്തമാകും' എന്നു പറഞ്ഞാൽ അവക്കു തൃപ്തിയില്ല. 'വ്യക്തമാകുന്നതാകുന്നു' എന്നു വളച്ചുകെട്ടിയാലേ മതിയാകയുള്ളു.

വാക്യത്തിന്റെ ഗതി ഒന്നുപോലെ ഏകരൂപമായിരിക്കാതെ മാറിമാറി വരുന്നതിനുള്ള വൈചിത്ര്യത്തെപ്പറ്റിയാണു് ഇതുവരെ പ്രസ്താവിച്ചതു്. ഇതിനു ശയ്യാവൈചിത്ര്യം എന്നു പേർ ചെയ്യാം. ഇനി വാക്യത്തിന്റെ ഗ്രഥനത്തിൽത്തന്നെ ചെയ്യാവുന്ന ഭംഗിവൈചിത്ര്യങ്ങളെ വിവരിക്കാം: ചൂണ്ണിക, സങ്കീർണ്ണകം, മഹാവാക്യം എന്നു മൂന്നുവകയായും ഗാഢബന്ധം, ശ്ലഥബന്ധം എന്നു രണ്ടുവകയായും വിഭജിച്ചിട്ടുള്ള വാക്യങ്ങളെ ഇടകലർത്തി പ്രയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഒരു ഭംഗിവൈചിത്ര്യമുണ്ടാകാം. എന്നാൽ ഈ ഭംഗിവൈചിത്ര്യം ശയ്യാവൈചിത്ര്യത്തോളം പ്രധാനമല്ല. ചൂണ്ണികാദികളും അഞ്ചെട്ടെണ്ണം തുടർന്നു വന്നാലെ അസാരസ്യം തോന്നുകയുള്ളു. ഒരു ഖണ്ഡിക മുഴുവനും ഗാഢബന്ധവാക്യമയമായാലും വൈചിത്ര്യഭാവത്തിനു് പ്രതീതിയില്ലാതെവരാം.

ഒരേ പദം ഒരേ അർത്ഥത്തിൽ ഒരേ വാക്യത്തിൽത്തന്നെ ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം ആവർത്തിക്കരുതു്. അങ്ങനെ ആവശ്യപ്പെട്ടുനിടത്തു് പര്യായങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചു് വൈചിത്ര്യം ഉണ്ടാക്കണം. എന്നാൽ ബലത്തിനും മറ്റും വേണ്ടി ഒരേ പദം ആവർത്തിക്കുന്നതു ഗുണമായിട്ടുമുണ്ടു്. മുൻ വാക്യത്തിൽത്തന്നെ 'ഒരേ' എന്ന വിശേഷണപദം മൂന്നു പ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചതുകൊണ്ടു ബലം അധികപ്പെടുന്നതേ ഉള്ളു. ഇതുപോലെ 'വിദ്വാന്മാരുടെ വില വിദ്വാന്മാരേ അറിയൂ' ഇത്യാദികളിലും പദം മാറിക്കൂടാ. ഈവക സ്ഥലങ്ങളിൽ പര്യായമെന്നല്ല, സർവ്വനാമംപോലും ഉപയോഗിച്ചാൽ വാക്യത്തിനു ബലക്ഷയം വരും. എവിടെ രണ്ടു വസ്തുക്കൾക്കു് അത്യന്താഭേദം വിവക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, അവിടെ പദഭേദം ചെയ്യുകൂടാ; അല്പാർത്ഥമിടത്തെല്ലാം ചെയ്യുയും വേണം എന്നു സാരം. വർണ്ണനകളിലുംമറ്റും ഒരേ വസ്തുവിനെപ്പറ്റി പലതും പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിവരും. അപ്പോഴും ആ വസ്തുവിനെ ആദ്യം അതിന്റെ പേരായ നാമപദംകൊണ്ടും, പിന്നീടു സർവ്വനാമംകൊണ്ടുമാണു് പറക പതിവു്. എന്നാൽ സർവ്വനാമങ്ങളേയും കണക്കില്ലാതെ ആവർത്തിച്ചാൽ നീരസം തോന്നും. അതിനാൽ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു പര്യായങ്ങളും സാമാന്യപദങ്ങളുംകൂടി ഉപയോഗിച്ചു വൈചിത്ര്യം സമ്പാദിക്കണം. നാം നളചരിതം കഥ ആഖ്യാനംചെയ്യുന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ; അപ്പോഴും 'നളൻ' എന്നതന്നെയോ 'അദ്ദേഹം' എന്നോ സർവ്വത്ര ആവർത്തിക്കാതെ 'നിഷധേശ്വരൻ' 'ആ മഹാരാജാവു്' 'ആ ജഗദേകസുന്ദരൻ' 'ദ്വൈമീകാമുകൻ' 'ഇന്ദ്രദ്യുതൻ' 'ദമയന്തീപതി' 'കിതവാഗ്രേസരൻ' 'ആ മഹാനുഭാവൻ' 'മഹാധന്യൻ' 'പുരുഷരത്നം' 'ബാഹുകൻ' 'ഋതുപർണ്ണസാരഥി' 'വൈരസേനി' ഇത്യാദി സന്ദർഭാനുസാരേണ പര്യായ

ങ്ങളും വിഭക്തിപേരുകളും പ്രയോഗിച്ചു വൈചിത്ര്യം ഉണ്ടാക്കാം. ഇതുപോലെ വല്ലനകളിൽ ഒരേ ഗുണക്രിയകളെ ആവർത്തിക്കേണ്ടിവന്നാൽ പരാവർത്തനഭംഗികൊണ്ടു വാചകം മാറ്റണം. എങ്ങനെ എന്നാൽ: അനേകം വസ്തുക്കളെ നിഷ്ഫലങ്ങൾ എന്നു പറയേണ്ടിവന്നാൽ 'ഇതിനാലെന്തു ഫലം', 'ഇതു് ഒരിക്കലും സഫലമാകുന്നതല്ല', 'അജാഗളസ്തനത്തിന്റെ അവസ്ഥയാണിതിനു്', 'ഇതു് ഒരു കാര്യത്തിലേക്കും പ്രയോജകമല്ല' ഇത്യാദി വാചകഭേദങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കണം.

അത്യന്താഭേദം വിവക്ഷിക്കപ്പെടുന്നിടത്തു പദം മാറിക്കൂടാ എന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. അത്യന്താഭേദവിവക്ഷ വരുന്നതു് ഉദ്ദിഷ്ടപ്രതിനിർദ്ദേശത്തിലാണു്. അതിന്റെ സ്വഭാവം ഒരിക്കൽ എടുത്തതിനെത്തന്നെ വീണ്ടും എടുത്തു കാണിക്കുക ആകുന്നു. ഉദ്ദിഷ്ടനാമങ്ങളുടെ പ്രതിനിർദ്ദേശത്തെ മുമ്പുതന്നെ ഉദാഹരിച്ചു. ഭേദകങ്ങളേയും കൃതികളേയുംകൂടി ഉദാഹരിക്കാം:

സൂര്യൻ രക്തവർണ്ണനായിട്ടുദിക്കുന്നു; രക്തവർണ്ണനായിത്തന്നെ അസ്തമിക്കയും ചെയ്യുന്നു. മഹത്തുക്കൾക്കു സമ്പത്തിലും വിപത്തിലും ഭാവഭേദമില്ല. 'അടിച്ച വഴിയേ പോയില്ലെങ്കിൽ പോയവഴിയേ അടിച്ചുകൊൾക.'

ബന്ധസാജാത്യം:

വിശേഷണം എന്ന വഴിക്കോ കർത്തൃകർമ്മാദി കാരകസംബന്ധമുറയ്ക്കോ ക്രിയാരൂപേണയോ ഒരേ നിലയിൽ നില്ക്കുന്ന വാക്യഭാഗങ്ങളെ വിധം മാറാതെ ഒരേ മാതിരിയിൽത്തന്നെ ചമച്ചാൽ ബന്ധം സജാതീയമായി എന്നു പറയുന്നു. ബന്ധം സജാതീയമായിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ ബന്ധസാജാത്യം. എങ്ങനെ എന്നാൽ,

1. 'ഒടിയാത്ത കമ്പിൽ പറിയാത്ത വള്ളി' വിശേഷണങ്ങൾക്കു സാജാത്യം
2. 'മാറാത്ത വ്യാധിക്കു് എത്താത്ത മരുന്നു്' ,, ,,
3. 'പൂച്ചയ്ക്കു വിളയാട്ടു് എലിക്കു പ്രാണാവസ്ഥ' കാരകത്തിനു് ,,
4. അരമനയിൽ രഹസ്യം അങ്ങാടിയിൽ പാട്ടു് ,, ,,
5. 'മുമ്പിൽ ചെന്നാൽ കുത്തും പുറകിൽചെന്നാൽ എറിയും' ക്രിയയ്ക്കു്,,
6. 'അത്താഴം കഴിഞ്ഞാൽ അരക്കാതം നടക്കണം മുത്താഴം കഴിഞ്ഞാൽ മുള്ളിലും കിടക്കണം' } ക്രിയാദികൾക്കു്,,

പഴഞ്ചൊല്ലുകളിലാണു് ബന്ധസാജാത്യമധികം കാണാറുള്ളതു്. അതിനാൽ പഴഞ്ചൊല്ലുകളെത്തന്നെ ഉദാഹരിച്ചു. സജാതീയമായി പ്രതിനിർദ്ദേശിക്കുന്ന പദത്തിനു പ്രാസംകൊണ്ടു് അക്ഷരസാമ്യംകൂടി ഇരുന്നാൽ സാജാത്യം അധികം പ്രകാശിക്കും; ഉദാഹരണങ്ങളിൽ അതും ഉണ്ടെന്നു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുക. ഒരുവിധം നോക്കുമ്പോൾ വൈചിത്ര്യത്തിനു വിപരീതമാണു ബന്ധസാജാത്യം; എന്നാൽ ബന്ധസാജാത്യം വാക്യവിഭാഗങ്ങളിലും, വൈചിത്ര്യം പൂർണ്ണവാക്യങ്ങളിലും വ്യവസ്ഥിതമാണെന്നു ഭേദം. രണ്ടു കൈകളിലും ഇട്ടിരുന്ന വള ജോടി ചേർന്നിരിക്കണം; അതുപോലെയാണു് സാജാത്യത്തിന്റെ നില. ഒരേജാതി വളതന്നെ രണ്ടുമൂന്നു ജോടി ധരിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെയുള്ള വൈരസ്യമാണു മാറാതിനു്.

ബന്ധസാജാത്യംകൊണ്ടു പലേ പ്രയോജനങ്ങളും സിദ്ധിക്കുന്നു:

(എ) ഓർമ്മിക്കാനുള്ള സൗകര്യം: രണ്ടു വാക്യഭാഗങ്ങളുടേയും ബന്ധം എത്രത്തോളം തങ്ങളിൽ യോജിക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളം ഓർമ്മിക്കാൻ എളുപ്പവും വർദ്ധിക്കും. ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ആറാമത്തേതു നോക്കുക. ആ വാക്യം 'അത്താഴം കഴിഞ്ഞാൽ കുറേ നടക്കുന്നതു കൊള്ളാം, മുത്താഴത്തിനുശേഷം വിശ്രമിക്കയാണു വേണ്ടതു്' എന്നോ മറേറാ സാജാത്യമില്ലാത്ത വിധത്തിലായാൽ വാക്യത്തിന്റെ ജാത്യം അസ്പഷ്ടമാകുന്നു. പഠിച്ചു് ഓർമ്മയിൽ വെക്കുന്നതിനു വളരെ ശ്രമവും തോന്നും.

(ബി) ബലം അല്ലെങ്കിൽ ഊർജ്ജസ്സു്: ചില വാക്കുകൾ രാമബാണംപോലെ തൽക്ഷണം കണ്ണിരന്ധ്രത്തിലൂടെ അന്തഃകരണത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു; മറ്റു ചിലതു് എത്രതന്നെ ആഞ്ഞു പ്രയോഗിച്ചാലും ഇരുമ്പുലക്കപോലെ ചതഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. തീക്ഷ്ണവേഗമുള്ളതു് ഊർജ്ജസ്വലം, ഇല്ലാത്തതു കുണ്ഠം. ബന്ധസാജാത്യത്താൽ വാക്യത്തിനു് ഊർജ്ജസ്സുണ്ടാകും.
ഉദാഹരണം:

"ആശയെന്നതു മനുഷ്യക്കു വിശേഷപ്പെട്ട ഒരു ചങ്ങലയാണു്; അതിന്റെ ബന്ധമേറ്റാൽ മണ്ടിയോടും; വിട്ടാൽ അനങ്ങാതെ നിൽക്കും." ഇവിടെ ബന്ധം വിജാതീയമായിരുന്നെങ്കിൽ വിരോധപ്രതീതിക്കു ബലം വളരെ കുറയുമായിരുന്നു.

(സി) ഉല്പേഖം, ദൃഷ്ടാന്തം മുതലായ പല അലങ്കാരങ്ങളേയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതു ബന്ധസാജാത്യമാകുന്നു. ഭാഷാഭൂഷണത്തിൽ അതുകൊണ്ടു കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളും നോക്കുക: ബന്ധസാജാത്യം ഗുണമെന്നു മാത്രമല്ല, അതിന്റെ അഭാവം ചിലേടത്തു് പ്രത്യൂത, പ്രക്രമഭംഗം മുതലായ ദോഷവുമുളവാക്കും.

ഏകാഗ്രത:

വാക്യങ്ങൾക്കു് ഒരു മുഖ അല്ലെങ്കിൽ പായിൻറു മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കാവൂ. ഒരു സംഗതിക്കു് ഒരു വാക്യമെന്നല്ലാതെ പല സംഗതികളും കലത്തി വാക്യമെഴുതരുതു്. ഈ സംഗതി മാറുമ്പോൾ വാക്യവും മാറിക്കൊള്ളണം. കാര്യസ്ഥന്മാരുടെ സമുച്ചയവാക്യങ്ങളിലാണു് ഏകാഗ്രതയില്ലാത്ത ദോഷം അധികമായിക്കാണുന്നതു്. ഒരു കർത്താവുതന്നെ സ്ഥലകാലോദ്ദേശ്യങ്ങൾ മാറാതെ ചെയ്യുന്ന ക്രിയകളെ ഒരു വാക്യത്തിൽ സമുച്ചയിച്ചാൽ ഏകാഗ്രതയ്ക്കു ഹാനി വരികയില്ല. എന്നാൽ മറിച്ചു്, സ്ഥലകാലോദ്ദേശങ്ങൾ ഭേദിക്കുന്നിടത്തൊക്കെയും വാക്യം ഏകാഗ്രമല്ലാതെവരുമെന്നു് അത്ഥമാക്കുകയുമരുതു്.

'അക്ബർ രാജ്യം ഭരിച്ചകാലത്തു് മുകിലാധിപത്യം പ്രബലപ്പെടുകയും ഹിന്ദുരാജസ്ത്രീകൾ മതാചാരങ്ങൾക്കു ദോഷംവരാതെ ചക്രവർത്തിയുടെ ഭാര്യമാരായിരിക്കയും, അയിൻ അക്ബറി എന്നൊരു ചരിത്രഗ്രന്ഥം ജനിക്കയും, മതവിഷയസഭകൾ നടക്കയുംചെയ്തു.'

ഈവക വാക്യത്തിൽ അടങ്ങിയ സംഗതികളും പല സമയങ്ങളിലും പല സ്ഥലങ്ങളിലും നടന്നവയാകുന്നു. നടത്തിയ ആളുകൾക്കും അവരുടെ

ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾക്കും ഭേദമുണ്ട്. അങ്ങ്ബറുടെ രാജ്യഭരണകാലത്താണെല്ലാം നടന്നതെന്നു് ഒരു സംബന്ധം മാത്രമേ ഉള്ള. അക്കാലം ദീർഘവുമാണു്. അതിനാൽ ഓരോ സംഗതിയേയും ഓരോ വാക്യംകൊണ്ടു പറഞ്ഞാലേ ഏകാഗ്രത സിദ്ധിക്കയുള്ള.

'എഴുത്തച്ഛൻ തമിഴിന്റെ പിടിയിൽനിന്നു വേർപെടുത്തി ഭാഷയെ ഗ്രന്ഥരചനയ്ക്കുപയോഗിക്കുകയും കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ അതിനുള്ള സഹജവിലാസങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചമ്പൂകാരന്മാർ അതിനെ സംസ്കൃതത്തിന്റെ ദാസിയാക്കുകയുംചെയ്തു.'

ഈ വാക്യം ഭാഷയുടെ ദശാവിശേഷങ്ങളെ സംഗ്രഹിക്കുന്നിടത്തു് ഉപയോഗിക്കയാണെങ്കിൽ സ്ഥലകാലങ്ങൾക്കു ഭേദമിരുന്നാലും ഏകാഗ്രമായിത്തന്നെ ഇരിക്കും.

ഒരു സംഗതിയെ സംബന്ധിച്ചതന്നെ പല കോടികളും (പായിൻറുകളും) പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിവരുന്നിടത്തു് സംഗതി മാറുന്നില്ലല്ലോ എന്നുള്ള ഭാവത്തിൽ, എല്ലാ കോടികളേയും ഒരേ സമുച്ചയവാക്യത്തിൽ ചേർക്കുന്നതായാൽ ഏകാഗ്രത ഇല്ലാതെവരുമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടെങ്കിലും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിൽ വളരെ അംഗഭംഗിയുണ്ടു്. ഈവിധം യുക്തി കൊണ്ടുപോയാൽ വകുപ്പു് (ഖണ്ഡിക) എന്ന വിഭാഗത്തിനു് അവകാശമേ ഇല്ലെന്നുവരും. മുൻകാണിച്ച മഹാഭാരതസംഗ്രഹവാക്യത്തിലെപ്പോലെ ക്രിയകളെ മേൽക്കുമേൽ സമുച്ചയിച്ചാൽ ഖണ്ഡികയ്ക്കുന്നല്ല, അദ്ധ്യായമെന്നു് അതിനുപരിയുള്ള വിഭാഗത്തിനും വകയുണ്ടാകുന്നതു സംശയമാണു്. ഒരു വാക്യംതന്നെ ഗ്രന്ഥം എന്നുവരുമ്പോഴും വിഭാഗമൊന്നുമേ വേണ്ടെന്നാകും. ഒരുദാഹരണംകൂടി താഴെ ചേർക്കുന്നു:

'അറിയിപ്പു കിട്ടിയതിൽപ്പിന്നെ ഏഴു ദിവസത്തിനകം ബങ്കി അയച്ച ആധം ബങ്കിയെ ഏറ്റുകൊണ്ടുപോയില്ലെങ്കിൽ അതിനെ പിന്നീടു് 21 ദിവസത്തേക്കുകൂടി ആ സ്റ്റേഷനിൽ വെച്ചിരിക്കുന്നതും ആ കാലത്തിനിടയ്ക്കു മേല്പറഞ്ഞ റേറ്റിനു ഡെമറേജുകൂലി ചുമത്തുന്നതും ആ കാലം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ബങ്കിയെ ലേലത്തിൽ വിൽക്കുന്നതും വിറ്റീടായ തുകയിൽനിന്നും സക്കാരിലേക്കു ചിലവാകുന്ന എല്ലാ ചിലവുകളേയും കുറയ്ക്കുന്നതുംപോകെ ബാക്കി വല്ലതും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അതിനെ ബങ്കി അയച്ച ആധം ഒരു കൊല്ലത്തിനകം അവകാശപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ അയാൾക്കു കൊടുക്കുന്നതിലേക്കായി അതിനെ അനാമത്തുവച്ചിരിക്കുന്നതും ആ കാലാവധി കഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നീടു ഗവമ്മെൻറിലേക്കു മുതൽകൂട്ടുന്നതും ആകുന്നു.'

ഈ മഹാവാക്യത്തെ മുറിച്ചു താഴെ കാണിക്കുംപ്രകാരം പരിശോധിക്കാം:

'അറിയിപ്പു കിട്ടിയതിൽ പിന്നെ ഏഴു ദിവസത്തിനകം ബങ്കി അയച്ച ആധം അതു് ഏറ്റുകൊണ്ടുപോയില്ലെങ്കിൽ പിന്നീടു് 21 ദിവസത്തേക്കുകൂടി അതു് ആ സ്റ്റേഷനിൽ വെച്ചു സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ആ കാലത്തിനിടയ്ക്കു മേല്പറഞ്ഞ റേറ്റിനു ഡെമറേജുകൂലിയും ചുമത്തപ്പെടും. ആ കാലാവധി കഴിഞ്ഞാൽ ബങ്കി ലേലത്തിൽ വിൽക്കപ്പെടും; വിറ്റീടായ തുകയിൽനിന്നും സക്കാരിലേക്കു ചെല്ലാവുന്ന എല്ലാ ചിലവു

കളും കുറച്ചതിന്റെശേഷം ബാക്കി വല്ലതും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അതു ബങ്കി അയച്ച ആൾ ഒരു കൊല്ലത്തിനകം അവകാശപ്പെട്ടാൽ അയാൾക്കു കൊടുക്കുന്നതിലേക്കായി അനാമത്തു വയ്ക്കുയും കാലാവധി കഴിഞ്ഞാൽ ഗവ മെന്റിലേക്കു മുതൽക്കൂട്ടുകയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.'

ഏകാഗ്രതയെപ്പറ്റി ദൂരത്തിലാലോചിക്കുമ്പോൾ മഹാവാക്യങ്ങളുടെ ഘടന ഏതുവിധം വേണമെന്നു സംശയം ജനിക്കുന്നു. സ്വതന്ത്രവാക്യങ്ങളുടെ യോഗംകൊണ്ടാണല്ലോ മഹാവാക്യമുണ്ടാകുന്നതു്. സ്വതന്ത്രവാക്യങ്ങളെ എങ്ങനെ ഘടിപ്പിക്കാം? എന്തിനു ഘടിപ്പിക്കുന്നു? പരാപേക്ഷകൂടാതെ സ്വയമേ അർത്ഥപൂർത്തിയുള്ള വാക്യത്തെ ആണു് സ്വതന്ത്രവാക്യം എന്നു പറയുന്നതു്. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം അല്ലെങ്കിൽ പ്രാധാന്യം രണ്ടു വിധമാണു്—അന്വയപൂർത്തിക്കുവേണ്ടി മറ്റൊരു പദത്തിനു കീഴടങ്ങാത്ത വാക്യമെല്ലാം വ്യാകരണദൃഷ്ട്യാ സ്വതന്ത്രമാകുന്നു. വ്യാകരണദൃഷ്ട്യാ സ്വതന്ത്രമായാലും കാര്യകാരണഭാവാദിസംബന്ധങ്ങളാൽ ഉള്ള പരാപേക്ഷ ശമിക്കുന്നതുവരെ വാക്യം അർത്ഥദൃഷ്ട്യാ സ്വതന്ത്രമാവുകയില്ല. 'മഴ പെയ്യു; ഇനി ഉഷ്ണം ശമിക്കും' ഇതിലെ രണ്ടു വാക്യങ്ങളും വ്യാകരണപ്രകാരം സ്വതന്ത്രങ്ങളാണെങ്കിലും അർത്ഥപ്രകാരം കാര്യകാരണഭാവേന പരസ്പരാപേക്ഷയുള്ളവയാകയാൽ രണ്ടും ചേർന്നു് ഒരു മഹാവാക്യമാകുന്നതേ ഉള്ളൂ. 'മഴ പെയ്തതിനാൽ ഉഷ്ണം ശമിക്കും' എന്ന രൂപത്തിലാക്കിയാൽ വ്യാകരണപ്രകാരവും പൂർവ്വവാക്യം ഉത്തരവാക്യത്തിന്റെ അംഗമായിത്തീർന്നു് അപ്രധാനമാകും. വ്യാകരണദൃഷ്ട്യാ അംഗാംഗിഭാവമുള്ള വാക്യങ്ങളുടെ യോഗം സങ്കീർണ്ണകം; അർത്ഥദൃഷ്ട്യാ അംഗാംഗിഭാവമുള്ളതുകളുടെ യോഗം മഹാവാക്യം എന്ന രണ്ടിനും ഭേദം. അതിനാൽ അർത്ഥവശാൽ ഉള്ള പരസ്പരസംബന്ധം പ്രമാണിച്ചാണു് മഹാവാക്യത്തിൽ വാക്യങ്ങളെ ഘടിപ്പിക്കുന്നതു്; ഈ പരസ്പരസംബന്ധം ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നതു് 'എന്നാൽ' 'എങ്കിലും' 'അപ്പോൾ' മുതലായ ഘടകങ്ങളുമാകുന്നു. എന്നാൽ അന്യോന്യസംബന്ധദ്യോതകത്തിനു ഘടകപദം പ്രയോഗിച്ചേ തീരൂ എന്നു നിബ്ബന്ധമില്ല. ചില സംബന്ധം ദ്യോതിപ്പിക്കാൻ ഘടകങ്ങൾ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല.

മേൽ വിവരിച്ചപ്രകാരം ചൂർണ്ണികാരൂപമായോ സങ്കീർണ്ണകരൂപമായോ ഉള്ള വാക്യങ്ങൾക്കു് അർത്ഥവശാലുള്ള സംബന്ധം വളരെ അടുത്തിരുന്നാൽ അതുകളെച്ചേർത്തു് ഒരു മഹാവാക്യമാക്കണം; കുറെ അകന്നിരുന്നാൽ അതുകളെ സ്വതന്ത്രവാക്യങ്ങളാക്കി വിടണം; വളരെ ദൂരമായിപ്പോയാൽ അടുത്ത വകുപ്പിലേക്കുതന്നെ നീക്കിവയ്ക്കണം. ഏതായാലും ഒരു ഖണ്ഡിക മുഴുവനും നുറുക്കുവാക്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിറയ്ക്കരുതു്.

വാക്യങ്ങളുടെ അവസാനം, മദ്ധ്യേയുള്ള ചില്ലറ നിറുത്തലുകൾ ഇതെല്ലാം വായിക്കുമ്പോൾ സ്വരഭേദംകൊണ്ടു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. സ്വതന്ത്രവാക്യം നിറുത്തുമ്പോൾ ഉള്ള സ്വരമല്ല ഉപവാക്യം നിറുത്തുമ്പോൾ; ചില്ലറ നിറുത്തലുകൾക്കു മൂന്നാമതൊരുവിധം സ്വരം വേണം. ഇതെല്ലാം നല്ല വായനക്കാർക്കു് അനായാസേന പരിചയപ്പെടുന്നതുമാണു്. എഴുതുമ്പോഴാകട്ടെ സ്വരംകൊണ്ടു സാധിക്കേണ്ടതു പ്രവൃത്തി ചിഹ്നംകൊണ്ടു സാധിക്കുന്നു. എന്നാൽ പണ്ടു് നമ്മുടെ അറിവിൽ പെട്ടിടത്തോളം രണ്ടു ചിഹ്നങ്ങളേ നടപ്പുണ്ടായി

രുന്നുള്ള: പരിപൂർണ്ണമായ വിരാമത്തിനു കീഴ്മേലായി രണ്ടു വര, അതിൽ താണതിനു് ഒരു വര. ഇംഗ്ലീഷ്വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും അച്ചടിക്കും പ്രചാരം വന്നതോടുകൂടിയാണു് നാട്ടുകാർക്കു് ചിഹ്നസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഉപയോഗം മനസ്സിലായിത്തുടങ്ങിയതു്. ഭാരതീയലിപികാരന്മാർ വിരാമചിഹ്നങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിക്കാതിരുന്നതിനു കാരണവും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. വിജ്ഞാനത്തിനും വിനോദത്തിനും വേണ്ടുന്ന കൃതികളെല്ലാം പദ്യരൂപത്തിലായിരുന്നു; പദ്യത്തിൽ സന്ധി അപരിഹാര്യമായതിനാൽ വിരാമങ്ങളെ സാവ്ത്രികമായി ഉപയോഗിക്കാൻ നിവ്വാഹവുമില്ല. ഊർദ്ധ്വാധമരേഖാരൂപങ്ങളായി രണ്ടു ചിഹ്നങ്ങളും നടപ്പുണ്ടായിരുന്നതുകൂടിയും, പദ്യത്തിൽ വാക്യവിരാമത്തെ അല്ല, പൂർവ്വോത്തരാർദ്ധങ്ങളുടെ വിരാമത്തെയാണു് കാണിച്ചിരുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. വാക്യം അവസാനിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും പൂർവ്വാർദ്ധത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ ഒരു വരയും ഉത്തരാർദ്ധത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ രണ്ടു വരയും ഇടുക പതിവായിരുന്നു. പാദമധ്യത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന വാക്യങ്ങൾക്കാകട്ടെ യാതൊരു ചിഹ്നവും ഇല്ല. അപൂർവ്വമായി ചില ഗദ്യകൃതികളുണ്ടായിരുന്നതിൽ വിവരമില്ലാത്ത എഴുത്തുകാർ ഇപ്പോലെ ഭംഗിനോക്കി രണ്ടു ചിഹ്നങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ ഒന്നിനെ ഉപയോഗിച്ചുവന്നു.

വാക്യവിരാമസൂചകങ്ങളായ ചിഹ്നങ്ങൾക്കു മാത്രമേ പൂർവ്വകാലത്തിൽ ദീക്ഷയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ; മറ്റു പലതിനും പൂർവ്വികന്മാർ ചിഹ്നമുപയോഗിച്ചിരുന്നു. ഇടയ്ക്കു് അക്ഷരങ്ങളും വിട്ടുപോയാൽ വിട്ട സ്ഥലത്തു വരിയുടെ മേൽ 'പുള്ളടി' എന്നു പേരായ 'V' ചിഹ്നമിട്ടു് താഴെ ആവശ്യപ്പെട്ട അക്ഷരങ്ങളെ ചേർത്തുവന്നു. 'ഹംസപാദം' എന്നു പേരായ '+' ഈ ചിഹ്നവും ഇതിലേക്കുതന്നെ ചിലർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതായിക്കാണുന്നുണ്ടു്. വെട്ടിക്കളയുന്നതിനു ചിലർ അക്ഷരങ്ങളുടെ മേൽ പലവിധം വരകളും വരച്ചു് അതുകളുടെ ആകൃതിതന്നെ നശിപ്പിക്കയും, മറ്റു ചിലർ എടുത്തുകളയേണ്ടുന്നലിപിയെ ചുറ്റി ഒരു വളയം ഇടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അദ്ധ്യായാദി മഹാഖണ്ഡങ്ങളുടെ അറുതി സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനു കുണ്ഡലം എന്നു പേരായ 'ക' ചിഹ്നം കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. ഈ ചിഹ്നം പഴയ ആട്ടക്കഥാപുസ്തകത്തിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലും ഉപയോഗിച്ചുകാണുകയാൽ ഇതിന്റെ അർത്ഥമെന്തെന്നു് ഒരു യൂനിവേർസിറ്റി മലയാളപരീക്ഷകൻ പ്രശ്നപത്രത്തിൽ ചോദ്യംചെയ്യാൻ ഇടയായിട്ടുണ്ടു്. ഒരു പദം ഇരട്ടിച്ചുവായിക്കണം എന്നു കാണിക്കുന്നതിനു് "സ്സ" ഇങ്ങനെ ഒരു ചിഹ്നം മലയാളഅക്ഷരത്തിൽ എഴുതീട്ടുള്ളതു് സംസ്കൃതനാടകങ്ങളിൽ കാണുന്നു.

അച്ചടി നടപ്പായതോടുകൂടി ഈവക ചിഹ്നങ്ങളെല്ലാം ക്രമേണ ക്ഷയിക്കയും, അതുകളുടെ സ്ഥാനം ഇംഗ്ലീഷിലെ ചിഹ്നങ്ങളും വഹിക്കയും ചെയ്തുതുടങ്ങി. ഇംഗ്ലീഷിൽ ചിഹ്നനവിദ്യയ്ക്കു് വളരെ പ്രാബല്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വാക്യാരംഭത്തിലും വാക്യമദ്ധ്യത്തിലും ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു വേറെതരം ലിപികളും [Capitals and Small Letters വലിയക്ഷരവും ചെറിയക്ഷരവും] വേണമെന്നുള്ള നിർബന്ധത്താൽ ഇംഗ്ലീഷ് എഴുതുന്നവർക്കു് വാക്യാവസാനത്തിൽ, ശ്രദ്ധവെയ്ക്കാതിരിപ്പാൻ നിവ്വാഹമില്ല. സന്ധിചേ

ത്തു സംഹിതയാക്കുന്ന ഏർപ്പാടില്ലാത്തതിനാൽ പദ്യങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിലും വിരാമചിഹ്നം കൂടിയേതീരു. ഇംഗ്ലീഷിലെ വിരാമചിഹ്നങ്ങളും അന്വയബോധത്തിനും സന്ദേഹനിവാരണത്തിനും മറ്റും വളരെ ഉപകരിക്കുന്നു. അതിനാൽ അങ്കുശം, ബിന്ദു മുതലായ ചിഹ്നങ്ങളെ യഥോചിതമായി അച്ചടിപുസ്തകങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കണം. ഇംഗ്ലീഷ് ചിഹ്നങ്ങൾക്കു മലയാളത്തിൽ പേരു കൊടുത്തു അവയെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടുന്നതിനുള്ള വിധികളേയും വ്യാകരണത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതു നോക്കുക. കേരളപാണിനീയത്തിൽ ചിഹ്നനം എന്നു ഒരു പ്രത്യേകം *പ്രകരണംതന്നെ ഉണ്ടു. അതിൽ പറയുന്ന പന്ത്രണ്ടുചിഹ്നങ്ങളിൽ അങ്കുശം, ബിന്ദു, ഉദ്ധരണി, വലയം, കാകു, വിക്ഷേപണി, രേഖ എന്ന ഏഴെണ്ണം മിക്ക മുദ്രാശാലകളിലും ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടു. ശേഷമുള്ള അഞ്ചുംകൂടി താമസിയാതെ ഉപയോഗത്തിൽ വരുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവു പ്രസാധനംചെയ്തിട്ടുള്ള നളചരിതം ആട്ടക്കഥയിലും ശാകുന്തളത്തിന്റെ പരിഷ്കരിച്ച പുതിയ പതിപ്പിലും ചിഹ്നനവിഷയത്തിൽ പലേ നിഷ്കർഷകളും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു. ഈ രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചുനോക്കിയതുകൊണ്ടു കേരളപാണിനീയത്തിൽ എഴുതീട്ടുള്ള 12 ചിഹ്നങ്ങളും ഭാഷയിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടവയാണെന്നും അതുകളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു പറയത്തക്ക അസൗകര്യമൊന്നുമില്ലെന്നും ബോധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പദ്യങ്ങളിൽ പൂർവ്വോത്തരവാക്യങ്ങളും സന്ധികൊണ്ടു കൂടിച്ചേർന്നുപോയാൽ അർത്ഥബോധസൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി പിരിച്ചു ചിഹ്നമിട്ടെഴുതുന്നതുകൊണ്ടു വായിക്കുന്നതിനു വലിയ അസൗകര്യമോ വൃത്തബന്ധത്തിനു ശൈഥില്യപ്രതീതിയോ ഉണ്ടാകയില്ലെന്നു താഴെ കാണിക്കുന്ന ഉദാഹരണങ്ങളും തെളിയിക്കും.

'വാസസ്സ രണ്ടുമതിധൂസരമായ്'; വ്രതോപ–
വാസാലുണങ്ങി മുഖം; ആകലിതൈകവേണി;
വാസം തുടർന്നിവിടെയീവിധമെന്റെ വിപ്ര–
വാസപ്രതത്തെയിവം സാധ്വി വഹിച്ചിടുന്നു.'

—ഭാഷാശാകുന്തളം

'ആരുമറിയരുതെന്നംഗജസങ്കടമെന്ന ധിയാ
ആരാമംപുക്കേനിമം ഭൃംഗവിഹംഗമസങ്കലിതം
ദൂരെ സുഖമെന്നായ്; അങ്ങോട്ടുടൻ പുനരിങ്ങോട്ടുടൻ
പാരം വലഞ്ഞേൻ, അപ്പോഴം സംഗതനായൊരു ഹംസവരൻ'

—നളചരിതം കഥകളി

രോധിനി (;), ഭിത്തിക (:), രേഖ (—) എന്ന ചിഹ്നങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കാഞ്ഞാൽ മഹാവാക്യാംഗങ്ങളായ ഉപവാക്യങ്ങളെ വേർതിരിച്ചുകാണിപ്പാൻ മാർഗ്ഗമില്ല. പണ്ടുള്ളവർ ഗദ്യകൃതികളെ ഗണ്യങ്ങളായി വിചാരിക്കാതിരുന്നതിനാൽ ഇതിലേക്കു ആവശ്യപ്പെട്ട ചിഹ്നങ്ങളും ഏർപ്പെടാതെ പോയി എന്നേയുള്ള. അതിനാൽ താഴെ കാണിക്കുംപ്രകാരം മഹാവാക്യങ്ങളെ ചിഹ്നങ്ങളെക്കൊണ്ടു പരിഷ്കരിച്ചു വേർതിരിച്ചുകാണത്തക്കവിധം അച്ചടിക്കേണ്ടതാകുന്നു:

* ആ പ്രകരണം ഒടുവിൽ പരിശേഷമായി ചേർത്തിട്ടുണ്ടു.

തലയിലെഴുത്തുതന്നെ: ഈ വേട്ടക്കാരൻ രാജാവിന്റെ തോഴരായിരുന്ന മതിയായി. 'ഇതാ ഒരു മാൻ! അതാ ഒരു പന്നി! അതാ ഒരു കടുവാ!' എന്നിങ്ങനെ നട്ടുച്ചയ്ക്കുകൂടി തണൽ കുറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കാടുതോറും കടന്നു് ഓടിനടക്കുന്നു. ഇലകളും വീണു് അഴകി കവപ്പുള്ളതും, വെയിൽകൊണ്ടു കാഞ്ഞതുമായ കാട്ടാറുകളിലെ വെള്ളമാണു് ദാഹിച്ചാൽ കുടിക്കാൻ. കാലനിയമം കൂടാതെ പ്രായേണ ചുട്ട മാംസംതന്നെ ആഹാരം. കുതിരയുടെ പിന്നാലെ ഓടി സന്ധികളെല്ലാം നുറുങ്ങിയിരിക്കുന്ന എനിക്കു രാത്രിയിലെങ്കിലും സൈരമായി ഒന്നു കിടക്കാം എന്നുവെച്ചാൽ അതും പറ്റില്ല. അഥവാ ഒന്നു കണ്ണടച്ചാൽ വെളുക്കുന്നതിനു വളരെ മുമ്പിൽത്തന്നെ ദാസീപുത്രന്മാർ കാട്ടാളന്മാർ കാടുവളയുന്ന ഘോഷംകൊണ്ടു് ഉണർന്നുപോകുന്നു. ഇതുമാത്രംകൊണ്ടു, ഗ്രഹപ്പിഴ തീർന്നില്ല. ഇപ്പോൾ കുനിമ്മേൽ ഒരു കുരുകൂടി പുറപ്പെട്ടതുപോലെ ആയിരിക്കുന്നു. ഇന്നലെ ഞാൻ ഒരുമിച്ചു് ഇല്ലായിരുന്നസമയം ഒരു മാനിന്റെ പിന്നാലെ കൂടി പുറപ്പെട്ടു് ആശ്രമത്തിൽ ചെന്നു കയറി ശകുന്തള എന്നൊരു മഹർഷികന്യകയെ എന്റെ കഷ്ടകാലത്തിനു രാജാവു കണ്ടു വശമായി. ഇപ്പോൾ നഗരത്തിലേക്കു പോകുന്ന കഥകളുടെ പ്രസംഗിക്കുന്നില്ല. ഇതുതന്നെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു് ഉറക്കമില്ലാതെ കിടന്നു. ഇതാ നേരവും വെളുത്തു. നിവ്വാഹമില്ലല്ലോ. എന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ, തോഴരെത്തന്നെ ചെന്നുകാണുക. (ചുറ്റിനടന്നു നോക്കീട്ടു്) ഇതാ വില്ലുകളും കൈയിലെടുത്തു കാട്ടുപൂക്കൾ കെട്ടിമാലയും ഇട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പട്ടാണിച്ചികളുടെ കൂട്ടത്തോടുകൂടി തോഴർ ഇങ്ങോട്ടുതന്നെ വരുന്നു. ആകട്ടെ, അംഗഭംഗത്താൽ അശക്തത ഭാവിച്ചു് നില്ക്കാം. അങ്ങനെ എങ്കിലും കുറേ വിശ്രമം കിട്ടിയെങ്കിലോ?

കിളിപ്പാട്ടു മുതലായ പദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെ പൂവ്വികന്മാർ ഖണ്ഡികകളാക്കി പിരിച്ചെഴുതാതിരുന്നതിനേറയും കാരണം ഗദ്യദാരിദ്ര്യമാകുന്നു. സംസ്കൃതവൃത്തത്തിലുള്ള ശ്ലോകങ്ങളെല്ലാം ഓരോ പൂർണ്ണസ്വതന്ത്രവാക്യമാണു്. ശ്ലോകത്തിന്റെ കെട്ടുപാടു ബലപ്പെടുത്തുന്നതും, അതിനെ ഒറ്റയായി തിരിച്ചുകാണിക്കുന്നതും ഈ ഏകവാക്യതാനിബ്ബന്ധമാണു്. അതില്ലെങ്കിൽ ശ്ലോകത്തിനു പൂത്തി തോന്നുകയില്ല. അപൂവ്വമായി ചിലപ്പോൾ കവിതകളും അനേകം ശ്ലോകങ്ങളെ ചേർത്തു് 'കളക'മാക്കാറുണ്ടെങ്കിലും അവിടെയും ഒരു വിധം വാക്യവിശ്രാന്തി ഓരോ ശ്ലോകത്തിനും കാണും. ശ്ലോകകൃതികളും വർണ്ണനാബഹുലങ്ങളാകയാൽ അതുകളിൽ സർഗ്ഗം എന്ന വിഭാഗംതന്നെ ഖണ്ഡികയുടെ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നു. സർഗ്ഗമദ്ധ്യത്തിൽ ഖണ്ഡികാസ്ഥാനീയമായ വിഭാഗം അപൂവ്വമായി ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ വൃത്തഭേദം ചെയ്തു് ആ വിഭാഗത്തിന്റെ പ്രതീതി ഉണ്ടാക്കാം. രഘുവംശം 9–ാം സർഗ്ഗം നോക്കുക. സർഗ്ഗബന്ധംകൂടാതെ ധാരണാസൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ശ്ലോകത്തിൽ എഴുതുന്ന ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രായേണ അനുഷ്ടുപ്പു്, ആര്യാ എന്ന രണ്ടു വൃത്തങ്ങളും മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കുമാറുള്ളൂ. അതിൽ ശ്ലോകാന്തത്തിൽ വാക്യപൂർത്തി വേണമെന്നു നിബ്ബന്ധവുമില്ല. അങ്ങനെയുള്ള കൃതികളിൽ വാക്യപൂർത്തി വരുന്നിടത്തു വരിമാറി ആരംഭിക്കണം. കിളിപ്പാട്ടുമുതലായ ഭാഷാവൃത്തങ്ങളിലേടയും മട്ടു് ഇച്ചൊന്നവിധമാകുന്നു. അതുകളിൽ ഈരടികളുടെ അവസാന

ത്തിൽ വാക്യം അവസാനിക്കണമെന്നു നിബ്ബന്ധമില്ല. അതിനാൽ അതുകളിലും വിഷയം മാറുന്നിടത്തു വരിമാറി ഖണ്ഡികാവിഭാഗം ഏർപ്പെടുത്തുന്നതു കൊള്ളാം. സംസ്കൃതത്തിൽ ശ്ലോകം എന്നും ഇംഗ്ലീഷിൽ Stanza എന്നും പറയുന്ന വിഭാഗവും മിക്ക ദിക്കിലും യോജിപ്പിക്കാം. ഇതുവരി ഒരു ശ്ലോകം അല്ലെങ്കിൽ Stanza എന്നും ക്ലപ്പപ്പെടുത്താൻ മാത്രം സാധിക്കയില്ലെന്നേ ഉള്ള. ഉദാഹരണത്തിനു് പദ്യപാഠാവലി നാലാംഭാഗത്തിൽ 'ഏഷണിക്കാരനു് പറ്റിയ ദോഷം' എന്ന പാഠം നോക്കുക.

പരിമാണം:

വാക്യങ്ങൾക്കു് ഇത്ര നീളം വേണമെന്നൊരു കണക്കുമില്ല; മറ്റെല്ലാ വിഷയങ്ങളിലുമുള്ളതുപോലെ ഏറെ നീളുകയും ഏറെ കുറുകുകയും ചെയ്യാതെ മദ്ധ്യവൃത്തിയിൽ ഇരിക്കുന്നതു കൊള്ളാം. പദങ്ങളും ചുരുങ്ങിയ വാക്യത്തിനു് പിരിമുറുകിയ ചരടുപോലെ ബലം ഏറും. പഴഞ്ചൊല്ലുകളും, കടങ്കഥകളും, സൂത്രങ്ങളും മുതലായതിൽ കാണുന്ന ദാർഢ്യാതിരേകത്തിനു് ഇതാണു കാരണം. ദീർഘവാക്യങ്ങൾക്കു് ഒഴുക്കും, മോടിയും, ഉല്ലാസവും കൂടും. രണ്ടും ഇടകലർത്തി വൈചിത്ര്യംവരുത്തി പ്രയോഗിക്കുന്നതു നന്നു്. വാക്യം കുറുകുന്നതുകൊണ്ടും നീളുന്നതുകൊണ്ടും വേറെ പല പ്രയോജനങ്ങളും സാധിക്കാം:

'ദൈത്യാരിപൂർവ്വജനു ദൂത്യം സമേത്യ, നിജ–
സാധ്യം വെടിഞ്ഞു നിഷധേന്ദ്രൻ,
സേനയിഹ നിർത്തി, താനഥ നടന്നു,
ദാന്തദമഭോഗിനിയുടെ കാന്തിനദിയതിൽ മുഴുകി
നീന്തുവതിനുഴറി മിഴി രണ്ടും
ബഹളേ ജനേ, പഥിഷു സബലേഷു ഭൂപതിഷു
ചപലേ മഹീസുരസമൂഹേ,
പലരെയുമുമ്മീ, പരിചൊട്ട നടന്നു;
പെരിയ പരിചയമുടയ പരിഷയുടെ നടുവിലുട–
നവിദിതനു കുതുകമവനാസീൽ
ധന്യോഥ രക്ഷിജനകണ്ണാലലക്ഷ്യതനു
കന്യാപുരത്തിനു കടന്നു;
കണ്ണിനഴൽ തീർന്നു, കണ്ടു ദമയന്തീം
താഞ്ച നഖനിരകരംമുതൽ പൂഞ്ചികുരതതിയറുതി
വാഞ്ഛയൊട്ട നികടഭുവി കണ്ടു
അമരേന്ദ്രദൂതനിവനപരാധമോർത്തു മന–
മുപരോധനേന വശമാക്കി;
മറവകലുവാനായ് മനസി കൊതിപൂണ്ടു;
അതിമധുരതരവപുഷമരുകിലുടനൊരു പുരുഷ–
മുമ്മതമൊഴി സഖികളൊട്ട കണ്ടു' —നളചരിതം കഥകളി

ഈ ഖണ്ഡകത്തിൽ വാക്യങ്ങളെ ചെറുതാക്കിയതുകൊണ്ടു് നളനു വഴിയിൽ നടന്ന പലവിധ സംഭവങ്ങളും ഓർത്തിരിക്കാത്തവയും ഒന്നോടൊന്നു സംബന്ധമില്ലാത്തവയുമാണെന്നുള്ള പ്രതീതി ബലപ്പെടുന്നു.

ഇവിടെ അംഗിയായ രസം ശൃംഗാരം; യോനകാദികളംഗങ്ങളാം. അതിൽ 'ക്ഷത്രയോഗ്യയിവളാര്യമാം' എന്ന ഘട്ടത്തിൽ അങ്കുരിതമായ 'രതി' എന്ന ഭാവം 'ശകുന്തള—ഹൃദയമേ സ്വസ്ഥമായിരിക്ക. നീ വിചാരിച്ചതിനെ...' എന്നു തുടങ്ങി 'തനുവിക്കെന്നിലൊഴിച്ചു ദൃഷ്ടികളറയ്ക്കുന്നീല മറെറാന്നിലും' ഇത്യന്തമുള്ള സന്ദർഭത്താൽ ഉൽബുദ്ധമായിട്ട സ്ഥായിവ്യപദേശത്തിനു പാത്രമായിത്തീർന്നതിൻെറശേഷം 'അറിവേനഹമാഷ്മാം പ്രഭാവം' എന്നതുമുതൽ കാമലേഖം എഴുതുന്നതുവരെയുള്ള പൂർവ്വാനുരാഗവിപ്രലംഭത്താൽ ശുദ്ധമൂലമായ്,

1. 'ഒട്ടീ ഹന്ത കവിംത്തടം' എന്നു ഗ്ലാനി;
2. 'അറിവേനഹമാഷ്മാം പ്രഭാവം' എന്നു ശങ്കമാനത;
3. 'സ്മര! കുസുമശരൻ നീ....' എന്നു രാജകർത്തൃകമായ അസൂയ;
4. 'അല്ലെങ്കിൽ താമസിയാതെ എൻെറ ഉദകക്രിയ ചെയ്യേണ്ടിവരും' എന്നു നായികാഗതമായ നിർവ്വേദം;
5. 'എനിക്കെൻെറ പ്രിയയുടെ ദർശനമൊഴിച്ചു മറെറന്താണു ശരണ്യം' എന്നു നായകൻെറ ഔത്സുക്യം. ഇത്യാദി സഞ്ചാരിഭാവങ്ങളാൽ അവിടവിടെ പരിപോഷിതമായ്,

'രാജാ—പ്രത്യക്ഷനായി വേഗത്തിൽ അടുത്തുചെന്നു' എന്നാരംഭിച്ചു 'അവം മുഖം തിരിച്ചു പരിഹരിക്കുന്നു' എന്നു അവസാനിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥത്താൽ പ്രതിപാദിതമായ സംക്ഷിപ്തസംഭോഗശൃംഗാരദശയേയും,

'ചപലമായ മനസ്സേ! പ്രയാസം കൂടാതെ....' ഇത്യാദി ശകുന്തളയുടെ ആത്മഗതംമുതൽ,

'ഇല്ലൊട്ടും ശൂന്യമെന്നാകിലുമിവിടമുപേക്ഷിപ്പതിന്നിങ്ങൊരുക്കം' എന്നു രാജാവിൻെറ പരിദേവനംവരെയുള്ള സന്ദർപ്രകാരം കാര്യപ്രവാസവിപ്രലംഭാവസ്ഥയേയും ഒടുവിൽ ദുർവ്വാസശ്ശാപാവസരത്തിൽ ശാപവിപ്രലംഭകക്ഷ്യയേയും പ്രാപിച്ച മദ്ധ്യേ കുറഞ്ഞൊരുകാലം നിശ്ശേഷം സമ്മീലിതമായെങ്കിലും,

'എന്താണെനിക്കു ഈ ഗാനം കേട്ടിട്ടു ഇഷ്ടജനവിരഹമില്ലെങ്കിലും ഔത്സുക്യം തോന്നുന്നതു" എന്നും,

'അത്യാത്തഭാവം പുണ്ടോരെൻ ചിത്തമെന്നാൽ
സത്യാർത്ഥത്തെ പ്രത്യയിപ്പിച്ചിടുന്നോ?'

എന്നും മറവുമുള്ള അവസരങ്ങളിൽ പൂർണ്ണഗ്രഹണകാലത്തു രാഹുവദനോദരത്തിൽ മങ്ങിക്കാണുന്ന പനിമതിബിംബംപോലെ യഥാകഥഞ്ചിൽ അനുസന്ധേയമായിത്തന്നെ ഇരുന്നുംകൊണ്ടു പിന്നീടു മുഗ്ദ്ധദർശനത്തിൽ പെട്ടെന്നു സംഭ്രമപ്രവാസം എന്നു വ്യപദേശ്യമായ വിപ്രലംഭമായിട്ട സമ്പൂർണ്ണദശയിൽ ആവിർഭവിച്ചു, അവസാനത്തിൽ സപത്രയായ ശകുന്തളയുടെ സംഗമത്തിൽ വീണ സംഭോഗാത്മനാ പരിണമിച്ചു ചകചകായമാനമായിരിക്കുന്ന ഒരു അപൂർവ്വസരണിയിൽ അവതരിപ്പുതും ചെയ്യുന്നു.

—ശാകുന്തളം അവതാരിക

ശാകുന്തളത്തിൽ പ്രധാനമായ രസം ശൃംഗാരമാണെന്നു കാണിക്കുന്ന ഈ ഭാഗം ഒറവാക്യമാക്കിയതു് അടിമുടി ഒന്നുപോലെ വ്യാപിക്കുന്ന ശൃംഗാര

രസത്തിന്റെ ഏകതാപ്രത്യയത്തിനു് ഉപകരിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ വേറെയും പ്രയോജനങ്ങളും സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി അറിക.

അഭ്യാസം

താഴെ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ വാക്യശ്രുതി പരീക്ഷിക്ക.

1. (എ) അപ്പോഴും മാവേലിക്കര രാജകുടുംബത്തിൽനിന്നും ഒരു യുവാവു് തിരുവനന്തപുരത്തു കൊട്ടാരത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം ഒത്തെടുത്ത രാജകുമാരിയുടെ കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച ആളായിരുന്നു. അപ്പോഴും തിരുവിതാംകൂർ രാജകുടുംബത്തിൽ മഹാരാജാവല്ലാതെ വേറെ പുരുഷന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് മഹാരാജാവും ജനങ്ങളും ഇദ്ദേഹത്തിനെ ഇളയരാജാവായി ഗണിച്ചുവന്നു. മഹാരാജാവു് എല്ലാ കാര്യത്തിലും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം ചോദിക്കുക പതിവായിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ കൊട്ടാരത്തിൽ നടന്നിട്ടുള്ള പല ദുരാലോചനകൾക്കും കാരണം ഇദ്ദേഹം ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഇദ്ദേഹത്തിനെ മാവേലിക്കരയോ ആലപ്പുഴയോ അയച്ചു താമസിപ്പിക്കണമെന്നു ദിവാൻ മഹാരാജാവിനോടു് അപേക്ഷിച്ചു. മഹാരാജാവു് അതിനെ ഒട്ടും അനുവദിച്ചില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല ഉമ്മിണിത്തമ്പി ആത്മരക്ഷയ്ക്കായി മദ്രാസ്ഗവമ്മെൻറിനു് എഴുതിയയച്ചു. അപ്പോഴും ബ്രിട്ടീഷ്ഗവമ്മെൻറു് ദിവാനെ അവർ രക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നു വിചാരിച്ചു് ആരെങ്കിലും ദിവാനെ കൊല്ലുന്നുവെങ്കിൽ ബ്രിട്ടീഷ്ഗവമ്മെൻറുകാർ തിരുവിതാംകൂർ ഗവമ്മെൻറുകാരെ അവരുടെ ശത്രുക്കളായി ഗണിക്കുമെന്നു മഹാരാജാവിനെ അറിയിച്ചു. ബ്രിട്ടീഷ്ഗവമ്മെൻറിന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം റസിഡണ്ടു് കൊട്ടാരത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ഇളയരാജാവിനു് ഇളയരാജാവായിരിക്കുവാൻ എന്തവകാശമുണ്ടെന്നു വിചാരണചെയ്തു. അപ്പോഴും റാണിയുടേയും പല ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും മൊഴികളും അനുസരിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിനു് ഇളയരാജാവായിരിക്കുന്നതിനു് അവകാശമില്ലെന്നു റസിഡൻറു തീർച്ചപ്പെടുത്തു.

—തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രകഥകളും

1. (ബി) ഇൻഡ്യയിലെ രാജ്യപരിവർത്തനങ്ങളിൽ പ്രധാനാംശഭാഗികളായിരുന്ന യൂറോപ്യന്മാരിൽവെച്ചു് ഡ്യൂപ്ലെ സന്ധിതന്ത്രങ്ങൾക്കും മന്ത്രാലോചനകൾക്കും അദ്വിതീയനായിരുന്നുവെങ്കിലും യുദ്ധവ്യാപാരങ്ങളെ സമരഭൂമിയിൽ സ്വയം പ്രവേശിച്ചു നടത്തുന്നതിനു് അയാൾ അപര്യാപ്തനായിരുന്നു; ആയുധവിദ്യ അയാൾ ബാല്യത്തിൽ അഭ്യസിച്ചില്ല. അതിൽ അയാളുടെ ബുദ്ധിക്കു പ്രവേശം ഇല്ലായിരുന്നു. ശത്രുക്കൾ അയാളിൽ കാതര്യദോഷം ആരോപിച്ചു. എന്നാൽ അയാൾ ഉത്തരനെപ്പോലെ ഗേഹേശൂരനായിട്ടു വീട്ടിലിരുന്ന മേനിപറഞ്ഞതേയുള്ളൂ. യുദ്ധരംഗത്തിൽ അയാൾ വേഷംകെട്ടി പുറപ്പെടാഞ്ഞതു് സൈന്യകോലാഹലവും വെടിയുടെ ശബ്ദവും കേട്ടാൽ അയാൾക്കു കാര്യാലോചനകളിൽ മനസ്സിരിക്കാതെ വരുന്നതിനാലായിരുന്നുവെന്നു് അയാൾ പറഞ്ഞുവന്നു. മന്ത്രസഭയിൽ സൈര്യമായിരുന്നു് ആലോചിച്ചു നിശ്ചയിച്ച യുദ്ധനടപടികളെ നടത്തുന്ന ജോലി അയാൾക്കു് അന്യന്മാരെ ഏൽപ്പിക്കയേ നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ആൾക്കാരാകട്ടെ അയാളുടെ ഇംഗിതംപോലെ നടത്താറില്ലെന്നു് അയാൾക്കു് എന്നും ആവലാ

തിയുണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ കീഴുദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ പിടിപ്പുള്ളവരേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവരിൽ മിക്കവരും പ്രായംചെല്ലാത്ത ബാലന്മാരായിരുന്നു. അവരുടെ മൗഢ്യത്തേയും തെറ്റിനേയും കണ്ടു സാധാരണഭടന്മാർക്കു പോലും ഹാസ്യം തോന്നിയിരുന്നു.

ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കു സർവ്വത്ര ജയവും ലഭിച്ചു. തൃച്ചിനാപ്പള്ളിയിലെ ഉപരോധകന്മാർതന്നെ ഉപരോധിക്കപ്പെട്ട സമാധാനത്തിനപേക്ഷിച്ചു. ചന്ദാസാഹേബിനെ മഹാരാഷ്ട്രന്മാർ ജീവഗ്രാഹം ഗ്രഹിച്ചു. മഹമ്മദാലിയുടെ ഉപദേശപ്രകാരം അവർ അയാളെ കൊലചെയ്തുയുംചെയ്തു. എന്നാലും ഡൂപ്ലേയുടെ ഉത്സാഹം ശമിച്ചില്ല. അയാളുടെ വിഭവസാമഗ്രി അക്ഷീണയായിരുന്നു. സ്വന്തനാട്ടുകാർ അയാൾക്കു മേലാൽ ഒത്താശകളും വേണ്ടുംവണ്ണം ചെയ്തുകൊടുത്തില്ല. അയാളുടെ നീതികളും അവർക്കു രസിച്ചില്ല. അയാൾക്കു ധനസഹായവും അവർ ചെയ്തുകൊടുത്തില്ല. ഒന്നിനും ഉപയോഗപ്പെടാത്ത തെണ്ടിപ്പിള്ളരെ ആയിരുന്നു അയാൾക്ക് അവർ ഭടന്മാരായി അയച്ചുകൊടുത്തിരുന്നതു്. എന്നാലും അയാൾ അധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. തന്ത്രങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചും കൈക്കൂലി കൊടുത്തും ഉടമ്പടികളും ചെയ്തും സ്വന്തസമ്പാദ്യം ചെലവു ചെയ്തും കഴിയുന്നിടത്തോളം കടംവാങ്ങിച്ചും ഡില്ലിയിൽനിന്നും പുത്തൻ വിരുതുകളും സമ്പാദിച്ചും മദ്രാസ്ഗവൺമെൻറിനു പുതിയ ശത്രുക്കളെ ഇളക്കിവിട്ടും ഇംഗ്ലീഷ്കമ്പനിക്കാരുടെ സുഹൃത്തുക്കളെത്തന്നെ ഏഷണികൂട്ടി ഛിദ്രിപ്പിച്ചും പല വിദ്യകളും അയാൾ ചെയ്തുനോക്കി; എന്നാൽ ഒന്നും ഫലപ്പെട്ടില്ല. മന്ദമായിട്ടെങ്കിലും അസംഘടിതമായി ബ്രിട്ടീഷ്കാരുടെ ശക്തി ഉപര്യുപരി വർദ്ധിക്കുകയും ഫ്രഞ്ചുകാരുടെ ശക്തി ക്ഷയിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. —നാലാംപാഠം

2. (എ) ഇതിൽപ്പിന്നീടു് ബുക്കർതന്നെ അമ്മേരിക്കായിൽ പല പ്രധാന സ്ഥലങ്ങളിൽവച്ചു യാചനാർത്ഥം പ്രസംഗങ്ങളും നടത്തീട്ടുണ്ടു്. ഈ കാലങ്ങളിൽ ഈയാൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന പ്രമാണങ്ങളും ഇവയായിരുന്നു. (1) ജനങ്ങളേയും സഭകളേയും നീഗ്രോജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളെ വ്യക്തമായും ശരിയായും ധരിപ്പിക്കുക. (2) പ്രസംഗങ്ങളുടെ ഫലത്തെപ്പറ്റി മനസ്സിനെ ക്ലേശിപ്പിക്കാതിരിക്കുക. —ബുക്കർ

2. (ബി) ധനംകൊണ്ടു കുബേരനായിരുന്ന ബാബു ഗോവിന്ദസേൻറെ ആതിഥ്യത്തെ പരിഗ്രഹിച്ചു് സ്വർലോകത്തിലെ അമരാവതിയോടു തുല്യമായ അമരാവതിബംഗ്ലാവിൽ മാധവൻ അതിസുഖത്തോടെ ഒരു പത്തുദിവസം താമസിച്ചു. അതിൻറെശേഷം പുറപ്പെടാനായി യാത്ര ചോദിച്ചു. താൻ യാത്ര ചോദിച്ചതിനു നാലുദിവസംമുമ്പു് ഗോവിന്ദസേൻറെ മകൻ കേശവചന്ദ്രസേൻ കല്പന അവസാനിച്ചതിനാൽ ബോംബേയിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയിരിക്കുന്നു. ബാബു ഗോപിനാഥബാനർജി കൂട്ടുകച്ചവടത്തിലെ ഒരു ബ്രാഞ്ചുകച്ചവടസ്ഥലത്തേക്കും അന്നതന്നെ പോയി. അദ്ദേഹത്തിൻറെ സ്ഥിരമായ താമസം ആ ബ്രാഞ്ചുകച്ചവടം നടക്കുന്ന സ്ഥലത്തായിരുന്നു. മാധവൻ മലബാറിലേക്കു തല്ക്കാലം മടങ്ങുന്നില്ലെന്നും ബമ്മ, കാശി, അലഹബാദ്, ആഗ്രാ, ഡൽഹി, ലാഹൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ രണ്ടുമാസം താമസിച്ചതിനുശേഷമേ മടങ്ങുന്നുള്ളുവെന്നും പറഞ്ഞതിനാൽ കേശവചന്ദ്രസേ

നും ഗോപിനാഥബാനർജിയും മാധവനോട് താൻ എപ്പോഴെങ്കിലും മടങ്ങി പ്പോകുന്നതിനുമുമ്പ് ഗോപിനാഥബാനർജി താമസിക്കുന്നേടത്തു രണ്ടുദിവ സവും, മടക്കത്തിൽ ബോംബേയിലെത്തിയാൽ കേശവചന്ദ്രസേന്റെകൂടെ രണ്ടുദിവസവും താമസിച്ചിട്ടേ പോകയുള്ള എന്നുള്ള വാഗ്ദത്തം വാങ്ങിട്ടാണ് അവർ പുറപ്പെട്ടുപോയതു്. അവർ പോയി നാലുദിവസം കഴിഞ്ഞശേഷം മാധവനും യാത്ര പുറപ്പെട്ടു് ഗോവിന്ദസേനെ അറിയിച്ചു. ഈ ബാബു ഗോ വിന്ദസേൻ ധനത്തിൽത്തന്നെയല്ല മര്യാദ, വിനയം, ഔദാര്യം, ദയ ഇതുക ളിലും ആരാലും ജയിക്കപ്പെട്ടവനല്ല. —ഇന്ദുലേഖ

3. (എ) ഈ കാലത്തും ഇതിൽപ്പിന്നീടും ഇവനു പ്രധാന സഹായിക ളായിരുന്നവരും സകല സംഗതികളിലും ഇവനാൽ ഗുണദോഷവിവേചനം ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നവരും ഒരു വെള്ളക്കാരനും ഒരു കറുത്ത മനുഷ്യനുമായിരുന്നു. ഇവരിൽനിന്നും ബുക്കറിനുണ്ടായ സഹായം വാചാമഗോചരമായിരുന്നു. ഇവരാകട്ടെ കാമ്പ്ബെൽ ധരയും ആഡംസ് നാമധാരിയായ കറുത്തവനും ആയിരുന്നു.

കാമ്പ്ബെൽ ഒരു വ്യാപാരിയും സൗക്കാറും, ആഡംസ് ചപ്പാത്തുണ്ടാ ക്കുകയും കുതിരക്കോപ്പു ചെയ്യുയും തകരവേല നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ വൈദഗ്ധ്യം സമ്പാദിച്ചിരുന്ന വ്യവസായിയുമായിരുന്നു. ആദ്യകാലം മുത ല്ലു് ഇവർ രണ്ടാളും ബുക്കറിന്റെ വിദ്യാഭ്യസനരീതികളെ ഗ്രഹിക്കുകയും അവനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയുംചെയ്തു. ധനദാനത്തിലും ഗുണദോഷസഹ കാരിത്വത്തിലും ഇവർ ബുക്കറിനെ അദ്യാപി സന്തോഷചിത്തനാക്കി ജോലിയിൽ പ്രവർത്തിപ്പിച്ചു. —ബുക്കർ

3. (ബി) ഇനി മാസം, ഋതു, സംവത്സരം മുതലായവയുടെ കല്പന ത്തിനുള്ള അവലംബം എന്താണെന്നാലോചിക്കാം. ഭൂതലവാസികളായ നമുക്കും നമ്മുടെ ചുറ്റുമുള്ള ഇതരസൃഷ്ടികൾക്കും ഓരോരിക്കൽ സംഭവിച്ചു വരുന്ന പ്രധാനമായിട്ടുള്ള ചില ബാഹ്യാവസ്ഥാഭേദങ്ങളും ഇന്നിന്നവയാ ണെന്നും അവ ഇത്ര ഇത്ര സമയം കൂടുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്നു എന്നും ഉള്ള കാര്യ ത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മതത്വപരിശോധനയിൽനിന്നാകുന്നു. ഋതുക്കൾ എന്നുള്ള ചില കാലാവയവങ്ങളെ കല്പിക്കാനിടവന്നിട്ടുള്ളതു്. എങ്ങനെ എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ കുറച്ചുകാലത്തേക്കു് നമുക്കു് അത്യുഷ്ണവും, അതിന്റെശേഷം കുറച്ചു കാലത്തേക്കു് അതിവർഷംകൊണ്ടു ശൈത്യവും അതിന്നുശേഷം ഒരു ക്ലുപ്തകാലത്തോളം ശീതോഷ്ണങ്ങളുടെ സമാവസ്ഥയും തദനന്തരം കുറച്ചു കാലത്തേക്കു (വഷ്മില്ലെങ്കിലും) കുറേശ്ശെ ശൈത്യവും പിന്നീടു് അതി ശൈത്യപ്രദമായ മഞ്ഞുകാലവും അതുകഴിഞ്ഞു് വീണ്ടും ഒരു ശീതോഷ്ണസമ സ്ഥിതിയും പതിവായി സംഭവിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി വളരെ ക്കാലത്തെ അനുഭവംകൊണ്ടു ദൃഢമായിത്തീർന്നതിനാൽ ആയക അവസ്ഥാ ഭേദങ്ങളും സംഭവിക്കുന്ന കാലനിയമത്തെ ക്ലുപ്തപ്പെടുത്തുകയും, ആ കാല ത്തിനു് 'ഋതുക്കൾ' എന്നു പേരു കല്പിക്കയും അതിനുശേഷം പിന്നെയും ആയക അവസ്ഥാഭേദങ്ങളുടെ പരിശോധനയിൽനിന്നു് അവയുടെ സൂക്ഷ്മ മായ താരതമ്യജ്ഞാനം സിദ്ധിക്കയും, അതോടുകൂടി സാമാന്യമായി മേല്പ റഞ്ഞ ആറുവിധമുള്ള അവസ്ഥാഭേദങ്ങൾക്കു വേണ്ടിവരുന്ന കാലത്തെ

ഈരണ്ടോക്കി ഭോഗിപ്പാൻ ഇടവരികയും ചെയ്തതിനാൽ ആ ഓരോ ഭോഗങ്ങൾക്കും 'മാസം' എന്നുള്ള ഒരു പേരു കല്പിക്കുകയും അതിന്നുശേഷം വ്യവഹാരസൗകര്യത്തിന്നുവേണ്ടി ആവക മാസങ്ങൾക്കും ഋതുക്കൾക്കും ഓരോ പ്രത്യേക നാമധേയങ്ങളെ കല്പിക്കുകയും ചെയ്തതായി വിചാരിപ്പാൻ ന്യായമുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ പന്ത്രണ്ടുമാസങ്ങളും അല്പകാലം കഴിയുമ്പോൾ ലോകാവസ്ഥ വീണ്ടും പൂർവ്വസ്ഥിതിയെ പ്രാപിക്കുന്നതിനാൽ അങ്ങനെയുള്ള ഒരവസ്ഥാപരിവർത്തനകാലത്തിനു് സംവത്സരമെന്ന പേരു കല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതുമുതൽ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അനാദ്യന്തമായും അപരിച്ഛേദ്യമായും ഇരിക്കുന്ന കാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യവഹാരത്തിനു് നമുക്കാവശ്യമുള്ളതായ മാനസാധനങ്ങളുടെ ദാരിദ്ര്യം മിക്കതും തീർന്നു എന്നു കണ്ടിട്ടായിരിക്കാം ഇതിന്നുമേലുള്ള കാലപരിമാണങ്ങളെ എല്ലാം ഈ സംവത്സരങ്ങളുടെ ആവർത്തനംകൊണ്ടുതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടിയാൽ മതിയെന്നു കല്പിച്ചതു പോലെ തോന്നത്തക്കവണ്ണം പൂർവ്വാചാര്യന്മാർ അവരുടെ കാലപരിമാണവിഷയത്തിലുള്ള പ്രയത്നത്തിനു് ഇവിടെവെച്ചു് ഏറ്റവും വലിയതായ ഒരു വിച്ഛിത്തി വരുത്തിയിരിക്കുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നു.

—ഗദ്യമാലിക II

4. (എ) രംഗനാഥൻ പന്ത്രണ്ടു വയസ്സു പ്രായമായപ്പോൾ ഒരു സംഗതി സംഭവിച്ചതു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേലാലത്തെ ജീവിതം ഏതു മാർഗ്ഗത്തിലായിരിക്കേണമെന്നുണ്ടായിരുന്നോ, ആ മാർഗ്ഗത്തിലേക്കായി അതിനെ തിരിച്ചുവിട്ട ഒരു സംഭവമായി വിചാരിക്കേണ്ടതാണു്. ആ സംഭവം എന്തെന്നാൽ രംഗനാഥന്റെ അച്ഛൻ ഗവമ്മെൻറിൽനിന്നു കുറെ ഭൂമി ഏറ്റുവാങ്ങിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതിലെ വിളവു ദോഷപ്പെട്ടുപോയതിനാൽ അതിന്റെ മേലുള്ള ഗവമ്മെൻറുനികുതി അടയ്ക്കുന്നതിനു രംഗനാഥന്റെ അച്ഛനു നിവൃത്തിയില്ലാതെ ആയി. അതുകൊണ്ടു് അക്കാലത്തെ നടപ്പനുസരിച്ചു് അദ്ദേഹത്തെ സിവിലം ജയിലിൽ ആക്കി. ഇങ്ങനെ ജയിലിൽ കിടക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛന്റെ സംവത്സരശ്രാദ്ധം കഴിക്കേണ്ടതായിവന്നു. എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ രംഗനാഥന്റെ അമ്മ കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. അമ്മ കരയുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ രംഗനാഥന്റെ മനസ്സു് വളരെ ഇളകിപ്പോയി. അമ്മയുടെ വ്യസനത്തിനു കാരണം എന്താണെന്നു ചോദിച്ചറിഞ്ഞ ഉടനെ, രംഗനാഥൻ തന്റെ അച്ഛനെ ജയിലിൽനിന്നു വിടുവിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതിനായി ചിറ്റൂക്കു പോകണമെന്നു തീർച്ചയാക്കി. ആ തീർച്ചപ്രകാരം താൻ ചിറ്റൂരിൽ ഡിസ്ട്രിക്ടു് ജഡ്ജിയായ കാസ്റ്റേജർസായ്പിന്റെ ബംഗ്ലാവിൽ പോയി തന്റെ സങ്കടം ബോധിപ്പിച്ചു. തിരെ്യ ഹാജരാക്കുന്നതിനു ജാമ്യക്കാരുണ്ടായാലല്ലാതെ രംഗനാഥന്റെ അച്ഛനെ വിടുയയ്ക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നു് ആ ജഡ്ജിസായ്പു പറഞ്ഞു. അതിനു രംഗനാഥൻ തന്റെ അച്ഛന്റെ ജാമ്യക്കാരനായി തന്നെത്തന്നെയല്ലാതെ വേറെ ആരെയും ബോധിപ്പിക്കുന്നതിനില്ലെന്നും അതിനാൽ തന്റെ അച്ഛനുവേണ്ടി താൻ ജയിലിൽ ഇരുന്നുകൊള്ളാമെന്നും മറുപടി പറഞ്ഞു. പന്ത്രണ്ടു വയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരു കുട്ടിയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടുമെന്നു വിചാരിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതായ ഈ മറുപടി കേട്ടിട്ടു് ജഡ്ജിസായ്പിനു വളരെ അനുകമ്പ തോന്നി. അതിനാൽ ആ സായ്പു്

ഉടനെതന്നെ രംഗനാഥന്റെ അച്ഛനെ തൽക്ഷണം ജയിലിൽനിന്നു വിട്ടയയ്ക്കുന്നതിനു കല്പനകൊടുക്കുകയും രംഗനാഥനോടു വീട്ടിലേക്കു പൊയ്ക്കൊള്ളുന്നതിനും പിറേറദിവസം രാവിലെ തന്നെ വന്നുകാണുന്നതിനും പറകയും ചെയ്തു. തന്റെ അച്ഛനെ വിട്ടയയ്ക്കുന്നതിനുള്ള കല്പന രംഗനാഥൻതന്നെ കൊണ്ടുപോയി ജയിലധികാരികൾക്കു കൊടുക്കുകയും, തന്റെ അച്ഛനെ ജയിലിൽനിന്നു വിടീക്കയും, രാത്രി കുറെ ചെന്നപ്പോൾ അച്ഛനോടുകൂടി താൻ ഗൃഹത്തിലെത്തുകയും ചെയ്തു. —ഇൻഡ്യയിലെ മഹാന്മാർ

4. (ബി) വാർദ്ധക്യം നമ്മുടെ സുഖാനുഭവങ്ങളെ കുറയ്ക്കുന്നതോടുകൂടി ജീവിച്ചിരിക്കാനുള്ള ആശയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. യൗവനകാലത്തിലെ ചോരത്തിളപ്പിനാൽ നാം വകവയ്ക്കാതിരുന്നിട്ടുള്ള ആപത്തുകളെല്ലാം വയസ്സായിത്തുടങ്ങുമ്പോൾ നമുക്കു ഭയത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നു. വയസ്സു കൂടുന്തോറും മനുഷ്യനു് അപായശങ്കയും കരുതലുകളും വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു. വൃദ്ധനാകുമ്പോഴേക്കു് മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിൽ ഭയം ഒന്നുതന്നെ പ്രധാനവികാരമായിട്ടു തീരുന്നു. ഓരോരോ സംഭാവിതങ്ങളായ അപായങ്ങളെ പരിഹരിക്കാനും ഒഴിക്കാൻ വയ്യാത്ത ചരമകാലത്തെ കഴിയുന്നതും നീട്ടിവെക്കാനും ഉള്ള ഉപായങ്ങളെ ചിന്തിക്കുന്നതിൽ ആകുന്ന വൃദ്ധൻ തന്റെ ആയുശ്ശേഷത്തെ വിനിയോഗിക്കുന്നതു്.

വാസ്തവത്തിൽ ഈ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയുള്ള നമ്മുടെ വിചാരങ്ങളും പ്രവൃത്തികളും തീരെ അർത്ഥമില്ലാത്തവയാകുന്നു. ആയുസ്സിൽ ഉപഭോഗിക്കാനിരിക്കുന്ന ഭോഗത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ ഉപഭോഗിച്ചുകഴിഞ്ഞ ഭോഗത്തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഊഹിക്കുന്നപക്ഷം ഭാവി ഏറ്റവും ഭയങ്കരമായിരിക്കും. ഇതേവരെ ഭുജിക്കപ്പെട്ട ഭോഗങ്ങളൊന്നും പാരമാർത്ഥികമായ സുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കീട്ടില്ലെന്നു് അനുഭവം തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നു. ഭുക്തങ്ങളായ ഭോഗങ്ങളോളം ഇനി ഭോജ്യങ്ങളായവ പ്രബലപ്പെടുകയില്ലെന്നുള്ള ബോധവും നമുക്കു ജനിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഈ അനുഭവവും ബോധവും ചെയ്യുന്ന ഉപദേശങ്ങളെല്ലാം വ്യർത്ഥംതന്നെ. ഇവ രണ്ടിനേക്കാളും പ്രബലമായ ആശ അതിദൂരത്തിൽ ഒരു ഗന്ധർവ്വനഗരം ഉണ്ടാക്കി നമ്മെ അതിലേക്കു ക്ഷണിക്കുന്നു. ആശയുടെ ഈ പ്രലോഭനത്തിൽ അകപ്പെട്ടു് നാം ചൂതുകളിയിലെ തോൽവിക്കാരനെപ്പോലെ പരാജയം പ്രാപിക്കുന്തോറും അധികമധികം വീറോടുകൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. നമ്മുടെ വയസ്സിനോടൊന്നിച്ചു വളർന്നുവരുന്ന ഈ ജീവിതതൃഷ്ണയുടെ ഉത്ഭവം എന്തായിരിക്കും? എന്തുകൊണ്ടാണു്, ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഉപയോഗം ചുരുങ്ങുന്ന കാലത്തിൽ നമുക്കു് ആ ജീവനിൽ അധികം സ്നേഹം വന്നുകൂടുന്നതു്. മനുഷ്യജാതി ക്ഷയിച്ചുപോകരുതെന്നുള്ള വിചാരത്തിന്മേൽ ഈശ്വരൻ നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയസുഖങ്ങളെ അനുഭവിപ്പാനുള്ള ശക്തി കുറയുന്തോറും ശരീരധാരണം ചെയ്വാനുള്ള ആഗ്രഹത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കയായിരിക്കുമോ? യൗവനത്തിലുള്ളതിലധികം ജീവിതസ്നേഹം വാർദ്ധക്യത്തിൽ വരുന്നില്ലെങ്കിൽ വൃദ്ധന്മാർക്കു ശരീരസംരക്ഷണം ദുസ്സാധമായിത്തീരുമായിരുന്നു. ജരാശിഥിലമായ ഭൃതപിണ്ഡത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന പലതരം വ്യാധികളുടെ ദുസ്സഹതയും ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ശക്തിക്ഷയം നിമിത്തം വിഷയസുഖങ്ങളിൽ മേലാൽ താൻ അധികാരിയല്ലെന്നുള്ള

ബോധവും, ജരാനരകൾ തന്റെ കഷ്ടതയ്ക്ക് അവസാനം വരുത്തേണ്ടതിലേക്ക് പ്രേരിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഭാഗ്യവശാൽ മനുഷ്യനു മൃത്യുവിനെക്കാറിച്ചുള്ള അവജ്ഞ ദോഷകാരിണിയായി മാത്രം ഇരിക്കാവുന്ന കാലത്തിൽ അതു് അവനെ വിട്ടുമാറുകയും, ജീവിതത്തിന്റെ വാസ്തവമായ ഫലം ഇല്ലാതെയാകുന്തോറും അതിൽ ആരോപിതമായ ഗൗരവം ഉണ്ടാകയും ചെയ്യുന്നു.

—നാലാംപാഠം

5. (എ) വല്ലവിധത്തിലും താൻ കോട്ടയിൽ കടന്നുകൂടിയാൽ തന്റെ പുതിയ ചങ്ങാതിമാരായ മൊഗളന്മാരെ പാതിരപ്പാറാവുസമയത്തു കോട്ടയിലേക്കു കടത്താമെന്നും, പക്ഷെ അതു തരമായില്ലെങ്കിൽ തരമുണ്ടാകുന്നതുവരെ കുറിക്കാട്ടുകളിൽ ഒളിച്ചിരിക്കേണമെന്നും, ഈ ദ്രോഹി അവരോടു ശട്ടംകെട്ടിയിരുന്നു. അർദ്ധരാത്രിയാകുന്നതിനു് ഒരു മണിക്കൂർ മുമ്പെ നാനൂറു പേർ ഒരു കൂട്ടമായി നക്ഷത്രപംക്തികളുടെ മങ്ങലുള്ള വെളിച്ചത്തിന്റെ സഹായത്താൽ കുന്നിന്മേൽ പതുക്കെപ്പതുക്കെ കേറി കോട്ടയിൽനിന്നും ഏകദേശം ഇരുനൂറുവാര അകലത്തായി ഒരു വലിയ കുഴിയിൽ ഇറങ്ങിയിരുന്നു. ഈ കുഴിയുടെ വക്കു മുഴുവൻ വലിയ ഒരുമാതിരി പുല്ലു വളർന്നു കാടുപിടിച്ചുകിടന്നിരുന്നതുകൊണ്ടു് അതിൽക്കേറി ഒളിച്ചിരുന്നവരായ ഇവരെ ആക്കും കാണ്മാൻവയ്യായിരുന്നു. മൊഗരംസൈന്യങ്ങളും കോട്ടയിലേക്കു കടക്കേണമെന്നുദ്ദേശിച്ചിരുന്ന ഗോപുരത്തിൽ അർദ്ധരാത്രിസമയത്തു മൊഗരം പക്ഷപാതിയായ മഹാരാഷ്ട്രന്റെ സഹോദരൻ കാവല്ക്കാരനായി നില്ക്കുണ്ടെന്നും മുമ്പേതന്നെ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു.

—മെടിക്കുലേഷൻ ടെക്സ്റ്റ് 1092

5. (ബി) അങ്കിൾ പറഞ്ഞു: "കൊള്ളാം ഇതു പിന്നെയും പഴംകഥതന്നെ. നിങ്ങളം മാത്രമേ തത്വത്തെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള. അതിനെ എല്ലാവരും എന്നു മാത്രമല്ല, ഞാൻകൂടിയും ആദരിക്കണം. വണങ്ങാത്തവൻ പീഡിതനാകണം. ആകട്ടെ എന്നാൽ ആ തത്വം നിങ്ങളുടെ കൈവശത്തിൽ ഇരിക്കണം, എന്നു് എന്താണു്?"

'സുഗ്രഹീതനാമാവായ ആ ദീർഘദർശിതന്നെ നമ്മുടെയും' എന്നിങ്ങനെ അബ്ദുൽക്കാതർ ആരംഭിച്ചപ്പോൾ അങ്കിൾ തടഞ്ഞുപറഞ്ഞു: 'ഗ്രണവാനായിട്ടു് അദ്ദേഹം ഒരാളല്ലാതെ മറ്റാരും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും, അല്ലേ? കൊള്ളാം. എന്നാൽ പശ്ചിമദേശത്തിൽനിന്നും നിങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ ധൈര്യവാന്മാരും മാന്യന്മാരുമായ പാതിരിമാർ വരുന്നുണ്ടു്. അവർക്കും ഒരു ദീർഘദർശി ഉണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിനെ അവർ ഈശ്വരനായി ബഹുമാനിക്കുന്നു എന്നാണു് ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതു് എനിക്കു സ്പഷ്ടമായി മനസ്സിലാകുന്നില്ല. എന്നാൽ ഏതായാലും അവരുടെ മതം മഹമ്മദിന്റെ മതത്തെക്കാളും പ്രാചീനമാണു്. പിന്നെ ഇതും അതും രണ്ടുംകൊണ്ടു തൃപ്തന്മാരാകാതെ മോസസ്സുതന്നെയാണു ദൈവം എന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ജൂതന്മാരുണ്ടു്. പിന്നെ നമ്മുടെ ബ്രാഹ്മണരെക്കുറിച്ചു് താൻ എന്തു പറയുന്നു? അവർക്കു തങ്ങൾക്കുതന്നെയും ഉർഗ്രഹങ്ങളാകുന്നതുവണ്ണം അതു ഗംഭീരങ്ങളും മോസസ്സു്, ക്രിസ്തു, മഹമ്മദു് ഇവരുടെ വേദങ്ങളെല്ലാം നവീനങ്ങളാകുന്നതുവണ്ണം അതു പ്രാചീനങ്ങളും അത്യന്തം പൂജ്യ

തയ്യ് അഹ്ങ്ങളും ആയ പുരാതനഗ്രന്ഥങ്ങളും ഉണ്ട്. ഇങ്ങനെ ഇരിക്കെ ഇവയുടെ എല്ലാം ഏതാനുംമാത്രമല്ലാതെ സകലത്തിന്റെയും ശതാംശംപോലും ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലാത്തവനായി ഒരു കേവലമനുഷ്യനായ ഞാൻ ഇപ്രകാരം ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായ മതങ്ങളിൽവച്ച് സദസദ്വിഭാഗംചെയ്യുവാസ്തവമതം ഏതാണെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതു് എങ്ങനെയാണെന്നു പരമാർത്ഥമായി നിങ്ങളോടു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു.' —അക്ബർ

6. (എ) ശിശു മാതാവിനോടു സകല സഹായവും ആവശ്യപ്പെടുന്നമാതിരി, ആദ്യകാലത്തു നീഗ്രോജനങ്ങളും സ്വസഹായങ്ങളും രാജ്യഭരണകർത്താക്കന്മാരിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുമെന്നു വിചാരിച്ചു. ഇതു് അത്ര അപ്രകൃതമല്ലല്ലൊ. നികൃഷ്ടമായ ദാസ്യവൃത്തിയിൽനിന്നും ഇവർക്കു വിമോചനം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്ത ഗവമ്മെൻറ്—രണ്ടു ശതാബ്ദകാലങ്ങളിൽ ഇവരുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ആദായത്തെ അനുഭവിച്ചുവരുന്ന ഒരു ഇതര ജനസമുദായം—ഇവർക്കു് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും, കാലക്ഷേപമാർഗ്ഗസമ്പാദനത്തിനും ആയി ചില ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്നു എന്നും, അതു ചെയ്യാതിരുന്നതു് അനുകമ്പയുടെ അഭാവലേശം ആണെന്നും, ഒരു ആവലാതി പറവാൻ നീഗ്രോജനങ്ങൾക്കു് കാരണമുണ്ടു്. —ബുക്കർ

6. (ബി) പണ്ഡിതന്മാർക്കു് സദ്വിഷയങ്ങളുടെ പര്യാലോചനയിൽ നേരം പോകുന്നു. പാമരന്മാർക്കു് കാമക്രോധാദിവികാരങ്ങളുടെ അനുധാവനത്തിൽ സമയം കഴിയുന്നു. രണ്ടുകൂട്ടർക്കും കാലത്തിനു ദൈർഘ്യപ്രതീതിയുണ്ടു്. ഒരുവകക്കാർ സമയത്തെ വിനിയോഗിക്കാൻ ഒരു മാർഗ്ഗം കാണായ്കയാൽ അതിനെ ദീർഘമെന്നു വിചാരിച്ചുകൊള്ളുന്നു. മറേറ വകക്കാർ സമയത്തിൽ ഉള്ള ഓരോ നിമിഷത്തേയും ഉപയോഗിക്കയാൽ അതിന്റെ ദൈർഘ്യത്തെ അറിയുന്നു. ഏകന്മാർ സമയം തുലയുന്നില്ലല്ലൊ എന്നു് അവസരപ്പെടുന്നു. അന്യന്മാർ അതിനെ മുഴുവനും ഉപഭോഗിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥകാലക്ഷേപം ചെയ്യു് അറിവു സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാളും വൃഥാകാലക്ഷേപത്തിൽ ആയുസ്സു പോക്കീട്ടുള്ള ഒരാളും വാർദ്ധക്യാവസ്ഥയിൽ തങ്ങളുടെ കഴിഞ്ഞുപോയ യൗവനകാലങ്ങളെക്കുറിച്ചു സ്മരിക്കുന്നതായാൽ രണ്ടുപേരുടേയും ഓർമ്മ എത്രയും വ്യത്യാസമുള്ളതായിരിക്കും. ഒരുത്തൻ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാംകൂടി ഒരു വിശാലമായ മരുഭൂമിയാകുന്നു. മൊട്ടക്കുന്നുകളും വെറും തരികളും ശൂന്യങ്ങളായ മൈതാനങ്ങളും അല്ലാതെ ഒന്നും അതിൽ കാണുകയില്ല. മറേറവൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ അവന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെടുന്നതു രമണീയങ്ങളായ പൂങ്കാവനങ്ങളും കൃഷിയേറപ്പെട്ട കണ്ടങ്ങളും നടനനകളാൽ നിറയ്പ്പെട്ട തോട്ടങ്ങളും ആകുന്നു. അവന്റെ സമ്പാദ്യത്തിൽ ഒരു തൃശികത്താൻ പോലും പാഴ്ഭൂമി കാണുകയില്ല. —നാലാം പാഠം

7. (എ) 'ഞാനും ഭാര്യയും പാരീസിൽ താമസിക്കുന്ന സമയം ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ചിത്രമെഴുത്തുകാരനായ നീഗ്രോജാതിയിൽ ടാന്നറിന്റെ പരിചയം ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായി. ഒരു കൊട്ടാരത്തിലേക്കു് ആ വിദ്വാന്റെ ഒരു ചിത്രത്തെ കാണ്മാനായി ഞങ്ങൾ പോവാൻ പോകുന്നു' എന്ന ചില അമേരിക്കക്കാരോടു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവർ വിസ്മയത്തെ നടിച്ചു. 'എന്തു്! ഒരു രാജമന്ദിരത്തിൽ ഒരു നീഗ്രോവിന്റെ കൃതിയായ

പടം മാന്യസ്ഥാനത്തു വെയ്ക്കപ്പെട്ടുകയൊ, എന്തത്ഭുതം!' എന്നായിരുന്നു അവരുടെ വിചാരം. അവരുടെ ഈ ആശ്ചര്യം സഫലമായി പര്യവസാനിച്ചതു് അവർ ഛായാലേഖനത്തെ കണ്ടതിൽ പിന്നെയാണു്. ഇതിൽനിന്നും ഞാൻ അനുമാനിച്ചതു് ഇത്രതന്നെ: ഉത്തമമായ ഒരു പ്രവൃത്തി ആരുതന്നെ ചെയ്താലും അതു ജനസാമാന്യത്താൽ സമ്മതമായിത്തീരും. ഒരു നീഗ്രോസ്ത്രീ പാകംചെയ്യുന്നതിനോ, തട്ടം മെഴുക്കുന്നതിനോ, തയ്യുന്നതിനോ, പുസ്തകമെഴുതുന്നതിനോ, ഭംഗിയായി ശീലിക്കയോ, ഒരു നീഗ്രോപുരുഷൻ അശ്വപരിപാലനം ചെയ്യുന്നതിനോ, സസ്യാദികളെ കൃഷിചെയ്യുന്നതിനോ, വെണ്ണ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനോ, വീട് പണിയുന്നതിനോ, വൈദ്യനാകുന്നതിനോ അന്യരെപ്പോലെയോ, അന്യരെ അതിശയിച്ചോ, അഭ്യസിക്കയോ ചെയ്താൽ അവക്കു്, ആ സ്ത്രീപുരുഷന്മാക്കു്, ജാതിവ്യത്യാസത്താലോ വർണ്ണഭേദത്താലോ ന്യൂനത ഉണ്ടാകയില്ലെന്നു് എനിക്കു തീർച്ചയായി തോന്നിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അധിവാസയോഗ്യമായിരിക്കുന്ന ദേശത്തിൽ വസ്തുവിഷയത്തിലോ ബുദ്ധിവിഷയത്തിലോ സദാചാരവിഷയത്തിലോ ഏതെങ്കിലും ഉദ്ധതനയെ വരുത്തുന്നതിനു താൻ ശക്തനായാൽ ഏതു മനുഷ്യനും ആ സ്ഥലത്തു കീർത്തിയും സമ്മതിയും പ്രയോജനവും ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നു് അവിതർക്കിതമാണു്. —ബുക്കർ

7. (ബി) സർക്കാരുദ്യോഗം—കച്ചവടം—കൃഷി—ഗൃഹസ്ഥവൃത്തി—വിദ്യാപരിശ്രമം—കൈവേലപ്രവൃത്തികം—കൂലിപ്പണി—തീർത്ഥാടനം—പിച്ചയെടുക്കൽ മുതലായ യാതൊരു വ്യാപാരങ്ങളിലും ക്രമമായും ശരിയായും പ്രവേശിക്കാതേയും അധികകാലം കോടതികളിൽ വ്യവഹാരകാര്യങ്ങളിൽ പരിചയിച്ചു വ്യവഹാരത്തിൽ അത്യന്തം രസംപിടിച്ചു പൂർവ്വാജ്ജിതമായി വല്ല സ്വത്തുക്കളും തനിക്കു് ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അതു വ്യവഹാരഭ്രാന്തിനാൽ നശിപ്പിച്ചു ദിവസവൃത്തിക്കു നല്ല ബുദ്ധിമുട്ടോടുകൂടി വല്ല കാര്യങ്ങളിലും മാദ്ധ്യസ്ഥം പറഞ്ഞും വ്യവഹാരങ്ങൾ നടത്തുന്നതിൽ വക്കീലന്മാരുടെ ഉപദേഷ്ടാവായും വല്ല മുറിവാചകങ്ങളും പഠിച്ചു ഹർജീകരം, ആധാരങ്ങൾ, തറവാട്ടുകാരുകരം മുതലായതു് എഴുതുന്നതിൽ ബഹുസമർത്ഥൻ എന്നു് അറിവില്ലാത്താളുകളെ ധരിപ്പിച്ചും ധനപുഷ്ടിയും ജനപുഷ്ടിയും ഉള്ള തറവാടുകളിൽ കടന്നുകൂടി കുടുംബച്ഛിദ്രം ഉണ്ടാക്കിയും നാട്ടിൽ വ്യവഹാരങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിച്ചും കാലക്ഷേപംചെയ്യുന്ന ഒരു മനുഷ്യനു ഞാൻ 'നാട്ടുകാര്യസ്ഥൻ' എന്ന പേർ കൊടുക്കുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ കരിപ്പാട്ടിൽ കുണ്ടൻ മേനവൻ ഈവിധമുള്ള നാട്ടുകാര്യസ്ഥനാകുന്നു. ശീട്ടുകളിയിലും മറ്റും ചിലപ്പോൾ കിട്ടുന്നതുപോലെ ദ്രവ്യവ്യവഹാരങ്ങളാൽ, തന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ ആദ്യകാലത്തിൽ സമ്പാദിച്ചിരുന്ന സ്വത്തും തനിക്കു തറവാട്ടിൽ കാരണവസ്ഥാനം കിട്ടിയശേഷം തറവാട്ടുവക അല്പമായി ഉണ്ടായിരുന്ന സ്വത്തും ഈ മനുഷ്യൻ ഒരുപോലെ നശിപ്പിച്ചു് അഹോവൃത്തിക്കു വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി 'ഉഴലൂർ' ആയി നടക്കുന്ന കാലമാണു് ഈ കഥ നടന്ന കാലം. സൂക്ഷ്മത്തിൽ വളരെ വലച്ചലിൽ ആയിരുന്ന തന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി എങ്കിലും ഒരു വെളുത്ത മുണ്ടും, തോർത്തുമുണ്ടും, ഒരു ചൂരൽവടിയും, പഴേ രണ്ടു ചെരിപ്പും, കാലപ്പഴക്കത്താൽ ആദ്യത്തെ ആകൃതിയും വർണ്ണവും ഏതാണ്ടു മാറി വശായ

ഒരു പട്ടുകുടയും, കാര്യസ്ഥതയാൽ സഹജമെന്നതുപോലെ ആയിത്തീന്നി രിക്കുന്ന തന്റെ ഗംഭീരഭാവവും ധാർഷ്ട്യാതിരേകമായ വാക്കുകളും കൂടാതെ കുണ്ടൻമേനവനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ഒഴിഞ്ഞാലത്തിലും ആരും പുറത്തു കാണാറില്ല. —ശാരദ

ഖണ്ഡിക (സന്ദർഭശുദ്ധി):

വിശകലിതമായ വിഷയത്തിന്റെ അംശങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥഭാഗങ്ങളാകുന്നു ഖണ്ഡികകൾ. ഖണ്ഡികകളിൽ പ്രധാനമായി നോക്കേണ്ടതു് ഏകാഗ്രതയും സന്ധാനവുമാകുന്നു. അതുകളുടെ സ്വഭാവം വാക്യത്തിനു പറഞ്ഞതുതന്നെ. ഒരു വിഷയാംശത്തെ പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഖണ്ഡികയിൽ മറെറാരു വിഷയാംശത്തിന്റെ പ്രസ്താവം എടുക്കാതിരുന്നാൽ ഏകാഗ്രത സിദ്ധിക്കും. വിഷയാംശം ഒരു ഖണ്ഡികയിൽ അടങ്ങത്തക്കതിലധികം വിസ്താരമുള്ളതായിരുന്നാൽ ഉപഖണ്ഡികകൾ ചേർക്കാം. ഖണ്ഡികകൾക്കു നമ്പരിടുന്നപക്ഷമേ ഉപഖണ്ഡികകൾക്കും ഖണ്ഡികകൾക്കും തമ്മിലുള്ള ഭേദം കാണിക്കാൻ മാർഗ്ഗമുള്ളൂ. ഖണ്ഡികകളുടെ പൂർവ്വോത്തരസംബന്ധം സൂക്ഷിച്ചാൽ സന്ധാനം ശരിയായിരിക്കും. ഇടയ്ക്കു പ്രസക്താനുപ്രസക്ത്യാ ഭിന്നവിഷയങ്ങളെ പ്രവേശിപ്പിക്കേണ്ടിവന്നാൽ പ്രകരണം വിട്ടുനിടത്തും, തിരികെ നേർവ്വഴിയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നിടത്തും ആ സംഗതി വിളിച്ചുപറഞ്ഞും വായനക്കാരെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതു് ഉചിതമായിരിക്കും.

അഭ്യാസം

1. ഏകാഗ്രത പരിശോധിക്ക

ഒരു പ്രസംഗം

'അല്ലയോ പ്രിയപ്പെട്ട സ്നേഹിതന്മാരെ! എനിക്കു നിങ്ങളോടു് എത്രകിലും സംസാരിക്കാനുള്ളതായിട്ടു് അറിവില്ല. എന്നാലും നിങ്ങളെ അഭിസംബോധനം ചെയ്വാൻ ഈ രമണീയമായ പ്രഭാതത്തിൽ നിങ്ങളുടെ വാഭ്യാന്മാർ എന്നെ ക്ഷണിച്ചതിനെക്കുറിച്ചു ഞാൻ കൃതജ്ഞനായിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രഭാതത്തിന്റെ രാമണീയകം എത്രമാത്രം വിസ്മയനീയമായിരിക്കുന്നു. രാത്രിയിലെ വിശ്രമം കഴിഞ്ഞുള്ള പുതുമയോടുകൂടെ ഞാൻ പള്ളിയിൽ ചേന്ന പ്രതിനവമായ ശുദ്ധവായുവിനെ ശ്വസിച്ചുംകൊണ്ടു ചുററിനോക്കിയപ്പോൾ ഇത്രയും വിചിത്രമായ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ കാലക്ഷേപംചെയ്യുന്നതു് എത്രയോ സ്പൃഹണീയമായ ഒരു ഭാഗ്യമാണെന്നു് എന്റെ മനസ്സിൽ മുമ്പു് ഒക്കെയും തോന്നിയിട്ടുള്ളതിൽ അധികമായിട്ടു് ഒരു ആഹ്ലാദം ഉദിച്ചു. ഈ പ്രപഞ്ചം, എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട കുട്ടികളെ! നമുക്കും നമ്മുടെ ഭ്രാതാക്കൾക്കും നമ്മുടെ സ്വസാക്കൾക്കും സുഖമായി ജീവിച്ചിരുന്നു് സ്വച്ഛന്ദമാകംവണ്ണം ഭോഗങ്ങളെ അനുഭവിക്കാനായി സർവ്വശക്തനായ ഈശ്വരനാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട വേണ്ടതിൻവണ്ണം തയ്യാർ ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ലോകങ്ങളെല്ലാവരും നമ്മുടെ ഭ്രാതാക്കളും നമ്മുടെ സ്വസാക്കളുംതന്നെ; അവർ ഏതു ദൂരദേശത്തിലിരുന്നാലും ശരി, എത്ര വിശാലങ്ങളായ മഹാസമുദ്രങ്ങളുടെ മറുകരയി

ലായാലും ശരി, ഈ മഹാസമുദ്രങ്ങളും വാസ്തവത്തിൽ പ്രപഞ്ചത്തെ വിയോജിപ്പിക്കുന്നതിലധികം യോജിപ്പിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്. അവ പ്രപഞ്ചത്തെ ഏകീകരിക്കുന്നു. അവയുടെ തരംഗങ്ങളെ അലസ്സുന്ന കാറ്റുകളും പ്രവാഹത്തെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഒഴുക്കുകളും എല്ലാം വാണിഭത്തിനേറെയും മനുഷ്യനേറെയും ഗുണത്തിനുവേണ്ടി ഈശ്വരകല്പിതങ്ങളായ നിയമങ്ങളാൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പിന്നീട്ട മനുഷ്യനൊ എന്റെ പ്രിയമേറിയ പൈതങ്ങളെ! —നാലാംപാഠം

2. ഖണ്ഡികകളായിപ്പിരിച്ചെഴുതുക; സന്ധാനവും പരിശോധിക്ക

നവനന്ദന്മാരുടെ കഥ

നവനന്ദന്മാർ ഒൻപതുപേരും മൗര്യനും ക്രമമായി വളർന്നുവന്നു. മഹാരാജാവു പത്തു ചെറിയ കൊട്ടാരങ്ങളും കെട്ടിച്ചു പത്തു കുട്ടികളേയും ഓരോരുത്തനെ ഓരോ കൊട്ടാരത്തിൽ വേണ്ട പരിജനസഹിതം പാർപ്പിച്ചു. അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു് ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്ന എല്ലാ ഏർപ്പാടുകളേയും നന്ദൻ ചെയ്തു. മൗര്യൻ ഈശ്വരപ്രസാദത്താൽ ജനിച്ചവനായിരുന്നതിനാൽ സകല ശാസ്ത്രങ്ങളേയും കലാവിദ്യകളേയും അനായാസേന അഭ്യസിച്ചു വിദ്യയിൽ അതിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചു. ശസ്ത്രാസ്ത്രശാസ്ത്രാദികളിലും സാഹജികബുദ്ധിശക്തിയിലും അപ്രതിമൻ ആയിരുന്ന മൗര്യൻ അയാളുടെ വിനയംകൊണ്ടു മഹാരാജാവിന്റേയും മാതാവിന്റേയും ജനപദത്തിന്റേയും ഹൃദയാനന്ദകൻ ആയിത്തീർന്നു. നവനന്ദന്മാർ മാതാവിന്റെ ഈശ്വരനിന്ദ ഹേതുവായിട്ടു് ബുദ്ധിഹീനന്മാരായിരുന്നതുകൊണ്ടു വാഗ്ധ്യാന്മാരുടെ ഉപന്യാസങ്ങളും അവരിൽ പൊട്ടന്റെ കാതിൽ ശംഖുവിളിക്കുന്നതുപോലെ ആയിരുന്നു. വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു കയ്യൊപ്പുവെയ്ക്കുന്നതിനു മാത്രം അവർ പഠിച്ചു. അതുതന്നെ വലുതായ വിദ്യയെന്നു വിചാരിച്ചു് അവർ സന്തോഷിച്ചുമിരുന്നു. നവനന്ദന്മാക്കു 16 വയസ്സും മൗര്യനു് കൂടെ 5 മാസവും ആയി. മുരാപുത്രൻ അതിമതിമാനായിരുന്നതിനാൽ, നവനന്ദന്മാക്കു പ്രായമായതു കണ്ടു് അവക്കു രാജ്യാഭിഷേകംചെയ്യുന്നതിനെപ്പറ്റി രാജാവു് മന്ത്രി മുതലായവർ ആലോചിക്കേണ്ട സമയമായി എന്നു വിചാരിച്ചു് നന്ദന്റെ മന്ത്രാലോചനസഭയിൽ അന്നു നടക്കുന്ന വൃത്താന്തങ്ങളെ അറിഞ്ഞു പറയുന്നതിനായി വിശ്വസ്തന്മാരായ ചില ദൂതന്മാരെ നിയമിച്ചു. ദൂതന്മാരും അന്നു നടന്ന സംഗതികളെ ഒന്നൊഴിയാതെ ക്രമമായി മൗര്യനെ തെര്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങനെ നടന്നുവന്ന കാലം ഒരു ദിവസം മഹാരാജാവു് അമാത്യപ്രവരനായ രാക്ഷസനെ വിളിച്ചുവരുത്തി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: ''ഹേ അമാത്യ! ഇന്നു് അതിഗൗരവമായ ഒരു കാര്യത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാനുണ്ടു്. നാം ശൈശവത്തിൽ സകലവിധ ശാസ്ത്രങ്ങളെ അഭ്യസിക്കയും യൗവനത്തിൽ വൈഷയികസുഖങ്ങളെ അനുഭവിക്കയും ചെയ്തു. നമുക്കിപ്പോൾ വയസ്സു് അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. വാദ്ധ്യത്തിൽ രാജാക്കന്മാർ മുനിവൃത്തികളായിരിക്കണമെന്നു ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്നു. അതിനാൽ നാം പത്നികളോടുകൂടെ വനത്തിൽ പോയി തപസ്സുചെയ്യുന്നതിനു് ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എത്രയോ കഷ്ടപ്പെ

ട്ടിട്ടാണ നമുക്ക് ഒൻപതു പുത്രന്മാർ ഉണ്ടായതു്. അവക്കിപ്പോഴും വയഃപ്രാപ്തിയുമായിരിക്കുന്നു. കുമാരന്മാരിൽ ഒരുവനെ അതിനാൽ രാജാവായി അഭിഷേകം ചെയ്യേണ്ടതു് എത്രയും ആവശ്യകം. മന്ത്രി അപ്രകാരം സമ്മതിക്കയും അടുത്ത നാളിൽത്തന്നെ നവനന്ദന്മാരെ വരുത്തി അവരിൽ ജ്യേഷ്ഠകുമാരനു പട്ടം കൊടുക്കണമെന്നു് അറിയിക്കയും ചെയ്തു. മഹാരാജാവും അതിനു് അനുവദിച്ചു. മൗര്യനാൽ നിയുക്തന്മാരായ ദൂതന്മാരിൽ ഒരുത്തൻ അന്നുതന്നെ ഈ സംഗതിയെ മൗര്യനെ തെര്യപ്പെടുത്തി. അതു കേട്ടപ്പോഴം അയാൾക്കു് അസാമാന്യമായ ദുഃഖം ഉണ്ടായി. 'ഹാ കഷ്ടം! എനിക്കു രാജ്യൈകദേശമാത്രംപോലും തരുന്നതിനു് ആലോചിക്കാതെ നവനന്ദന്മാരെ മാത്രം രാജ്യാവകാശികളാക്കുന്നതിനു് അവർ ശ്രമിക്കുന്നു. എന്താ ഞാനല്ലേ ജ്യേഷ്ഠപുത്രൻ? എന്നെ തള്ളിക്കളയുന്നതിനെ അവർ ആലോചിക്കുന്നതു്? ഇരിക്കട്ടെ, മൗര്യന്റെ കൈയിൽ നല്ല വിദ്യയുണ്ടു്. യഥാജാതന്മാരായ നവനന്ദന്മാരിൽ പരസ്പരക്ഷോഭം ജനിപ്പിച്ചു മന്ത്രിമാരുടെ ആലോചനകൾക്കു വിഘ്നംവരുത്തിക്കാം' എന്നു മൗര്യൻ നിശ്ചയിച്ചുംകൊണ്ടു് ആക്ഷണത്തിൽ നവനന്ദന്മാരിൽ ഒരുത്തന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പോയി. മൗര്യൻ അതിബുദ്ധിശാലിയും അഞ്ചുമാസത്തിനു മൂത്തവനും ആയിരുന്നതിനാൽ നവനന്ദന്മാർക്കു് എല്ലാപേർക്കും അയാളുടെ പേരിൽ അതിസ്നേഹവും പരമവിശ്വാസവും ഉണ്ടായിരുന്നു. നവനന്ദന്മാരിൽ ഒരുത്തൻ മൗര്യൻ തന്റെ ഗൃഹത്തിൽ വരുന്നതു കണ്ടു് സൽക്കാരപൂർവ്വം അകത്തു പ്രവേശിപ്പിച്ചു് സോപചാരം ആസനത്തിൽ ഇരുത്തി ആഗമനപ്രയോജനത്തെ ചോദിച്ചപ്പോഴം മൗര്യൻ പറഞ്ഞു: 'ഹേ രാജകുമാരാ! മറ്റു് എട്ടു സഹോദരന്മാരെ അപേക്ഷിച്ചു നിന്റെ പേരിൽ ഞാൻ അധികം പ്രീതിയുള്ളവനാണെന്നു നിനക്കേ അറിയാമല്ലോ. അതിനാലത്രേ ഞാൻ ഇവിടെ വന്നതു്. ഇന്നു രാജസഭയിൽ ചില സംഗതികളം നടന്നതായി ഞാൻ കേട്ടു. നാളെ നിങ്ങളം ഒൻപതുപേരേയും രാജസഭയിൽ വിളിച്ചുവരുത്തി നിങ്ങളിൽ ആർ ജ്യേഷ്ഠൻ എന്നു പറയുന്നുവോ അയാളെ ഈ രാജ്യത്തിലെ രാജാവായി അഭിഷേകം ചെയ്യണമെന്നു മഹാരാജാവു് ആലോചിച്ചിരിക്കുന്നു. നീ അഗ്രജനാണെന്നു പറയുന്നതായാൽ നിനക്കുതന്നെ ഈ സുമനോഹരമായ രാജ്യം ലഭിക്കും. അങ്ങനെ ആയാൽ അതു് എനിക്കു കിട്ടുന്നതിനു് സമമാകുന്നു എന്നു വിചാരിച്ചാണു മുമ്പിൽകൂട്ടി ഇപ്രകാരം നിന്നെ തെര്യപ്പെടുത്തുന്നതു്. ഈ വിവരം നിന്റെ സഹോദരന്മാർക്കു് ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഞാൻ പറഞ്ഞതിനെ ഗൂഢമായി വെച്ചുകൊള്ളണം. അല്ലെങ്കിൽ ദോഷം നിനക്കെ. കുമാരനായ നന്ദൻ അതുകേട്ടു് സന്തോഷമായി അങ്ങനെതന്നെ എന്നുത്തരവും പറഞ്ഞു മൗര്യനെ അയച്ചു. രാജകുമാരനാകട്ടെ മഹാരാജാവു് എപ്പോഴാണു് എല്ലാപേരേയും വിളിക്കാൻപോകുന്നു എന്നു കാത്തുംകൊണ്ടിരുന്നു. മൗര്യൻ മേല്പറഞ്ഞപ്രകാരം ഗൂഢമായി ഓരോ രാജകുമാരന്മാരുടെ ഗൃഹങ്ങളിലും പോയി ഓരോരുത്തനോടും ഈ വൃത്താന്തത്തെ പരമരഹസ്യമായി പറകയും ഇതിനെ ഒട്ടുമേ വെളിക്കുവിടാതെ ഇരിക്കത്തക്കവണ്ണം ചട്ടം കെട്ടുകയുംചെയ്തു. പ്രഹൃഷ്ടചിത്തനായി സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു പോയി. ഓരോ കുമാരന്മാരും മഹാരാജാവിന്റെ ദൂതനെ നോക്കിയിരുന്നു. പിറ്റെന്നാൾ ഏകദേശം

പകൽ പത്തുമണിയായപ്പോഴം മഹാരാജാവും രാക്ഷസാദിയായ മന്ത്രിമാരും സഭാമണ്ഡപത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്നതായും ഏതോ അവസരമായി കുമാരന്മാരെ വിളിച്ചുംകൊണ്ടു പോകുന്നതിലേക്കു കല്പന വന്നിരിക്കുന്നപ്രകാരവും നന്ദകുമാരന്മാരെ ചില സേവകന്മാർ വന്നറിയിച്ചു് വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. മൗര്യന്റെ കാപട്യത്തെ അറിവാൻ അശക്തന്മാരായ നവനന്ദന്മാരിൽ ഓരോരുത്തനും 'മൗര്യനു തന്നിലാണധികം വിശ്വാസം ഉള്ളതു്. അതിനാക്ഷേപമില്ല. അയാളം പറഞ്ഞതുപോലെ എല്ലാം ശരിയായിരിക്കുന്നു. അരനാഴികയ്ക്കകം തനിക്കു രാജ്യം കിട്ടും' എന്നിങ്ങനെ മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചുംകൊണ്ടു സഭാമണ്ഡപത്തെ പ്രാപിച്ചു. മഹാരാജാവു കുമാരന്മാരെ സമീപത്തിൽ ഇരുത്തി അവരിൽ ഒരുവനെ മഹാരാജാവായി അഭിഷേകംചെയ്യുന്നതിനു് ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും, ആ ഒരുവൻ എല്ലാപേരിലും വച്ചു ജ്യേഷ്ഠനായിരിക്കണമെന്നും, അതിനാൽ ജ്യേഷ്ഠൻ ആരെന്നു പറയണമെന്നും കല്പിച്ചപ്പോഴം, ഓരോ കുമാരനും അഗ്രജത്വത്തെ അവകാശം പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. വക്രനാസൻ എന്ന മന്ത്രി നന്ദന്മാരുടെ വാക്കുകളെ കേട്ടു് വേറെ ഏറ്റപ്പാടു ചെയ്യാലെ അവർ ഐകമത്യമായിരിക്ക എന്നു വിചാരിച്ചു് 'നാളെ തീരുമാനിക്കാമെന്നും ഇന്നു് കുമാരന്മാരെ അയയ്ക്കണമെന്നും' രാജാവിനോടറിയിച്ചു. മന്ത്രി പറഞ്ഞതുപോലെ അവർ പിറേന്നാഴം വന്നുചേരുന്നതിനു കല്പിച്ചയയ്ക്കപ്പെട്ടു. അവർ പോയ ഉടനെ വക്രനാസൻ രാജാവിനെ നോക്കി 'സ്വാമിൻ! കുമാരന്മാർ ഐകമത്യമായി ഇരിക്കേണ്ടതോവശ്യം. അതിനു് ഈ ഉപായം കൊള്ളുകയില്ല. ഈ രാജ്യത്തെ ഒമ്പതായി വിഭജിച്ചു് ആളൊന്നിനോരോഭാഗം കൊടുത്താൽ ഇവരിൽ ഐകമത്യം കാണും. അല്ലെങ്കിൽ ഇവർ സദാ പരസ്പരം കലശൽ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കും' എന്നറിയിച്ചു. വക്രനാസന്റെ വാക്കു് രാജാവിനു ബഹു ന്യായമായി തോന്നിയതിനാൽ അപ്രകാരം ചെയ്വാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഈ സംഗതികളേയും പതിവുപോലെ ചേനൻ മൗര്യനെ തെര്യപ്പെടുത്തി. മൗര്യനും മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ നവനന്ദന്മാരിൽ ഒരുവന്റെ ഗൃഹത്തിൽ പോയി. അയാളെ കണ്ട ഉടനെ നന്ദൻ എണീറ്റു് 'ജ്യേഷ്ഠ! തങ്ങളുടെ വാക്കു് അനുസരിച്ചു് ഇന്നേദിവസം ഞാൻ നടന്നു. ഇനി എങ്ങനെ വേണ്ടതു്' എന്നു ചോദിച്ചതിനു് മൗര്യൻ 'ഇന്നു കാലത്തു നടന്നതുപോലെ നാളെയും വേണം. നാളെയാണു നിനക്കു വേണ്ട മുഖ്യമായ കാര്യമുള്ളതു്. ഇന്നലെ പറഞ്ഞതുപോലെ ഇന്നും ഒരു രഹസ്യം ഞാൻ കേട്ടതിനെ പറയാം. ഞാൻ പറയുംപോലെ ചെയ്യുന്നതായിരുന്നാൽ നിനക്കും എനിക്കും ക്ഷേമം. നാളെ കാലത്തു് ഈ രാജ്യത്തെ ഒമ്പതു ഭാഗം ചെയ്തു് ആളൊന്നിനു് ഓരോ ഭാഗം കൊടുക്കാൻപോകുന്നപോലും. പ്രധാനനഗരമായ കുസുമപുരം ഇരിക്കുന്ന ഭാഗത്തെ നീ ചോദിക്കണം. ഇവിടെത്തന്നെ നല്ല നദികളും നിലങ്ങളും ഉള്ളതു്. മറേറ ഭാഗങ്ങളിൽ കാടധികം; ആദായവും കുറവു്. നിനക്കു് അതു വേണ്ട' എന്നു പറഞ്ഞു. 'അങ്ങനെതന്നെ' എന്നു പറഞ്ഞു നന്ദൻ മൗര്യനെ അയച്ചു. അയാളും ഇപ്രകാരം മറെറാരു കുമാരന്മാരെയും തെര്യപ്പെടുത്തിട്ടു സ്വഭവനത്തിൽ ചെന്നുചേർന്നു. പിറേറദിവസം കാലത്തു നവനന്ദന്മാർ രാജസഭയിൽ പോയി. മഗധരാജ്യത്തെ ഒമ്പതു സമഭാഗമായി ഭാഗിച്ചു് ഓരോ കുമാരന്മാക്കും ഓരോ ഭാഗം കൊടുക്കാൻ നിശ്ച

യിച്ചിരിക്കുന്നതായി മഹാരാജാവ് അവരോട് കല്പിച്ചപ്പോൾ അവരിൽ ഓരോരുത്തനും എണ്ണീറ്റനിന്നു കുസുമപുരപട്ടണം ഇരിക്കുന്ന ഭാഗംതന്നെ ഓരോരുത്തനും വേണമെന്നറിയിച്ചു. ഇങ്ങനെ ഈ ഉപായവും ഫലിച്ചില്ല. പിറെന്നാൾ ആകട്ടെ എന്നു മഹാരാജാവു പറഞ്ഞു പുത്രന്മാരെ അവരുടെ ഗൃഹങ്ങളിലേക്ക് അയച്ചിട്ട് രാക്ഷസാമാത്യനോട് മേലിൽ വേണ്ട നടപടിയെപ്പറ്റി അഭിപ്രായം ചോദിച്ചപ്പോൾ അമാത്യൻ ഇപ്രകാരം അറിയിച്ചു: "സ്വാമിൻ, കുമാരന്മാർ ഇപ്രകാരം സിദ്ധാന്തം പറയുന്നതു് അവരുടെ സ്വബുദ്ധിയാണെന്നു വിചാരിക്കേണ്ട. ഇതു ആലോചന അവക്കുണ്ടാകാൻ ഇടയില്ല. ഇതു മൗര്യന്റെ കൃത്രിമമാണു്. നാം ഇവിടെ ആലോചിക്കുന്ന സംഗതികളെ ആരോ മൗര്യനെ തെര്യപ്പെടുത്തിവരുന്നുണ്ടു്. മൗര്യനെപ്പറ്റി ഒന്നും നാം ആലോചിച്ചു് ഏറ്റുപാടചെയ്യാത്തതിനാലത്രെ അവൻ കുമാരന്മാരിൽ ഇപ്രകാരം ഭേദം ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ അവനും വല്ലതും കൊടുക്കണം. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതായിരുന്നാൽ കുമാരന്മാക്കും ഹിതമായിരിക്കും. അതു കേട്ട നന്ദമഹാരാജാവും അങ്ങനെ സമ്മതിച്ചു. മൗര്യനു് എന്തു കൊടുക്കാവു എന്നു് ആലോചിച്ചിട്ടു് രാജാവു രാക്ഷസനോട് പറഞ്ഞു:

"ഹേ അമാത്യാ, ഇത്രനാളും നിങ്ങളം മന്ത്രിയായിരുന്നല്ലൊ. ഇനി മൗര്യനെ മന്ത്രിയായി നിയമിക്കുതന്നെ. ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ അവനും കുമാരന്മാരെ രക്ഷിക്കും" നന്ദന്മാരുടേയും രാജ്യത്തിന്റേയും ക്ഷേമത്തിനു വേണ്ട വ്യവസ്ഥകളം ചെയ്യുന്നതിൽ അത്യന്തല്പരനായിരുന്ന രാക്ഷസാമാത്യൻ മന്ത്രിസ്ഥാനം രാജിവയ്ക്കുന്നതിനു് ഈഷദപി സംശയിച്ചില്ല. മഹാരാജാവും അതിനാൽ അടുത്തനാളിൽ മൗര്യനേയും നവനന്ദന്മാരേയും വരുത്തി ക്ഷത്രിയന്മാരായ ഒമ്പതു കുമാരന്മാക്കും ഒരുമിച്ചു പട്ടാഭിഷേകം ചെയ്യുയും മൗര്യനെ മന്ത്രിയാക്കുകയും ചെയ്തിട്ട് ഭാര്യമാരോടുകൂടെ വനത്തിൽ തപസ്സിനായി പ്പോയി. രാക്ഷസൻ കുസുമപുരത്തിൽ സ്വഭവനത്തിൽ താമസിച്ചുവന്നു.

—മുദ്രാരാക്ഷസം

രീതി

നൂലുകൊണ്ടു തുണി നെയ്യുമ്പോഴും എഴുതുമ്പോഴും അകത്തിയും, അടുപ്പിച്ചും, ഒറ്റയായും, ഇരട്ടയായും, ചതുരത്തിലും, കോണിച്ചും മറ്റും ചേർക്കുന്നതുകൊണ്ടു തുണികൾക്കു തരഭേദം വരാറുണ്ടല്ലോ. അതുപോലെ പദങ്ങളെ ചേർക്കുന്നതിന്റെ മാതിരിഭേദംകൊണ്ടു കൃതികൾക്കും തരഭേദമുണ്ടാകും. ഇതിനെയാണു് രീതി എന്നു പറയുന്നതു്. ശബ്ദരചനാശക്തിവിശേഷത്താൽ പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്ന വാഗ്ദേവിയുടെ വസ്ത്രാദിബാഹ്യവേഷസാമഗ്രി എന്നും, ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ രസനാഗ്രത്തിലും തൂലികാഗ്രത്തിലും നൃത്തംചെയ്യുന്ന ആ ദേവിയുടെ ഗതിവിലാസം എന്നും മറ്റും രീതിയെ പലവിധത്തിൽ രൂപണം ചെയ്യാറുണ്ടു്.

സംസ്കൃതാലങ്കാരികന്മാർ ദേശഭേദത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി രീതികളെ വിഭാഗം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ദണ്ഡിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ വൈദർഭി എന്നും ഗൗഡി എന്നും പ്രധാനമായി രീതികൾ രണ്ടു വിഭാഗമാകുന്നു. അവ അങ്ങേ അറ്റവും ഇങ്ങേ അറ്റവും ആകയാൽ തങ്ങളിൽ വലിയ അന്തരമുണ്ടു്. ഇതുകളുടെ മദ്ധ്യേ സൂക്ഷ്മസൂക്ഷ്മവ്യത്യാസത്തോടുകൂടി പലതരം രീതികളും വരാം. വിദർഭദേശക്കാർക്കും ഗൗഡദേശക്കാർക്കും പ്രിയമാകയാൽ അതാതു പേരുകൾ കല്പിക്കപ്പെട്ടു. വൈദർഭിക്കു് അന്തസ്സാരം പ്രധാനം; ഗൗഡിക്കു് അക്ഷരാഡംബരം. ചിലർ ഇതിനു രണ്ടിനും മദ്ധ്യേ, 'പാഞ്ചാലി' എന്നൊരു രീതികൂടി കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മറുചിലർ 'ലാടി' എന്നു് നാലാമതു് ഒന്നും ചേർക്കാറുണ്ടു്. ഏതായാലും അതാതുകൃതികൾക്കു പ്രചാരാധിക്യമുള്ള ദേശത്തിന്റെ പേരിൽനിന്നു വ്യല്പാദിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പദങ്ങളെ ഭാഷയ്ക്കു യോജിക്കയില്ല.

സുഖ്രഹാ രീതിസാമ്യമുള്ള രണ്ടു കൃതികളെ കാണാൻ പ്രയാസം. ആരംഭിരിച്ചു് അറിവാൻപാടില്ലാത്തവിധം രണ്ടു മനുഷ്യർക്കു ഛായ ഒത്തുവരാറില്ലല്ലോ; അതുപോലെയാണിതിന്റെയും സ്ഥിതി. കൂടെപ്പിറന്നവർക്കു് എത്രത്തോളം ഛായ യോജിക്കുമോ അത്രത്തോളം സഹപാഠികളായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കും രീതി യോജിക്കാം. രീതിക്കു് അസംഖ്യം ഗുണങ്ങളും ദോഷങ്ങളും പറയാറുണ്ടു്; ഓരോ ഗുണത്തിനും എതിരായ ദോഷംകൂടി ഒന്നിച്ചുചേർത്തു കാണിച്ചാൽ പരഭാഗംകൊണ്ടു രണ്ടിനേറെയും സ്വഭാവം അധികം വിശദമാകുമെന്നുള്ള വിചാരത്താൽ ഗുണദോഷങ്ങളെ ജോടിചേർത്തു വിവരിക്കുന്നു.

1. (എ) ലളിതവും കഠിനവും: ആലോചിച്ചു ക്ലേശിക്കാതെ വായിക്കുന്നതോടുകൂടിത്തന്നെ അർത്ഥം മനസ്സിലാകുന്ന രീതി ലളിതം, അതിനു വിപരീതം കഠിനം. ദുർഗ്രഹമായ വിഷയവും, വിവരിക്കുന്നതിന്റെ സമ്പ്രദായഭേദത്താൽ സുഗ്രഹമായിത്തീരാം. വിഷയത്തെ വേണ്ടുംവണ്ണം വിശകലനംചെയ്യുക, തരംതിരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തി, ആവശ്യപ്പെട്ടന്നെടത്തെല്ലാം പൂർവ്വാപരസംബന്ധം കാണിച്ചു്, ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അനുഭവപ്പെടുത്തുന്നതായാൽ കാഠിന്യം എവിടെയും പരിഹരിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഗ്രന്ഥകാരൻ

എത്ര ക്ലേശം സഹിക്കുന്നവൊ അത്രത്തോളം വായനക്കാരനു് ക്ലേശം കുറയും. ഉദാഹരണത്തിനു് 'പിഞ്ഞേതിവിഷയത്തിൽ മലയാളം സംസ്കൃതത്തോടു ലേശം യോജിക്കുന്നില്ല' എന്ന സംഗതി കേരളപാണിനീയത്തിലും മധ്യമ വ്യാകരണത്തിന്റെ അവതാരികയിലും പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഒത്തു നോക്കുക.

(ബി) അതിലളിതത്തെ കോമളം എന്നും, അതികഠിനത്തെ കർക്കശം എന്നും വ്യവഹരിക്കാം. സുഗമമായ വിഷയത്തെ ലളിതമായ മട്ടിൽ വർണ്ണിക്കുന്ന കൃതിയുടെ രീതി കോമളവും, ദുരൂഹമായ വിഷയത്തെ വേണ്ടിടത്തോളം വിസ്തരിക്കാതെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന കൃതിയുടെ രീതി കർക്കശവുമായിരിക്കും. കോമളതയും കാർക്ശ്യവും പ്രതിപാദ്യവിഷയത്തെക്കൂടി സ്പർശിക്കുന്നു. ലാളിത്യത്തിലും കാഠിന്യത്തിലും വിഷയവിചാരം വേണ്ട.

2. സരസവും ശുഷ്കവും വായിച്ചാൽ മുഷിയാത്തതു സരസം; മുഷിയുന്നതു ശുഷ്കം. വായനക്കാരന്റെ ഹൃദയത്തെ ആകർഷിക്കത്തക്കവിധം പ്രതിപാദ്യവസ്തുവിനെ പ്രതിപാദിച്ചാൽ രീതി സരസമാകും. ഇല്ലെങ്കിൽ ശുഷ്കമായിപ്പോകും. വായനക്കാർക്കു് രസിക്കുന്നതേതു്, രസിക്കാത്തതേതു് എന്നുള്ളതു് ഗ്രന്ഥകാരൻ ആലോചിച്ചു നിശ്ചയിക്കണം. ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ നിലയിൽ ഗ്രന്ഥം മുഴുവതിന്റെ ശേഷം സ്വയംതന്നെ വായനക്കാരന്റെ നിലയിൽ വായിച്ചുനോക്കിയാൽ സ്വതവ്യാമോഹമില്ലാത്തവർക്കൊക്കെയും സകൃതി സരസമോ ശുഷ്കമോ എന്നു നിഷ്പ്രയാസം കഴിയും. ഒരു പ്രബന്ധം സരസമാകണമെങ്കിൽ അതിൽ പലവിധമായ മുമല്ലാരമിരിക്കണം; മുമൽക്കാരം മുമുള്ളാനുള്ള മട്ടു് ഉപദേശിച്ചു ഗ്രഹിപ്പിക്കാവുന്നതുമല്ല. ഈയിടയിൽ മലയാളത്തിൽ തർജ്ജിമയായി ഉണ്ടാക്കിച്ചിട്ടുള്ള പലേ പ്രബന്ധങ്ങളും ശുഷ്കങ്ങളായിപ്പോയിട്ടുണ്ടു്. അതിലേക്കു കാരണം മൂലഗ്രന്ഥത്തിലെ വാങ്പാടവമെല്ലാം വിട്ടു കേവലമായ അർത്ഥം മാത്രം ഭാഷപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതാണു്.

ഒരു ലളിതമായ കൃതി ശുഷ്കമായി എന്നും, കഠിനമായ കൃതി സരസമായി എന്നും വരും. ഭഗവദ്ദൂതനാടകത്തിന്റെ രീതി ലളിതമാണു്; എന്നാൽ അതിൽ സരസതയ്ക്കു കുറവുണ്ടു്. നളചരിതംകഥകളി കഠിനമാണു്; എങ്കിലും അതു് ഒരിടത്തും ശുഷ്കമല്ല. രീതിയുടെ സൽഗുണദുർഗ്ഗുണങ്ങൾ വേറെ വേറെ ഉപാധികളെ ആശ്രയിച്ചു കല്പിച്ചിട്ടുള്ളവയാകയാൽ മിക്ക പ്രബന്ധങ്ങളിലും ഇതുപോലെ ഒരംശത്തിൽ ഗുണവും മറെറാന്നിൽ ദോഷവും കലർന്നുകാണും. എല്ലാം ഗുണമായിട്ടോ എല്ലാം ദോഷമായിട്ടോ തികഞ്ഞുവരുന്നതു് അപൂർവ്വമാണു്.

3. സരളവും വക്രവും: നേർവ്വഴിക്കു പോകുന്നതു സരളം; വളച്ചുകെട്ടുന്നതു വക്രം. മുമൽക്കാരമില്ലെങ്കിൽ കൃതിക്കു ശുഷ്കതവരുമെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. ചിലർ ഇല്ലാത്ത മുമൽക്കാരമുണ്ടാക്കാൻവേണ്ടി നേർവഴി വിട്ടു വളച്ചുകെട്ടാനാരംഭിക്കും; ഈവകക്കാരുടെ രീതിയാണു് വക്രമായിത്തീരുന്നതു്.

4. പ്രസന്നവും കലുഷവും: പ്രസാദം എന്നാൽ തെളിമ. ജലാശയം എത്ര അഗാധമായിരുന്നാലും അതിലെ ജലം തെളിഞ്ഞിരുന്നാൽ അടിവരെ കാണാൻ പ്രയാസമില്ല. അതുപോലെ ക്രമപ്പെടുത്തലിന്റെ മാഹാത്മ്യ

ത്താൽ വിഷയം മുഴുവനും ഒരു നോട്ടത്തിൽ ഗ്രഹിക്കത്തക്കവിധം സ്പഷ്ടമായ രീതി പ്രസന്നം. വാലും തലയുമില്ലാതെ വിഷയത്തെ വ്യാകുലപ്പെടുത്തി എഴുതുന്ന രീതി കലുഷം. ഒരു ചെറിയ കണ്ണാടിയിൽ വലുതായ ഒരു കാട്ട മുഴുവൻ പ്രതിഫലിക്കുന്നതുപോലെ പ്രസന്നമായ ഒറ്റവാക്യത്തിൽ മഹത്തായ വിഷയം സ്പഷ്ടമായി അടങ്ങും.

5. മധുരവും പരുഷവും: കാതിനു് ഇമ്പമായുള്ളതു മധുരം; അല്ലാത്തതു പരുഷം. മോരും മുതിരയുംപോലെ ചില പദങ്ങളെ എത്രതന്നെ ചേർത്താലും ചേരുകയില്ല; ചിലതു പാലും വെള്ളവുംപോലെ തങ്ങളിൽ യോജിക്കും. ഇങ്ങനെ മാധുര്യവും പാരുഷ്യവും ശബ്ദത്തെ ആശ്രയിച്ച ഗുണങ്ങളാകുന്നു. അനുകൂലശ്രവണമുള്ള രീതി മധുരം; പ്രതികൂലശ്രവണമുള്ളതു പരുഷം. വെണ്മണിനമ്പൂരിമാരുടെ കൃതികളും മാധുര്യത്തിനും, വയസ്സുര മൂസ്സിന്റെ കൃതികളും പാരുഷ്യത്തിനും പ്രായേണ ഉദാഹരണങ്ങളായിരിക്കും.

6. ഗംഭീരവും വ്യുത്പന്നവും: പ്രഥമദൃഷ്ടിക്കു തോന്നുന്നതിലധികം അർത്ഥപുഷ്ടിയുള്ളതു ഗംഭീരം; അർത്ഥപുഷ്ടി കുറഞ്ഞും ആഡംബരം അധികപ്പെട്ടും ഉള്ളതു വ്യുത്പന്നം. 'ആഴമുള്ളിടത്തു് ഓളം കുറയും' എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലിൻപ്രകാരം ഗംഭീരമായ രീതിയിൽ ആഡംബരം കാണുകയില്ല. ഗംഭീരത പണ്ഡിതന്മാർക്കും വ്യുത്പന്നത പാമരന്മാർക്കും രസിക്കും.

7. ശാലീനവും ദീപ്രവും: ശബ്ദത്തിനു് പ്രാസാദികളും അർത്ഥത്തിനു് ഉപമാദികളുമായി പല അലങ്കാരങ്ങളും നടപ്പുണ്ടല്ലോ. അതുകളെ ചുരുക്കി ഉപയോഗിക്കുന്ന രീതി ശാലീനം; കഴിയുന്നിടത്തൊക്കെ ചേർക്കുന്നതു ദീപ്രം. പ്രകൃത്യാ സൗന്ദര്യമുള്ള ശരീരത്തിനു് ആഭരണം അണിയുന്നതിന്റെ ആവശ്യമില്ല; പ്രായേണ ബ്രഹ്മസൃഷ്ടിയിലുള്ള ന്യൂനതകളെ പരിഹരിക്കാൻ വേണ്ടിയാണു് വേഷംകെട്ടുന്നതു്. ഈ അഭിപ്രായത്തിൻപേരിൽ ശാലീനത ഗുണവും ദീപ്രത ദോഷവുമായിത്തീരുന്നു. അലങ്കാരപ്രയോഗം അധികപ്പെടുന്നതിനേക്കാൾ ചുരുങ്ങുന്നതു് നന്നെന്നു താല്പര്യം. എഴുത്തച്ഛന്റെ രീതി ശാലീനവും ചെറുശ്ശേരിയുടേതു ദീപ്രവും ആണു്.

8. ഉജ്ജ്വലവും അലസവും: വൈചിത്ര്യംകൊണ്ടും ഫലിതംകൊണ്ടും ഉണ്ടാകുന്ന കാന്തിവിശേഷമാണു് ഉജ്ജ്വലത; തദഭാവം അലസത. വിവക്ഷിതമായ അർത്ഥം വാക്ചാതുര്യംകൊണ്ടാണു് പ്രകാശിക്കുന്നതു്; അല്ലെങ്കിൽ മങ്ങിക്കിടക്കും. വിലയേറിയ രത്നവും വെളിച്ചം തട്ടാഞ്ഞാൽ മിന്നുകയില്ല. സരസശ്രുതിങ്ങൾക്കും ഉജ്ജ്വലാലസങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ വലിയ അന്തരമില്ല. പ്രതിപാദ്യവസ്തുവിന്റെ നിസ്സാരങ്ങളായ ചില്ലറകളിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ രീതി ശ്രുതിമായിത്തീരും; ഉക്തിവൈചിത്ര്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു് എത്രതന്നെ ഉജ്ജ്വലത ഉണ്ടാക്കിയാലും അതു് സരസമാകുന്നതു പ്രയാസം. ചവച്ചുതുപ്പിയ കരിമ്പുകഷണം പഞ്ചസാരവെള്ളത്തിൽ ഇട്ടാലും ചവ്വണപൂവ്വാവസ്ഥയിലെപ്പോലെ ആസ്വാദ്യമാവുകയില്ല. വേറെയും ഭേദമുണ്ടു്. കൃഷ്ണഗാഥയിലെ വർണ്ണനകളും സരസങ്ങളാണെങ്കിലും അലസങ്ങളാണു്. ഒരിടത്തു വർണ്ണിച്ച തോതിൽത്തന്നെയാണു് മറ്റൊരിടത്തും കവി വർണ്ണന ആരംഭിക്കുന്നതു്; ഹേതുഫലോൽപ്രേക്ഷകളുംതന്നെ സർവ്വത്ര പ്രധാനം. രണ്ടു

മൂന്നു വണ്ണനകളും വായിക്കുമ്പോൾ പുതുമ ഇല്ലാത്തതിനാൽ അലസത വെളിപ്പെടും. അതിനാൽ കൃഷ്ണഗാഥയിൽ ഏകദേശവ്യാപിയായി സരസതയും സർവ്വദേശവ്യാപിയായി അലസതയും ഉള്ളതായിപ്പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

9. സൗമ്യവും ഉദ്ധതവും: ഗ്രന്ഥകാരൻ തന്റെ പാണ്ഡിത്യപ്രകടനത്തിനുവേണ്ടി ആടോപം കാണിക്കുന്നിടത്തു് ഔദ്ധത്യം; ഇല്ലാത്തിടത്തു സൗമ്യത. ഓജസ്സിനു വേണ്ടി നീണ്ട നീണ്ട സമാസങ്ങളും, ആവശ്യമില്ലാത്ത അപൂർവ്വശോഷാന്തരപദങ്ങളും മറ്റും പ്രയോഗിക്കുന്നതു് ഔദ്ധത്യമാകുന്നു.

10. ഊർജ്ജസ്വലവും ദുർബലവും: വാക്കുകൊണ്ടും വാചകങ്ങൾകൊണ്ടും നല്ല ഉണർച്ചയുള്ളതു് ഊർജ്ജസ്വലം; അതില്ലാത്തതു് ദുർബലം. നിത്യകൈകാര്യംകൊണ്ടു് അലങ്കാരങ്ങളുടേയും മറ്റും പളപളപ്പു ക്ഷയിച്ചുപോകും; നവനവങ്ങളായ ഉല്പേഖങ്ങൾകൊണ്ടു പുതുപ്പിച്ചാൽ മാത്രമേ അതുകൾ തിളങ്ങുകയുള്ളു. പദപത്മം, ഉംപ്പൂവു് മുതലായ ആഭാസരൂപകങ്ങൾ ദുർബലങ്ങളായിപ്പോയി. 'ഗുരുനാഥന്റെ പാദപത്മരേണുക്കൾ മലിനമായ എന്റെ ഹൃദയദർപ്പണത്തെ മാർജ്ജനംചെയ്യട്ടെ', 'താപാധിക്യത്താൽ അവന്റെ ഉംപ്പൂവു് വാടിപ്പോയി' ഇത്യാദ്യുല്പേഖങ്ങളെക്കൊണ്ടു ജീവൻ കൊടുത്താൽ ഇതുകൾക്കും ഊർജ്ജസ്വലത ഉണ്ടാകും.

11. പ്രൗഢവും ബാലിശവും: പ്രൗഢന്മാർക്കു രസിക്കാത്ത ഗൗരവമുള്ളതു പ്രൗഢം; ബാലോചിതമായതു ബാലിശം. വിഷയത്തിന്റെ നിസ്സാരഭാഗങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കാതേയും അലങ്കാരാദികളിൽ ക്ഷുദ്രങ്ങളായ ശ്ലേഷപ്രാസാദികളെ ഗണിക്കാതേയും, മിതങ്ങളും സാരങ്ങളും സഭ്യങ്ങളും ആയ പദങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അവശ്യവക്തവ്യമായ ഭാഗത്തെ മാത്രം അന്യൂനാനതിരിക്തമായ മട്ടിൽ സ്പഷ്ടതയ്ക്കു കുറവുവരാതെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശബ്ദഗ്രഥനമാണു് പ്രൗഢത അല്പെങ്കിൽ പ്രൗഢി. എഴുത്തച്ഛന്റെ രീതി പ്രായേണ പ്രൗഢമാണു്; കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടേതു പലേടത്തും ബാലിശമായിട്ടുണ്ടു്. ഗൗരവമേറിയ വിഷയങ്ങളെ അല്ലാതെ പ്രൗഢരീതിയിൽ എഴുതാൻ സാധിക്കയില്ല. എന്നാൽ മഹാകവികൾക്കു ക്ഷുദ്രവിഷയവും പ്രൗഢമാക്കാൻ കഴിയും. മേഘസന്ദേശത്തിലെ വിഷയം എത്രയോ നിസ്സാരം; എങ്കിലും കാളിദാസന്റെ മുഖത്തുനിന്നു വന്നപ്പോൾ അതും പ്രൗഢമായി.

12. ധാരാവാഹിയും ക്ലിഷ്ടവും: നിരർഗ്ഗളമായ ധാടിയോടുകൂടെ ഗംഗാപ്രവാഹംപോലെ സ്ഫുടസ്ഫുടായമാനമായിപ്പായുന്ന വാഗ്ധോരണി ധാരാവാഹി; ചില മൂലകളിലും കിടക്കുന്ന പദങ്ങളെ ബലാൽക്കാരേണ വലിച്ചിഴച്ചു കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതു ക്ലിഷ്ടം; വാസനയുള്ളവന്റെ വാക്കു് ധാരാവാഹിയും, ഇല്ലാത്തവന്റേതു ക്ലിഷ്ടവുമായിരിക്കും. വിഷയത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായ ജ്ഞാനവും, ക്രമപ്പെടുത്താനുള്ള ശക്തിയും, അഭ്യാസബലവും ഉണ്ടായാൽ ക്ലിഷ്ടത കൂടാതെ കഴിക്കാം. ഒരുവന്റെ വാക്യരീതികൊണ്ടു് അവന്റെ സ്വഭാവം ഊഹിക്കാം എന്നു പറയാറുണ്ടു്. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മനസ്സിൽ ഉദിക്കുന്ന ആശയങ്ങളെ ആണല്ലൊ അവൻ വാക്കുകളെക്കൊണ്ടു വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു്; ആശയങ്ങളും വിശദമായും പൂർവ്വാപരസംബന്ധം വിടാതെ ക്രമത്തിലും ആണുദിക്കുന്നതെങ്കിൽ ആ ഗുണങ്ങളും രീതിയിലും പ്രതിഫലിക്കും. ബിംബത്തിന്റെ സ്വഭാവം പ്രതിബിംബം കണ്ടാൽ നിശ്ചയിക്കാമല്ലൊ.

13. അവഗാഹിയും മസൃണവും: വായിച്ചാലുടൻ മനസ്സിലിറങ്ങി അവിടെ പതിഞ്ഞുകിടക്കുന്നതു് അവഗാഹി; മനസ്സിൽ തട്ടാതെ ഒരു ചെവിയിൽക്കൂടി കയറി മറേ ചെവിയിൽക്കൂടി വിട്ടുപോകുന്നതു മസൃണം. പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിൽ എല്ലാ വസ്തുക്കൾക്കും ഗരിമകേന്ദ്രം എന്നൊരു സ്ഥാനം പറയുന്നുണ്ടു്. ഈ സ്ഥാനത്തിനു താങ്ങു കൊടുത്താൽ വസ്തുവിനു മുഴുവനും താങ്ങു കൊടുത്ത ഫലം കിട്ടും. ഇതിനെപ്പറ്റിയും അംഗവിജ്ഞാനീയത്തിൽ മർമ്മം എന്നു പറയുന്ന ഭാഗത്തിൽ തൊട്ടാൽ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിൽ ആഞ്ഞടിച്ച ഫലമുണ്ടാകും. ഇതുപോലെ സാഹിത്യകലയ്ക്കും ചില രഹസ്യങ്ങളുണ്ടു്; അതുകളിൽ സ്പർശിച്ചാൽ സ്വല്പമായ യത്നവും മഹത്തായ പ്രയോജനം ചെയ്യും. ഈവക രഹസ്യങ്ങളെ പ്രയോഗിച്ചാൽ രീതി അവഗാഹിയായിച്ചമയും. ഒരിക്കൽ വായിക്കുന്നതോടുകൂടി വിഷയത്തെ വായനക്കാരനു് അനുഭവപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്ന രീതിധർമ്മമാണു് അവഗാഹിത്വം.

രീതിധർമ്മങ്ങളുടെ എണ്ണം ഇതിനുമേൽ വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഇച്ചൊന്ന 13 എണ്ണത്തിൽ കൂട്ടുകയോ കുറയ്ക്കുകയോ ചെയ്യാവുതാണു്. അതാതിനു ചേർന്ന ലക്ഷണത്തിലും കൂടുതൽകുറവുകൾ ചെയ്യണമെന്നേ ഉള്ളൂ. അക്ഷരാർത്ഥം നോക്കുന്നതായാൽ രീതിപദം പദഗ്രഥനയുടെ പ്രകാരഭേദങ്ങളെ മാത്രമേ കുറിക്കുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ പദങ്ങളുടെ ധ്വനി മാത്രമല്ല ഗ്രന്ഥം; അതുകളുടെ അർത്ഥങ്ങളും അതുകൾ പ്രതിപാദിക്കുന്ന വിഷയവുംകൂടി ഗ്രന്ഥശബ്ദാർത്ഥത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ പദം, അർത്ഥം, വിഷയം ഈ മൂന്നിനേയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണു് ഇവിടെ രീതിധർമ്മങ്ങൾ കല്പിച്ചതു്. ലളിതസരസാദിവിഭാഗങ്ങൾ ചൊന്നതിൽ ഓരോന്നിൽ ഓരോന്നു് പ്രധാനമായിരിക്കും; ഇന്നതിൽ ഇന്നതു് എന്നുള്ളതു് അവിടവിടെത്തന്നെ മിക്കടിക്കിലും കാണിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്.

ഇനി രീതിധർമ്മങ്ങളെ ഉദാഹരിക്കാം; എന്നാൽ അതിനു സ്വല്പം ഒരു മുഖവുരകൂടി വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിനേറെയോ ഗ്രന്ഥഭാഗത്തിനേറെയോ രീതി നിർണ്ണയിക്കുന്നതു ഛത്രിന്യായേന ആകുന്നു; എന്നുവെച്ചാൽ, ഒരു പതിനഞ്ചു വഴിയാത്രക്കാരിൽ പത്തുപേർ കുടപിടിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ കുടയില്ലാത്ത അഞ്ചുപേരെ വകവെയ്ക്കാതെ കുടക്കാർ പോകുന്നു എന്നു നാം വ്യവഹരിക്കാറുള്ളതുപോലെ ഭൂയോഭാഗം പ്രമാണിച്ചു് എന്നർത്ഥം. രീതി ഇന്നതെന്നു തെളിച്ചുപറയുന്നതു മിക്കടിക്കുകളിലും അത്ര എളുതല്ല. ഒരു രീതിയിലും ചേരാതെ സർവ്വസാധാരണമായിട്ടും ഒരു മട്ടുണ്ടു്. സംഗീതത്തിൽ രാഗം നിശ്ചയിക്കുന്നതുപോലെയാണു് കൃതികളിൽ രീതി നിശ്ചയിക്കുന്നതു്. ഒരു നിപുണനായ ഗായകനു് രാഗം ഇന്നതെന്നു വെളിപ്പെടുത്താതെ ഒരു മണിക്കൂറുനേരം പാടാൻ കഴിയും; ഓരോ രാഗങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകം ജീവനായുള്ള ഭാഗം തെളിയിക്കാതെ കരുതിയാൽ മതി. സ്വരങ്ങളുടെ ആരോഹാവരോഹക്രമം പല രാഗങ്ങൾക്കും ഒന്നുപോലെ കാണും; വേർതിരിയുന്ന ഘട്ടം ബലപ്പെടുത്തുകമാത്രം അരുതു്. ഇതുപോലെ വ്യാവർത്തകധർമ്മം വെളിപ്പെടുത്താതിരുന്നാൽ രീതിയും തെളിയുകയില്ല. നാടകം, ആഖ്യായിക, മഹാവാക്യം മുതലായ കൃതികളിൽ പാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവം അനുസരിച്ചു കവിതന്നെ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായി രീതി മാറാറുണ്ടു്. ചില

ഗ്രന്ഥകാരന്മാക്ക് അന്യോസബലക്കുറവുകൊണ്ട് ഒരു രീതിയും കൈവശപ്പെടായ്കയാൽ അവരുടെ ലേഖനങ്ങളും ഓരോ സമയം ഓരോ രീതിയിലായിപ്പോയി എന്നു വരാം. കൈയെഴുത്തുപോലെ ഗ്രന്ഥമെഴുത്തും പരിചയം കൊണ്ട് ഉറയ്ക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഉറച്ചാലും രണ്ടുപേരുടെ വടിവ് ഒന്നുപോലിരിക്കാറില്ലാത്തതുപോലെ ഒരേ രീതിതന്നെ രണ്ടു ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ എഴുതിയാൽ ഒന്നുപോലിരിക്കയില്ല. ഈ സ്ഥിതിക്കു്, ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിനേറയോ ഗ്രന്ഥകാരനേറയോ രീതി ഇന്നതെന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നതു സ്ഥൂലദൃഷ്ട്യാ മാത്രമാകുന്നു. രീതിയിൽ ഈവക ദൃഢങ്ങളും പലതുമുള്ളതിനാൽ അതിനെറ വകഭേദങ്ങളെ ഉദാഹരിച്ചു ഫലിപ്പിക്കുന്നതു കേവലം അസാദ്ധ്യംപോലെ വന്നിരിക്കുന്നു. പോരാത്തതിനു് ഗുണദോഷങ്ങളെ ജോടിചേത്തെടുത്തു ലക്ഷണംചെയ്കയാൽ ജോടിയിലുംപ്പെട്ടവയുടെ ഉദാഹരണങ്ങളുംകൂടി വിഷയം ഒന്നായിരുന്നാൽ മാത്രമേ ഒത്തുനോക്കി ഭേദം ഗ്രഹിപ്പാൻ സൗകര്യം കാണുകയുള്ളു. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിനു് ഒന്നാമതു മലയാളത്തിൽ ഗ്രന്ഥസാമഗ്രി പോരാ. രണ്ടാമതു്, ഉള്ളതിൽത്തന്നെ എല്ലാം വായിക്കുന്നതിനു് എനിക്കു് സാധിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാലും ജോടികളുടെ ഉദാഹരണങ്ങളിൽ മിക്കദിക്കിലും വിഷയത്തിനു് ഒരു സാമ്യച്ഛായയെങ്കിലും വരുത്താൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആകെക്കുടെ ഉദാഹരണം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള ക്ലേശം ആഗ്രഹിച്ചിടത്തോളം ഫലിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ള സംഗതി വെളിവായി പ്രസ്താവിച്ചുംകൊണ്ടു രീതിധർമ്മങ്ങളെ മുറയ്ക്കു് ഉദാഹരിച്ചുകൊള്ളുന്നു:

രീതിധർമ്മങ്ങൾക്കുദാഹരണം:

ലളിതത്തിനു്:

ധനം

ധനം എന്നുവെച്ചാൽ സ്വർണ്ണം വെള്ളി മുതലായ ലോഹങ്ങളോ അതുകളെക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ നാണ്യങ്ങളോ ആണെന്നാകുന്നു സാധാരണ ജനങ്ങളും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതു്. ഒരുവനു ലക്ഷം ഉറുപ്പികയ്ക്കു മുതലുണ്ടെന്നും മറെറാരുവനു് അഞ്ഞൂറുറുപ്പിക മുതലെട്ടപ്പുണ്ടെന്നും മറ്റും നാം പതിവായി പറഞ്ഞുവരുമ്പോഴും ജനങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ധരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു് അത്ര അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. എങ്കിലും ഈ മതം അത്ര ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നു വിചാരിക്കാൻപാടില്ല. സൂക്ഷ്മമായി വിചാരിക്കുമ്പോഴും ഒരു ധനവാനും ദരിദ്രനും തമ്മിൽ അനുഭവത്തിൽ എന്താണു വ്യത്യാസം. ധനവാനു് തൻെറ ഉപയോഗത്തിനും സുഖവൃത്തിക്കും വേണ്ട പദാർത്ഥങ്ങളും സ്വാധീനമാണു്. ദരിദ്രനു് തൻെറ നിത്യവൃത്തിക്കു വേണ്ടതിനുകൂടി വളരെ പ്രയാസമാണു്. എന്നിരിക്കുമ്പോഴും ആവക പദാർത്ഥങ്ങളെയല്ലേ ധനമെന്നു പറയേണ്ടതു്? ഭക്ഷിപ്പാനുള്ള സാധനങ്ങളും, ഇരിപ്പാനുള്ള ഭവനം, ഉടുപ്പാനുള്ള വസ്ത്രങ്ങളും മുതലായതുകളെ അല്ലേ യഥാർത്ഥത്തിൽ ധനമെന്നു പറയേണ്ടതു്? നാണ്യം, ആഭരണം മുതലായവയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള സ്വർണ്ണാദിലോഹങ്ങളും നമ്മുടെ സുഖവൃത്തിക്കു് ആവശ്യമുള്ളതാകകൊണ്ടു് അതുകളേയും ഈ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കാമെന്നല്ലാതെ

അതുതന്നെയാണു് ധനമെന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നതു് അബദ്ധമായിരിക്കയില്ലേ? ഒരു രാജ്യത്തിലെ നാണ്യങ്ങളോ, അതുകൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന ലോഹങ്ങൾതന്നെയോ ഇല്ലെന്നുവരികിലും അവിടെയുള്ള ജനങ്ങൾക്കു് ഒരു മാതിരിയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടാമെന്നു നമുക്കു വിചാരിക്കാം. എന്നാൽ ഭക്ഷണസാധനം, വാസസ്ഥലം മുതലായതില്ലെങ്കിൽ അവക്കു് ഒരുപ്രകാരത്തിലും കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ പാടുള്ളതല്ലല്ലൊ. പവൻ, ഉറുപ്പിക മുതലായ നാണ്യങ്ങൾ കൈയിലുള്ളവനു തന്റെ ഉപയോഗത്തിനു വേണ്ട സകലതും സ്വാധീനമാണെന്നു് എല്ലാപേക്കും അനുഭവമായിരിക്കേ ആ നാണ്യങ്ങളെ ധനമെന്നു പറയുവാൻപാടില്ലെന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു് ആക്ഷേപിച്ചേക്കാം. ഇതിനു സമാധാനം എന്തെന്നാൽ ഉറുപ്പിക മുതലായ നാണ്യങ്ങൾ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെ ക്രയവിക്രയംചെയ്യുന്നതിനുള്ള സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി മാത്രം നമ്മുടെതന്നെ സാങ്കേതികമായ വിലയോടുകൂടി ഒരു ഉപകരണമായി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ടു ധനം സ്വാധീനമാക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി അതിനു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ അതുതന്നെയാണു ധനമെന്നു പറയുന്നതു സാധുവാകുന്നതല്ല. ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ഉപകരണമാണെന്നുവെച്ചു് ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾതന്നെയാണു് അറിവെന്നു പറയുന്നതു് ശരിയായിട്ടുള്ളതാണൊ? നാണ്യങ്ങളാണു് ധനമെന്നു പറയുന്നതു് ഇതുപോലെയാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെ മാത്രമേ ധനമെന്നു പറയുന്നുള്ളു. ലോഹനിർമ്മിതമായ ഈ ഉപകരണത്തിനു് പണമെന്നാകുന്നു പേർ.

—ഗദ്യമാലിക (ഒന്നാം ഭാഗം)

കഠിനത്തിനു്:

സദാചാരനിയമം

ജാതിനിയമത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ മറ്റൊരു ഭാഗം സദാചാരസംരക്ഷണമാണു്. മനുഷ്യർക്കും മറ്റു ജന്തുക്കൾക്കുമുള്ള മുഖ്യഭേദം മനുഷ്യരുടെ സദാചാരനിയമംതന്നെയാകുന്നു. യുക്തായുക്തബോധംകൂടാതെ അപ്പപ്പോൾ തോന്നുന്നവിധം പ്രവർത്തിക്കാനാണു് മൃഗപ്രകൃതിയുടെ പ്രേരണ. എന്നാൽ മനുഷ്യൻ ആവക പ്രേരണകളെ നിയമനംചെയ്തു യുക്താനുസരണം പ്രവർത്തിക്കുന്നു. മനുഷ്യസമുദായത്തെ വിട്ടു് ഇതു മാറുമ്പോഴും, മൃഗനിർവ്വിശേഷന്മാരായി കലിയുഗാവസാനത്തു സംഭവിക്കുന്നതായി ഋഷികൾ വർണ്ണിക്കുന്നതും ലോകത്തിന്റെ ശൈശവാവസ്ഥയിൽ സംഭവിച്ചിരുന്നതായി നൂതനശാസ്ത്രികൾ ഘോഷിക്കുന്നതുമായ 'മാനുഷമൃഗങ്ങൾ' ഉണ്ടാവുകയില്ലാതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു പരിഷ്കാരത്തിൽ മുൻപിട്ട നിലയ്ക്കുണ്ടായതും നവീനപരിഷ്കാരം ഭാഗ്യദോഷത്താൽ വിസ്മൃതിയിൽ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതുമായ സദാചാരനിബ്ബന്ധമാകുന്നു സർവ്വോൽകൃഷ്ടമായിരിക്കുന്നതു്. ജാതിഭേദംകൂടാതെ ഒരു സമുദായത്തിൽ സദാചാരത്തിനു വിരോധം പ്രവർത്തിച്ചു് ഒരുവനേയോ ഒരു കൂട്ടരേയോ സ്വസമുദായത്തിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കയല്ലാതെ മറ്റൊരുപായമാണുള്ളതു്? അവരുടെ വംശം കാലക്രമത്തിൽ വർദ്ധിച്ചുവരുമ്പോൾ അവരുമായി അന്യന്മാർ

വിവാഹകാര്യാദികളും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടായാൽ മനുഷ്യർക്ക് ആ ബഹിഷ്കരണശിക്ഷയെക്കുറിച്ചു ഭയവും, സദാചാരത്തിൽ ഭക്തിയും ഉണ്ടാകുമോ? അതിനുവേണ്ടി അവരെ അകറ്റിനിർത്തുകയും അവരുമായി അടുത്തു സംസർഗ്ഗം ചെയ്യാതെ മറ്റുള്ളവർ കഴിച്ചുകൂട്ടുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അവർ ആദ്യം അവിഭക്തമായിരുന്ന ഒരു കുടുംബത്തിൽ ഒരു ഭിന്നശാഖയായിട്ടോ അഥവാ ഒരു ഭിന്നജാതിയായിട്ടോ തീരുന്നതും തീരേണ്ടതും അല്ലയോ? സദാചാരസംബന്ധങ്ങളായ കുറഞ്ഞും പലതരത്തിലും ഗൗരവം കൂടിയും കുറഞ്ഞും ഇരിക്കാവുന്നതുകൊണ്ട് സ്വസമുദായത്തിൽ എല്ലാത്തരം സദാചാരകുറ്റങ്ങൾക്കും ബഹിഷ്കരണസമ്പ്രദായം ഒന്നായാൽ മതിയോ? ഗൗരവമേറിയ കുറ്റത്തിനു ബഹിഷ്കരണശിക്ഷയുടെ കാഠിന്യം കൂട്ടലും ഗൗരവം കുറഞ്ഞതിനു ബഹിഷ്കരണത്തിന്റെ നിഷ്ഠുരത കുറവും ആയിരിക്കേണ്ടതല്ലയോ? ഇപ്രകാരം വിവേകപൂർവ്വം തരംതിരിച്ചുവെക്കുമ്പോൾ സദാചാരത്തിന്റെ പൂർണ്ണസത്താവത്തോടുകൂടിയവർ സമുദായത്തിൽ ഏറ്റവും ഉയർന്ന സ്ഥാനത്തു സമുദായചട്ടങ്ങളുടെ പൂർണ്ണമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അനുഭവിക്കുന്നവരായിട്ടും, മറ്റുള്ളവർ ഏറ്റക്കുറെ ഭ്രഷ്ടരാകയാൽ സാമുദായികങ്ങളായ അവകാശങ്ങളിൽ ക്രമേണ കുറവുള്ളവരായും ഇരിക്കുന്നതു് അനീതിതന്നെയോ? ഈ വിഷയത്തിൽ മറ്റുള്ളവരെ ഒന്നോടെ ബഹിഷ്കരിക്കയും, അവരുമായി യാതൊരു സംബന്ധവും സദാചാരനിരതന്മാർക്കുണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്യരുതു് എന്നുവെയ്ക്കുന്ന ചട്ടംകൊണ്ടു പതിതന്മാർ സമുദായത്തിനു് ഒരുനഷ്ടമായിട്ടോ പക്ഷേ, ശത്രുക്കളായിട്ടോ തീർന്നേക്കാം. അതു കൂടാതെകഴിപ്പാനായി അവർക്കു പ്രത്യേകസ്ഥാനങ്ങൾ കല്പിക്കയും അവരുടെ നടപടികളാൽ സദാചാരത്തിൽ ഭംഗമില്ലാത്തവർക്കു വീണ്ടും സദാചാരനിഷ്ഠ വർദ്ധിക്കയും അസദാചാരത്തിൽ ഭയം തോന്നുകയും ചെയ്യത്തക്കവണ്ണമുള്ള ആചാരഭേദങ്ങളോടുകൂടി അവരേയും സ്വസമുദായത്തിൽക്കൂടി ചേർത്തുകൊള്ളുന്നതു് എത്രമാത്രം വിവേകമുള്ള ഒരു പ്രവൃത്തിയാണെന്നു് ധരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. ഇതാകുന്നു ഇൻഡ്യയിലെ ജാതികൾക്കുള്ള മറ്റൊരു ഗുണം.

—ഭാഷാപോഷിണി

കോമളത്തിനു്:

ഒരു ഉദ്യാനത്തിലെ സന്ധ്യാകാലം

ആ പ്രാകാരത്തിന്റെ പുറവശത്തിലെ കാഴ്ച ഇതിൽനിന്നും വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടാണു്. തിങ്ങി ഞെരുങ്ങി വളർന്നിരുന്ന ചാമരങ്ങളുടെ ഇലച്ചിൽപ്പടപ്പുകൊണ്ടു് അവിടം സദാ ഇരുട്ടിനിരിപ്പടമെന്നതുപോലെ തോന്നി. ആ മാന്തോപ്പിന്റെ നടുവിലായി ശ്രദ്ധജലം നിറഞ്ഞിരുന്ന ഒരു പൊയ്കയുണ്ടായിരുന്നു. അതിലെ സ്ഫടികതുല്യമായ വെള്ളത്തിൽ സമീപത്തിൽ നില്ക്കുന്ന മാളുകളുടെ പ്രതിബിംബം പരിശോഭിച്ചു. അസ്തമനമായപ്പോൾ തോട്ടത്തിൽ പകൽ മുഴുവൻ നൃത്തംചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന മയിലും, ആ ഉദ്യാനം മുഴുവൻ തന്റെ മധുരഗീതത്താൽ മുഴക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന കുയിലും, മരത്തിൽനിന്നു മരത്തിലേക്കു ചാടിപ്പറന്നുകൊണ്ടിരുന്ന മറ്റു പക്ഷിവൃന്ദങ്ങളും അതാതിന്റെ പാട്ടും കൂത്തും അവസാനിപ്പിച്ചു

വൃക്ഷശാഖകളിലുള്ള കൂടുകളെ അവലംബിച്ചു. ഒരു ഭംഗിയുള്ള ദീപക്കാഴ്ച യെന്നപോലെ മിന്നാമിനുങ്ങികളും അവിടെയെല്ലാം കൂട്ടംകൂട്ടമായി പ്രകാശിച്ചു. തടാകതീരത്തിലുള്ള പൊത്തുകളിൽനിന്നും ചെറുകുഴികളും പുറപ്പെടുവിച്ച 'ക്രീൽ'ശബ്ദം നിശാനാഥന്റെ വരവിനു സ്വാഗതം പറയുമ്പോലെ തോന്നി. —ഭോഷാപോഷിണി

കക്ശെത്തിനു്:

ചാരിതാർത്ഥ്യവും സന്തുഷ്ടിയും

ക്ഷമയോടും അവ്യഗ്രതയോടുംകൂടി ചെയ്യേണ്ട വേലയിൽ സന്തുഷ്ടിയും ചാരിതാർത്ഥ്യവും ഉള്ള മനസ്സു് മുഖ്യാവശ്യമാകുന്നു. സന്തുഷ്ടിയില്ലാതെ പരിശ്രമശീലം ഉണ്ടായിരിക്കാൻപാടില്ല, എന്നുമാത്രവും അല്ല, ചരിതാർത്ഥനായ മനുഷ്യൻ സ്വയം സന്തോഷഭരിതനായിരുന്നുംകൊണ്ടു ചുറ്റും ഉള്ളവരേയും സന്തുഷ്ടന്മാരാക്കിത്തീർക്കുന്നു. സന്തുഷ്ടിയാകുന്ന ഈ ഉൽകൃഷ്ടഗുണം പ്രായേണ ശരീരസുഖത്തേയും ആരോഗ്യത്തേയും അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും അതിനെ ശീലിച്ചു വർദ്ധിപ്പിക്കാവുന്നതാണെന്നു നിശ്ചയംതന്നെ. സ്മൈയിൽസു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: 'നമുക്കു നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ എത്രയും നന്നാക്കിക്കൊള്ളുകയോ എത്രയും ചീത്തയാക്കിക്കൊള്ളുകയോ ചെയ്യാം; ഏവഞ്ച, നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ നിന്നും നാം സുഖത്തേയോ ദുഃഖത്തേയോ അനുഭവിച്ചുകൊള്ളുന്നു എന്നുള്ളതു് അധികവും നമ്മെത്തന്നെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിൽ സദാ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളും ഉണ്ടു്: ഒന്നു് പ്രകാശമായുള്ളതും മറ്റൊന്നു് അപ്രകാശമായുള്ളതും ആകുന്നു. നമുക്കു് ഇഷ്ടാനുരോധേന അവയിൽ ഏതെങ്കിലും നോക്കാം. അവയിൽ ഒന്നിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു നമ്മുടെ ഇച്ഛാശക്തിയെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനാൽ സുഖിയായിട്ടോ ദുഃഖിയായിട്ടോ ഇരിക്കുന്ന ശീലത്തെ നമുക്കു വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊള്ളാം. വസ്തുക്കളുടെ എത്രയും ഇരുണ്ട ഭാഗത്തെ നോക്കുന്നതിനു പകരം അതിപ്രകാശമായുള്ള ഭാഗത്തെത്തന്നെ നോക്കുന്നതായ സ്വഭാവത്തെ നമുക്കു ബലപ്പെടുത്താൻ കഴിയും.' 'നാം കാർമേഘത്തെ നോക്കുമ്പോഴും അതിൽ ഇടകലർന്നിരിക്കുന്ന ധവളരേഖയെ നോക്കാതിരിക്കരുതു്.' ചാണക്യൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: 'ഒരു ശ്വാവിൽനിന്നുതന്നെയും അനഘ്ഘങ്ങളായ ഗുണങ്ങളെ നമുക്കു് അഭ്യസിക്കാവുന്നതാണു്. അവ, അല്പംകൊണ്ടു തൃപ്തിയും ഗാഢനിദ്രയും ജാഗ്രൽകതയും സ്വാമിഭക്തിയും ശൗര്യവുമാകുന്നു.' 'ഒരു അരഞ്ഞാൺകൊണ്ടു തൃപ്തനായിരുന്നാൽ ദാരിദ്ര്യം നമ്മെ ദുഃഖിപ്പിക്കയില്ല' എന്നു് തെലുങ്കിൽ ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ടു്. 'ആഹാരം ശരീരത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ ചാരിതാർത്ഥ്യം ആത്മാവിനെ പോഷിപ്പിക്കുന്നു' എന്നു് അറബികൾ പറയുന്നു. 'ചരിതാർത്ഥനായിരിക്കുന്നു നീ ഒരു രാജാവായിത്തീരും' എന്നു് ഒരു പാഴ്സിപഴഞ്ചൊല്ലുണ്ടു്. 'ചാരിതാർത്ഥ്യത്തോടുകൂടിയ മനസ്സു് സ്വർഗ്ഗത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നു' എന്നു് ഒരു തമിഴ്പഴഞ്ചൊല്ലു ഉണ്ടു്. സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടു നീക്കാവുന്ന ദോഷങ്ങളെ സഹിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു വാസ്തവമായ ചാരിതാർത്ഥ്യത്തിൽ ഉൾപ്പെടുകയില്ല. വാസ്തവമായ

ചാരിതാർത്ഥ്യം കഴിയുന്നവിധത്തിൽ നമുക്കും നമ്മുടെ സ്ഥിതിക്കും പരിഷ്കാരം വരുത്തിക്കൊള്ളുന്നതിലേക്കു് നമ്മെ വിരോധിക്കുന്നുമില്ല. എന്നാൽ അതു നമ്മളാൽ അനിവാര്യങ്ങളായ ദോഷങ്ങളെക്കുറിച്ചു ദുഃഖിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നതിനും നാം അനുവേഷിക്കുന്നേ അനേകഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഈശ്വരനോടു കൃതജ്ഞന്മാരായിരിക്കുന്നതിനും നമ്മെ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിൻവണ്ണം ചാരിതാർത്ഥ്യം നമ്മുടെ ഈശ്വരഭക്തിയെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സിദ്ധമായ ഒരു മാർഗ്ഗമാകുന്നു. ജെരിമിബന്ധം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതാവിതു്: 'ഇച്ഛാശക്തിയെ വിചാരങ്ങളുടെമേൽ പ്രവർത്തിപ്പിക്കാൻകഴിയുന്ന സംഗതികളിലൊക്കെയും, ആ വിചാരങ്ങളെ സുഖം വരുത്തുന്ന വഴിയിൽ പ്രവർത്തിപ്പിക്കേണ്ടതാകുന്നു. വസ്തുക്കളുടെ എതുയും പ്രകാശമുള്ള ഭാഗത്തേക്കുതന്നെ നോക്കി സദാ അതിനു് അഭിമുഖമായിട്ടിരിക്കണം. ജീവിതകാലത്തിൽ അധികഭാഗം അവശ്യം പ്രവൃത്തിയൊന്നും കൂടാതെ പൊയ്പോകുന്നു. സദാ ഭവിക്കുന്ന സഹസ്രം സംഗതികളിൽ ഒന്നിനെ ഉദാഹരിക്കാം: പകൽ മറ്റുള്ളവരെ ആശ്രയിച്ചു കാത്തുനിന്നും രാത്രിയിൽ നിദ്ര വരാതിരിക്കുമ്പോഴും നേരം വെറുതെ പോകുന്നു. ആ സമയങ്ങളിൽ സന്തോഷകരമായ ഓരോ കാര്യം വിചാരിച്ചു സുഖിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. വെളിയിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോഴോ ഗൃഹത്തിൽ സ്വസ്ഥമായിട്ടിരിക്കുമ്പോഴോ മനസ്സു് വിചാരശൂന്യമായിരിക്കുന്നതല്ല. അതിന്റെ വിചാരങ്ങളും ഉപയോഗം ഉള്ളവയോ, ഇല്ലാത്തവയോ, സുഖത്തിനു് അനുകൂലങ്ങളോ, വിരുദ്ധങ്ങളോ ആയിരിക്കാം. അവയെ നേരെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കണം. സന്തോഷജനകങ്ങളായ വിചാരങ്ങളോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന ശീലം മറ്റേതെങ്കിലും ശീലത്തെപ്പോലെ എളുപ്പത്തിൽ അങ്കുരിക്കും.

—സന്മാർഗ്ഗപ്രദീപം

സരസത്തിനു്:

സ്വയംപ്രകാശമുള്ള ചില ജന്തുക്കൾ

രാത്രികാലങ്ങളിൽ ചിലപ്പോൾ വൃക്ഷങ്ങളുടേയും മറ്റും നിഴൽനിമിത്തം ഇരുട്ടുകെട്ടിയിരിക്കുന്ന ഇടവഴികളിൽക്കൂടി സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ഓരോ ചെറിയ ദീപങ്ങൾ വഹിച്ചു് നാലുപുറവും പറന്നു നടന്നുംകൊണ്ടു് നമ്മെ വഴികാണിച്ചുതരികയും, അവിടവിടെ തലപൊക്കി നില്ക്കുന്ന പുൽക്കൊടികളുടേയും മറ്റും അഗ്രഭാഗങ്ങളിൽ പറ്റിപ്പിടിച്ചു നിന്നുംകൊണ്ടു് ചില മുൻസിപ്പാലിറ്റികളുടെ സ്ഥംഭദീപങ്ങൾപോലെ ജ്വലിക്കുകയും വേലിയരുകിൽ നില്ക്കുന്ന ഇല്ലിപ്പട്ടികളെ അനവധി നക്ഷത്രമാലകൾകൊണ്ടലങ്കരിക്കുകയുംചെയ്യുന്ന മിന്നാമിനുങ്ങാണല്ലോ ഈ ലേഖനത്തിന്റെ തലവാചകം വായിച്ചാൽ മുമ്പിൽ നമ്മുടെ ഓർമ്മയിൽ വരുന്നതു്. വീടുകളുടെ ചുമരുകളിലും ഉത്തരങ്ങളിലും ചിലപ്പോൾ നനഞ്ഞ തീപ്പെട്ടിക്കോൽ ഉരച്ചപോലെ ഇരുട്ടത്തു് അരിച്ചുനടക്കുന്ന 'തൊട്ടാലൊട്ടി' എന്നു പറയുന്ന ചെവിപ്പാമ്പിനേയും സാമാന്യം വായനക്കാർ ഓർമ്മിക്കാതിരിക്കയില്ല. നമ്മുടെ മിന്നാമിനുങ്ങുകളുടെ വെളിച്ചം അവയുടെ അടിവയറ്റിൽ ഇടത്തും വലത്തുമുള്ള രണ്ടു പ്രത്യേക അവയവങ്ങളിൽനിന്നാ

ണ്ട ജനിക്കുന്നതു് എന്നു് അതിനെ പിടിച്ചു നോക്കീട്ടുള്ളവർ അറിഞ്ഞിരിക്കും. എന്നാൽ അമേരിക്കയിൽ മെക്സിക്കോ എന്ന ദിക്കിലെ ഒരുതരം മിന്നാമിനുങ്ങുകൾക്കു് മേൽപ്രകാരം നാലു് അവയവങ്ങളും ഉണ്ടത്രേ. ആ മിന്നാമിനുങ്ങുകൾക്കു് നമ്മുടെ മിന്നാമിനുങ്ങുകളേക്കാൾ ഇരട്ടി പ്രകാശവും ഉണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് അമേരിക്കയിൽ ചില പ്രദേശങ്ങളിലെ ദരിദ്രന്മാർ രാത്രി വെളിച്ചത്തിനു മിന്നാമിനുങ്ങുകളെ പിടിച്ചു കൂപ്പികളിലിട്ടടച്ചു വിളക്കിനു പകരം ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടു്. കക്കുവാൻവേണ്ടി വല്ല ഗൃഹത്തിനേറയും മുറിക്കുള്ളിൽ കടന്നതിന്റെശേഷം ആ മുറിയുടെ സ്വഭാവവും അതിലുള്ള സാമാനങ്ങളുടെ വിവരവും അറിവാൻവേണ്ടി ചില കള്ളന്മാർ മിന്നാമിനുങ്ങുകളെ പിടിച്ചു ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടുപോയി പറക്കുവാൻ വിടാറുണ്ടെന്നും മറ്റും ചില കഥകളും വളരെ ആളുകളും കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. യൂറോപ്പിലുള്ള വേറൊരുതരം മിന്നാമിനുങ്ങിനു് അതിന്റെ മുഖത്തിൽനിന്നും കീഴ്പോട്ടു് ഒരു തുമ്പിക്കൈപോലെ തൂങ്ങിനില്ക്കുന്ന ഒരു അവയവത്തിന്റെ അറ്റത്താണു് വെളിച്ചം. ആ പ്രാണി പറക്കുന്നതുകണ്ടാൽ ഒരു റാന്തൽവിളക്കു തൂക്കിപ്പിടിച്ചു പറക്കുകയാണെന്നു തോന്നും. അതുനിമിത്തം അതിനു 'റാന്തലീച്ച' (Lantern fly) എന്നു് ആ പ്രദേശത്തുകാർ പേർ പറയുന്നു. ഈ ദിക്കിലുള്ള മിന്നാമിനുങ്ങുകളുടെ വെളിച്ചം ഒരു പച്ചവണ്ണമാണല്ലോ. എന്നാൽ ഇറ്റലിരാജ്യത്തു കാണുന്ന ഒരുതരം മിന്നാമിനുങ്ങുകളുടെ വെളിച്ചം നീലവണ്ണവും 'റാന്തലീച്ച'യുടെ വെളിച്ചം ഊതാവുവണ്ണവും ആണു്. ഈ ജന്തുക്കളുടെ വെളിച്ചത്തിനു ദേശവ്യത്യാസമനുസരിച്ചു് അല്പമായ വണ്ണവ്യത്യാസങ്ങളും വേറെ പ്രകാരത്തിലും കണ്ടുവരുന്നുണ്ടു്. ശരീരത്തിന്റെ ഉടൽനീളം അനേക ഖണ്ഡങ്ങളായി വേർതിരിഞ്ഞുകാണുന്നതു വർഗ്ഗസാമാന്യലക്ഷണങ്ങളായി പ്രാണിശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാർ വിചാരിക്കുന്ന ഒരു ജന്തുവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടതാണു് ചെവിപ്പാമ്പു്. ഈ ജന്തുവർഗ്ഗത്തിൽത്തന്നെ അവർ പേർത്തു തരംതിരിച്ചിട്ടുള്ളവയാണു് പഴുതാര, തേരട്ട മുതലായ ചില ജന്തുക്കളും. ചെവിപ്പാമ്പിനും അതിനെപ്പോലെതന്നെ അതിന്റെ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട മറ്റു സ്വയംപ്രകാശമുള്ള ജന്തുക്കൾക്കും അവയുടെ രണ്ടു പള്ളയിലും ശരീരവും കാലുകളുംകൂടി ചേരുന്ന സന്ധികളിലായി ഓരോ അവയവങ്ങളും ഉള്ളതിൽ നിന്നാണു് പ്രകാശം ജനിക്കുന്നതു്. ഈ വർഗ്ഗത്തിൽ സാമാന്യം വലിപ്പമുള്ള ചില ജന്തുക്കൾ രാത്രികാലങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ എല്ലാ മുറികളിലും വിളക്കുകൾ കൊളുത്തിവെച്ചു രാത്രി ഓടുന്ന ഒരു തീവണ്ടിയുടെ സാമ്യം ആക്കും തോന്നിപ്പോകും. കാക്കയുടെ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടതും രാത്രികാലങ്ങളിൽ നാക്കിലൂക്കുകളെപ്പോലെ സമുദ്രത്തിന്റെ ഉപരിഭാഗങ്ങളിൽ കൂട്ടംകൂട്ടമായി അനേകചതുരശ്രനാഴിക സ്ഥലപ്പരപ്പിൽ ഇടതിങ്ങി സഞ്ചരിക്കുന്നതും ആയ ഒരുതരം ജന്തുക്കളെ ഉഷ്ണമേഖലയിൽപ്പെട്ട സമുദ്രഭാഗങ്ങളിൽ വളരെ പ്രാവശ്യം താൻ കണ്ടിട്ടുള്ളതായും ആ വക അവസരങ്ങളിൽ ഈ ജന്തുക്കളുടെ വെളിച്ചത്താൽ കപ്പലിന്റെ തട്ടിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു പുസ്തകങ്ങളും വർത്തമാനക്കടലാസുകളും പ്രയാസംകൂടാതെ തനിക്കു വായിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതായും സർ വിവിലി

താംസൺ (Sir Wyville Thomson) എന്ന വിദ്വാൻ താൻ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള 'സമുദ്രഗർഭപ്രദേശങ്ങൾ' (Depths of the Sea) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. കടൽജന്തുക്കളിൽവെച്ച് സമുദ്രത്തിൽ കാൽ നാഴികയിലധികം, ആഴത്തിനടിയിൽ സ്ഥിരവാസമുള്ളവയായ ജന്തുക്കളിലാണ് സ്വയംപ്രകാശം നാനാപ്രകാരത്തിൽ കാണുന്നതു്. സമുദ്രത്തിൽ കാൽ നാഴികയിലധികം ആഴമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ സൂര്യരശ്മി ഒട്ടുംതന്നെ പ്രവേശിക്കാത്തതുകൊണ്ട് ഏതു സമയത്തും കൂരിരുട്ടുപിടിച്ചുകിടക്കുന്ന ആവക പ്രദേശങ്ങളിലാണല്ലോ ഈവക ദീപങ്ങളുടെ പ്രയോജനവും അധികമുള്ളതു്. ആവക പ്രദേശങ്ങളിലെ ജന്തുക്കളിൽ ദേഹമാസകലം പ്രകാശമുള്ളവയും, പ്രത്യേക അവയവങ്ങൾക്കു മാത്രം പ്രകാശമുള്ളവയും, നിരന്തരമായി പ്രകാശം പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവയും, ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ മാത്രം പ്രകാശം കാണിക്കുന്നവയും, വണ്ണം മാറിമാറി പ്രകാശിക്കുന്നവയും ആയി അനവധി ജന്തുക്കളെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. സമുദ്രത്തിന്റെ അടിയിൽ ചെന്നു് ഈവക ജന്തുക്കളുടെ കാഴ്ച കണ്ടാനന്ദിപ്പാൻ ആക്കണ്ണേ മോഹംതോന്നാതിരിക്കുന്നതു്? പൗർണ്ണമിയിലെ ചന്ദ്രബിംബത്തെ ഉടച്ചെടുത്ത മത്സ്യാകൃതിയിൽ വാർത്തുവിട്ടിട്ടുള്ളവയും, ശരീരത്തിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ വ്യാഴശുക്രന്മാരെ പിടിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളവയും രണ്ടു പള്ളകളിലും വരിവരിയായി നക്ഷത്രങ്ങൾ പതിച്ചിട്ടുള്ളവയും ചോപ്പു്, പച്ച, നീലം മുതലായി പല നിറത്തിലുള്ള മത്താപ്പുകൾ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു കത്തിക്കുന്നവയും അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും വെളിച്ചം വീശിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന ചവിട്ടുവണ്ടിയുടെ വട്ടക്കണ്ണൻവിളക്കു തലയിൽ വഹിക്കുന്നവയും ആയ അനവധി സൃഷ്ടിവിശേഷങ്ങൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായും ഒറ്റയൊറ്റയായും അവിടവിടെ സഞ്ചരിച്ചുംകൊണ്ടു്, അപ്രകാരമല്ലെങ്കിൽ എന്നെന്നും ഗാഢാന്ധകാരത്തിൽ മുങ്ങിക്കിടപ്പാൻ സംഗതിയുള്ള ആ പ്രദേശങ്ങൾക്കു ലോകത്തിൽ മറ്റു യാതൊരു പ്രദേശത്തിനുമില്ലാത്തതായ ഒരു വിശേഷശോഭയെ ഉണ്ടാക്കത്തക്കവണ്ണം വ്യവസ്ഥകൾ ഏർപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള ഈശ്വരന്റെ മാഹാത്മ്യം ഓർത്താൽ ആക്കാണു് വിസ്മയം തോന്നാത്തതു്. —ഗദ്യമാലിക രണ്ടാംഭാഗം

ശ്രുഷ്ടത്തിനു്:

കുടുമ

ധർമ്മസൂത്രങ്ങളിലും ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളിലും ചൗളകർമ്മത്തിനു ക്രമാധികമായ പ്രാധാന്യം നല്കപ്പെട്ടുകാണുന്നു. ധർമ്മസൂത്രകാരന്മാരിൽ തുലോം പുരാതനനെന്നുതന്നെ പറയാവുന്ന ഗൗതമൻകൂടി അതിനെ ഒരു സംസ്കാരത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തിലാണു ഗണിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ആപസ്തംബൻ ബ്രാഹ്മണർക്കും അവരവരുടെ ഋഷികളുടെ മതമനുസരിച്ചു് മൂന്നവയസ്സിലോ മറ്റോ ചൗളകർമ്മം നടത്താവുന്നതാണെന്നു പറയുന്നു. വിഷ്ണുവും ഈ കർമ്മവിധാനത്തിനു മൂന്നാമത്തെ വയസ്സു് ഉത്തമമെന്നു പറയുന്നു. ഒരു പണ്ഡിതൻ ഇതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ ഗർഭംമുതൽ കണക്കാക്കി മൂന്നവയസ്സു കൊള്ളിക്കുന്നതിൽ വിരോധമില്ലെന്നഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. സാംഖ്യായനൻ പ്രഥമ

വയസ്സു കൊള്ളാമെന്നു വാദിക്കുന്നു. അഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ ഇവരാരും ഈ കർമ്മത്തെ വിധിക്കുന്നില്ല. മനു ചൗളംകൊണ്ടുള്ള ഉപയോഗത്തെ വളരെ ശ്ലാഘിക്കുന്നു. ഗർഭകാലത്തിൽ ചെയ്യപ്പെടുന്ന പുണ്യകർമ്മങ്ങളാം കൊണ്ടും ശിശു ജാതമാകുമ്പോഴും നടത്തപ്പെടുന്ന കർമ്മങ്ങളാംകൊണ്ടും ചൗളോപനയനങ്ങളാംകൊണ്ടും ജന്മപാപത്തെ ദൂരീകരിക്കാവുന്നതാണെന്നാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതം. ആശ്വലായനനും ആപസ്തംബനും ചൗള കർമ്മത്തെപ്പറ്റി വളരെ വിസ്തരിക്കുന്നുണ്ടു്. അവയെ ഇവിടെ എടുത്തു പറയുന്നതു് വായനക്കാർക്കു രുചിക്കുമോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു. ഓരോ ഋഷിയുടെയും നിയമനം ഈ വിഷയത്തിൽ ഭിന്നമായിരുന്നു എന്നു് ധാരാളം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നുണ്ടു്. ചൗളം കൂടാതെ 'കേശാന്ത'മെന്നൊരു കർമ്മത്തെപ്പറ്റിയും സൂത്രകാരന്മാർ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. കേശാന്തം വേദാദ്ധ്യയനാനന്തരം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതാണെന്നാണു് വ്യാസന്റെ മതം. വിവാഹഘട്ടത്തിൽ 'ഭ്രമികേ ശിര ആരോഹ ഭ്രഷ്യന്തിം മുഖം മമ' ഇത്യാദിയായ ഒരു ശ്ലോകം ചൊല്ലിക്കാണുന്നുണ്ടു്. ഇതു പൂമാലയോടുള്ള സംബോധനമാണു്. പൂവു് മുഖത്തെ ഭ്രഷ്ണം ചെയ്യണമെങ്കിൽ കുടുമ മുൻവശത്തു തന്നെ ആയിരിക്കണമെന്നും അതിനാൽ പുരാതന ആര്യന്മാർ മുൻകുടുമക്കാരായിരുന്നുവെന്നും ചില പണ്ഡിതന്മാർ പറഞ്ഞു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇതിൽ സ്വല്പം സത്യമില്ലെന്നും പറവാൻ പാടില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ബ്രാഹ്മണരിൽ ഇടംപ്രഥമമായി ദ്രാവിഡരാജ്യത്തിലേക്കു കടന്ന നമ്പൂരിമാർ, മുക്കാണിയന്മാർ, ചോഴിയന്മാർ മുതലായവർ ഇന്നും കുടുമ മുമ്പിൽത്തന്നെ വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കേരളോല്പത്തിയിലും മറ്റും കേരള ബ്രാഹ്മണർ ആദ്യം പുറകിൽ കുടുമക്കാരായിരുന്നു എന്നും മുൻകുടുമ പരശുരാമന്റെ പരിഷ്കാരമാണെന്നും കാണുന്നതു് അത്ഥശൂന്യമായ ഒരു ഐതിഹ്യമാണെന്നു സ്സ്യൂവെട്ട്ു് മുതലായ ഇദാനീന്തനപണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു കേവലം ധിക്കരിക്കത്തക്കതാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വിഷ്ണുപുരാണത്തിൽ കുടുമയെപ്പറ്റി രസകരമായ ഒരു കഥ പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ടു്. സൂര്യവംശത്തിലെ പരമപ്രസിദ്ധനായ സഗരചക്രവർത്തിയെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ വളരെപ്പേർ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലല്ലോ. അദ്ദേഹമാണു് വസിഷ്ഠന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം ഓരോരു രാജ്യക്കാർക്കു് ഓരോവിധം കുടുമ വെപ്പിച്ചതെന്നു് ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. യവനന്മാർ തല മുഴുവൻ ക്ഷൗരംചെയ്യുന്നതിനും ശാകന്മാർ തലയുടെ മുൻഭാഗം മാത്രം ക്ഷൗരംചെയ്യുന്നതിനും പാരദന്മാർ തല ആകപ്പാടെ വളർത്തി കുടുമ നീട്ടുന്നതിനും പാലവന്മാർ താടി വളർത്തുന്നതിനും അദ്ദേഹം ആജ്ഞാപിച്ചു എന്നും ആര്യന്മാരെപ്പോലെ കുടുമ വെച്ചുകൊള്ളുവാൻ ഇവർക്കു നിവൃത്തിയില്ലാതെ തീർന്നതു് ഈ നിബന്ധനയാലാണെന്നും വിഷ്ണുപുരാണത്തിൽ പ്രകടമായി ഘോഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. —രസികരഞ്ജിനി

സരളത്തിനു്:

ഒരു സായന്തനവിഹാരം

കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ച സംഗതികളും നടന്നതിന്റെ രണ്ടാംദിവസം വൈകുന്നേരം സച്ചിദാനന്ദജനകമായ സന്ധ്യാരാഗം പഞ്ചമി

ച്ചന്ദ്രന്റെ അപൂർണ്ണരശ്മികളോട് കൂടിച്ചേർന്ന് കളിയാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും ചേരിപ്പറമ്പിന്റേയും പരിവട്ടത്തിന്റേയും മദ്ധ്യത്തിലുള്ള ശിവക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നും സുമാറു നാലുവിളിപ്പാട് വടക്കു ഒരു കാട്ടിൽക്കൂടി നിരന്തരമായി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പെരുവല്ലാനദിയുടെ വക്കത്തു ഏകദേശം പതിനഞ്ചുവയസ്സു പ്രായംപെരുന്ന ഒരു യുവതി കൈയുടെ മുട്ടുകൊണ്ടും തുടകളിൽ ഊന്നിയും കവിഞ്ഞുതടങ്ങളെ കൈത്തലങ്ങളെക്കൊണ്ടു താങ്ങിയും പ്രവാഹത്തെ നോക്കിക്കൊണ്ടു ചിന്താമഗ്നയായിട്ടിരുന്നിരുന്നു. ആരെയോ കാത്തിരിക്കുന്നതുപോലെ ഇടയ്ക്കിടെ തലപൊക്കി ഇരുഭാഗത്തേക്കും തിരിഞ്ഞു ജിതേന്ദ്രിയന്മാരായ യോഗികളെക്കൂടി വശീകരിക്കുവാൻ സാമർത്ഥ്യമുള്ള ദൃഷ്ടികളെ വൃക്ഷങ്ങളുടെ പഴുതുകളിൽക്കൂടി പായിക്കുന്നുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ അല്പനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും സന്ധ്യാരാഗം തീരെ മങ്ങി വൃക്ഷങ്ങളുടെ നിഴലുകൾ വർദ്ധിച്ചുതുടങ്ങി. യുവതിയുടെ ദൃഷ്ടികളോടുള്ള സ്പർദ്ധകൊണ്ടോ എന്നു തോന്നുമാറു ബാലചന്ദ്രന്റെ മന്ദരശ്മികളും അങ്ങുമിങ്ങും വൃക്ഷങ്ങളുടെ ഇടകളിൽക്കൂടി കടന്നു കരയിലും വെള്ളത്തിലും വീണുതുടങ്ങി. മനസ്സിന്റെ അസ്വാസ്ഥ്യത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ദീർഘനിശ്വാസത്തോടുകൂടി യുവതീരത്നം പാറപ്പുറത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു, വാർദ്ധക്യാതിരേകത്താൽ ഏറെക്കുറെ നഗ്നങ്ങളായ കൊമ്പുകളുടേയും അതുകളിൽ അവിടവിടെയായി നില്ക്കുന്ന ഇലകളുടേയും നിഴലുകളും വെൺനിലാവുംകൂടി അതിമനോഹരമാകംവണ്ണം ഇടകലർന്നു യോജിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ചിത്രീകൃതമായിരിക്കുന്ന ഒരു പേരാൽച്ചുവടിനെ ആശ്രയിച്ചു. യൗവനത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പരാക്രമമെല്ലാം അസ്തമിച്ചു പരലോകപ്രാപ്തിക്കൊരുങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വയോധികൻ നിജപ്രയത്നംകൊണ്ടു പോറ്റിവളർത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള തന്റെ ഇഷ്ടസന്തതികളാൽ അവസാനകാലങ്ങളിൽ കാത്തുരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതുപോലെ ഈ വടവൃക്ഷം ഉറപ്പുള്ള അനേകം വള്ളികളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ടിരുന്നു. ശാഖകളിൽ ചുറ്റിപ്പിണഞ്ഞു തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന വള്ളികളിൽ നിലത്തുനിന്നും കുറച്ചു പൊങ്ങി ഉഴിഞ്ഞാലിന്റെ ആകൃതിയിലുള്ള ഒന്നിന്മേൽ ഇരുന്ന നമ്മുടെ സുന്ദരിയായ കന്യക നിലത്തു ചവുട്ടിക്കുതിച്ചു സാവധാനത്തിൽ ആടുവാൻ തുടങ്ങി.

—ദോസ്തരമേനവൻ

വക്രത്തിനു്:

ഒരു രാത്രിചാരം

മഹാരാജാവിന്റെ പുത്രനായ ശ്രീപത്മനാഭൻതമ്പിയുടെ പാദപത്മപാംസുക്കൾ ചെമ്പകശ്ശേരിഗൃഹത്തെ പൂതമാക്കിച്ചെയ്ത ശുഭരാത്രിയെപ്പോലുള്ള മറെറാരു രാത്രിയിലെ ചില സംഭവങ്ങളെ ആകുന്നു ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതു്. അന്നത്തെപ്പോലെതന്നെ മാരുതദേവന്റെ പട്ടത്തോടുകൂടിയുള്ള കലാശത്താൽ തങ്ങൾ ദുസ്ഥിതരാക്കപ്പെടുമെന്നുള്ള ഭീതികൊണ്ടെന്നപോലെ താരാതതികൾ കാർമേഘമണ്ഡലത്തിനിടയിലും, ഭൂമി അന്ധകാരത്തിന്നിടയിലുള്ളിലും മറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇടവപ്പാതിയാകുന്ന വൃഷ്ടിദേവതയുടെ പ്രതാപം വളരെ ക്ഷയിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു്. നടനസൂത്രങ്ങളിൽ പരിജ്ഞാനവും തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയിൽ മനോ

ധമ്മമെന്നുള്ള ഒരംശവും തുലോം കുറഞ്ഞവരായ ചില പൈതങ്ങൾ കഥാനായികമാരായി രംഗങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ, ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു നിദ്രാധീനന്മാരാകയും ഇടയ്ക്കിടെ കേങ്കേലഭണ്ഡത്താൽ പ്രോത്സാഹിക്കപ്പെട്ടമ്പോൾ ശൃംഗാരാദിരസങ്ങളെയഭിനയിക്കയും ചെയ്യുമ്പോലെ, പെട്ടെന്നണൻ ഒട്ട ചാറു; പിന്നെയും തന്ത്രിവശയാകും; ഈവിധത്തിലായിരിക്കുന്നു വൃഷ്ടിയുടെ സ്ഥിതി. മാരിയുടെ സഹായംകൂടാതെതന്നെ മാരുതൻ ആ രാത്രിയെ അതിഭയങ്കരരാത്രിയാക്കുന്നുണ്ടു്. അതിനാൽ തിരുവനന്തപുരം രാജധാനിയിലെ പ്രധാനവീഥികളംപോലും മനുഷ്യമൃഗാദിയായ ജീവജാലങ്ങളാൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ കാണപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ, ഇതു സർവസാധാരണമായി പറഞ്ഞുകൂടുന്നതല്ലാതെയും ഇരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ആണ്ടിയിറക്കം ദേശത്തെ രണ്ടായി വിഭജിക്കുന്ന രാജപാതയുടെ വടക്കരുകിലായിട്ടു് ഒരു വടവൃക്ഷം നില്ക്കുന്നതിന്റെ ചുവട്ടിൽ രണ്ടുപേർ മാരുതകോപത്തേയും രജനിയുടെ ഭയങ്കരസ്വഭാവത്തേയും ഗണ്യമാക്കാതെ തണുത്ത ഭൂമിയിൽത്തന്നെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. വടവൃക്ഷം ദ്വാപരയുഗാന്തത്തേയും അനന്തരം സംഖ്യയില്ലാതുള്ള പാന്ഥപരമ്പരകളേയും കണ്ടും 'കൊണ്ടൽതൻ നിറംപോലെ നീലയാം പത്രാവലി'കൊണ്ടു തന്റെ അധോഭാഗത്തുള്ള ഭൂമിയെ സൂര്യകിരണങ്ങളുടെ പ്രവേശനത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചും നില്ക്കുന്ന ഒരു മഹാമരമാണു്. വൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഇരിക്കുന്ന രണ്ടുപേരും ആയുധപാണികളാണു്. അവരുടെ വേഷം ജ്ഞാനശക്തിയില്ലാതുള്ള ആ ആയുധങ്ങളേയും നാണിപ്പിക്കുന്നു. ധരിച്ചിരിക്കുന്ന വസ്ത്രങ്ങളും കുചേലനോടൊ, തെക്കൻദിക്കുകളിലെ അടുക്കളക്കാരികളോടൊ തുല്യാലഉപയോഗത്തിനായി വാങ്ങിയതുകളായിരിക്കണം. പക്ഷേ, ഹരിശ്ചന്ദ്രമഹാരാജാവു് ചണ്ഡാളവേഷത്തെ ത്യജിച്ചപ്പോഴും ശ്മശാനത്തിൽ ഉപേക്ഷിച്ചതുകളായിരിക്കാം. വസ്ത്രങ്ങളുടെ സ്ഥിതി ഇപ്രകാരമാണെങ്കിലും, അതുകളെ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം എത്രയോ മാന്യന്മാരായ ജനങ്ങളാൽ മാതൃകയായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണു്. തിരുവനന്തപുരത്തു് ഉത്സവമാം എന്നു പറയപ്പെടുന്ന അക്ഷയവിഭവശാലയുടെ മുമ്പിൽ അരനാഴികനേരം നില്ക്കുന്നവർക്കു് ഈ മാതൃകയുടെ ദർശനം സുലഭമാണു്. യദൃച്ഛയാ വല്ല ജനങ്ങളും തങ്ങളെ കാണുന്നതായാൽ വലുതായ ആപത്തുണ്ടാകുമെന്നുള്ള ഭയം ഈയാളുകൾക്കുണ്ടെന്നു് അവരുടെ സാവധാനത്തിൽ മന്ത്രിക്കുന്നതുപോലുള്ള സംഭാഷണത്താൽ വെളിവാകുന്നുണ്ടു്. കിഴക്കു കുറച്ചകലെനിന്നു് ഒരാൾ വരുന്നതുപോലെ തോന്നിയപ്പോൾ രണ്ടുപേരും പേടിയോടുകൂടി എഴുന്നേറ്റു വൃക്ഷത്തിന്റെ പുറകിൽ മറഞ്ഞു ശ്വാസത്തെ അടക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു. പാന്ഥൻ തന്റെ വഴിക്കു പോയതിന്റെ ശേഷം മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടാളുകളിൽ ഒരാൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: "നമുക്കു് ഏഴരശ്ശനിയാണു്, സംശയമില്ല. ഇതാ, ഈ പോയവനും അങ്ങനെതന്നെയാണു്."

—മാർത്താണ്ഡവർമ്മ

പ്രസന്നത്തിനു്:

അമ്മായിപ്പഞ്ചതന്ത്രം

"അമ്മായിഅമ്മയെ അമ്മിമേൽ വച്ചിട്ട
നല്ലോരു കല്ലോണ്ടു, നാരായണ."

എന്റെ തറവാട്ടിൽ കുട്ടിതൊട്ടു കമ്പിട്ടനടക്കുന്ന മുതുമുത്തശ്ശിവരെ നിരന്തരഗാനം ചെയ്യവരുന്ന സാമവചനമാണു് മേൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്. വാക്കുകളുടെ വക്കും മൂക്കും മാത്രം പറഞ്ഞു പ്രലപിക്കുന്ന പച്ചക്കുട്ടികളുംകൂടി സ്വരപ്പിഴ വരാതെ പാടിക്കൊണ്ടു നടക്കത്തക്കവണ്ണം സർട്ടിഫിക്കറു് സമ്പാദിച്ച അമ്മായി അമ്മ ഏതാണെന്നിനിയും സംശയംതീരാത്തവരനവധിയുണ്ടു്. എന്റെ തറവാട്ടു കുട്ടിച്ചോറായതു മരുമക്കത്തായത്തിനു സ്വതസ്സിദ്ധമായ കേടുകൊണ്ടാണെന്നു് അച്ഛിക്കൊതിയന്മാരായ ചിലരും അമ്മാവനും പറയുന്നുണ്ടു്. ''സഖ്യവും വിവാഹവും വ്യവഹാരവും തനിക്കൊക്കുമൊട്ടാജിത്യമെന്നവരോടു വേണം'' എന്നു പറഞ്ഞു് എന്റെ വീട്ടിലെ ചില കുട്ടികളുടെ നേരെ കടക്കണ്ണെറിയുന്നവരുമില്ലെന്നില്ല. അനന്തരവന്മാരെ ആശാരിക്കോൽക്കു് അഞ്ചുകോൽ ദൂരത്തുനിത്തി കരിമുഖം മാത്രം കാണിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണെന്നു് അനന്തരവന്മാർ മിക്കവരും പറയുന്നുണ്ടു്. 'പള്ളയിലെ കാര്യം അള്ളാനറിയാം' എന്നു പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ എന്റെ തറവാട്ടിൽ ഛിദ്രം വീഴാനുള്ള കാരണം അമ്മായിപ്പഞ്ചതന്ത്രത്തിന്റേയും തലയണമന്ത്രത്തിന്റേയും ഉള്ളിൽ വെച്ചിരിക്കുന്നതാണെന്നു് എനിക്കും അമ്മായിഅമ്മസ്സും മാത്രമേ അറിയാവൂ. മേല്പറഞ്ഞ ശ്രുതിവാക്യം അധികം 'നെടുരു' ചെയ്യാത്തവൻ ഞാൻ മാത്രമേയുള്ളു; ഇതിനുള്ള കാരണം അമ്മാവന്റെ പുത്രിയും സാക്ഷാൽ കാളിയുമായ 'മട്ടള'ത്തിനെ അമ്മ എന്റെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിത്തൂക്കിയതുകൊണ്ടാണെന്നു വീട്ടിലുള്ളവർ പറയുന്നുണ്ടു്. അമ്മായിഅമ്മയുടെ മധുരവാക്കിലും പലഹാരത്തിലുംപെട്ട മയങ്ങീട്ടാണെന്നും കിംവദന്തി ഉണ്ടു്. അവന്റെ കുപ്പായത്തിനും പാപ്പാസിനും കാശുതട്ടിക്കാൻ കുറക്കന്റെ കൗശലമാണെന്നു കൃഷ്ണച്ചേട്ടനും പറയുന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ ഓരോരുത്തർ പറയുന്നതിനെ ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നില്ല. എല്ലാവരുംകൂടി പറയുന്നതിനെ നിഷേധിക്കുന്നതുമില്ല. എന്നാൽ ഒന്നുമാത്രം പറയാം. എന്റെ മട്ടളം 'ശുദ്ധ മട്ടള'മാണു്. പ്രധാനമായ മിക്ക സംവേങ്ങൾക്കും ഹേതുവായി തിരശ്ശീലയ്ക്കുപ്പുറമെങ്കിലുമൊരു പെണ്ണുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതു വിശ്വസിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചാൽ വളരെ പിഴയ്ക്കില്ല. എന്റെ തറവാട്ടിന്റെ ധ്വസരാവസ്ഥയെ സംബന്ധിച്ചു് ഞാൻ ചെയ്ത അന്വേഷണത്തിൽ എനിക്കു ശരിയായി വഴികാണിച്ചുതന്നിട്ടുള്ളതും ഈ വിശ്വാസമാണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. ഈ അന്വേഷണത്തിന്റെ ഫലപ്രാപ്തിയാണു് അമ്മായിഅമ്മയുടെ അഞ്ചു തന്ത്രങ്ങളും ഒരു തന്ത്രവും. 'ആറു കണ്ണുങ്ങൾ പൂക്കാൽ മന്ത്രവും ഭേദിച്ചീടു'മെന്നു പ്രമാണമുള്ളവസ്ഥയ്ക്കു് നൂറു കണ്ണു കാണുന്ന രസികരഞ്ജിനിയിൽ ആ മന്ത്രത്തിനെ വെളിപ്പെടുത്താൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. അഞ്ചു തന്ത്രങ്ങളുടേയും പേരടങ്ങിയ ഒരു ശ്ലോകം താഴെ ചേർക്കുന്നു:

''മയക്കം മറിമായഞ്ച മോഷണം നാരദക്രിയ
അഞ്ചാംപുരയ്ക്കുസ്സിവാരമഞ്ചുണ്ടിങ്ങനെ തന്ത്രവും.''

—രസികരഞ്ജിനി

കലുഷത്തിനു്:

ഹിന്ദുസ്ത്രീകളുടെ നില

സാധാരണയായി നോക്കുമ്പോൾ ഹിന്ദുസ്ത്രീകൾക്കു് ഇതിലും അധികം സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടു്. 'ഗോഷാ'സമ്പ്രദായം ഒരു നിയമമായിട്ടു നമ്പൂരിബ്രാഹ്മണരുടെ സ്ത്രീകളെ മാത്രമേ ആചരിച്ചുപോരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ഇവർ ഒരു വലിയ ഓലക്കുടകൊണ്ടു മുടി ക്ഷേത്രത്തിലും മറ്റും പോകുന്നുണ്ടു്. കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ രാജകുടുംബങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ ഈ സമ്പ്രദായം നടപ്പില്ല. ഈ രാജ്ഞിമാർ തുറന്ന വണ്ടികളിൽ സവാരിചെയ്യുകയും, ഗവണ്മെന്റർ, റസിഡണ്ടു് മുതലായ യൂറോപ്യന്മാരോടു കൂടിക്കാഴ്ചകൾ ചെയ്യുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതു സാധാരണയാണു്. തിരുവിതാംകൂർരാജ്യം വാണിരുന്ന ബുദ്ധിശാലിനിയും വിദുഷിയുമായ ശ്രീ ലക്ഷ്മീഭായിറാണിയുടെ കാലംവരെ തിരുവിതാംകൂർ രാജകുടുംബത്തിൽ ഈ ഗോഷാസമ്പ്രദായം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ആ മഹാരാജ്ഞിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചപ്പോൾ ഈ നടപ്പിന്റെ അർത്ഥമില്ലായ്മയേയും അതിൽനിന്നു തജ്ജന്യമായുണ്ടാകാവുന്ന ദോഷത്തേയും നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചു. അവർ നിസ്സാരമായ ഈ മാമൂലിനെ ഗണിച്ചില്ല. അന്നു് ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ടായ കണ്ണൽ മൺട്രോവിനെത്തന്നെ ദിവാനാക്കി രണ്ടുപേരും കൂടി ആലോചിച്ചു രാജ്യകാര്യങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നു. പബ്ലിക് ഡർബാറുകളിലും മറ്റും മഹാരാജ്ഞി എഴുന്നള്ളിയിരുന്നു. അതിന്റെ ശേഷം നാടുവാണ ശ്രീപാവ്വതീറാണിയും മാന്യയായ സഹോദരിയുടെ മാർഗ്ഗത്തെത്തന്നെ അനുവർത്തിച്ചു. തിരുവനന്തപുരത്തും അതിനടുത്ത ചില പ്രദേശങ്ങളിലും ഇപ്പോൾകൂടി ചില സ്ഥാനികളുടേയും വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും ഭവനങ്ങളിൽ മേല്പറഞ്ഞ സമ്പ്രദായം നടന്നുവരുന്നുണ്ടു്. അയൽരാജ്യമായ കൊച്ചിയിൽ ശൂദ്രരുടെ ഇടയിൽ ഈ സമ്പ്രദായം തീരെ ഇല്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ തിരുവിതാംകൂറിൽ അതു് എവിടുന്നു് ഉത്ഭവിച്ചിരിക്കാം? ഏകദേശം ഇരുന്നൂറിൽ ചിലപ്പോൾ കൊല്ലത്തിനുമുമ്പു് ഒരു മുഹമ്മദീയസർദ്ദാർ തിരുവിതാംകൂർരാജ്യത്തിന്റെ ഏതാനും ഭാഗങ്ങളും ആക്രമിച്ചു കുറേക്കാലം താമസിച്ചു. അയാളും ഏർപ്പെടുത്തിയ അനേകം മിഥ്യാവാദങ്ങളും ഇപ്പോഴും നടന്നുവരുന്നുണ്ടു്. ഈ 'ഗോഷാ'സമ്പ്രദായവും ആ ഗണത്തിൽ ഒന്നായിരിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ടു്.

—വിദ്യാവിനോദിനി

മധുരത്തിനു്:

ഒരു വിചാരം

തന്റെ മുറിയിൽ ജനലിന്റെ അടുക്കൽ തനിയെ ഇരുന്നു് ഈ ഓമനപ്പെൺകിടാവു് എന്താണു ചെയ്യുന്നതു്? സന്ധ്യാസമയത്തെ അന്തരീക്ഷത്തിന്റെ ആഡംബരത്തെ സംവീക്ഷണം ചെയ്യുകയാണോ? അതല്ല; അവളുടെ കാന്തിയേറിയ കണ്ണുകൾ താഴത്തേക്കാണല്ലോ പോയിരിക്കുന്നതു്? അവൾ നദീജലത്തെ ആലിംഗനംചെയ്യുന്ന മന്ദവായുവിന്റെ പരിമളത്തെ അനുഭവിക്കയാണോ? അതുമല്ല; അവളുടെ നെറ്റിത്തടത്തിൽ വിയപ്പുതുള്ളികൾ ധാരാളം പൊടിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ടല്ലോ. അവൾ വയലു

കളിൽ മേഞ്ഞുനടക്കുന്ന കന്നുകാലികളുടെ ഗതിയെ സൂക്ഷിക്കയായിരിക്കാം. അതും ആണെന്നു തോന്നുന്നില്ല; അവ ശബ്ദിച്ചുംകൊണ്ടു് തങ്ങളുടെ ഭവനങ്ങളിലേക്കു പൊയ്ക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവയും മാവുകളിൽ ഇരുന്നു കളിക്കുന്ന കയിലുകളുടെ മധുരഗാനത്തെ ആസ്വദിക്കയാണു്. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ അവളുടെ മുഖം ചിന്താക്രാന്തചിത്തതയെ സൂചിപ്പിക്കാനെന്താണു്? ഇതൊന്നുമല്ല; തിലോത്തമ ഈ പ്രകൃതിവിലാസത്തെ ഒന്നും കാണുന്നില്ല; ഒന്നും കേൾക്കുന്നുമില്ല; അവൾ മനസ്സിൽ അതിയായ നിർവ്വൃതിയേയും വ്യഥയേയും ജനിപ്പിക്കുന്ന സങ്കല്പരാജ്യത്തിൽ യഥേഷ്ടം വിഹരിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്. —ഭാഷാപോഷിണി

പരുഷത്തിനു്:

മാക്ബത്തു് പ്രഭു

'ഡങ്കൻ്' 'സ്കാട്ട്ലണ്ടി'ലെ രാജാവായിരുന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ അതിബന്ധുവായ 'ഗ്ലമിസ്' പ്രഭു എന്ന വിശേഷനാമമുള്ള 'മാക്ബത്തു്' ഒരു പ്രബലസേനാനായകനായിരുന്നു. അയാൾക്കു സമാനനായ വേറൊരു സേനാനിയാണു് 'ബാങ്കോ'. ഇവർ 'നാർവെ'ദേശക്കാരാൽ സഹായിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു ജനക്ഷോഭത്തെ അടക്കി ശത്രുസൈന്യത്തെ ചിന്നഭിന്നമാക്കിച്ചെയ്തു് ഉത്സാഹത്തോടെ നാട്ടിലേക്കു തിരിച്ചുപോന്ന മാർഗ്ഗത്തിൽ സ്ത്രീവേഷധാരിണികളായ മൂന്നു മായാസ്വരൂപങ്ങളെ കണ്ടു. ഈ സ്വരൂപങ്ങളിൽ ആദ്യത്തേതു് 'മാക്ബത്തി'നെ നോക്കി 'ഹേ! ഗ്ലമിസ് പ്രഭോ!' എന്നും, രണ്ടാമത്തേതു 'കാഡർപ്രഭോ!' എന്നും വിളിച്ചു. മൂന്നാമത്തേതു് അയാൾ ആ നാട്ടിലെ നൃപനായി ശോഭിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞു. 'ബാങ്കോവിനോടു്' അയാളുടെ പുത്രപൗത്രാദികളും 'സ്കാട്ട്ലണ്ടിലെ' രാജാക്കന്മാരാകുമെന്നു ദീർഘദർശനം പറഞ്ഞിട്ടു് ആകാശത്തിൽ ആ സ്വരൂപങ്ങളും അന്തർദ്ധാനംചെയ്തു. ഈ വാക്കുകളെ ശ്രവിച്ച സേനാനികളും രണ്ടുപേരും ഈ വിനോദസംഭവത്തെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ തനിക്കു 'കാഡർപ്രഭു' എന്ന സ്ഥാനം മഹാരാജാവു് ദാനംചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്ന വർത്തമാനം ദൂതമുഖേന 'മാക്ബത്തു്' അറിഞ്ഞു. ഇതു് അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ അത്യാഗ്രഹത്തെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു. മൂന്നാംസ്വരൂപത്തിൻ്റെ ദീർഘദർശനവും സത്യമായി വരികയില്ലയോ എന്നുള്ള വിചാരം 'മാക്ബത്തി'നുണ്ടായി. ദ്വിതീയരൂപം എന്നെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതു വാസ്തവമായിത്തീർന്നു; 'ബാങ്കോ' നിങ്ങളുടെ പുത്രന്മാരും രാജാക്കന്മാരാകാനിടയുണ്ടല്ലോ? എന്നു 'മാക്ബത്തു്' ബാങ്കോവിനോടു പറഞ്ഞു. ഈ സ്വരൂപങ്ങളെല്ലാം നിസ്സാരങ്ങളായ കാര്യങ്ങളിൽ വാസ്തവം പുറഞ്ഞു് ഒടുവിൽ വൻകുഴിയിൽ ചാടിക്കും എന്നു് അയാൾ മറുപടി പറഞ്ഞു. എന്നാൽ 'മാക്ബത്തി'നു് അങ്ങനെ അല്ല തോന്നിയതു്. ഭവനത്തിലെത്തിയപ്പോൾ തൻ്റെ കുടുംബിനിയെ വർത്തമാനങ്ങളെല്ലാം അറിയിച്ചു് അവൾക്കു ദുരാശയെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ഏതുപ്രകാരമെങ്കിലും സിംഹാസനാരോഹണത്തിനു മാർഗ്ഗാന്വേഷണംചെയ്ത മായാസ്വരൂപങ്ങളുടെ വാക്കുകളെ സാധുകരിക്കണമെന്നു ഭർത്താവിനെ അവൾ അഹോരാത്രം ഉപദ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

പ്രകൃത്യാ അസ്ഥിരചിത്തനായ അയാൾ കർത്തവ്യബോധമില്ലാതെ ചിന്താഗ്രസ്തനായിത്തീർന്നു. അപ്പോൾ രാജാവു് 'മാൽക്കോം', 'ഡോനാൽബിൻ' എന്നു രണ്ടു പുത്രന്മാരോടും പ്രഭുക്കന്മാരോടും സേവകന്മാരോടുംകൂടി 'മാക്ബത്തി'ന്റെ സൗധത്തിൽ വന്നു താമസിക്കാൻ പോകുന്നു എന്ന വർത്തമാനം അറിഞ്ഞു് മാക്ബത്തു് പ്രഭു തന്റെ ആഗ്രഹസിദ്ധിക്കു് അവസരം കിട്ടുമെന്നു വിചാരിച്ചു സന്തോഷിച്ചു. മഹാരാജാവു് അവിടെ എഴുന്നള്ളിയപ്പോൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ആചാരോപചാരങ്ങൾ ചെയ്തു് അവർ അദ്ദേഹത്തെ സന്തുഷ്ടനാക്കിത്തീർത്തു. യാത്രാശ്രമം തീർക്കാൻ രാജാവു നേരത്തെ ശയ്യാഗൃഹം പ്രാപിച്ചു. —പന്ത്രണ്ടു സ്ത്രീരത്നങ്ങൾ

ഗംഭീരത്തിനു്:

ഒരു പത്രപ്രസ്താവന

കാലത്തിന്റെ ഗതിവേഗത്തെക്കുറിച്ചു വ്യസനിക്കാത്തവർ നരലോകത്തിലുണ്ടെങ്കിൽ അതെത്രയോ ദുർല്ലഭം. എന്നാൽ കാലദുർവ്യയംചെയ്യാതെ കണ്ടു വല്ലവരും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതും അത്രമാത്രം അപൂർവ്വമാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ പരിമിതമായ പുരുഷായുസ്സു് കാലചക്രംകൊണ്ടു കടഞ്ഞുകളയുമ്പോഴുണ്ടാകാവുന്ന മനോവേദന ദിവസത്തിൽ ഒരു തവണയെങ്കിലും അനുഭവിക്കാത്തവരുണ്ടെങ്കിൽ അവർ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരായിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ ഉദിച്ച സൂര്യൻ അസ്തമിക്കേണ്ടെന്നും അസ്തമിച്ച സൂര്യൻ ഉദിക്കേണ്ടെന്നും വിചാരിക്കുന്നവരുണ്ടോ? അതു കാണുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ വികാരഭേദങ്ങൾ ജനസാമാന്യത്തിൽ പരക്കുവാൻ തക്കതായ കാരണവും ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ത്രികാലമദ്ധ്യത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് ഇരുപുറവും തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നു ഒരുവൻ കഴിഞ്ഞകാലം നന്നായിട്ടും ഉള്ള കാലം അതിനു വിപരീതമായിട്ടും വരുവാൻപോകുന്നതു സംശയഗ്രസ്തമായിട്ടും കാണുമ്പോൾ അവനു ഭൂതകാലത്തിൽ പ്രേമവും വർത്തമാനകാലത്തിൽ വിരക്തിയും ഭാവിയിൽ ഉല്ലണ്ണയും ഒരേ സമയത്തിൽ തോന്നുന്നതിൽ അദ്ഭുതമില്ല. ആശാഭംഗം കാലത്തിന്റെ ശീഘ്രഗതിയേയും ആശാബന്ധം അതിന്റെ മന്ദഗതിയേയുമാണു് ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നതു്. ഉദ്ദിഷ്ടകാലത്തിനിടയ്ക്കു വിചാരിച്ചതു മുഴുവൻ സാധിക്കുവാൻ കഴിയാഞ്ഞതുകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞകാലം ദീർഘിക്കാമായിരുന്നു എന്നും, വിചാരിക്കുന്നതു മുഴുവനും സാധിച്ചുകാണുവാനുള്ളതിടക്കംകൊണ്ടു ദൂരത്തിൽ മങ്ങിക്കിടക്കുന്ന കാലം വേഗത്തിൽ സമീപിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നും തോന്നുന്നതു് ലോകസ്വഭാവമാണല്ലൊ. ഈ വസ്തുത നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു് 'രഞ്ജിനീ'ഭാരവാഹികളുടെ താൽക്കാലികമായ ഉൽക്ഷോഭത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുള്ളതല്ല. രഞ്ജിനിയുടെ വളർച്ചയുടേയോ തളർച്ചയുടേയോ സാമാന്യസ്വരൂപത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതിനുമുമ്പു് രഞ്ജിനിയുടെ ഈ നാലാമത്തെ ജന്മമാസാവസരത്തിൽ അതിന്റെ ആവിർഭാവംമുതൽ സ്നേഹബുദ്ധിയോടുകൂടി ലേഖനപരമ്പരകൊണ്ടും മറ്റു പല വിധത്തിലും അതിനെ നിരന്തരമായി സഹായിച്ചിട്ടുള്ളവരോടു ഞങ്ങളുടെ സൗഹാർദ്ദബദ്ധയായ കൃതജ്ഞതയുടെ സ്വല്പ

സൂചകമായ വന്ദനം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. അവരുടെ പേരു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു പ്രത്യേകം അഭിനന്ദിക്കുവാനാണു് മനസ്സു വരുന്നതു്; എങ്കിലും അതി പരിചയമുള്ള ദിക്കിൽ അല്പലൗകികംപോലും അലൗകികമായി കലാശിച്ചെങ്കിലോ എന്ന ഭയത്താൽ അതിനു ഞങ്ങളം തുനിയുന്നില്ല. രഞ്ജിനിയുടെ ഇതേവരെയുള്ള സംഗതിവിവരപ്പട്ടിക പരിശോധിച്ചു് ആ സഹൃദയന്മാരുടെ ഊരും പേരും പ്രയത്നവും അറിഞ്ഞു് സന്തോഷിക്കുന്നവർ ഞങ്ങൾക്കു് ഒരു പ്രത്യുപകാരം ചെയ്തവരായി നന്ദിപൂർവ്വം ഗണിക്കപ്പെട്ടുന്നതാണു്. മറുഭാഷയിൽ പ്രതിപത്തിയുള്ളവർക്കു സ്വഭാഷയിൽ വിരക്തി വേണമെന്നില്ലെന്നൊരു നിയമം സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടുകയും പത്രപ്രവർത്തകന്മാർക്കു് അവരുടെ നിരന്തരോത്സാഹംകൊണ്ടും നിർവ്യാജവൃത്തികൊണ്ടും പത്രങ്ങളുടെ ആന്തരഭ്രണംകൊണ്ടും പത്രബന്ധുക്കളിൽ സ്ഥിരമായ വിശ്വാസം ജനിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുംചെയ്യുന്നതുവരെ പത്രാധിപന്മാർക്കും മാനേജരന്മാർക്കും ചില, അഥവാ പല, കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളും സംഭവിച്ചേക്കാം. ഈ സർവ്വാണിസങ്കടത്തിൽ രഞ്ജിനിയുടെ ഓഹരി രഞ്ജിനിക്കു കിട്ടീട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും പറയുവാനില്ല. അതിനെ ഞങ്ങളം വകവെയ്ക്കുന്നതുമില്ല. പത്രക്കളത്തിൽ കടന്നു കളിക്കുവാൻ കച്ചകെട്ടിപുറപ്പെട്ടവർ തട്ടേണ്ടവയായ വൈഷമ്യങ്ങളം കാണാതെപോയാൽ അതുകൊണ്ടു വരുന്ന ദോഷങ്ങൾക്കു മറ്റുള്ളവരെ കുറ്റം പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ല. മർമ്മംകണ്ടു കൊട്ടുക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ മർമ്മംനോക്കി തട്ടുക്കുവാനും പഠിച്ചിരിക്കണം. അതു രൂപമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു വരുന്ന പരാജയം ഭാഗ്യക്കുറവല്ല, നോട്ടക്കുറവാണു്. എന്നാൽ 'ചാതിക്കാരം പിടിക്കേണ്ടവർ' പക്ഷം പിടിക്കുകയും ചേരിയിൽ ചേർന്നവർക്കു് ചാഞ്ചല്യം തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുമ്പോഴം ആലോചിക്കുവാനുള്ള കാലമായി. ഈ ഘട്ടം രഞ്ജിനിക്കു വന്നുകൂടുക കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും മാന്യലേഖകന്മാരുടെ സംഖ്യ കുറഞ്ഞപക്ഷത്തിലെ ചന്ദ്രനെ അനുകരിച്ചുകാണുന്നതു് ശോചനീയംതന്നെ. ഈ കാര്യത്തിൽ രണ്ടാംകൊല്ലത്തിലെ പ്രായം മൂന്നാംകൊല്ലത്തിൽ രഞ്ജിനിക്കു ചെന്നിട്ടില്ലെന്നാണു് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. എങ്കിലും ലേഖനങ്ങളുടെ ശരാശരി ഗുണത്തെപ്പറ്റി അനുകൂലങ്ങളായ പത്രാഭിപ്രായങ്ങളും അനുമോദനക്കത്തുകളും ഇതിനൊരു സമാധാനമായിട്ടാണു് ഞങ്ങളം കരുതുന്നതു്.

—രസികരഞ്ജിനി

വൃഥാസ്ഥൂലത്തിനു്:

ഒരു സായാഹ്നം

നേരം സായങ്കാലമാകാറായി. 'അസ്തപർവ്വതനിതംബത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചു ലംബമാനമായ അംബുജബന്ധുബിംബത്തിൽനിന്നും' അരുണവർണ്ണത്തോടുകൂടിയ കിരണസമൂഹങ്ങളം തിരുവനന്തപുരം പട്ടണത്തിലുള്ള 'ശൃംഗാഗ്രംകൊണ്ടുപരി ഗഗനം ലേഖനംചെയ്യുന്നിലും തുംഗാഗാരങ്ങളു'ടെ താഴികക്കുടങ്ങളിലും ചന്ദ്രശാലകളിലും പ്രതിബിംബിച്ചു പ്രകാശിക്കുന്നു. പുരാതനവും കാലാനുസരണമായി ഏറ്റപ്പെട്ടുത്തപ്പെട്ടുപോരുന്ന

ഓരോ അഭിനവങ്ങളായ പരിഷ്കാരങ്ങളാൽ രമണീയവുമായ ഈ നഗരത്തിൽ ജാലസൂത്രംപോലെ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന രാജമാർഗ്ഗങ്ങം മുഴുവൻ ഈ ശ്രീയുള്ള രസികലോകത്താൽ അധിഷ്ഠിതമായ 'മന്ദ്രധ്വാനാനുകൃത ഘനനിർഘോഷമാം സ്യന്ദനൗഘത്താലും', 'സച്ചേലത്തെസ്സുരസമരയിൽ ചേത്തുടത്തിട്ടപ്പിട്ടച്ചേലൊത്തുള്ളൊരു വടിയുമായിത്തലക്കെട്ട്'മായി നടന്നുപോകുന്ന ജനസംഘത്താലും സമ്പൂർണ്ണങ്ങളായിരിക്കുന്നു. ഈ ചലനം എല്ലാം ഒരു കേന്ദ്രത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച ഗതിചെയ്യുന്നതായിട്ടാണു കാണപ്പെടുന്നതു്. അവിടെയുള്ളതന്നെ അന്നു് അവിടെ അസന്നിഹിതന്മാരായിരുന്ന വായനക്കാരുടെ ഭാവനാശക്തിയെ ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

—ഭോഷാപോഷിണി

ശാലീനത്തിനു്:

ഒരു ദുരാഗ്രഹിയുടെ നിരാശ

'കഷ്ടം—കഷ്ടം' വൈത്തിപ്പിട്ടരു വിചാരിക്കുന്നു: 'ഞാൻ എന്തൊരു ഭാഗ്യഹീനനാണു്. എത്രതന്നെ ഞാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടും അദ്ധ്വാനിച്ചിട്ടും എന്റെ ദാരിദ്ര്യം നീങ്ങുന്നില്ലല്ലോ. പത്തു വയസ്സുമുതൽ അദ്ധ്വാനിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴും എനിക്കു് അറുപത്തിരണ്ടു വയസ്സായി. അമ്പത്തിരണ്ടുകൊല്ലം അദ്ധ്വാനിച്ചിട്ടും സുഖമായി അഹോവൃത്തിക്കു സമ്പാദിച്ചിട്ടില്ല. എന്റെ തലയിലെഴുത്തുതന്നെ. മറെറന്താണു പറവാനുള്ളതു്. പൂഞ്ചോലക്കര എടത്തിൽ തെക്കൻചരക്കുകച്ചോടത്തിൽ കുറെ സമ്പാദ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ആ കച്ചോടംതന്നെ നിർഭാഗ്യമായും സ്ഥിരമായും ചെയ്യുവന്നിരുന്നുവെങ്കിൽ നാലുകാശു കാണുമായിരുന്നു. അതിമോഹംകൊണ്ടു് അതുവിട്ടു് ആ പാപി കല്യാണിയുടെകൂടെ ചാടിപ്പോയി മോഹങ്ങളം ഒന്നും സാധിക്കാതെ പട്ടിയെപ്പോലെ മടങ്ങിപ്പോന്നു. കച്ചവടവും പോയി. കഞ്ഞിക്കും വകയില്ലാതായി. കല്യാണിയുടെ കൂടെപ്പോയസമയം ആലോചിച്ചിരുന്നപ്രകാരം എല്ലാം ക്ഷണേന ധൈര്യത്തോടെ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇന്നു ഞാൻ നല്ല ഒരു ധനികനായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനു വാദമുണ്ടോ? എത്രയായാലും ഞാൻ പട്ടരല്ലോ. പട്ടർക്കു ധൈര്യമുണ്ടാവുമോ? കഷ്ടം! അല്പം ധൈര്യവും നിശ്ചയിച്ചതു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ വേഗതയും ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ എത്രയെല്ലപ്പത്തിൽ പണം സമ്പാദിക്കുമായിരുന്നു. ഇപ്പോഴം ദൈവഗത്യാ നല്ല ഒരു തരംകിട്ടിയെന്നു ഞാൻ സന്തോഷത്തോടുകൂടി കരുതിയിരുന്നു. ഇതും ഇപ്പോഴം തകരാറായിട്ടാണു വരാൻ പോകുന്നതു്. അസത്തു മനസ്സേ! നിനക്കു് എന്താണു് ഒരു ഭീരുത്വം! ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ പ്രവർത്തിക്കു്, പ്രവർത്തിക്കു്—ഭീരുത്വത്തിന്റെ ഫലം ദാരിദ്ര്യം. ദാരിദ്ര്യത്തിൽക്കിടന്നു നശിക്കു്—അല്ലെങ്കിൽ വല്ലതും തീച്ചയായി പ്രവർത്തിക്കു്—ഈ കണ്ണുപൊട്ടന്റെ കയ്യിൽ അൻപതറുപതോളം രൊക്കമുണ്ടു്. അതിൽ ഒരു നാലിലൊന്നു കിട്ടിയാൽ ഞാൻ കുബേരനായല്ലോ. എങ്ങനെ കിട്ടാനാണു്? ഞാൻ രാമേശ്വരത്തുവച്ചാഗ്രഹിച്ചതു സകലം നിഷ്ഫലംതന്നെ. ഇങ്ങനെ കയ്യിൽവന്നപോലെയുള്ള കാര്യം കിട്ടാതെ പോകുന്നവല്ലോ. ഇയ്യാളുടെവശം അസംഖ്യം ദ്രവ്യമുണ്ടല്ലോ. ഇയ്യാളുടെ

വലിയ പെട്ടിയും നോക്കിക്കൊതിച്ചുംകൊണ്ടു വൃഥാ കാലം കളയുന്നവല്ലോ. ഇയ്യാം ഇനി അധികം ഇവിടെ താമസിക്കുകയില്ല. ശങ്കരൻ ഇവിടെ താമസിപ്പാൻ ഒരിക്കലും അനുവദിക്കയുമില്ല. ഇപ്പോഴും ഭീരുത്വം കാണിച്ചുനിന്നാൽ ഈ ജന്മം നമുക്കു ദാരിദ്ര്യംതന്നെ ഫലം; സംശയമില്ല. ശങ്കരൻ ആയം മഹാവികൃതിയാണു; ബഹുസമർത്ഥനാണു. അവൻ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോയം രാമൻമേനവന്റെ നേരെ എതിർപ്പാൻ കഴികയില്ല. നമ്മുടെ വിദ്യയാതൊന്നും ഫലിക്കയില്ല. യാതൊരു കാര്യവും രാമൻമേനവൻ എന്റെ മുഖാന്തിരം ചെയ്യുകയില്ല. വല്ലതും സമ്പാദിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ വഴി ഇപ്പോയംത്തന്നെ എടുക്കണം. ഈനിമിഷം എടുക്കണം, സംശയമില്ല, സംശയമില്ല. ഇവറ എന്റെ ഗൃഹത്തിൽവന്നു താമസിക്കുന്നതു് ഇതുവരെ ആരും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്നാൽ ശങ്കരൻ ജീവനോടെ ഇരിക്കുമ്പോയം ഞാൻ വല്ലതും പ്രവർത്തിച്ചാൽ എന്നെ അവൻ ജയിലിൽ ആക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ശങ്കരൻ ആയം അല്പനല്ല. ശങ്കരൻ ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഈ കണ്ണപ്പൊട്ടനും കുട്ടിയും അവരുടെ പണവും നമ്മുടെ കയ്യിൽത്തന്നെ. പിന്നെ ഞാനേ ഗതി. വേറെ യാതൊരു പരിചയക്കാരുംകൂടി ഇവക്കില്ല. നമ്മുടെ ഇഷ്ടപ്രകാരം അറുപതു് എഴുപതിനായിരം ഉറുപ്പികകൊണ്ടു കളിക്കാം'.

ദീപ്രത്തിനു:

അമാത്യരാക്ഷസന്റെ വിചാരം

'അഹോ കഷ്ടം! പുരുഷന്മാരുടെ സമവിഷമദശാപരിണതികയം അലക്ഷിതോപനിപാതങ്ങളായിരിക്കുന്നു. മുൻകാലങ്ങളിൽ ഞാൻ എന്റെ ഗൃഹത്തിൽനിന്നു വെളിയിൽ സവാരിപോകുമ്പോയം നവേന്ദുദർശനംചെയ്വാൻ കൂടുന്ന ആളുകളെപ്പോലെ പുരവാസികളെന്നെ ദൂരെനിന്നു കണ്ടിട്ടു, എന്നെ 'അതാ, അതാണു രാക്ഷസാമാത്യൻ' എന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു പോകുമായിരുന്നു. ഞാനും അങ്ങനെ സവാരി പോകുമ്പോയം പരസ്സഹസ്രം രാജാക്കന്മാരാൽ പരിവൃതനായിരിക്കും. അങ്ങനെയിരുന്ന ഞാൻ ഇപ്പോയം ഈ സ്ഥലത്തുതന്നെ ഭ്രയോപി വന്ധ്യശ്രമൻ ആയിട്ടു തസ്കരനെപ്പോലെ ത്രാസത്തോടു വേഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. കഷ്ടം! എന്റെ രാജാക്കന്മാർ മരിച്ചുപോയല്ലോ. കഷ്ടം! ഈ ഉദ്യാനം ഈവിധം ജീർണ്ണമായോ? ജീർണ്ണമായതിനാലുണ്ടായ അരമണീയത വാഗ്ഗോചരമല്ല. ഈ നന്ദനവനത്തിൽ പണിയിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സൗധം അതിനെ കെട്ടിച്ചവരായ നന്ദന്മാർ എങ്ങനെ നശിച്ചുപോയോ അതുപോലെ ഇടിഞ്ഞു വീണുകിടക്കുന്നു. സുഹൃത്തുക്കളുടെ നാശത്താലുണ്ടാകുന്ന ദുഃഖത്താൽ സാധുക്കളുടെ ഹൃദയം ശ്രുഷ്ടമാകുന്നതുപോലെ ഈ സരസ്സുകളും ശ്രുഷ്ടങ്ങളായിപ്പോയി. ഈ വൃക്ഷങ്ങയം, വിഗ്രഹണോപയോഗത്താൽ നയങ്ങയം എന്നപോലെ ഫലവിഹീനങ്ങളായി നില്ക്കുന്നു. അവിദ്വാന്റെ മതി കപടോപദേശങ്ങളാൽ എന്നപോലെ ഈ ഭൂമിയും തൃണങ്ങളാൽ ഛന്നമായിരിക്കുന്നു. എതിരെ കാണപ്പെടുന്ന ചന്ദനവൃക്ഷങ്ങളിൽനിന്നു നന്ദന്മാരുടെ കാലത്തിൽ ഒരു ഇലപോലും പറിക്കാൻ സമ്മതിക്കയില്ല. ആ വൃക്ഷങ്ങയം ഉദഗ്രപരശുക്കളാൽ ഖണ്ഡം

ഖണ്ഡമായി വെട്ടി എറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വെട്ടപ്പെട്ട കഠിനകളിൽ സപ്പ് ങ്ങളും ചട്ടകളെ (തൊലികളെ) കഴറ്റിയിട്ടിരിക്കുന്നു. താഴെ കപോതങ്ങളും കൂട്ടകളെ കെട്ടിക്കൊണ്ടു കഠകഠ എന്നു ശബ്ദിക്കുന്നു. ഇവയെ ആലോചിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ അചേതനങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഇവയ്ക്കും അൻപു്, പ്രിയം മുതലായ ഗുണങ്ങളും ഉണ്ടെന്നു കാണപ്പെടുന്നില്ലേ? വൃക്ഷങ്ങളും പരശുക്കളാൽ ഏല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ക്ഷതങ്ങളെ സഹിക്കാതെ ആ വൃക്ഷങ്ങളിൽ കൂടികൊണ്ടിരിക്കുന്ന കപോതങ്ങളാകുന്ന വാകളാൽ വെട്ടകളും പൊറുക്കാൻ പാടില്ലായെന്നു് ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിച്ചു കരയുന്നതുപോലെയും ആ കരച്ചിലിനെ സഹിക്കാതെകണ്ടു പരിചിതപരിക്ലേശകൃപയാ സപ്പ്ങ്ങളും അവയുടെ ചട്ടകളാകുന്ന എണ്ണത്തുണികളെക്കൊണ്ടു മുറിവായെ കെട്ടുന്നതുപോലെയും ഇരിക്കുന്നു. ഛായാവിയോഗത്താൽ അപ്രസന്നങ്ങളായി വ്യസനത്തിൽ നിമഗ്നങ്ങളായിരിക്കുന്ന ആ തപസ്വികളായ വൃക്ഷങ്ങളും ശ്മശാനത്തെ പ്രാപിക്കാറായതുപോലെ ആയിരിക്കുന്നു. അവയുടെ അകം ശ്രുഷ്കമായിപ്പോയി. കടിക്ഷതത്തിൽക്കൂടി നീരൊഴുകുന്നതു കണ്ടാൽ അശ്രുജലം പൊഴിക്കയാണോ എന്നു തോന്നും. ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചുംകൊണ്ടിരുന്നാൽ ഫലം എന്തു്? ഭഗ്നമായ ഈ ശിലാതലത്തിൽ ഭഗ്നാശയനായ ഞാൻ ഇരുന്നു കുറെ വിശ്രമിക്കട്ടെ', എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ശിലാതലത്തിൽ രാക്ഷസാമാത്യൻ ഇരുന്നു. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേ എന്തോ ശബ്ദം കേട്ടിട്ടു് അമാത്യൻ 'ഇതു് എന്താണു്! ആകസ്മികമായിട്ടു് ശംഖപടഹമിശ്രമായ നാന്ദീനാദം കേൾക്കുന്നതു്? പടഹശംഖധ്വനികളാൽ പ്രാപ്തമഹിമയോടുകൂടിയ നാന്ദീനാദം അതിഭീരത്താൽ ശ്രോതാക്കളുടെ ശ്രവണമാർഗ്ഗത്തെ അസാരമാക്കിച്ചെയ്തിട്ട പ്രാസാദങ്ങളാൽ ആദ്യം പരിപീതവും ബാഹ്യത്വത്താൽ അപ്പോഴത്തന്നെ ഉജ്ജൃംഭിതവുമായപോലെയും അഷ്ടദിക്കുകളുടെ ദൈർഘ്യത്തെ അറിയുന്നതിനു കുതൂഹലത്തോടുകൂടിയതുപോലെയും ഇരിക്കുന്നു. ഇതു മൗര്യന്റെ ജയത്തേയും മലയകേതുവിന്റെ തോൽവിയേയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. കഷ്ടം! ഞാൻ പോകുന്നേടത്തെല്ലാം ശത്രുവിന്റെ ജയത്തെക്കുറിച്ചു കേൾക്കുന്നേയുള്ള. വിധി ശത്രുപക്ഷമായിരിക്കുന്നു. ശത്രുക്കളുടെ ജയം കണ്ടു ദുഃഖിക്കുമാറാക്കി ദൈവം'. ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചുംകൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴേ ചാണക്യനാൽ പ്രേഷിതനായ ഒരു പുരുഷരാക്ഷസൻ കാണത്തക്ക ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നു തുടങ്ങിച്ചാകാൻ ഭാവിക്കുന്നവനെപ്പോലെ ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ ശാഖയിൽ കയറീട്ടു ചാകുന്നതിനു് ആരംഭിച്ചു. അപ്പോഴേ രാക്ഷസൻ ഓടിച്ചെന്നു് 'ഭദ്രേ! ഭദ്രേ! നീയെന്തുചെയ്യുന്നു' എന്നു ചോദിച്ചു.

—മുദ്രാരാക്ഷസം

ഉജ്ജ്വലത്തിനു്:

കാകൻ

ഒരു രാജ്യത്തും ഒരാളും ഒരിക്കലും കാണാത്ത അരയന്നത്തെപ്പററി ഒരു വാക്കെങ്കിലും ഇല്ലാത്ത കവിത മലയാളഭാഷയിൽ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇൻഡ്യയിൽ വല്ല ഭാഷയിലും ഉണ്ടോ എന്നു് എനിക്കു സംശയമുണ്ടു്. പക്ഷേ, ആ കാര്യം ഖണ്ഡിച്ചുപറവാൻ എനിക്കു നിവൃത്തിയില്ലാ

ത്തതിൽ ഞാൻ വ്യസനിക്കുന്നു. സംസ്കൃതകവികൾക്ക് അരയന്നം വലിയ കാര്യമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇങ്ങനെ നാമമാത്രമായി ജീവിക്കുന്നതോ, അഥവാ ജീവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ ബ്രഹ്മാവിനേയും വഹിച്ചുകൊണ്ടു മനുഷ്യനു കാണ്മാൻ സാധിക്കാത്ത വല്ല ദിക്കിലും ജീവിക്കുന്ന ഹംസങ്ങളെപ്പറ്റി ഇത്രയൊക്കെ ഘോഷിക്കയും അവയെ സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളും ഉപമേയങ്ങളാക്കി വർണ്ണിക്കുകയും ചെയ്യുകയും സർവ്വസാധാരണയായി സർവ്വദിക്കിലും കാണുന്ന കാകനെപ്പറ്റി അധികം പറയാതിരിക്കയും ചെയ്യുന്നതു നമ്മുടെ കവികളുടെ സ്വാഭാവികമായ വിവരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഉദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും കാവ്യത്തിനു തന്മയത്വവും ജീവനും നല്കുവാൻ അറിഞ്ഞുകൂടെന്നു ദൃഷ്ടാന്തീകരിക്കുന്നതല്ലാതെ അതു നമ്മുടെ വായസശ്രേഷ്ഠനു് ഒരുവിധത്തിലും അപമാനകരമായിത്തീരുന്നതല്ല. കാക്കയെപ്പറ്റി കവികളാരും ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നില്ല.

"കാകഃ കൃഷ്ണഃ പികഃ കൃഷ്ണഃ കോ ഭേദഃ പികകാകയോഃ
വസന്തകാലേ സംപ്രാപ്തേ കാകഃ കാകഃ പികഃ പികഃ"*

എന്നുള്ളതു് കാകനെ അപമാനിക്കാൻവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നു പറയുന്നതിൽ ഞായമില്ല. ഈ ശ്ലോകാർത്ഥം ശരിയായി ധരിച്ചവർ കാകനേയോ, കയിലിനേയോ, ആരെയാണു് കവി ചീത്തയാക്കിപ്പറഞ്ഞതെന്നു പറവാൻ ശക്തരാകുമോ? ഒരിക്കലുമില്ല. പക്ഷേ,

"മാകന്ദാഗ്രേ ചെന്നു വസിച്ചാൽ
കാകൻ നിയ്യൊരു കോകിലമാകും.
കാണികൾ നിന്നെക്കയിൽ കയിലെന്നൊരു
നാണയമങ്ങു നടത്തിക്കോളും"

എന്നു പറഞ്ഞ കവി, കാക്കയെ നിശ്ചയമായും പരിഹസിച്ചതാണു്. ഇങ്ങനെ പറവാൻ ആ കവി ധൈര്യപ്പെട്ടതു്, കാക്ക ശിക്ഷാനിയമത്തിൽനിന്നു് ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കീട്ടതന്നെയാണു്. കാക്ക എന്തുതന്നെ കട്ടാലും പിടിച്ചുപറിച്ചാലും ആരും അന്യായപ്പെടാത്തതും, ആരും ഭയംകൂടാതെ കാക്കയെ ശകാരിക്കുന്നതും, പരസ്യമായി അതിനെ കൊലചെയ്വാനും, അതിന്റെ ശവം പോലീസുകാർ കാണ്കെ കെട്ടിത്തൂക്കാനും മടിക്കാത്തതും ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു്. ഏതായാലും മറ്റു കവികളും വിദ്വാന്മാരും തത്വജ്ഞാനികളും എന്തുതന്നെ പറഞ്ഞാലും മനു കാക്കയെപ്പറ്റി ഗുണമായിട്ടേ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളു. ഒരു ശ്ലോകസ്ഥൻ കാക്കപ്പെണ്ണിനെപ്പോലെ ഇരിക്കണം എന്നുള്ളതു മനുസംഹിതയിൽ ഉള്ളതാണത്രെ. ഇതു നമ്മുടെ വായസിയമ്മയ്ക്കു് അനശ്വരമായ ഒരു കീർത്തിയാണു്, സംശയമില്ല.

"സ്ത്രീകാകശിക്ഷിതപടുത്വമമാനുഷീഷു—
പ്യാകല്യതേ പരവതെന്തിഹ മാനുഷീഷു?

---

* കാക്കയും കറുത്തതു്, കയിലും (പികം) കറുത്തതു്. പികവും കാകനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം? പക്ഷേ, വസന്തകാലം വരുമ്പോൾ കാക്ക കാക്കയും (ക്രാ, ക്രാ, എന്നു കണ്ണകഠോരമായി ശബ്ദിക്കും) പികം പികവുമാകും (മനോഹരമായി പാടും). അപ്പോൾ അവയെ തിരിച്ചറിയാം.

ആകാശദേശഗമനത്തിനു മുമ്പപത്യം
കാകാലയേ, പികവധൂടി വളർത്തിടുന്നു.''

എന്നിങ്ങനെ കാളിദാസൻ പികത്തിന്റെ പട്ടത്തെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞതിൽ, കാക്കയുടെ വിഡ്ഢിത്തം ധ്വനിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ കാളിദാസൻ ഈ കാര്യത്തിൽ രണ്ടു വലിയ തെറ്റു ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അതു മനപ്പൂർവ്വം ചെയ്തതാണെന്നതിനു തെളിവുമുണ്ടു്. ഈ ഉപമ കാളിദാസൻ ദുഷ്യന്തനെക്കൊണ്ടാണു പറയിച്ചതു്. ഭാരതത്തിൽ ശകുന്തളയാണു പറയുന്നതു്. സ്ത്രീകളുടെ ദുസ്സാമർത്ഥ്യത്തെയാണു് കാളിദാസൻ ഇതുകൊണ്ടു് ഉദാഹരിക്കുന്നതു്. മറ്റുള്ളവരുടെ കുട്ടികളോടുകൂടി വാത്സല്യം കാണിക്കത്തക്കവണ്ണം കാക്കയുടെ കാരുണ്യബുദ്ധിമയാണു് ഭാരതത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. മൂലഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉള്ളതിനെ ഭേദപ്പെടുത്തി അതുതന്നെ വായസിയമ്മയെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അപമാനിക്കണമെന്നുള്ള അസൂയാബുദ്ധിയോടുകൂടി ഭേദപ്പെടുത്തി പറഞ്ഞതു് കവിശ്രേഷ്ഠനായ കാളിദാസനു് അശേഷം പറ്റിയതല്ല. കാളിദാസൻ മാത്രമല്ല ഈ കാര്യത്തിൽ തെറ്റുകാരൻ. ഇംഗ്ലീഷ്കവികളും കാക്കയെ അധിക്ഷേപിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പാശ്ചാത്യകവികളും കാക്കയെ കള്ളനെന്നും, ചതിയനെന്നും, വൃത്തിഹീനനെന്നും മറ്റു പലവിധത്തിലും അപഹസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 'ഇതൊക്കെ നിന്നെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതല്ലേ?' എന്നു നമ്മുടെ കാക്കയോടു ചോദിച്ചാൽ താൻ തലയൊരു ഭാഗത്തേക്കു ചരിച്ചു കണ്ണാന്തു ചിമ്മി 'അതൊന്നും എന്നെപ്പറ്റി അല്ല' എന്നു പറയും. 'പിശാചുക്കളെ അന്യോന്യം ചേർക്കുന്ന ഒരു കണ്ണിയാണു് കാക്ക' എന്നു് റാബിൻസൺ എന്ന വിദ്വാൻ പറയുന്നു. മനുഷ്യർക്കും പ്രേതങ്ങൾക്കും ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥനായിട്ടാണു് കാക്കയുടെ സ്ഥിതിയെന്നു ഹിന്ദുക്കളും വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. 'ഈഹ' എന്ന പേരിൽ പ്രകൃതിശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെ അതിരസകരമാംവണ്ണം പ്രതിപാദിക്കുന്ന വിദ്വാൻ കാക്കയെപ്പറ്റി എന്താണു പറയുന്നതെന്നു കേൾക്കേണ്ടതാണു്: 'ഇന്ത്യയിലെ കാക്കകളിൽ ഒരുവിധത്തിലും സന്തോഷജനകമായ ഒരു അവസ്ഥ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. പുറമെയുള്ള നാട്യം നേരെ മറിച്ചാണെന്നതാനും. വലിയ മാന്യനാണു്, ലോകപ്രശക്കളുടെ അഭിപ്രായം പുല്ലുവിലയാക്കീട്ടാണു്, എന്നൊക്കെ നടിച്ചു്, വലിയ കുലീനന്റെ വസ്ത്രം ധരിച്ചു് ഡംഭിച്ചിട്ടുള്ള ആ നടത്തവും സ്വഭാവസാധനങ്ങളേയും ഒറ്റക്കണ്ണുകൊണ്ടു് അഗണ്യമായി പരിശോധിക്കുന്ന ആ ശീലവും കാണുമ്പോൾ ആർക്കും തനിയെ ദ്വേഷ്യംപിടിക്കും. മനുഷ്യർ സാധാരണയായി അധികമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന അവയവത്തിനു വേഗത്തിൽ പുഷ്ടിയും ബലവും ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ള തത്വം നേരാണെങ്കിൽ കാക്കയുടെ മറേറ കണ്ണിനു താമസിയാതെ കണ്ണട വെയ്ക്കേണ്ടിവരും.' ഒരു കാക്കയെ കൊല്ലുന്നതിനു് ഈഹയ്ക്കു് അല്പമെങ്കിലും മടിയോ ശങ്കയോ ഉണ്ടാകാറില്ലത്രേ. 'അവറായുടെ കള്ളത്തരമോ, അവറായുടെ മര്യാദക്കേടോ, അവറായുടെ കണ്ണുകോരാമായ കരച്ചിലോ ഇവയൊന്നുമല്ല; അതൊക്കെ എനിക്കു സഹിക്കാം. കാക്കകൾ നിസ്സഹായജീവികളെ നിഷ്ഠുരന്യം കൊന്നു ഭക്ഷിക്കുന്നതാണു' എനിക്കു സഹിച്ചുകൂടാത്തതു്. ചെറിയ പക്ഷികളെ കാക്ക വളരെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കും. എവിടെയാണു് അതിന്റെ

ക്കുടെന്നു മനസ്സിലാക്കും. കുട്ടി വിരിഞ്ഞു പറക്കാവുന്ന കാലം എണ്ണിക്കഴിക്കും. തരം നോക്കി ആ കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഓരോന്നോരോന്നായി കൊത്തിക്കൊണ്ടുപോയി വല്ല മരത്തിന്റെ കൊമ്പിന്മേലും വെച്ച് കാലുകൊണ്ടു ചവിട്ടിപ്പിടിച്ചു കൊത്തിപ്പറിച്ചു ഭക്ഷിക്കും. തള്ളപ്പക്ഷികളുടെ പരിഭ്രമവും സങ്കടവും നിലവിളിയും അശേഷം ഗണ്യമാക്കുകയില്ല. അതിനാണ് ഞാൻ കാക്കയെ ദയയില്ലാതെ വെടിവെച്ചു കൊല്ലുന്നതു്.

—ഗദ്യമാലിക (രണ്ടാം ഭാഗം)

അലസത്തിനു്:

ഒരു ലേഖകന്റെ അരങ്ങേറ്റം

"കേടറ്റ നല്ല കവിതാനടികൾക്കു നൃത്ത—
മാടീടുവാൻ കവികളൊത്തു ചമച്ച ഭംഗി—
കൂട്ടുന്ന തദ്രസികരഞ്ജിനിയായ രംഗ—
മീടാന്യനു വിലസീടണമിതമെന്നും.

പൊല്പേറിടും രസികരഞ്ജിനി! നിൻഗ്രഹണങ്ങളാം
പൊല്പേറുമിക്ഷിതിയിലുള്ള കവീന്ദ്രവർഗ്ഗം
പൊല്പി ഗ്രഹിച്ചിടുകകൊണ്ടു നമുക്കു നിന്നി—
ലുല്പാസവും ഭ്രമവുമുണ്ടു മനസ്സിലേറ്റം.

അതുകൊണ്ടിനിമേലിലുള്ളകാലം
ശ്രുതികൊണ്ടീടിന നിൻ പ്രകീർത്തി വാഴ്ത്താൻ
കൊതിപൂണ്ടൊരു ഞാനുമിന്നു നിന്നിൽ
പതിയുന്നുണ്ടു കവീന്ദ്രസാരവാണി."

'അല്ലയോ ബഹുമാനപ്പെട്ട മാന്യ പ്രിയപത്രാധിപരേ! വളരെ യോഗ്യതയുള്ള ഓരോ കവിതാനടികളുടെ പുറപ്പാടിന്റെ ഘോഷങ്ങളെ കണ്ടു് ബാലയായ എന്റെ കവിതാനടിയും ക്ഷമയില്ലാതെ ചാടിപ്പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിയോഗ്യതയും പ്രാസഭംഗിയാകുന്ന സൗന്ദര്യവും, ചമല്ക്കാരമാകുന്ന രസികത്വവും, അത്ഥപുഷ്ടിയാകുന്ന യൗവനവും, സുവൃത്തമാകുന്ന അടക്കവും, കണ്ണാനന്ദപ്രദമാകുന്ന സൗശീല്യവും ഉള്ള ശബ്ദാലംകൃതകളായ കവിതാനടികളുടെ കൂട്ടത്തിലേക്കാണു് ആദ്യത്തെ പുറപ്പാടു്. കൂട്ടത്തിൽ കൂടാറായില്ലാ, വരട്ടെ; ക്ഷമിക്കു; എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞുനോക്കിയിട്ടു കൂട്ടാക്കാൻ ഭാവം കാണുന്നില്ല. 'തെളിച്ചവഴിക്കു നടന്നില്ലെങ്കിൽ നടന്ന വഴിക്കു തെളിക്ക' എന്നുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ ഇവനും ബാലയായതുകൊണ്ടു് ഒരുസമയം കഥയില്ലാതെ വല്ലതും പ്രവർത്തിച്ചാലും, അവരൊക്കെയും താങ്കളുടെ അധീനത്തിലിരിക്കുന്നവരാകകൊണ്ടു് തമ്മിൽത്തല്ലാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടുമല്ലൊ. വിശേഷിച്ചു് കവിതക്കാരന്റെ വേഷം കെട്ടിക്കൊണ്ടു വെളിയിൽ പുറപ്പെട്ടാൽ എന്തോ ഏതോ എന്നുള്ള പരിഭ്രമംകൊണ്ടു് അണിയറയിൽ ഇരുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടി കാലം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും കെട്ടിയ വേഷത്തിന്റെ ഗുണദോഷമറിവാനുള്ള തിടുക്കം നടനത്തെ പരിഭ്രമത്തിനു ശത്രുവായി പരിണമിക്കയാൽ വരുന്നതു വരട്ടെ എന്നുംവെച്ചു കവിജനവദനവിനിസ്സൃതകളായിരിക്കുന്ന കവി

താനടികളുടെ രംഗസ്ഥലമായ രസികരഞ്ജിനീവനിതാരത്നത്തിന്റെ സ്വദേശത്തിൽ തിരനീക്കി പ്രവേശിപ്പാൻ തീച്ചപ്പെടുത്തിയ ഒരു സാഹസകക്ഷിയുടെ തിരപ്പുറപ്പാടിന്റെ ഘോഷമാണിതു്. നിങ്ങളുടെ സമയം വളരെ വിലപിടിച്ചതാണെങ്കിലും കാൽക്ഷണമെങ്കിലും ഈ ഘോഷത്തിൽ ശ്രദ്ധവച്ചു് ആ രസികരഞ്ജിനീരംഗത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു് ഈ നടിയെക്കൂടി കുറെംതീത്തു വേണ്ടതുപോലെ രംഗപ്രവേശനം ചെയ്യിച്ചു് അയപ്പാൻ അപേക്ഷ. രഞ്ജിനിയുടെ ലേഖകന്മാരിൽ ഒരുവനായിട്ടു് എന്നെക്കൂടി വിചാരിച്ചു് രഞ്ജിനിയുടെ ഒരു പ്രതി എനിക്കും അയച്ചുതരുന്നതു് വളരെ സന്തോഷമാണു്. ഈ ലേഖനം രഞ്ജിനിക്കു സ്വീകാര്യയോഗ്യമല്ലാത്തപക്ഷം മടക്കി അയച്ചുതരുവാൻ അരയണയുടെ ഒരു സ്റ്റാമ്പു് ഇതോടുകൂടി അയച്ചിരിക്കുന്നു. —രസികരഞ്ജിനി

സൗമ്യതസ്സു്:

ഒരു കല്യാണം

കസ്തൂരിയിൽ കല്യാണത്തിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങളും തകൃതിയായി നടക്കുന്നു. മുഹൂർത്തം, ഉദിച്ചു പത്തുനാഴിക ചെല്ലുമ്പോഴാണു്. നേരം നാലു നാഴിക പുലർന്നപ്പോഴെയ്ക്കുതന്നെ ആളുകളും വന്നുകൂടിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പകൽസമയത്തു് സംബന്ധങ്ങളും നടത്തുന്നതായിരുന്നു ആ കാലത്തു സാധാരണയായി പതിവു്. ഈ അടിയന്തിരം നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാരുടെ ഇടയിൽ വളരെ ഗൗരവമുള്ള ഒന്നായിരുന്നു. രണ്ടു കുടുംബങ്ങളെ തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ബന്ധമായിട്ടാണു് ആ കാലങ്ങളിൽ ഇതിനെ വിചാരിച്ചുപോന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് കഴിയുന്നിടത്തോളം പരസ്യമായിട്ടാണു് ഈ അടിയന്തിരത്തെ ആഘോഷിച്ചുവന്നതു്. കല്യാണവീട്ടിന്റെ കിഴക്കുപുറത്തു് ഒരു നെടുമ്പുര കെട്ടീട്ടുണ്ടു്. അതിനകം ഭംഗിയായി വിതാനിച്ചിരിക്കുന്നു. പുരയുടെ നടുക്കു് ഒരു കതിരുമണ്ഡപം ഉണ്ടു്. നിലത്തു് പുല്ലുപായകളും, ചൗക്കാളങ്ങളും, രത്നക്കമ്പിളികളും വിരിച്ചിരിക്കുന്നു. കിഴക്കുവശത്തുള്ള വാതിലിന്റെ രണ്ടുവശത്തുമായിട്ടു് ഈരണ്ടു കട്ടിലുകളും ഭംഗിയായി അലങ്കരിച്ചുവച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇവ നാടുവാഴികളായ കുടുംബക്കാർക്കു് ഇരിക്കാനുള്ളവയായിരുന്നു. കതിരുമണ്ഡപത്തിന്റെ തെക്കുവശം സ്ത്രീകൾക്കിരിക്കുന്നതിനും വടക്കുവശം പുരുഷന്മാർക്കിരിക്കുന്നതിനുമായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. നാടുവാഴികളായ കുടുംബങ്ങൾ ഒന്നാംവീട്ടുകാരും പാലാട്ടവീട്ടുകാരും ആയിരുന്നു. രണ്ടു കുടുംബക്കാരും ഒന്നിച്ചു് ഒരടിയന്തിരങ്ങൾക്കും കൂടുന്നാളായി വരാറില്ല. യദൃച്ഛയായി രണ്ടുകൂട്ടരും എത്തിയാൽ മംഗളസമയത്തെ അമംഗളമാക്കേണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചു് ഒരു കുടുംബക്കാരെങ്കിലും പൊയ്ക്കളയുക പതിവായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ രണ്ടു കുടുംബക്കാരും പൊയ്ക്കളയും. ഒരു കുടുംബത്തിൽനിന്നു സ്ത്രീകൾ മാത്രമേ വന്നിട്ടുള്ളു എങ്കിൽ രണ്ടു കുടുംബക്കാരും ഇരുന്നുവെന്നും വന്നേക്കും. ആറുനാഴിക പുലർന്നപ്പോൾ കോമൻനായരും ചാപ്പൻനായരും എത്തി. കോമൻനായരെ കല്യാണവീട്ടുകാർ ഒരു കട്ടിലിലും, ചാപ്പൻനായരെ അടുക്കൽ താഴേയും കൊണ്ടിരുത്തി. നേരത്തേ വന്നിരുന്ന ആളു

കളുടെ വിനോദത്തിനായി സദിരുണ്ടായിരുന്നു. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കു കതിരുമണ്ഡപത്തിന്റെ തെക്കുവശത്തായി സ്ത്രീകളും വന്നിരുന്നു തുടങ്ങി. ആ കാലത്തു സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ തമ്മിലുള്ള സംഭോഷണത്തിലും പെരുമാറ്റത്തിലും ഇപ്പോഴത്തെ നമ്മുടെ ഇടയിലുള്ളതിലധികം സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നു. കുറെ പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും ഒന്നിച്ചിരുന്നു സംസാരിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ ആരും അതിനെ ഒരു മര്യാദകേടായി വിചാരിച്ചുവന്നില്ല. ഒരു യുവാവും ഒരു യുവതിയും തമ്മിൽ കുറച്ചു സംസാരിച്ചുപോയാൽ അവർ തമ്മിൽ വിഹിതമല്ലാത്ത വല്ല ഏർപ്പാടുകളും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു് ആരും ഊഹിക്കാറില്ലായിരുന്നു. ഇതൊക്കെ പിന്നെയുണ്ടായ പരിഷ്കാരങ്ങളാണു്. ഇപ്പോഴും പഴയപോലെ ആകണമെന്നാണു് എന്റെ അഭിപ്രായമെന്നു് ആരും വിചാരിച്ചുപോകരുതു്. ധൈര്യവും ശുദ്ധിയുമുള്ള മനസ്സുള്ളവർക്കു മുൻവിവരിച്ച സഹവാസംകൊണ്ടു ഗുണമല്ലാതെ ദോഷമുണ്ടാകയില്ല. രണ്ടു ഗുണങ്ങളും കുറഞ്ഞതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഇപ്പോഴത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യം ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നതു്. ആ ഗുണങ്ങളും കുറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ പഴയ ഏർപ്പാടുപ്രകാരം നടക്കുന്നതിൽ യാതൊരു ദോഷവും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. —തച്ചൊള്ളിക്കഥകളം

ഉദ്ധരത്തിനു്:

വേഷധാരിയുടെ ചിന്ത

കുറവൻ തനിച്ചായപ്പോഴും അവൻ താഴെ പറയുംപ്രകാരം വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു് രാക്ഷസന്റെ ഭവനത്തിലേക്കായി പോയി. ഭൂപാലതിലകനായ സുസ്ഥിരസിദ്ധിയുടെ കാലത്തിൽ ആപാദചൂഡം ആഭരണങ്ങളും അണിഞ്ഞു് സകലവിധപദവികളും അനുഭവിച്ചു കാലംകഴിച്ച ഞാൻ ഇപ്പോഴും കുറവന്റെ വേഷത്തിനുചിതങ്ങളായവയെ ധരിച്ചു് പ്രാകൃതന്മാരാൽ പോലും 'എട', 'പോട' എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടിട്ടു് ഇതാ അങ്ങുമിങ്ങും നടന്നു കഷ്ടപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ഇതു് ഒരു നവീനാവസ്ഥയല്ല. പണ്ടു് ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ, നളൻ, പാണ്ഡവർ മുതലായ പുണ്യശ്ലോകന്മാർക്കും വിധിവശാൽ ഓരോ വേഷം ധരിക്കേണ്ടിവന്നതില്ലയോ? ഈ വേഷം ഞാൻ ധരിച്ചതു് നഷ്ടമായ ഐശ്വര്യത്തെ വീണ്ടും എടുക്കുന്നതിനുതന്നെ ആണല്ലോ. ആശ്ചര്യം! ചാണക്യബുദ്ധിസാഹചര്യത്തോടുകൂടിയ ചന്ദ്രഗുപ്തങ്കൽ നമ്മുടെ രാക്ഷസാമാത്യന്റെ പ്രയത്നങ്ങളും ഫലജനനാസമുദ്യുക്തങ്ങളായിപ്പോകുന്നു. അതിനാൽ അമാത്യന്റെ നീതികളും വിഫലമായിപ്പോകുമെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ മലയകേതു, രാക്ഷസാമാത്യന്റെ ബുദ്ധിസാഹചര്യത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്നതിനാൽ ചന്ദ്രഗുപ്തങ്കൽനിന്നു് രാജ്യശ്രീയെ വേർപെടുത്തുമെന്നും തോന്നുന്നുണ്ടു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ രാജ്യശ്രീ കൗടില്യധീരജ്ഞാനിബദ്ധമൂർത്തിയായിട്ടു ചന്ദ്രഗുപ്തങ്കൽ സ്ഥിരയായിരിക്കുന്നു എന്നും എന്നാൽ രാക്ഷസാമാത്യന്റെ സാമാദികളായ ഉപായഹസ്തങ്ങളാൽ ആ രാജ്യലക്ഷ്മി നികൃഷ്യമാണയായി ഇരിക്കുന്നുവെന്നും എനിക്കു തോന്നുന്നതിനാലത്രേ. അതിനാൽ സുനയശാലികളായ ചാണക്യരാക്ഷസന്മാർ പരസ്പരവിരോധമായി ഇരിക്കുന്നു കാലം

മുഴവനും നന്ദകുലലക്ഷ്മിയും സംശയിതയായിത്തന്നെ കാണപ്പെടുന്നു. അന്യോന്യജയത്തിന്നായി വിരോധത്തെ ആചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മന്ത്രിമുഖ്യന്മാരായ ചാണക്യരാക്ഷസന്മാരുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവളായിരിക്കുന്ന രാജ്യലക്ഷ്മി മഹാവനത്തിൽ വനഗജയൂഥങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അകപ്പെട്ട ഹസ്തിനിയെപ്പോലെ ആരു ജയിക്കുമെന്നുള്ള സംശയത്താൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഭീതിയോടുകൂടിയിട്ട ഗതാഗതത്തിലുള്ള പ്രയാസബാഹുല്യത്താൽ ഖേദിക്കുന്നു എന്നതന്നെ എനിക്കു തോന്നപ്പെടുന്നു. എന്തായാലുമാകട്ടെ കാലം സൂചിപ്പിക്കും. അമാത്യരാക്ഷസനെച്ചെന്നു കണ്ടു് പുഷ്പപുരീവൃത്താന്തങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു് ഇനി ചെയ്യേണ്ട കാര്യത്തേയും അറിഞ്ഞു് അതിലേക്കുദ്യുക്തനാകേണ്ടതു് എത്രയും ആവശ്യം. —മുദ്രാരാക്ഷസം

ഊർജ്ജസ്വലത്തിനു്:

സമസ്തസൃഷ്ടികർം

ജനങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയുടെ അപകടത്തം നോക്കു. ലോകത്തിൽ ഏതു യോ ജാതി സൃഷ്ടികളുണ്ടു്? പക്ഷി, മൃഗം, വൃക്ഷം, ലത, നദി, നീരടം, നാടു്, കാടു്, മല, മരുഭൂമി, കായൽ, കടൽ എന്നുവേണ്ട 'സൃഷ്ടിക്കുട്ടങ്ങളിച്ചൊന്നതുമിതിലണയാതുള്ളതും' വേണ്ടുവോളം വാരി വിതറീട്ടുള്ളപ്പോഴും അസ്മദാദികളായ മനുഷ്യർക്കു മാത്രം എന്താണാവോ വിശേഷം? ബ്രഹ്മാവു് പടച്ചുവിട്ടതൊക്കെ ആർക്കുവേണ്ടിയാണെന്നു മാനുഷകീടങ്ങളം സംശയിച്ചിട്ടേയില്ല. മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടി, അവരുടെ സുഖത്തിനു മാത്രം; എന്താണതിൽ സംശയിക്കാനുള്ളതു്? ദുരകൃഷിക്കു മോഹമുള്ളവർ കാടു വെട്ടിത്തെളിച്ചോളു. പുഴ നികത്തിക്കോളു. പാൽവേണോ? പശുവിനെക്കറക്കുവാൻ വിരോധമില്ല. പക്ഷേ, കുട്ടിയെ തോല്പിച്ചിട്ടുവേണം. നടക്കാൻ വയ്യെങ്കിൽ കഴുത വേണോ കഴുത; കുതിര വേണോ കുതിര. കരി വലിക്കാൻ കഷ്ടിക്കുവേണ്ട കന്നാലിയുണ്ടു്, തീറ്റി കൊടുക്കേണമെന്നില്ല. എല്ലു പുറത്തേക്കു പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടാതെ തോലു സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം. പ്രാണനെ മാത്രം അടച്ചുപിടിച്ചാൽ മതി. പെറുതെയാണോ വായു് അടച്ചുകെട്ടുന്നതു്? ഏഴുനിലമാളികയ്ക്കു മരത്തിനുവേണ്ടി ബുദ്ധിമുട്ടരുതു്. കാടുവെട്ടിത്തെളിക്കാമല്ലോ. പക്ഷികളോ മൃഗങ്ങളോ വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ എവിടെയെങ്കിലും പോയിച്ചാവട്ടെ. ആരുമറിയാതെ കാട്ടിലൊളിച്ചിരിക്കാനെന്തു്? മാംസത്തിനു രുചിയുള്ളവരൊക്കെ കാട്ടിലേക്കു കടക്കാം. സകലതും അവിടെ തെയ്യാറുണ്ടു്. ചെന്നവിവരം വെടിപൊട്ടിച്ചറിവു കൊടുത്താൽ വേണ്ടതൊക്കെ ചാടി ഓടിവന്നു കാക്കൽ വീണുകൊള്ളും. മാൻപേടയുണ്ടെങ്കിൽ വിട്ടയയ്ക്കരുതേ. കണ്ടാലും നന്നു്. തിന്നാനും കൊള്ളാം, ഉപദ്രവമൊട്ടില്ലതാനും. ആനയാണെങ്കിൽ ചേനയുടെമാതിരി വേണം; കുഴിക്കുത്തി മൂടണം. കൊള്ളരുതേ പണി! കാടു് മനുഷ്യരുടെ തോട്ടമോ കലവറയോ എന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല; കാടുകേറാൻ പേടിയുള്ളവരോ തോക്കെടുത്തു ശീലമില്ലാത്തവരോ ഉണ്ടെങ്കിൽ അത്യാവശ്യമൊക്കെ നാട്ടിലും ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പൂവൻകോഴിയുടെ പൂവു് പൂജയ്ക്കു

കൊള്ളില്ലെങ്കിൽ തൊപ്പിക്കായിക്കോട്ടെ. വെളുപ്പിനെഴന്നേറ്റ് 'കൊക്കരക്കോൽ' എന്ന പ്രാർത്ഥിച്ചതുകൊണ്ടായില്ല. അരക്കോൽ നീളമെങ്കിലും കൊക്കിനുണ്ടെങ്കിൽ ഒന്നു പൊരുതിക്കളയാമെന്നായിരിക്കാം. അതൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. താറാവിന്റെ കൊക്കിനു നീളം പോരാഞ്ഞിട്ടാണോ? ചിറകടിച്ചു മാത്രമായാൽ പോരാ, പറക്കാൻ ശീലം വേണം. ആട്ടകയും തൊണ്ടു എടറിക്കൊണ്ടു് 'ഇൻപേ' എന്നു നിലവിളിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥം ആരെങ്കിലും ഓർക്കുന്നുണ്ടോ? സമസൃഷ്ടികളിൽ 'ഇഷ്ടം' വേണേ എന്നു പറയുകയാണു്. അതു് 'ഇൻപേ എ-ഏ' 'ഇളമ്പെ' എന്നു പേടിച്ചുവിറച്ചുകൊണ്ടു പഴേ ഭോഷ സംസാരിക്കാതെ ധൈര്യത്തോടുകൂടി 'ഇഷ്ടേ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഭേദമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇഷ്ടം ക്ഷേപിക്കാനാകുമോ എന്നേ സംശയമുള്ളു. പെമ്മരിയാടിനു പുറത്തു കമ്പിളിരോമംകൊണ്ടു പുതപ്പുണ്ടല്ലൊ എന്നൊരു ധൈര്യമാണു്. ആ അഭിമാനം വേണ്ട. മേൽ ക്ഷൗരം കഴിച്ചില്ലാതെ കഴത്തിൽ കത്തിവെയ്ക്കില്ല. പ്രേഗ്രഡീനത്തിനു പ്രത്യേകിച്ചൊരു പ്രത്യൗഷധം കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. എലിവധം പലവട്ടമായിട്ടു കഴിച്ചാൽ മതി. ഇതുകൊണ്ടായിരിക്കാം കൊളങ്കോരികവംക്കു് എലിച്ചാറിത്ര പഥ്യമായതു്. 'അഹിംസാ പരമോ ധർമ്മഃ' എന്നതു മൂക്കറ്റം ചെലുത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ കൂടാതെ നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിൽ കുറച്ചുനേരം ജപിക്കാം. അമ്പ! മനുഷ്യരുടെ സ്വാർത്ഥം! അവർക്കുള്ളൊരഹംഭാവം. അല്ലയോ മൊള്ളഞ്ഞാസനകൃസൃഷ്ടികളേ! ഈ വർത്തമാനമെങ്ങാനും ബ്രഹ്മാവു കേട്ടാൽ അന്നു കഴിഞ്ഞു നിങ്ങളുടെ കഥ. കുറെ കൂർത്ത മുഖവും വാലും ബ്രഹ്മലോകത്തിൽനിന്നു വരുന്നതു കാണാം. മുഖമാറി വാലുംവെച്ചു നാലു കാലിന്മേൽ നടക്കയേപിന്നെ തരമുള്ളു. കുരങ്ങന്മാരിൽനിന്നാണു് മനുഷ്യരുണ്ടായതെന്നു് പറയുന്നവർക്കു മനുഷ്യർ കുരങ്ങന്മാരാകുന്നതു കാണാറാകും. കുറമാണോ മനുഷ്യർ ശ്വാസംവലിക്കുമ്പോഴംകൂടി കാലൻകോഴി വന്നിരുന്നു 'കുത്തിച്ചുട്ടു കുത്തിച്ചുട്ടു'' എന്നുരുവിടുന്നതു്. എങ്ങനെയാണു് ഇങ്ങനെയുള്ളവരുടെ നേരെ വെറുക്കാതിരിക്കുക?

—ഗദ്യമാലിക (രണ്ടാംഭാഗം)

ദുർല്ലഭത്തിനു്:

പണം ഭാഗ്യമല്ല

''യസ്യാസ്തി വിത്തം സ നരഃ കുലീന—
സ്സപണ്ഡിതസ്സശ്രുതവാൻ ഗുണജ്ഞഃ
സ ഏവ വക്താ സ ച ദർശനീയഃ
സർവ്വേ ഗുണാഃ കാഞ്ചനമാശ്രയന്തി.''

ദ്രവ്യമുണ്ടായാൽ ഒരു മനുഷ്യനു സിദ്ധിക്കാവുന്ന സകല സംഗതികളും തികഞ്ഞുവെന്നാണു് മിക്കപേരുടെയും വിചാരം. ഇതിന്റെ സൂക്ഷ്മം ആലോചിച്ചറിയുംതോറും ദ്രവ്യം ആവശ്യങ്ങളുടെ മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ മതിയെന്നു കാണാം. സാധാരണമായി ധനവാന്മാരെ ഭാഗ്യവാന്മാരെന്നു പറയാറുണ്ടു്. എങ്കിലും ഭാഗ്യവാന്മാരെ ധനവാന്മാരെന്നു പറയാറില്ല. അതിനു കാരണമുണ്ടു്. ഭാഗ്യവാന്മാരുടെ ഭാഗ്യാവസ്ഥ ഏതു

വിധമാണെന്നു് ആരും അതു അന്വേഷിച്ചറിയാറില്ല. ധനവാന്റെ ദ്രവ്യപുഷ്ടി പ്രത്യക്ഷമായതുകൊണ്ടു് ധനവാനെ ഭാഗ്യവാൻ എന്നു പറയാനും പ്രയാസമില്ല. പണ്ടു് 'ലീഡിയാ' എന്ന രാജ്യം 'ക്രീസസ്സു്' എന്ന രാജാവു വാണിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണകാലം ക്രിസ്താബ്ദത്തിനു് 557 കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പായിരുന്നു. ഈ രാജാവിന്റെ ദ്രവ്യപുഷ്ടികൊണ്ടു്, 'ക്രീസസ്സു്' എന്ന പേരു പഴഞ്ചൊല്ലായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. വലിയ ധനവാന്മാരെ 'കുബേരൻ' എന്നു നാം പറയാറില്ലേ? അതുപോലെ ആ ദിക്കുകളിലെ വലിയ സമ്പന്നന്മാർ 'ക്രീസസ്സു്' എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടു. ഏതൻസിലെ ലോകവിശ്രുതനായ 'സോളൻ' എന്ന ന്യായാധിപതി ഒരിക്കൽ ഈ രാജധാനിയിൽ ചെന്നിരുന്നു. അപ്പോഴും 'സോളന്റെ' അവസ്ഥയ്ക്കനുരൂപമായ ആചാരോപചാരങ്ങളോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തെ എതിരേറ്റു. രാജാവു് മനോഹരമായ വസ്ത്രാദിഭൂഷണങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അലംകൃതനായി ആസ്ഥാനമണ്ഡപത്തിൽ ഇരുന്നു് സോളനെ സ്വാഗതംചെയ്തു. രാജാവിന്റെ ഈ ആഡംബരപ്രദർശനത്തിൽ സോളൻ അതിശയമോ ബഹുമാനമോ ലേശംപോലും കാണിച്ചില്ല. സോളന്റെ അലക്ഷ്യഭാവം രാജാവിനു നീരസത്തേയും അസ്വസ്ഥതയേയും ഉണ്ടാക്കി. അതുകൊണ്ടു് തന്റെ ഐശ്വര്യത്തേയും സ്വർഗ്ഗസദൃശമായ മേടകളേയും, വജ്രം, വൈഡൂര്യം മുതലായ രത്നങ്ങളേയും, മനോഹരങ്ങളായ ചിത്രപ്പണികളേയും ആ തത്വജ്ഞാനിയെ കാണിക്കണമെന്നു രാജാവു കല്പിച്ചു. ഈവിധമായ മനോഹരകാഴ്ചകളെല്ലാം കണ്ടു് സോളൻ മടങ്ങിവന്നപ്പോഴും തന്നേപ്പോലെ ഇത്ര ഭാഗ്യവാനായ വേറെ ഒരുവനെ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നു് രാജാവു ചോദിച്ചു. അപ്പോഴും സോളൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: ''ഏതൻസിൽ 'ടെല്ലസ്സു്' എന്നപേരോടുകൂടി പൂജ്യനായ ഒരു നാട്ടുകാരൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാളും ഒരിക്കലും ദാരിദ്ര്യം അനുഭവിച്ചിട്ടില്ല. അയാളുടെ സന്തോഷം സ്വന്ത രാജ്യത്തിന്റെ ഔന്നത്യത്തിലായിരുന്നു. അയാളുടെ മക്കളും വിശ്രുതന്മാരായ സ്വദേശാഭിമാനികളായിരുന്നു. അയാൾക്കു് പുത്രപൗത്രാദികളുടെ ഉല്ലാസംകൊണ്ടു സന്തോഷിക്കുവാൻ സംഗതിയായിട്ടുണ്ടു്. അയാളും സ്വരാജ്യത്തിനുവേണ്ടി യുദ്ധംചെയ്തു വീര്യസ്വർഗ്ഗം പ്രാപിക്കയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. യുദ്ധവിഷയത്തിൽ അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്ന അഭിപ്രായം 'വീര്യസ്വർഗ്ഗം മരിച്ചെങ്കിൽ, കാര്യസൗഖ്യം ജയിക്കുകിൽ' എന്നായിരുന്നു. അയാളും വളരെ ഭാഗ്യവാനായിരുന്നു. ഈ മറുപടിയിൽ ദ്രവ്യസംബന്ധമായ യാതൊന്നും പറയാതിരുന്നപ്പോഴും ഈ വക വിഷയത്തിൽ സോളൻ ഒരു കിഞ്ചിജ്ഞൻ ആണെന്നു് രാജാവു തീർച്ചയാക്കി. എങ്കിലും ഭാഗ്യാവസ്ഥയിൽ താൻ രണ്ടാമനാണല്ലൊ എന്നുള്ള സമാധാനത്തോടുകൂടി 'ടെല്ലസ്സു്' കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അധികം ഭാഗ്യമുള്ള മറ്റാരെയെങ്കിലും കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? എന്നു രാജാവു വീണ്ടും ചോദിച്ചു. സോളൻ 'ഉവ്വു്' എന്നു പറഞ്ഞു് ഈ കഥയെ ധരിപ്പിച്ചു. 'അഗോസ്സു്' എന്ന പട്ടണത്തിൽ കിയോബിസ്സു് എന്നും ബൈറോൻ എന്നും പേരായ രണ്ടു സഹോദരന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ അന്യോന്യം സഹോദരസ്നേഹത്തോടുകൂടിയാണു് വർത്തിച്ചിരുന്നതു്. ഒരു വിശേഷദിവസം അവരുടെ മാതാവിനു് ദേവാലയത്തിൽ

പോകേണ്ടിവന്നു. വണ്ടിക്കാളകൾ തയ്യാറില്ലാതിരുന്നതിനാൽ വയോധികയായ പ്രിയമാതാവിനെ അവർതന്നെ വണ്ടിയിൽ ഇരുത്തി വണ്ടി വലിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. ഇതുകണ്ടു് പാണ്ഡന്മാർ ഈ സഹോദരന്മാരെ വളരെ ശ്ലാഘിക്കയും മാതാവിനു പുത്രന്മാരിൽ അപാരമായ സന്തോഷം ജനിക്കയുംചെയ്തു. പുത്രന്മാരിൽ തൽക്കാലം ജനിച്ച കൃതജ്ഞതയും വാത്സല്യവുംകൊണ്ടു് മാതാവു് അവരെ കാത്തുരക്ഷിക്കണമെന്നും അവരുടെ സത്സ്വഭാവത്തിനനുരൂപമായി അവരെ അനുഗ്രഹിക്കണമെന്നും ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിച്ചു. ദൈവം ആ ഭക്തയുടെ പ്രാർത്ഥനയെ കൈക്കൊണ്ടു. ക്ഷേത്രത്തിലെ കർമ്മങ്ങളെല്ലാം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ സഹോദരന്മാർ അല്പം വിശ്രമിക്കുവാനായി ഒരു സ്ഥലത്തുപോയി കിടക്കുകയും യാതൊരു യാതനാദുഃഖവും അനുഭവിക്കാതെ ദീർഘനിദ്രയെ പ്രാപിക്കയുംചെയ്തു. 'എന്തു്, നിങ്ങൾ എന്നെ ഭാഗ്യവാന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കുന്നില്ലേ?' എന്നു രാജാവു ചോദിച്ചു. 'മഹാരാജാവേ! മനുഷ്യന്റെ ജീവകാലത്തിനിടയിൽ അനേകവിധമായ മാറ്റങ്ങളും അപകടങ്ങളും സംഭവിപ്പാൻ ഇടയുള്ളതിനാൽ, ഓരോ സംഗതികളിൽ അഭിമാനം നടിക്കുന്നതിനോ, അന്യന്റെ നശ്വരങ്ങളായ സുഖാനുഭോഗങ്ങളിൽ അതിശയിക്കുന്നതിനോ, തത്വജ്ഞാനം നമ്മെ സമ്മതിക്കുന്നില്ല. അന്ത്യകാലം ഈശ്വരകാരുണ്യത്താൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടാത്ത യാതൊരുവനും ഭാഗ്യവാനല്ല. വിപത്തുകൾക്കു സദാ അടിമപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ ഭാഗ്യത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതു് യുദ്ധത്തിന്റെ അവസാനഫലമറിയുന്നതിനു മുമ്പായി യോധാവിനെ സമ്മാനിക്കാൻ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള വ്യാമോഹമാകുന്നു' എന്നു് സോളൻ പറഞ്ഞു. —മലയാളം റീഡർ (പാട്ടു് ഒന്നു്)

പ്രൗഢത്തിനു്:

പടയോട്ടം

ജയശ്രീലാളിതനായ ടിപ്പുവിന്റെ ദൃഷ്ടി ഈ അവസരത്തിലാണു കേരളത്തിൽ പതിച്ചതു്. മലയാളത്തിലെ നായന്മാരെ മുസൽമാന്മാരാക്കണമെന്നുറച്ചു് അയാൾ ഒരു വലിയ സേനയോടുകൂടി പുറപ്പെട്ടു. ഇന്നും വൃദ്ധകേരളീയന്മാർ ഉള്ളിൽ കിടുകിടുപ്പുകൂടാതെ ടിപ്പുവിന്റെ പേർ ഉച്ചരിക്കുമോ എന്നു സംശയമാണു്. ഉദ്ധതനായ ടിപ്പുവിന്റെ യുദ്ധയാത്ര അത്രമാത്രം ഭയാവഹമായിരുന്നു. പ്രകൃത്യാ മുട്ടാളന്മാരും ഫ്രഞ്ചുകാരാൽ യഥാശാസ്ത്രം ശിക്ഷിതന്മാരുമായ തുലുക്കഭടന്മാരെ സാധുക്കളായ നാട്ടുയോധന്മാർ സാക്ഷാൽ യമഭടന്മാർ എന്നുതന്നെ നിശ്ചയിച്ചു. പട്ടാളക്കാരുടെ അഴിമതിക്കു് യാതൊരു അതിരും യുദ്ധമര്യാദകളും യാതൊന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. വലിയ മത്സ്യം ചെറിയ മത്സ്യത്തെ വിഴുങ്ങുന്നതുപോലെ പ്രബലൻ ദുർബ്ബലനെ ഹിംസിക്കതന്നെ ന്യായമായിരുന്നു. ഗ്രാമങ്ങളെ ചുട്ടുകരിച്ചും ദേവാലയങ്ങളെ തട്ടി നിരത്തിയും കടകമ്പോളങ്ങളെ മരുഭൂമിയാക്കിയും സൈന്യങ്ങൾ വിനോദസുഖം അനുഭവിച്ചു. എതിരാളിയായി ആരും പുറപ്പെടാനില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ടിപ്പുവിന്റെ സൈന്യത്തിനു് യുദ്ധശ്രമമേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തുലുക്കരുടെ ആ സൈന്യവ്യാപാ

രത്തിനു് ആക്രമമെന്നല്ല അക്രമമെന്നാണു് ഉചിതമായ പേരു്. ടിപ്പുവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തിലും ദിഗ്ജയത്തെക്കാൾ മതപ്രചാരമായിരുന്നു പ്രധാനം. എല്ലാ ഹിന്ദുവിന്റെ കണ്ണും ഒന്നുകിൽ ഗോമാംസത്തിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ കൃപാണധാരയുടെ രസം ആസ്വദിക്കണമെന്നു് അയാൾ വരുതികൊട്ടുത്തു. അനേകസഹസ്രം ജനങ്ങൾ, തുലുക്കരായിട്ടു ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിൽഭേദം പ്രാണഹാനിതന്നെ എന്നു നിശ്ചയിച്ചു് ആ നിഷ്ഠുരകർമ്മിയുടെ കൈയാൽ പരലോകത്തെ പ്രാപിച്ചു. അവിശ്വാസികളെക്കൊണ്ടു് നരബലി കൊടുക്കുന്നതോറും 'അല്ലാ' പ്രസാദിക്കുമെന്നു ടിപ്പു സന്തോഷിക്കയുംചെയ്തു. 'സ്വാൻ ബലകൃതാനത്ഥാനകൃതാന്മനുരബ്രവീൽ'* എന്ന പ്രമാണപ്രകാരം ചിലർ ഗോമാംസഗ്രാസംചെയ്ത ജീവനെ രക്ഷിച്ചു. മറ്റു ചിലർ സ്വത്തുവും ഉപേക്ഷിച്ചു കാടുകളിൽ ഓടിഒളിച്ചു. സാമൂതിരി മഹാരാജാവു്, കോലത്തിരിരാജാവു്, വേപ്പൂരുരാജാവു്, പരപ്പനാട്ടുരാജാവു് മുതലായ പ്രഭുക്കന്മാർ, അനേകം നമ്പൂരിമാർ, നായന്മാർ എന്നുവേണ്ട, തരംകിട്ടിയവർ എല്ലാം, തിരുവിതാംകൂറിൽ ചെന്നു ശരണം പ്രാപിച്ചു. ശ്രീപദ്മനാഭദാസൻ അവരെയെല്ലാം യഥാർഹം ആദരിച്ചു് അയേപ്രദാനവുംചെയ്തു. തന്റെ വായിൽവന്നു വീഴാൻപോകുന്ന കബളങ്ങളെ മഹാരാജാവു് അപഹരിച്ചതു് മൈസൂർവ്യാഘ്രം സഹിക്കില്ല. തിരുവിതാംകൂറിനെ ആക്രമിക്കതന്നെ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. സുൽത്താൻ കൊച്ചീരാജാവിനെ ഭേഷജപ്പെടുത്തിനോക്കി. അതു ഫലിച്ചില്ല. പിന്നീടു് അന്നു തിരുവിതാംകോട്ടനിന്നു ഡച്ചുകാരോടു വാങ്ങിച്ചിരുന്ന കൊടുങ്ങല്ലൂർ കോട്ട തന്റെ രാജ്യത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണെന്നു് ഒരു കാരണം കെട്ടിച്ചമച്ചുകൊണ്ടു് ടിപ്പു 964 ധനു 11-ാംതീയതി കോട്ടയ്ക്കു സമീപം വന്നു സേനാനിവേശംചെയ്തു. 15-ാംതീയതി രാത്രിയിൽ കോട്ട പൊളിക്കാനുള്ള യത്നാരംഭിച്ചു. പിറേദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ സുൽത്താന്റെ സൈന്യത്തിൽ ചിലർ കോട്ടയ്ക്കകത്തു കടന്നുവെങ്കിലും ശ്രീപദ്മനാഭകാരുണ്യത്താൽ കൊത്തളത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്ന മഹാരാജഭടന്മാരുടെ വെടികൊണ്ടു വിചാരിച്ചതിലധികം ഫലിക്കയാൽ ഒരു ആകസ്മികഭയം ശത്രുസൈന്യത്തെ ആസകലം വ്യാപിച്ചു ക്ഷോഭിപ്പിച്ചു. ഭയാക്രാന്തമായ തുലുക്കസൈന്യം പിന്തിരിഞ്ഞു പലായനംചെയ്തു. തുലുക്കർക്കു വലുതായ ആഘാതം വന്നതിനു പുറമെ സുൽത്താനു സ്ഥായിയായ അംഗഭംഗത്തിനും ഇടയായി. പലായനസംഭ്രമത്തിൽ പല്ലക്കിൽനിന്നും വീണു കാലൊടിഞ്ഞ ടിപ്പു സുൽത്താൻ ഉപേക്ഷിച്ച മുദ്രവാളും അനേകം ആഭരണങ്ങളും മറ്റും മഹാരാജാവിനു് ജയചിഹ്നങ്ങളായി ലഭിച്ചു. ടിപ്പു തനിക്കുണ്ടായ അപമാനത്തിനും പരാജയത്തിനും പകരംവീട്ടണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു്, അടുത്ത മീനത്തിൽ തക്കതായ സന്നാഹത്തോടുകൂടി വീണ്ടും ആയിക്കോട്ടയെ ഉപരോധിച്ചു. തിരുവിതാംകോട്ട കടന്നു കൊള്ളചെയ്തുകൊണ്ടു് ആലുവാവരെ തെക്കോട്ടു വരികയും അപ്പോഴേക്കു മഹാരാജാവിന്റെ ബന്ധുക്കളായ കമ്പനിക്കാർ മൈസൂറിലെ തലസ്ഥാനമായ ശ്രീരംഗപട്ടണത്തെ

* ബലാൽക്കാരംകൊണ്ടു് ചെയ്യേണ്ടിവന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം ചെയ്യാത്തവയായിട്ടു ഗണിക്കാമെന്നു് മനു.

ആക്രമിച്ചിരിക്കുന്ന വത്തമാനംകേട്ടു് 'തെക്കോട്ട പോവാനായിട്ടതന്നെ' വടക്കോട്ട തിരിക്കയും ചെയ്തു. ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ ഈ അഭിഷേണനത്തിനു് 'പടയോട്ടം' എന്നും 'കലാപം' എന്നും പേരുകളും സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. —നാലാം പാഠപുസ്തകം

ബാലിശത്തിനു്:

ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമണം

964-ാമാണ്ടു ടിപ്പുസുൽത്താൻ തിരുവിതാംകൂറിന്റെ വടക്കേ അതിർത്തിയിൽ എത്തി കോട്ടയുടെ മുമ്പിൽ തന്റെ സൈന്യങ്ങളെ അണിയായി നിറുത്തി യുദ്ധത്തിനാരംഭിക്കയും, അചിരേണ പ്രാകാരത്തെ തുരന്നു് ഒരു വഴിയുണ്ടാക്കയും, അകത്തേക്കു കടക്കാൻ ശ്രമിക്കയുംചെയ്തു. തിരുവിതാംകോട്ട സൈന്യത്തിന്റെ സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടു് അവന്റെ യത്നം നിഷ്ഫലമായി. ടിപ്പു കഠിനമായി ശ്രമംചെയ്തു മിക്ക കൊത്തളങ്ങളേയും സ്വാധീനപ്പെടുത്തി കോട്ടയുടെ പ്രധാനദ്വാരത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. ആ സന്ദർഭത്തിൽ തിരുവിതാംകൂർസൈന്യം ടിപ്പുവിന്റെ സൈന്യത്തിൽ ഒരു വശത്തെ ആക്രമിച്ചു് സേനാനായകനെ കൊന്നു. അപ്പോഴും മൈസൂക്കാരായ ടിപ്പുവിന്റെ ഭടന്മാർ ആകപ്പാടെ പരിഭ്രമിച്ചു. ടിപ്പുവിന്റെ സഹായത്തിനു് കൂടുതലായി വന്ന സേനയെ കണ്ടു തിരുവിതാംകൂർകാർ പരിഭ്രമിച്ചു് ഓടുന്ന സമയം അസംഖ്യം ആളുകളും കിടങ്ങിൽ വീണു മരിച്ചു. ഈ ലഹളയ്ക്കിടയിൽ ടിപ്പുവും മേനാവിൽനിന്നും കിടങ്ങിൽ മറിഞ്ഞു വീണു. ജീവനാശം വന്നില്ലെങ്കിലും അയാളുടെ കാലു മുറിഞ്ഞു് അസ്വാധീനനായിത്തീർന്നു. ഈ യുദ്ധത്തിൽ തിരുവിതാംകൂർകാക്കുണ്ടായതിലും അധികം നഷ്ടം ടിപ്പുവിന്റെ സൈന്യത്തിനാണുണ്ടായതു്. അയാളുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ പലരും ഈ നാട്ടിൽ തടവുകാരായി പിടിക്കപ്പെട്ടു. അയാളുടെ മേനാവും മോതിരവും മറ്റും തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു കിട്ടി. ബന്ധുവായ കണ്ണാട്ടിക്കിലെ നവാബിന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം മഹാരാജാവു് സുൽത്താന്റെ വാൾ മുതലായവയെ തിരിയെക്കൊടുത്തു. ടിപ്പു ഈ പരാജയംകൊണ്ടു് അധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. അവൻ വലുതായ ഒരു സൈന്യത്തെ ശേഖരിച്ചു് തിരുവിതാംകൂർരാജ്യത്തെ രണ്ടാമതും ആക്രമിക്കുന്നതിനു നിശ്ചയിച്ചു. മഹാരാജാവു് ഇംഗ്ലീഷുകാരെ ഈ വിവരം ധരിപ്പിച്ചു. ടിപ്പു ആക്രമിക്കുന്നതായാൽ സഹായിക്കാമെന്നു് അവർ മഹാരാജാവിനു് ഉറപ്പുകൊടുത്തു. എങ്കിലും മഹാരാജാവു് സ്വസ്ഥനായിരുന്നില്ല. കൊത്തളങ്ങളേയും കോട്ടകളേയും നന്നാക്കുകയും സൈന്യത്തിൽ പുത്തനായി ആളുകളെച്ചേർത്തു യുദ്ധം അഭ്യസിപ്പിക്കയും ആയുധങ്ങളും മറ്റും ശേഖരിക്കയുംചെയ്തു. രണ്ടുമാസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴും ടിപ്പു രണ്ടാമതും വടക്കേ അതിർത്തിയിൽ എത്തി. ഒന്നരമാസക്കാലംകൊണ്ടു ടിപ്പുവിന്റെ സൈന്യം കോട്ടയുടെ ഒരുഭാഗത്തെ ഇടിച്ചുപൊളിച്ചു് അകത്തേക്കു കടന്നു. മൈസൂക്കാരുടെ പ്രവേശത്തെ തിരുവിതാംകൂർസൈന്യം തടുത്തുനോക്കിയെങ്കിലും അവരെ ജയിക്കാൻ പ്രയാസമെന്നു കരുതി ഓടി. ടിപ്പു കൊട്ടങ്ങല്ലൂക്കോട്ടയേയും കുരിയാപ്പള്ളിയേയും പിടിച്ചതിൽ അവനു വളരെ തോക്കു

കളും യുദ്ധസാമാനങ്ങളും കിട്ടി. ടിപ്പുവിനോട് നേരിടുന്നതിനു് അയച്ചിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷ്സൈന്യം യുദ്ധത്തിനു മതിയാകയില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു് ഉദാസീനന്മാരായിരുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ സുൽത്താന്റെ സൈന്യം കോട്ടകളെ നിരത്തുകയും ഗ്രാമങ്ങളെ തീവച്ചു ചുടുകയും ആളുകളെ കൊല്ലുകയും ക്ഷേത്രങ്ങളെ അശുദ്ധിയാക്കുകയും മറ്റും ചെയ്വാൻ തുടങ്ങി. ഈ അക്രമങ്ങളും അധികമായി നടന്നതു് ആലങ്ങാട്ടും പറവൂരുമായിരുന്നു. അനന്തരം ടിപ്പുസുൽത്താൻ തെക്കോട്ടു കടന്നു് ആലുവായിൽ എത്തി. തിരുവിതാംകൂർരാജ്യത്തിന്റെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടു് അപ്പോഴും വഷ്കാലമാരംഭിച്ചതിനാൽ ആലുവാപ്പുഴ കരകവിഞ്ഞു് ഒഴുകിത്തുടങ്ങി. ആറും തോടും പാടവുമെല്ലാം മുങ്ങി. ആളുകൾക്കു് അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും സഞ്ചരിക്കാൻ പാടില്ലാതായിത്തീർന്നു. പട്ടാളങ്ങൾക്കു കേറിക്കിടക്കാൻപോലും ഉണങ്ങിയ സ്ഥലമില്ലാതായി. വെടിമരുന്നും മറ്റും നനഞ്ഞു. ക്ഷേണസാധനങ്ങളെ ഒഴുക്കു കൊണ്ടുപോയി. ഇതുകൊണ്ടൊന്നും പോരാഞ്ഞതുപോലെ നടപ്പുദീനങ്ങളും ആരംഭിച്ചു. ടിപ്പുവിന്റെ ഭടന്മാരിൽ പലരും മരിച്ചു. തിരുവിതാംകൂർരാജ്യത്തെ ടിപ്പു ആദ്യം ആക്രമിച്ചപ്പോഴത്തെന്നെ ഇംഗ്ലീഷുകാർ ടിപ്പുവിനോടു യുദ്ധം ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. എങ്കിലും അപ്പോഴത്തെ മദ്രാസ്ഗവണ്മെന്റുകാരുടെ ഉദാസീനതകൊണ്ടു് പ്രവൃത്തികളൊന്നും നടന്നില്ല. മിസ്റ്റർ മഡോസ് ഗവണ്മെന്റരായി വന്നയുടനെ നേരിട്ടു യുദ്ധം തുടങ്ങി. അയാളുടെ വരുതിപ്രകാരം ഇംഗ്ലീഷ്സൈന്യം തൃച്ചിനാപ്പള്ളിയിൽ എത്തി ടിപ്പുവിന്റെ ഭൂമിയെ ആക്രമിച്ചു. ഈ അവസരത്തിൽ സുൽത്താൻ ആലുവായിൽ കഷ്ടപ്പെടുകയായിരുന്നു. അവൻ ഇംഗ്ലീഷ്കാരുടെ ആരംഭത്തെക്കേട്ടു തന്റെ സൈന്യത്തെ രണ്ടു ഭാഗമാക്കി അന്നമനടവഴിയായും കൊടുങ്ങല്ലൂർവഴിയായും പാലക്കാട്ടുശേരിയിൽ എത്തുന്നതിനാജ്ഞാപിച്ചു. അപ്രകാരം പുറപ്പെട്ടു് ടിപ്പുവിന്റെ സേന വഴിയിൽ വളരെ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളെ അനുഭവിക്കുകയും തിരുവിതാംകൂറിനെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോകയുംചെയ്തു.

—സക്കാർ ഒന്നാംപാഠം

ധാരാവാഹികം:

പുത്തൻ പരിഷ്കാരം

ഐഹികസുഖത്തിലേക്കു വെട്ടി വിസ്താരപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള പാശ്ചാത്യവിദ്യാവീഥിയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന പരിശ്രമശീലന്മാരായ പാന്ഥന്മാർ വഴിപിഴയ്ക്കാതെ ചെന്നു് ആ ദിവ്യപദവി അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് തക്മെറ്റ സംഗതിയാണു്. ഇടയ്ക്കുവച്ചു് വഴിതെറ്റി പിൻതിരിച്ചവരും യോഗ്യതാഭാവത്തിങ്കൽ ദുരാഗ്രഹികളുമായ ചില ദുരഭിമാനികളെക്കുറിച്ചു മാത്രമേ ഞാൻ ആക്ഷേപിക്കുന്നുള്ളൂ. ഇവർ തങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നു നടിക്കുന്ന നാട്യവിദ്യയ്ക്കായി മാതാപിതാക്കന്മാരാകട്ടെ എന്നെപ്പോലെയുള്ള കാരണവന്മാരാകട്ടെ ചെയ്തിട്ടുള്ള ധനവ്യയത്തെ തീരെ വിസ്മരിച്ചു തോന്നിയവാസികളായിത്തീരുന്നു. ആരംഭശൂരത്വം അഹംഭാവത്തിന്റെ ലക്ഷണമാണല്ലോ. വിദ്യാമാഗ്ദം വെടിഞ്ഞു പുറത്തുവന്നാൽ ഇവരുടെ ആദ്യത്തെ പുറപ്പാടു് ലോകമാസകലം ഒന്നു പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനായിരിക്കും. ആകൃ

തിയിൽ പ്രകൃതിഭേദംചെയ്യ വികൃതവേഷന്മാരായതുപോലെ എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കുന്നതല്ല ലോകപരിഷ്കാരം എന്നറിഞ്ഞാൽ സ്വദേശങ്ങളിലെങ്കിലും ചില നവീകരണങ്ങം ഏർപ്പെടുത്തുവാൻ യത്നിക്കും. പരിഹാസപാത്രങ്ങളുടെ ആജ്ഞാവശന്മാരായി അന്യന്മാരാരും ഉണ്ടാവുന്നതല്ലല്ലോ. ഈ കൂട്ടരുടെ പിന്നത്തെ ചാട്ടം വീട്ടിലേക്കാണു്. കാരണവന്മാർ കായക്ലേശംചെയ്യ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള നാലുകാശു് നാനാവിധമാക്കിത്തീർക്കുന്നതാണു് ഇവർ പരിഷ്കാരമെന്നു പറയുന്നതു്. 'ബെഡ്ഡു് റൂം വെണ്ടിലേറ്റഡല്ല, കിച്ചൻ സ്പേഷ്യസ്സല്ല, ഡ്രെസ്സു് റൂം പ്രത്യേകം വേണം' എന്നെല്ലാം പറഞ്ഞു പ്ലാൻ വരച്ചു കറിച്ചു് അടങ്കൽ കാണുമ്പോഴാണു് കൂട്ടർ അന്ധാളിച്ചുപോകുന്നതു്. ധാടിക്കൊത്ത മോടിയോടുകൂടി വീടു പണിയുന്നതായാൽ ഉറുപ്പിക ആയിരത്തിന്റെ തുകയിൽ എട്ടോ പത്തോ വേണ്ടിവരും. അതു തറവാട്ടിൽനിന്നെടുപ്പാൻ ഇവക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമോ തറവാട്ടുകാർ അതിനതക്ക സ്ഥിതിയോ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. സ്വയാർജ്ജിതം ചെലവുചെയ്യുന്നതേ എന്നാണെങ്കിൽ ഇവരുടെ ആയവ്യയം ഗണിക്കുന്നതായാൽ ആയത്തിന്റെ ഏകസ്ഥാനം വ്യയത്തിന്റെ ദശസ്ഥാനമല്ലാതെ കാണുന്ന ഗണിതം തെറ്റായിരിക്കും. കലാശക്കൊട്ടു കാരണവരുടെ നേർക്കായി. ഇവർ കൊട്ടുന്ന കോലിനു തുള്ളാത്ത കാരണവരെ കോർട്ട് രംഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിപ്പാനുള്ള തിരശ്ശീല പിടിച്ചുകഴിയും. ഇതു സബ്രഹ്മചാരികളായ ചില വക്കീലന്മാരുടെ കോർട്ടപുത്തരിയും കട്ടംബനാശനാടകത്തിന്റെ നാന്ദിയുമായി പര്യവസാനിക്കും. അനുഭവത്തിനു് അനുമാനം ആവശ്യമില്ലല്ലോ. ത്രിവിക്രമന്റെ പുറപ്പാടു് ഇതിനൊരു ദൃഷ്ടാന്തമല്ലേ. എന്റെ പണം ചെലവുചെയ്യു് അവനുണ്ടാക്കിക്കൊട്ടുത്ത അറിവു് എനിക്കുതന്നെ ഒരു കോടാലിയായിത്തീർന്നു. 'അമ്മായിക്കു കൗതുകം പോരാ, അമ്മാവനു മാനാപമാനമില്ലാ' എന്നു് എല്ലാം അവൻ പറഞ്ഞുനടക്കുന്നുണ്ടു്. എന്റെ പുറപ്പാടു് തറവാടു മുടിപ്പാനാണെന്നു് ഈ കുരുത്തംകെട്ട ശപ്പൻ പറഞ്ഞതു് എന്റെ ചെവിയിൽ കേട്തുപോലെ തന്നെയാണു്. അധികപ്രസംഗി! ഇവനാണോ ഞങ്ങളെ ശാസിപ്പാൻ? ഇവന്റെ ചൊല്പടിക്കു നടക്കേണ്ട കാലം വന്നിട്ടില്ല. ഇനി ഞാനിരിക്കുന്ന കാലംവരെ നക്കിത്തുപ്പാനൊരുപ്പിന്റെ തരിപോലും ഇവറ്റങ്ങൾക്കു കൊടുക്കില്ല.

—രസികരഞ്ജിനി

ശ്രീഷ്ണത്തിനു്:

ഒരു പ്രദർശനപ്രസംഗം

എനിക്കു് ഇന്നു് ഒരു പ്രസംഗംചെയ്വാൻ കഴിയുന്നില്ല. എന്റെ സ്വദേശികളായ ഇരുഭോഗക്കാരോടും, വണ്ണക്കാരോടും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള രാഗാദരാഭിമാനങ്ങളാൽ എന്റെ ഹൃദയം പൂരിതമായിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിയാൽ ജനിക്കപ്പെട്ട കൃതജ്ഞതയും വിസ്മയവും എന്നെ പരവശനാക്കിയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ അഭ്യുന്നതി രക്ഷിതമായിരിക്കുന്നുവെന്നു് എനിക്കു ബോദ്ധ്യമായിത്തീർന്നു. ഇന്നത്തെ പ്രദർശനം ഒരു ചിത്രരൂപമായി നാടൊട്ടുക്കു സർവ്വവ്യാപ്തമായിത്തീരേണ്ടതാണു്. ഈ ചിത്രം ഭാവികാല

ത്തേക്കും ഭാവിജനങ്ങൾക്കുമായി സമർപ്പണംചെയ്യപ്പെടണം. ഈ ചിത്രത്തെ ഈ ദേശത്തെ സകല ജനാഭിപ്രായവാഹികളായ പത്രങ്ങളും രാജ്യമൊട്ടുക്കു പരത്തണം. ചിത്രമായതും ഇതത്രെ. ഒരു മൂർത്തിത്രയത്തിന്റെ പ്രതിച്ഛായയാണു്. ഈ ത്രിമൂർത്തികളും ആരെല്ലാമെന്നു് അറിയണമെന്നു നിങ്ങൾക്കു് ആശയുണ്ടാകാം. എന്നാൽ പറയാം: ഒന്നു്, ഈ സഭാതലത്തിൽ ഉത്ഥിതനായിരിക്കുന്ന അമേരിക്ക കൂടിയരശിന്റെ പ്രാതിനിധ്യത്തെ സർവ്വശ്രാഘ്യമായ രീതിയിൽ പരിപാലിക്കുന്ന ഉത്തമപുരുഷനായ സാമ്രാജ്യാധിപതി; രണ്ടു്, ഈ ദേശവിഭാഗത്തിലെ രാജ്യകാര്യനിയന്താവായ ആലബാമാ ഗവർണ്ണർ; മൂന്നു്, ഏതാനും കാലത്തിനു മുമ്പായി അടിമവേലയിൽനിന്നു വിമോചിതമാക്കപ്പെട്ട ജനസംഘത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയും പ്രസ്തുത വിദ്യാലയത്തിലെ അദ്ധ്യക്ഷനുമായ കറുത്ത മനുഷ്യൻ; അമേരിക്കാദേശക്കാക്കു് ഈവിധമായ കാഴ്ചയെ ശ്രദ്ധാവിഷയമാക്കിച്ചെയ്ത പ്രസിഡണ്ടിനെ ഈശ്വരൻ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. നീഗ്രോവംശസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങൾക്കു് ഉത്തമരീതിയിൽ പരിണാമം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു ബദ്ധശ്രദ്ധമായ ആലബാമദേശത്തിനെ സർവ്വജ്ഞൻ തുണയ്ക്കട്ടെ! വാഗ്മിപുംഗവനും സർവ്വജനഗ്രണകാംക്ഷിയും ക്രൈസ്തവഗുരുപാദരുടെ ശിഷ്യനുമായ ബുക്കർ ടി. വാഷിംഗ്ടനെ അഖിലേശ്വരൻ അഭിനന്ദിക്കട്ടെ. —ബുക്കർ ടി. വാഷിംഗ്ടൺ

അവഗാഹിക്കു്:

കയ്യളച്ചുന്റെ സവാരി

ചരൽ വന്നു വീഴുന്ന ശക്തിയോടുകൂടി തുലാവർഷം തകർത്തു പെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു രാത്രിയിൽ പുഷ്പഗിരിഗ്രാമത്തിനു പടിഞ്ഞാറുവശത്തുള്ള വിശാലവയലിന്റെ നടുവിൽ കീഴ്മേലായി നെടുനീളത്തിൽ കിടക്കുന്ന നാട്ടുപാതയിൽക്കൂടി കാക്കപ്പൊന്നത്തു 'ചപ്രപ്പാണ്ടൻ' എന്ന സ്ഥാനപ്പേരുള്ള ഇട്ടിരിക്കുമ്മൻ കയ്യളച്ചുൻ സവാരി നീങ്ങുകയായിരുന്നു. 'തൊക്കും തൊണ്ടും' എക്കിവലിഞ്ഞു്, അടികൊണ്ട തുട തടിച്ചു്, എല്ലു പൊന്തി, കാൽ മുടന്തി, പട്ടിണി പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള യജമാനന്റെ ശ്രുതിപ്പെട്ട 'പോണി' നനഞ്ഞൊലിച്ചു് ആളെ ഭേസിപ്പോകുന്നതു കണ്ടാൽ ഓജസ്സും പ്രതാപവും ക്ഷയിച്ച പ്രഭുത്വം നടിച്ചുനില്ക്കുന്ന എടപ്രഭുക്കന്മാരിൽ ചിലരുടെ പോക്കവേരവിനുള്ള 'നീങ്ങുക' എന്ന ആചാരവാക്കിനെ അർത്ഥവത്താക്കിത്തീർക്കുകയാണെന്നു തോന്നും. കിഴക്കൻകാറ്റിന്റെ ശക്തികൊണ്ടു പടിഞ്ഞാട്ടു നീങ്ങിപ്പോയിരുന്ന ആ ജന്തു ആറാട്ടുപുഴപ്പാലത്തിന്നടുത്തെത്തിയപ്പോഴം പാതയിൽ വിലങ്ങടിച്ചു നിലയായി. കയ്യളടെ മഴക്കോട്ടിനു കാറ്റുപിടിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോഴം പോണി കൈയും കാലും ഇടയ്ക്കിടെ പൊക്കി പടിഞ്ഞാട്ടു ചായുന്നുണ്ടു്. വാറുവലിച്ചും കാലിട്ടടിച്ചും കയ്യം കുതിരയെ പടിഞ്ഞാട്ടു തിരിക്കുവാൻ പാടുപെടുന്നതിനിടയ്ക്കു് അതിന്റെ പള്ളയ്ക്കുലാരോ വന്നു മുട്ടി. ഹൈ! ഹൈ! ഹൈയ്യാ എന്നുള്ള സവാരിക്കാരുടെ വാസ്തവലി കയ്യം അടിക്കടി പുറപ്പെടുവിച്ചു. കടയും ചെരിപ്പും പിടിച്ചു കുമ്പിട്ടു ബദ്ധപ്പെട്ടു വന്നുമുട്ടിയ പാന്ഥൻ പരിഭ്രമിച്ചു് പിന്നാക്കം മാറി.

കയ്യം: ആരതു്? തിന്നുപുളച്ചു ലകാനൊതുങ്ങാതെ വീല്പുകിച്ചുനില്ക്കുന്ന പോണിയുടെ മെക്കെട്ടു വന്നുകേറി ചാകാഞ്ഞതു ഭാഗ്യം!

പാന്ഥൻ: അല്ല, യജമാനനോ? എന്നെ അന്വേഷിച്ചു നീങ്ങുകയാണെന്നുണ്ടോ? തിടുക്കം നേരിട്ടതുകൊണ്ടു വന്ന താമസം ക്ഷമിക്കണം.

കയ്യം: ആരു്, ശിവരാമനോ? നന്നായി! തന്റെ വരവു കാണാഞ്ഞിട്ടു് അന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെട്ടതാണു്.

ശിവരാമൻ: വലിയ മഴ; എന്റെ വീടു് സമീപമാണു്.

കയ്യം: രാത്രിയല്ലേ, നമ്മെ ആരും കാണില്ല. ശിവരാമന്റെ വീട്ടിലേക്കുതന്നെ പോകാം. പോണിയെ ഒന്നു തള്ളിത്തിരിക്കു. ശിവരാമമേനോൻ കുതിരയെ തള്ളിത്തിരിക്കുവാൻ ഭാവിച്ചപ്പോഴം അതു് അവിടെ കിടന്നു. പലതും പയറിനോക്കി. അതു് എണീറ്റില്ല. അവസാനം ജീനി ശിവരാമമേനോൻ ചുമക്കേണ്ടതായി വന്നു.

കഴക്കം തീൻപണ്ടം വീണിട്ടുണ്ടെന്നു് അറിയുന്നതു മൂക്കു വിയത്തിട്ടാണെന്നു ചിലർ പറയാറുണ്ടു്. ഉള്ളകൊണ്ടു സ്വരച്ചേച്ചുയില്ലാതാകുമ്പോഴെല്ലാം അവിടെ നാട്ടുകാര്യസ്ഥന്മാരെത്തുന്നതെങ്ങനെയാണെന്നാരും പറയുന്നില്ല. തമ്മിൽ രാജിയാക്കുകയാണെന്നു പുറമേ ഭാവിച്ചു കടിപിടികൂട്ടി വൈരം വർദ്ധിപ്പിച്ചു് എടത്തട്ടുകൊണ്ടു കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്ന നാട്ടുകാര്യസ്ഥന്മാരിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനിയല്ലാത്ത ഒരാളാണു് വ്യവഹാരിശിവരാമമേനോൻ. ആളും തരവും അറിഞ്ഞു പ്രയോഗിച്ചു സ്വാർത്ഥം നേടാനതിസമർത്ഥനായ ആ വിദ്വാൻ വീട്ടിൽ ചെന്നു കയ്യംകുത്തുകൂട്ടിലും തുണ്ടുതലയിണയും കൊടുത്തു സല്ലരിച്ചു് അന്നവാദപ്പടി താനും ഇരുന്നു. മേശപ്പുറത്തു കിടന്നിരുന്ന 'രസവിലാസിനി' എന്ന മാസികയുടെ കടലാസുകം അശ്രദ്ധമായി മറിച്ചുകൊണ്ടു് 'നീങ്ങിയതു് എന്തിനാണെന്നു മനസ്സിലായില്ല' എന്നു പറഞ്ഞു. —കഥാരത്നമാല (രണ്ടാം ഭാഗം)

മസൂണത്തിനു്:

ഡൽഹിയിലെ ഘോഷയാത്ര

ആ ഘോഷയാത്രയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗം ഏകദേശം ആറു മൈലോളം നീണ്ടതും രണ്ടു വശത്തും ജനസംഘങ്ങളാൽ നിബിഡവുമായിരുന്നു. വിലയേറിയ വസ്ത്രാലങ്കാരങ്ങളോടും, സ്വർണ്ണത്തിലും വെള്ളിയിലും ഉള്ള അമ്പാരികളോടുംകൂടിയ ഗജങ്ങളും, മരിച്ചുപോയ വീരന്മാരുടെ പ്രതിമകളേയും തങ്ങളുടെ പ്രത്യേക രാജചിഹ്നങ്ങളേയും വഹിച്ചിരുന്ന സകലവിധ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും, സേനകളും ഏതദ്ദേശീയരാജാക്കന്മാരുടെ പരിവാരങ്ങളായിട്ടു് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ജലംനദിയുടെ തീരങ്ങളിൽ അലക്കാംണ്ഡരുമായി യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനു് പോറസ്സു് എന്ന രാജാവു പുറപ്പെടുകയും പേഷ്വാറിലെ താഴ്വരസ്ഥലങ്ങളിൽ രജപുത്തുകം ഗസ്നിയിലെ മഹമ്മദുമായി യുദ്ധംചെയ്യുംചെയ്ത പ്രാചീനകാലങ്ങളിലെ സ്മരണയെ ജനിപ്പിക്കുന്നവിധത്തിൽ മഴ, കാറ്റു മുതലായുള്ള സകലകാലങ്ങളിലേയും ആയുധങ്ങളെ ധരിച്ചവരും ഇരുമ്പുകൊണ്ടുള്ള കവചങ്ങളാൽ ആവൃതന്മാരുമായ ഹിന്ദുടേന്മാർ അധിരോഹണം ചെയ്തിരുന്ന യുദ്ധഗജങ്ങളും അന്ന

ത്തെ കാഴ്ചകളിൽ എല്ലാറ്റിലുംവച്ച് എത്രയും ശ്രേഷ്ഠങ്ങളായിരുന്നു. എന്നാൽ എത്രയും അപൂർവ്വമായിരുന്ന കാഴ്ച ബറോഡാവിൽനിന്നും കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന രണ്ടു പീരങ്കികൾ ആയിരുന്നു. അവയിൽ ഒന്ന് സ്വർണ്ണം കൊണ്ടുള്ള വണ്ടിയോടും ചക്രങ്ങളോടുംകൂടി വെള്ളികൊണ്ടുള്ളതും, പിന്നെയൊന്ന് വെള്ളികൊണ്ടുള്ള വണ്ടിയോടും ചക്രങ്ങളോടുംകൂടി സ്വർണ്ണംകൊണ്ടുള്ളതും ആയിരുന്നു. ഇതു് അതിഭയങ്കരമായ ഒരു യുദ്ധസാധനത്തിൽ ഐശ്വര്യാഡംബരത്തിലുള്ള ആഗ്രഹത്തെ യോജിപ്പിക്കുന്നതായ ഏതദ്ദേശീയവാസനയുടെ ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു.

—സക്കാർ മൂന്നാംപാഠം

ശൈലികൾ

മുമ്പു പലങ്ങളുടെ ഗുണദോഷവിചാരണയിൽ ശൈലിയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അവിടെ ശൈലിപ്രകാരം വാചകങ്ങൾക്കു് അർത്ഥം മാറിപ്പോകാറുണ്ടെന്നുള്ള ഭാഗം മാത്രമെ എടുത്തുള്ളു. ശൈലികളും അർത്ഥത്തെ എന്നപോലെ വ്യാകരണവിധികളേയും പ്രയോഗഭംഗികളേയുംകൂടി ബാധിക്കുന്നുണ്ടു്; ആ ഭാഗമാണിനി പ്രസ്താവിക്കാനുള്ളതു്. എല്ലാ ഭാഷകൾക്കും ചില തറവാട്ടുപാരമ്പര്യങ്ങളും, പതിവുകളും, മാമൂലുകളും ഉണ്ടു്. അവയെ സംരക്ഷിക്കാഞ്ഞാൽ ഭാഷയുടെ പ്രതിഷ്ഠയ്ക്കു കെടുതൽ സംഭവിക്കും; ഈവക പതിവുകളും മാമൂലുകളും പഴമക്കാർക്കേ അറിഞ്ഞുകൂടൂ; സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ സ്വതന്ത്രഭാഷകളിൽ ഇതുകളെപ്പറ്റിയുള്ള ഗ്രന്ഥവരിയെല്ലാം വൈയാകരണന്മാരും ആലങ്കാരികന്മാരും സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മലയാളത്തിലാവട്ടെ വ്യാകരണവും അലങ്കാരശാസ്ത്രവും ഈയിടെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതേയുള്ള അതുകൊണ്ടു തക്കതായ പ്രതിഷ്ഠ ഇതുവരെ ലഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുമില്ല.

സ്വഭാഷാഭിമാനം എത്രതന്നെ ഇരുന്നാലും മലയാളം ഒരു സ്വതന്ത്രഭാഷയായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിപ്പാൻ ഈ ഗ്രന്ഥകാരനു ധൈര്യം വരുന്നില്ല. ആദികാലത്തിൽ ഈ ഭാഷ തമിഴിന്റെ അധീനത്തിൽ ആയിരുന്നു, അന്നത്തെ ചില സമ്പാദ്യങ്ങളാണു കൃഷ്ണഗാഥയിൽ കാണുന്ന അക്കി, ഇതം, കഞ്ചൻ മുതലായ പദങ്ങൾ. എഴുത്തച്ഛൻ അതിനെ തമിഴിന്റെ പിടിയിൽ നിന്നും വിടുവിച്ചു; എന്നാൽ അങ്ങനെ ചെയ്തതു് സംസ്കൃതത്തിന്റെ ദാസീയാക്കാൻവേണ്ടി മാത്രം ആയിരുന്നു. അന്നുമുതലാണു് മലയാളത്തിലെ കവിത മണിപ്രവാളമായിത്തീർന്നതു്. പ്രൗഢവിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനു തനിമലയാളത്തിനു ശക്തിയില്ലാത്തതിനാൽ ആവശ്യംപോലെ സംസ്കൃതവിഭക്ത്യന്തപദങ്ങളെ ഇടയ്ക്കു ചേർക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ലെന്നൊരേർപ്പാടുണ്ടായി. ആരംഭത്തിൽ മലയാളത്തെ സഹായിക്കുന്നതിനായിരുന്ന സംസ്കൃതവിഭക്ത്യന്തങ്ങളെ ചേർത്തിരുന്നതു്; എന്നാൽ ക്രമേണ സംസ്കൃതത്തിനു ഭജനം മൂത്തു് ഊരാഴ്മ എന്ന നിലയിലായി. ചമ്പുപ്രബന്ധങ്ങളുടെ ഗതി നോക്കിയാൽ സംസ്കൃതത്തിൽ ശ്ലോകമുണ്ടാക്കി വല്പെടത്തും ഒന്നോരണ്ടോ മലയാളപദം ചേർത്താൽ മണിപ്രവാളം ആയിക്കൊള്ളും എന്നൊരു വിചാരമുണ്ടായിരുന്നതായിട്ടുതോന്നും. ഇത്രയുംകൊണ്ടു് ഇവർ തൃപ്തിപ്പെട്ടില്ല. സംസ്കൃതവ്യാകരണപ്രകാരം വിശേഷണങ്ങൾക്കു വിശേഷ്യാനുസാരേണ വചനവിഭക്തികളിൽ പൊരുത്തംകൂടി ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനു് ഇവർ ശ്രമിച്ചു. മലയാളികളുടെ ഭാഗ്യവശാൽ അതു ഫലിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമേ ഉള്ളു. 'സരസയായ കഥ' 'മധുരയായ വാക്കു്' ഇത്യാദിപോലെ സംസ്കൃതപ്രകാരം കൃത്രിമമായ ലിംഗവ്യവസ്ഥ ചിലർ ഇന്നും അനുഷ്ഠിക്കുന്നതും സംസ്കൃതത്തിനു് ഒരു കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന പ്രാബല്യത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമാകുന്നു.

ഇംഗ്ലീഷ്വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു കേരളത്തിൽ പ്രചാരം ബലപ്പെടുകയും മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ ബി. എ ക്കാരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിക്കുകയുംചെയ്ത

തോട്ടകൂടി ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയും മലയാളത്തിനു് ഒരു രക്ഷാകർത്തൃസ്ഥാനം വഹിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു പല പദങ്ങളും എടുത്തു ചേർക്കാനുള്ളതിനു പുറമേ ഇവർ ആ ഭാഷയിലെ പല ശൈലികളുംകൂടി ബലാൽക്കാരമായി മലയാളത്തിൽ പ്രചരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. 'വിശ്രമമെടുക്കുക' മുതലായ പ്രയോഗങ്ങളും ഇങ്ങനെ ഉത്ഭവിച്ചവയാണു്.

ഇംഗ്ലീഷ്പരിഭാഷകരിൽനിന്നും സംസ്കൃതാഭിജ്ഞരിൽനിന്നും ഭാഷയ്ക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ശ്രേയസ്സുകളും അപരിച്ഛേദ്യങ്ങളാകുന്നു. ലോകപരിജ്ഞാനം, പ്രകൃതിതത്വങ്ങൾ, ചരിത്രം, രാജ്യനീതി, അർത്ഥശാസ്ത്രം മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ മലയാളത്തിലേതെങ്കിലും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ അതുകളെല്ലാം ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു പകർത്തിട്ടുള്ളവയെ ഉള്ളൂ. സാങ്കേതികങ്ങളും ശാസ്ത്രീയങ്ങളുമായ പദങ്ങളും ആവശ്യപ്പെടുമ്പോഴൊക്കെയും കടം തന്നു ഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതു് സംസ്കൃതമാണു്. ഇതിലേക്കു മലയാളം ആ രണ്ടു ഭാഷകൾക്കും എന്നെന്നേക്കും കടപ്പെട്ടിരിക്കുമെന്നതിലേക്കു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. എന്നാൽ ഇത്രത്തോളം ഉപകാരികളെങ്കിലും സംസ്കൃതാഭിജ്ഞന്മാരും ബി. എ. ക്കാരുമായ മലയാളികളും പണ്ടുപണ്ടേ ഏറ്റെടുത്തിട്ടുള്ള വാചകശൈലികളിൽ വേണ്ടുംവണ്ണം ശ്രദ്ധവയ്ക്കായ്കയാൽ, മനഃപൂർവ്വമായിട്ടല്ലെങ്കിലും, തങ്ങളുടെ മാതൃഭാഷയ്ക്കു ശ്രദ്ധിക്കുറവിനും ഇടവരുത്താറുണ്ടു്.

ഇതു് അവരുടെ തെറ്റെന്നും പറവാൻ പാടില്ല; തെറ്റുണ്ടെങ്കിൽ അതു വിദ്യാഭ്യസനസമ്പ്രദായത്തിനാകുന്നു. ഉയർന്തരം വിദ്യാഭ്യസനത്തിനു മലയാളം മതിയാകയില്ല; സംസ്കൃതമോ ഇംഗ്ലീഷോ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതം അഭ്യസിക്കാൻപോകുന്നവർ നിലത്തെഴുത്തു വശമായിക്കഴിഞ്ഞാലുടൻ കൂട്ടിവായിക്കാൻ പഠിക്കുന്നതുപോലും അമരകോശം വായിച്ചിട്ടാണു്. നിലത്തെഴുത്തുകൂടിയും മന്ത്രശാസ്ത്രപ്രസിദ്ധമായ 51 അക്ഷരമാണു് പഠിപ്പിക്കുന്നതു്; മലയാള അക്ഷരങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യമില്ല. നിലത്തെഴുത്തു്, കണക്കു് (എൺചുവടി), വാക്യം, അമരകോശം, സിദ്ധരൂപം, ശ്രീരാമോദന്തം, രഘുവംശം എന്നാണു് പഴയ ആശാന്മാരുടെ കരിക്യുലം. മലയാളം മാതൃഭാഷ; അതു സംസാരിക്കാൻ വശമില്ലേ; അതിലധികം വല്ലതും വേണമെങ്കിൽ തനിയെ വായിച്ചുകൊള്ളണം; സംസ്കൃതമല്ലേ പഠിക്കാൻ പോകുന്നതു്; പിന്നെ മലയാളം വേറെ പഠിക്കണോ—എന്നാണു് ആശാന്മാരുടെ നില. സംസ്കൃതവാചകരീതികളേയും ശൈലികളേയും ഭാഷപ്പെടുത്തുന്നതിനു ബാലപ്രബോധം എന്നൊരു പുസ്തകത്തിൽ പല ചിട്ടകളും കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്പുസ്തകത്തിൽ സംസ്കൃതരീതികൾക്കു യോജിക്കാൻ വേണ്ട ഭാഷയുടെ ശൈലികളെ പലേടത്തും ദൂഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതശൈലി	മലയാളശൈലി
1. സൂര്യൻ കർക്കടകേ നിൽക്കും വിഷയത്തുകൾ	നിൽക്കുമ്പോൾ അല്ലെങ്കിൽ നിൽക്കവേ
2. ഭയംകൊണ്ടുള്ളതു മതി	ഭയം വേണ്ട
3. അവനായിക്കൊണ്ടു കൊടുത്തു	അവനു കൊടുത്തു
4. ഇതു സത്യമായി ഭവിക്കുന്നു	ഇതു സത്യമാകുന്നു
5. അതു ഹേതുവായിട്ടു്	അതിനാൽ, അതുകൊണ്ടു്.

ഈ വക കൃത്രിമശൈലികളും നിത്യമുപയോഗിക്കയും, മലയാളകൃതികളും വായിക്കാതിരിക്കയും ചെയ്യുമ്പോൾ ബാലന്മാർക്കു ശരിയായ മലയാളവാചകരീതി കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു സൗകര്യമില്ലാതെപോകുന്നു. ബാല്യവയസ്സിൽത്തന്നെ പഠിച്ചു ശീലിച്ച സംസ്കൃതരീതികളുടെ നേരെ അവർക്കു് അനാശാസ്യമായ ഒരു പക്ഷപാതം ജനിക്കയും അതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി സ്വഭാഷയിൽ കാണുന്ന മട്ടുകളും തെറ്റുകളാണെന്നു് തോന്നിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കാൻപോകുന്ന കുട്ടികളുടെ സ്ഥിതി ഇതിലല്പം ഭേദമാണു്; എന്നാൽ അവരും മലയാളത്തിൽ വ്യല്പത്തി ഉറയ്ക്കുംമുമ്പുതന്നെ ഇതരഭാഷാപരിശീലനം ആരംഭിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് വാക്യങ്ങൾക്കു് അനവയാർത്ഥം പൊല്ലുന്നതിനുള്ള ക്രമങ്ങളെപ്പറ്റി ബാലപ്രബോധനത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ സർവ്വസമ്മതമായ ഒരു പുസ്തകം ഇല്ലാത്തതിനാൽ പലരും പലവിധത്തിലാണു് തർജ്ജമ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതു് എന്നേ ഉള്ള വിശേഷം. താഴെ കാണിക്കുന്ന ഉദാഹരണങ്ങൾ നോക്കുക:

1. ഞാൻ അവനിൽനിന്നു പുസ്തകം കടം വാങ്ങുകയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവനെ ഞാൻ പ്രീയപ്പെടുന്നില്ല.	അവനോടു് എനിക്കു രസമില്ലാത്തതിനാൽ ഞാൻ അവനോടു് (അവന്റെ അടുക്കൽനിന്നു) പുസ്തകം കടം വാങ്ങുകയില്ല. അവനോടു് എനിക്കു രസമില്ല.
2. ഇതു ശാസ്ത്രീയമായിട്ടു ശരിയല്ല.	ഇതു ശാസ്ത്രപ്രകാരം ശരിയല്ല.
3. അവന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൻ കീഴിൽ.	അവന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ
4. അവൻ അവന്റെ വിരൽ മുറിച്ചു	അവന്റെ വിരൽ മുറിഞ്ഞു.

ഇംഗ്ലീഷ് വിദേശഭാഷയാകയാൽ പരീക്ഷയ്ക്കു പഠിക്കുന്നവർ സ്വദേശഭാഷകംകൂടി അഭ്യസിക്കണമെന്നു വിദ്യാമന്ദിരാധികരികളും ഏർപ്പാടുചെയ്തിട്ടുള്ളതു് ഈ വക ദോഷങ്ങളെക്കൂടി പരിഹരിപ്പാനാകുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം പഠിക്കുന്നവരുടേയും പഠിപ്പിക്കുന്നവരുടേയും ഉദാസീനതയാൽ വേണ്ടുംവണ്ണം ഫലിച്ചുകാണാത്തതിൽ വ്യസനിക്കയേ നിവൃത്തിയുള്ളു.

നേരേമറിച്ചു് വിദ്യാർത്ഥികൾ മാതൃഭാഷകളുടെ ശൈലികളേയും വാചകരംഗികളേയും സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ഇതരഭാഷകളിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതും ഒട്ടുമപൂർവ്വമല്ല. പരീക്ഷകളിൽ ഭാഷാന്തരാനുവാദത്തിലുള്ള ഉത്തരക്കടലാസ്സുകൾ നോക്കിയിട്ടുള്ളവർക്കല്ലാതെ പരീക്ഷ്യന്മാർ ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന മനോധർമ്മങ്ങളുടെ വൈചിത്ര്യങ്ങൾ കണ്ടു രസിക്കാൻ സംഗതി വന്നുകാണുകയില്ല. എന്നാൽ പരീക്ഷ്യരിൽ ഇങ്ങനെ ചില രസികന്മാരില്ലാതിരുന്നെങ്കിൽ പരീക്ഷകന്നു് ഉത്തരപത്രങ്ങളെടുത്തു ചവ്വിതചവ്വണംചെയ്യുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ദുസ്സഹമായ മുഷിച്ചിൽ കളയുന്നതിനു് ഒരു നിവൃത്തിമാർഗവുമില്ലാതെവരുമായിരുന്നു. പ്രകൃതോപയോഗമില്ലാത്തതിനാൽ ഈവക തെറ്റുകളെ ഉദാഹരിക്കുന്നില്ല.

ഭാഷ ഏതായാലും, അതുകൊണ്ടു കൈകാര്യംചെയ്യാൻ പുറപ്പെടുന്നവർ അതിന്റെ ശൈലികളെ, പ്രസിദ്ധങ്ങളും സവ്വസമ്മതങ്ങളുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കണം. മലയാളം നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയല്ലേ? അതിനു് എന്തിനു ഗ്രന്ഥമുഖാഭ്യാസം? വ്യാകരണവും മറ്റും അതിൽ ഇന്നലെ ഉണ്ടായതല്ലേ? നമ്മുടെ പൂവ്വികന്മാരെല്ലാം വ്യാകരണം പഠിച്ചിട്ടാണോ നല്ല മലയാളം എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്? സംസ്കൃതവാക്കുകളുടെ അർത്ഥം നോക്കാൻ ഒരു അകാരാദിനിഘണ്ടു ഉണ്ടായാൽ മലയാളം പഠിക്കാനെന്നല്ല, പഠിപ്പിക്കാൻകൂടി ഒരു പ്രയാസവുമില്ല. ഇംഗ്ലീഷിൽ പരീക്ഷകനും ജയിച്ചാൽ ലോകപരിജ്ഞാനവും ധാരാളമായി; പിന്നെ മലയാളത്തിൽ എന്താണു് അറിയാനുള്ളതു്? ഈ മാതിരി വിചാരിക്കയും യുക്തി പറകയും ചെയ്യുന്നവർ ധാരാളം കാണും. അവക്കു വേണ്ടിയാണു് ഈ പ്രകൃതം ഇവിടെ സ്വല്പം വിസ്തരിച്ചതു്. അവർ ഒരു സംഗതി ആലോചിക്കേണ്ടതാകുന്നു. പണ്ടുള്ളവർ ഊണുകഴിഞ്ഞു സ്വസ്ഥമായിരിക്കുമ്പോഴും വായിച്ച രസിക്കാനും, ക്ഷേത്രമാക്കു പാരായണംചെയ്യാനും ജ്യോതിഷം വൈദ്യം മുതലായ നിത്യോപയുക്തശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ക്രിയാക്രമങ്ങളെ ഉരുവിട്ടു പഠിപ്പാനുംവേണ്ടി ചില പദ്യകൃതികളെ എഴുതിട്ടുള്ളതല്ലാതെ ഭാഷയ്ക്കു് എന്തു ഗുണമാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്? അന്നു് അതൃന്തം ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇന്നു് ഇംഗ്ലീഷുകാർ അവരുടെ ഭാഷയുടെതന്നെയാണു് നാട്ടുകാരുടെ വിദ്യാഭ്യസനത്തിൽ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തതെങ്കിലും എല്ലാ പാഠശാലകളിലും നാട്ടുഭാഷകളെക്കൂടി ഉപഭാഷാസ്ഥാനത്തിലെടുത്തു് അതുകളെക്കൂടി പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഏർപ്പാടുചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇക്കാലത്തെ കലാശാലകളിൽ നാട്ടുഭാഷകൾക്കു് ഇംഗ്ലീഷിന്റെ സഖീസ്ഥാനമാണു് കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. ഈ ഉന്നതപദവി വഹിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം അതിനെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനു വേണ്ടുന്ന വ്യാകരണാദി പരിവാരങ്ങളെ എങ്ങനെ ഉപേക്ഷിക്കാം? പണ്ടു് കുലസ്ത്രീയെപ്പോലെ അന്തർഗൃഹത്തിൽ അടച്ചിരുന്ന കേരളഭാഷയ്ക്കു് ഇന്നു വേശ്യയെപ്പോലെ അരങ്ങത്തിറങ്ങി മഹാജനസമക്ഷം നൃത്തംചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു; വെളിയിലിറങ്ങുമ്പോഴും വേഷങ്ങളും വേണം. പൂവ്വകാലങ്ങളിൽ മരുന്നിനുപോലും ഒന്നോരണ്ടോ ഗദ്യകൃതികളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയം; ഇക്കാലത്തു ദിവസംതോറും വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളായും മാസികകളായും ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങളും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പ്രചാരം കൂടുമ്പോഴാണു് നിയന്ത്രണങ്ങളുംകൂടി ആവശ്യം. വ്യാകരണമെന്നാൽ എന്തൊക്കെയൊ ചില ഉഛ്ലങ്ങളായ നിബന്ധനകളും കെട്ടിച്ചമച്ചുവച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥമാണു്; ആ ശല്യത്തിലുംപ്പെടാതെ കഴിക്കണം എന്നു ചിലർ ഭ്രമിക്കാറുണ്ടു്. ഇതിനുള്ള അടിസ്ഥാനം എന്തെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഒരു ഭാഷയിലെ രൂപസിദ്ധിക്രമങ്ങളേയും, അന്വയനിയമങ്ങളേയും, ശബ്ദവ്യുല്പത്തിയേയും ആ ഭാഷയിലെ പ്രാമാണികഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടേയും അതു സംസാരിക്കുന്ന മഹാജനങ്ങളുടേയും പ്രയോഗങ്ങൾകൊണ്ടു തിട്ടപ്പെടുത്തി അതുകളെ ലഘുവായി ഗ്രഹിക്കത്തക്കവിധം ക്രമപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുക മാത്രമേ വ്യാകരണം ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. കവിയെപ്പോലെ വൈയാകരണൻ സ്വകപോലകല്പിതമായി വല്ലതും സൃഷ്ടിച്ചാൽ ആരും വകവെയ്ക്കുകയില്ല. വ്യാകരണത്തിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയമായി മേല്പറഞ്ഞ

മൂന്നെണ്ണങ്ങളിൽ രൂപസിദ്ധി എന്നതുമാത്രം മലയാളികൾക്ക് അധികം ഉപയോഗപ്പെടുകയില്ല. സംസ്കൃതാദിഭാഷകളിലെപ്പോലെ മലയാളത്തിൽ രൂപസിദ്ധിക്ക വലിയ കഴപ്പങ്ങളില്ലാത്തതിനാലാണ് ഈ സൗകര്യം കിട്ടിയതു്. എന്നാൽ, 'വക്കീൽ' എന്ന പദത്തിന്റെ ബഹുവചനം ഏതുവിധം വേണമെന്നറിയാതെ 'വക്കീൽമാർ' എന്ന ചില മലയാളികൾതന്നെ പ്രയോഗിച്ചുകണ്ടിട്ടുള്ളതു നോക്കുമ്പോൾ രൂപസിദ്ധിനിയമങ്ങളിലും ചിലതു വ്യാകരണത്തിൽനിന്നുതന്നെ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പഴയകാലത്തെ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ വ്യാകരണാദിശാസ്ത്രങ്ങളുടെ സഹായം കൂടാതെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചമച്ചില്ലയോ എന്ന ചോദ്യത്തിനു പഴയകാലത്തെ സ്ത്രീകൾ സൂതികമ്മിണികളുടെ സഹായംകൂടാതെ പ്രസവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നില്ലയോ എന്ന പ്രതിബന്ദ്യാ ഉത്തരം പറവാനേ വക കാണുന്നുള്ളൂ.

ഇനി മലയാളത്തിലെ ശൈലികളിൽ മറ്റു ഭാഷകൾ പ്രധാനമായി അഭ്യസിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ പ്രത്യേകിച്ചും ദൃഷ്ടിവയ്ക്കേണ്ടുന്ന ചില എണ്ണങ്ങളെ എടുത്തു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം.

1. **ബഹുവചനം:** അലിംഗബഹുവചനം, സലിംഗബഹുവചനം എന്നുള്ള വിഭാഗം മലയാളത്തിനു് പ്രത്യേകിച്ചുള്ളതാണു്. പുരുഷന്മാർമാത്രം ചേർന്നുള്ള ബഹുത്വത്തിനു് 'നിപുണന്മാർ' എന്നും സ്ത്രീകൾ മാത്രമായാൽ 'നിപുണമാർ' എന്നും സലിംഗബഹുവചനം; രണ്ടും കലർന്നാൽ 'നിപുണർ' എന്നു് അലിംഗബഹുവചനം. ജാതി അടച്ചു പറയുന്ന ശബ്ദങ്ങളിൽ അലിംഗബഹുവചനമല്ലാതെ മറ്റൊരുപയോഗിക്കരുതു്; 'മനുഷ്യർ' 'ബ്രാഹ്മണർ' എന്നു പറയേണ്ടുന്നതിനു പകരം 'മനുഷ്യന്മാർ' 'ബ്രാഹ്മണന്മാർ' എന്നു പ്രയോഗിച്ചാൽ അതു തെറ്റുതന്നെ. അതിനാൽ "സോമവംശരാജാക്കന്മാരിൽ അനേകം പ്രബലന്മാരായ ക്ഷത്രിയന്മാർ തങ്ങളുടെ തലസ്ഥാനമായി വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥം എന്ന പ്രസിദ്ധമായ രാജധാനിയാണു് ഇപ്പോഴത്തെ ഡൽഹി" എന്നു് 'ഡൽഹി ഡർബാർ' എന്ന പുസ്തകത്തിലെ പ്രയോഗത്തിനു് അംഗീകാരമില്ലാതെ പോകുന്നു. ക്ഷത്രിയസ്ത്രീകൾ അവിടെ രാജ്യം വാണിട്ടില്ലെന്നു ചരിത്രംകൊണ്ടു തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതായാലും 'പ്രബലരായ ക്ഷത്രിയർ' എന്നാക്കുന്നതാണു് ഭാഷയുടെ ഗതിക്കു് ഉചിതം. ജാതിവാചകപദങ്ങളെ വേർതിരിച്ചു പുല്ലിംഗബഹുവചനാന്തമാക്കിയാൽ അനാദരത്തിന്റെ പ്രതീതി ഉണ്ടാകും. കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്കു വ്യാകരണം നോക്കുക. ഇതുപോലെതന്നെ മേലിലും വ്യാകരണത്തിൽ വിസ്തരിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങളെ ഇവിടെ സംക്ഷേപിക്കുന്നതേ ഉള്ളൂ.

എ. സംഖ്യാവിശേഷണംകൊണ്ടു് എണ്ണമിത്ര എന്നു ക്ലൃപ്തപ്പെടുത്തുന്നിടത്തു നപുംസകനാമങ്ങൾക്കു് ബഹുവചനം വേണ്ട. പത്തു രൂപ, നാലു കാശു്, എട്ടു കുതിര ഇത്യാദി.

ബി. നപുംസകനാമങ്ങളിൽ, വിശേഷിച്ചും ജീവനില്ലാത്ത വസ്തുക്കളെ കുറിക്കുന്നവയിൽ, 'എ' എന്ന കർമ്മവിഭക്തി (പ്രതിഗ്രാഹിക) പ്രയോഗിക്കേണ്ട. വെള്ളം കുടിച്ചു, പുസ്തകം വായിച്ചു, വാക്കുകൾ കേട്ടു എന്നാണു് മലയാളത്തിന്റെ ശൈലി. 'വെള്ളത്തെ കുടിച്ചു' എന്നു വ്യാകരണപ്രകാരം ശരിയായ വിഭക്തി ചേർത്തു പ്രയോഗിച്ചാൽ മലയാളിയുടെ കാതിനു രുചി

ക്കയില്ല. വ്യാകരണഭ്രമം സംസ്കൃതക്കാക്കോകയാൽ അവരുടെ ഇടയിലാണ് ഈവക പ്രയോഗങ്ങൾക്ക് നടപ്പധികം. എന്നാൽ അവർ ഒരു സംഗതി ആലോചിക്കേണ്ടതാകുന്നു: അവരുടെ സർവ്വോത്തമമായ സംസ്കൃതത്തിൽത്തന്നെയും ഇതല്ലേ നടപ്പ്? പ്രഥമയ്ക്കും ദ്വിതീയയ്ക്കും ഏതു നാമത്തിനാണ് രൂപഭേദമുള്ളതു? നപുംസകപ്രഥമാദ്വിതീയകളിൽ ഏകവചനത്തിനു ലോപവും, ദ്വിബഹുവചനങ്ങൾക്ക് ഒരേ പ്രത്യയവും വിധിച്ച സ്ഥിതിക്ക് രൂപഭേദത്തിനു മാർഗ്ഗമേ ഇല്ല. അതുപോലെതന്നെ ഭാഷയിലും നപുംസകദ്വിതീയയ്ക്കു ലോപമുണ്ടെന്നു അവർ ധരിച്ചാൽ മതി. ഭാഷയിൽ കർത്താവും കർമ്മവും നപുംസകമാകുന്നിടത്തും മറ്റും സന്ദേഹനിവാരണത്തിനുവേണ്ടി കർമ്മവിഭക്തി പ്രയോഗിക്കാം; സംസ്കൃതത്തിൽ അതിനുപോലും നിർവ്വാഹമില്ലാത്തതിനാൽ പ്രകൃതവിഷയത്തിൽ സംസ്കൃതശൈലിയെക്കാൾ ഭാഷാശൈലിക്കാണ് അധികം യുക്തിയും സൗകര്യവും. സംസ്കൃതത്തിൽ—'കഥ ആഗച്ഛസി' എന്നിടത്തോളംകൊണ്ട് അർത്ഥം പൂർത്തിയായിരിക്കെ ത്വം എന്നു അർത്ഥസിദ്ധകർത്താവിനെ എടുത്തുപറഞ്ഞു. 'ത്വം കഥ ആഗച്ഛസി' എന്നു ചോദ്യം ചെയ്താൽ വക്താവിനു ബോദ്ധവ്യന്റെനേരെ കോപമോ അനാദരമോ എന്തൊക്കെയോ ഒരു അസാരസം തോന്നുംപോലെ, ഭാഷയിലും നപുംസകത്തിൽ അർത്ഥസിദ്ധമായ കർമ്മവിഭക്തി ചേർത്തു പുസ്തകത്തെ വായിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞാൽ പുസ്തകം വായനയ്ക്ക് അടിപെടാതെ എതിർത്തു നിന്നു എന്നോ മറേറാ ഒരു വല്ലായ്മ തോന്നും. സ്പഷ്ടതയ്ക്കു കുറവു വരാം എന്നു ശങ്കയുള്ളിടത്തു കർമ്മവിഭക്തി പ്രയോഗിക്കുകതന്നെ വേണം.

ക്രിയാപദവും കർമ്മപദവും തനി മലയാളമായി വരുന്നിടത്തു കർമ്മവിഭക്തി ഒരിക്കലും പ്രയോഗിക്കരുതു; അതുകളിലൊന്നെങ്കിലും സംസ്കൃതമായിരുന്നാൽ കർമ്മവിഭക്തിപ്രയോഗത്താലുള്ള അസാരസ്യം അത്ര ശോഭിക്കയില്ല. താഴെ കാണിച്ചിട്ടുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ നോക്കുക:

ബാലന്മാർ രാവിലെ എഴുന്നേറ്റു കാലും മുഖവും കഴുകി പ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞു പാഠങ്ങൾ വായിക്കണം. സമയമായാൽ കളിയും ഊണും കഴിച്ചു പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പോകണം. അവിടെ വാദ്ധ്യാർ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതു ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടു ഓർമ്മിക്കണം. വെറുതെ നേരം കളയരുതു. കള്ളം ഒരിക്കലും പറയരുതു. കൃത്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ വയ്ക്കണം. ദുർവ്വിചാരങ്ങൾ ഉള്ളിൽ കടക്കരുതു. പഠിച്ച പാഠം മറക്കരുതു. തങ്ങളുടെ വേല ശരിയായി നടത്തണം.

ബാലന്മാർ രാവിലെ എഴുന്നേറ്റു പാദങ്ങളേയും മുഖത്തേയും പ്രക്ഷാളനംചെയ്തു പാഠങ്ങളെ പഠിക്കണം. സമയമായാൽ സ്നാനത്തേയും ആഹാരത്തേയും നിർവ്വഹിച്ചു പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പോകണം. അവിടെ വാദ്ധ്യാർ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്ന ഉപദേശങ്ങളെ ശ്രദ്ധിച്ചു ശ്രവിച്ചു ധരിക്കണം. വൃഥാ കാലത്തെ നയിക്കരുതു. വ്യാജത്തെ ഒരിക്കലും ഉച്ചരിക്കരുതു. കൃത്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധയെ സ്ഥിരീകരിക്കണം. ദുർവ്വിചാരങ്ങളെ മനസ്സിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കരുതു. പഠിച്ച പാഠത്തെ വിസ്മരിക്കരുതു. തങ്ങളുടെ കൃത്യങ്ങളെ ശരിയായി അനുഷ്ഠിക്കണം.

കുറിച്ചു, പറഞ്ഞു, കാണും, പോലെ മുതലായ ചില ഗതികൾക്കു മുമ്പു കർമ്മവിഭക്തി പ്രയോഗിക്കാതെ വിട്ടുകൂടാ എന്നും മറ്റും ഉള്ള നിയമങ്ങൾ പരിചയംകൊണ്ടറിയേണ്ടവയാകുന്നു.

(2) കർമ്മണിപ്രയോഗം വൈചിത്ര്യത്തിനും സന്ദേഹനിവാരണത്തിനുംവേണ്ടി മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാവൂ. 'ഈശ്വരൻ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം സഹിക്കയേ ഉള്ളൂ' എന്നു പറയാതെ 'ഈശ്വരനാൽ ചെയ്യപ്പെടുന്നതെല്ലാം സഹിക്കപ്പെടുകയേ ഉള്ളൂ' എന്നു പ്രയോഗിച്ചാൽ അതു മലയാളമല്ലെന്നതന്നെ പറയേണ്ടിവരും. സംസ്കൃതത്തിലായാൽ ഈമാതിരി സ്ഥലങ്ങളിൽ 'ഈശ്വരേണ ക്രിയമാണം സർവ്വം സോഢവ്യമേവ' എന്നു കർമ്മണിപ്രയോഗമാണു നടപ്പു്. ഇതിനു കാരണമുണ്ടു്—സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും ഇങ്ങനെയുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളിൽ കർമ്മണിപ്രയോഗം സ്വീകരിക്കാത്തപക്ഷം 'ഈശ്വരോ യൽ കരോതി തൽ' What God does എന്ന മട്ടിൽ ഒരു വിശേഷണവാക്യം പ്രയോഗിക്കയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ഈവിധം വിശേഷണവാക്യം ചേർക്കുന്നതു ശൈഥില്യകാരണവുമാണു്. ഭാഷയിലാകട്ടെ പേരെച്ചരൂപത്തിനു കർത്തരിയും കർമ്മണിയും ഒന്നുപോലെ പ്രയോഗമാകാവുന്നതിനാൽ വളരെ സൗകര്യമുണ്ടു്. സുഗമമായ നേർവഴി ഇരിക്കേ ഗതികെട്ടവരുടെ പിന്നാലേ പോയി നാമെന്തിനു 'കാളിദാസനാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതു്' എന്നും മറ്റും വളച്ചുകെട്ടുന്നു? കർമ്മണിപ്രയോഗത്തിനു പ്രൗഢത കൂടുമെന്നു ഭ്രമിച്ചു് ചിലർ അതിന്റെ എണ്ണം കഴിയുന്നതും വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കാറുണ്ടു്. ഈയിടെ ഒരു സഭായോഗത്തിൽ ഒരു പ്രസംഗകർത്താവു 'പെട്ടക'കൊണ്ടു് തന്റെ പ്രസംഗത്തിനു പ്രൗഢി വരുത്താനുള്ള സംരംഭത്തിൽ 'ഇതിനാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ദോഷങ്ങളും' 'വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെ സർവ്വോത്തമമായി വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു' എന്ന മട്ടിൽക്കൂടി ലക്ഷ്യമില്ലാതെ കോലാഹലംചെയ്യുന്നതു് ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനു കേൾക്കാൻ ഇടയായിട്ടുണ്ടു്.

കർമ്മവിഭക്തിപ്രയോഗത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതുപോലെ കർമ്മണിപ്രയോഗവും ശ്രദ്ധിച്ചാവിധങ്ങളായ ക്രിയാപദങ്ങളിൽ ആണു് അധികം വർജ്ജിക്കേണ്ടതു്. 'കാളിദാസൻ ഉണ്ടാക്കിയതും മല്ലിനാഥൻ വ്യാഖ്യാനിച്ചതും നിർണ്ണയസാഗരം അച്ചുക്കൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ചതുമായ മേഘസന്ദേശം ഈയാണ്ടു ബി. എ. പരീക്ഷയ്ക്കു ടെക്സ്റ്റു വെച്ചിരിക്കുന്നു' എന്നതിനു പകരം 'കാളിദാസനാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതും മല്ലിനാഥനാൽ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടതും നിർണ്ണയസാഗരമുദ്രാലയത്തിൽ മുദ്രണം ചെയ്യപ്പെട്ടതും ആയ മേഘസന്ദേശം ഈയാണ്ടു ബി. എ. പരീക്ഷയ്ക്കു ടെക്സ്റ്റായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു' എന്നു പ്രയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് വലിയ അഭംഗിയില്ല.

(3) സംബന്ധനിർവചനം: സ്വസ്വാമിഭാവം, പിതൃപുത്രഭാവം, ഗുരുശിഷ്യഭാവം മുതലായ സംബന്ധങ്ങളും പ്രത്യേകിച്ചു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാത്തപക്ഷം, കർത്താവിനെ പരാമർശിച്ചുകൊള്ളും. 'രാമൻ എവിടെ' എന്നു ചോദിച്ചാൽ 'വീട്ടിലേക്കു പോയി' എന്നു മതി ഉത്തരം; വല്ലവനേറെയും വീട്ടിലേക്കു പോയതായി ഒരു മലയാളിയും സംശയിക്കയില്ല. 'മാതാപിതാക്കന്മാരേയും ഗുരുനാഥന്മാരേയും വണങ്ങിയിട്ടു കാവ്യം ചമയ്ക്കുന്നോൻ' എന്നല്ലാതെ 'എന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ' ഇത്യാദി ഏതു കവിയെങ്കിലും പരിച്ഛേദിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? ഇന്നാരുടെ എന്നു കുറിപ്പെടുത്താതിരുന്നാൽ കർത്താവിന്റെ എന്നു് അർത്ഥംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു് അവന്റെ എന്നോ അവളുടെ എന്നോ പ്രയോഗിക്കുന്നതു തെറ്റുതന്നെയെന്നു പറയേണ്ടതു?

യിരിക്കുന്നു. പരിച്ഛേദിക്കണമെങ്കിലും 'തന്റെ' എന്നു് ആത്മവാചിയായ സർവ്വനാമത്തെവേണം ഉപയോഗിപ്പാൻ. അത്ഥവിശേഷം സ്മരിക്കുന്നതിലേക്കു് 'അവന്റെ' 'അവളുടെ' ഇത്യാദി ചേർക്കുകയും ആകാം. 'രാമൻ അവന്റെ വീട്ടിലേക്കു പോയി' എന്നു പറഞ്ഞാൽ അവൻ മറ്റൊരിടത്തായിരുന്നു പോകേണ്ടതു് എന്നുകൂടി സ്മരിക്കും. ഇതു് ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാർത്ഥികൾ പല പ്പോഴും ചെയ്യുന്ന ഒരു ശൈലീദോഷമാണു്. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുടെ ശൈലിയിൽ സംബന്ധവാചകപദങ്ങളെ സർവ്വത്ര ആവർത്തിക്കണം എന്നുണ്ടു്. ആവർത്തിക്കാഞ്ഞാൽ ഇംഗ്ലീഷിനു് ഏതു അസാരസ്യമുണ്ടോ അതുതന്നെയും, ഭാഷയിൽ ആവർത്തിച്ചാലും ഉണ്ടെന്നു് അവർ ധരിക്കണം.

(4) ലിംഗവചനപ്പൊരുത്തം: മധുരകളായ വാക്കുകളെക്കൊണ്ടു സരസകളായ കഥകളെ ചമച്ചിരുന്നവരെല്ലാം മധുരങ്ങളായ വാക്കുകൾ കൊണ്ടു സരസങ്ങളായ കഥകൾ ചമയ്ക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ലെന്നു സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു് സംസ്കൃതത്തിലെ കൃത്രിമമായ ലിംഗവ്യവസ്ഥയുടെ മേലാൽ ഭാഷയിൽ പ്രചാരമുണ്ടാകാൻ ഇടയില്ല. നാമത്തിനും വിശേഷണത്തിനും ഭേദകത്തിനും തമ്മിൽ വചനപ്പൊരുത്തവും അത്യാവശ്യമാണോ എന്നാണു് ഇനിയുള്ളത്തത്തക്കം. 'മധുരമായ വാക്കുകൾ' എന്നായാലും പോരയോ, 'മധുരങ്ങളായ' എന്ന ബഹുവചനം കൂടിയേ തീരുവോ? വചനപ്പൊരുത്തം ഉപേക്ഷിച്ചുകൂടെന്നു് വൈയാകരണൻ ശഠിക്കയാണെങ്കിൽ, 'പാകമാവുക' 'കാലമാവുക' മുതലായതുപോലെ 'മധുരമാവുക' എന്ന ക്രിയാസമാസമാണെന്നും, അതിന്റെ പേരെച്ചരൂപമാണു് 'മധുരമായ' എന്നതെന്നും സമാധാനം പറഞ്ഞുനില്ക്കാം. 'സരസവും മധുരവുമായ' എന്ന മട്ടിൽ അനേകവിശേഷണങ്ങളുള്ളിടത്തു സമാസം സാധിക്കുകയില്ലല്ലോ എന്നു് അതിനുമേൽ ആക്ഷേപം വരുന്നതായാൽ മറവാവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ശിഥിലസമാസമാണിവിടെയും എന്ന വാദിച്ചുനില്ക്കാം. പുംസ്ത്രീലിംഗങ്ങളിൽ വിശേഷണപ്പൊരുത്തം കൂടിയേ തീരു; നപുംസകലിംഗത്തിലാണു്, അത്യാവശ്യംതന്നെയോ എന്നുള്ള സംശയം. പ്രാചീനാര്യാവർത്തം മുതലായ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നപുംസകവിശേഷണങ്ങൾക്കു വചനപ്പൊരുത്തം ചെയ്യാതെ പല പ്രയോഗങ്ങളും കണ്ടപ്പോഴാണു് ഈ സംഗതിയിൽ ഞാൻ വിചാരംചെയ്യാൻ ആരംഭിച്ചതു്. മറ്റുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ മലയാളത്തിലെ ശൈലിയുടെ ഗതി നോക്കുമ്പോൾ ഇങ്ങനെ ഒരു വ്യത്യസ്തം കൂടി സ്വീകാര്യമല്ലെന്നു വിധിക്കാൻ എനിക്കു ധൈര്യംവരുന്നില്ല. രണ്ടു വിധവും പ്രയോഗിക്കാമെന്നു് വികല്പം അനുവദിക്കുന്നതു കൊള്ളാമെന്നു തോന്നുന്നു. വികല്പവും, വിശേഷണവും മലയാളപദമാകയാൽ പൊരുത്തം വേണ്ട; സംസ്കൃതമായാൽ വേണം എന്നാക്കിയാൽ കുറേക്കൂടി നന്നു്. ഈ തീർച്ചതന്നെയാണു് നപുംസകവിശേഷണത്തിനു് 'ബഹുവിലുമേകവചനം പോരും വ്യക്തിയിലശ്രുധയാൽ' എന്ന കേരളപാണിനീയസൂത്രത്തിലും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

ഇന്ദ്രജിത്തിനെ വധിച്ചതു ലക്ഷ്മണനാണു്.

രാമനു യുദ്ധത്തിൽ സഹായിച്ചതു വാനരന്മാരാണു്.

ഇതിൽ പല തെറ്റുകളും തിരുത്തേണ്ടതുണ്ടു്.

ഇത്യാദി ശൈലികളിൽ ലിംഗവചനപ്പൊരുത്തം നോക്കേണ്ടതില്ല. ഇതുകൊണ്ട് വ്യാകരണപ്രകാരം ഉപപത്തിയുണ്ടാകും.

(a) 'ഇന്ദുലേഖയെ മാധവന് ഭാര്യയായി കിട്ടുമോ'—ഇന്ദുലേഖ, അ. 2.
(b) 'അവനൊരു ശിഷ്യനെ വേണം.'
(c) 'ലേലത്തിൽ പിടിച്ചതു കുതിരയെ അല്ലേ'
(d) 'എനിക്കു് അവനെ രസിച്ചിട്ടില്ല.'
(e) 'നമ്പൂരിപ്പാടു് അകത്തു കടന്ന ഉടനെ അമ്മുവേ ആണു് കണ്ടതു്,'
(f) 'എനിക്കു് ഒരു ശിഷ്യനെ കിട്ടീട്ടുണ്ടു്.'

ഇത്യാദികളിൽ കർമ്മവിഭക്തിപ്രയോഗം വ്യാകരണവിരുദ്ധമായാലും ശൈലിപ്രകാരം സാധുവാകുന്നു.

സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നും നാനാപ്രകാരങ്ങളായ അർത്ഥഭംഗികളും വാചകഭംഗികളും മലയാളത്തിൽ നടപ്പാക്കാൻ പുറപ്പെടുന്നവരെ അധൈര്യപ്പെടുത്തണമെന്നു് ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്നൊരിക്കലും ഒരു ദുർവ്വിചാരമില്ല. മറിച്ചു് അങ്ങനെ ചെയ്താലേ നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു് എല്ലപ്പത്തിൽ പുഷ്ടി ഉണ്ടാകയുള്ളു എന്നുകൂടി അഭിപ്രായമുണ്ടു്. ഓരോ ഭാഷയ്ക്കും വിലക്ഷണങ്ങളായ ചില ശൈലികളും ഉള്ളതു ദുഷിച്ചുപോകാതെ സൂക്ഷിക്കേണ്ട ഭാരം ഭാഷാഭിമാനികളെച്ചേർന്നതാണെന്നു് ഓർമ്മിപ്പിക്കമാത്രമാണു് ഇവിടെ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

അഭ്യാസം

1. സംസ്കൃതമുറകൾ അനുസരിക്കയാലുള്ള ശൈലീഭംഗങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്ക:

വിരഹവർണ്ണന

ഞങ്ങളുടെ ഭർത്തൃദാരികയും, സാഗ്രഹത്തിനു് അടുത്തുള്ള രാജമാഗ്രമുഖത്തിനു സപ്തനേരത്തേക്കു് അലങ്കാരഭൂതനായിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തെത്തന്നെ പലപ്പോഴും കണ്ടിട്ടു് വെയിലുകൊണ്ടു് വാടിയതും സുന്ദരവുമായിരിക്കുന്ന ഇളയ താമരവളയംപോലെ മനോഹരങ്ങളായിരിക്കുന്ന അവയവങ്ങളുടെ ശോഭകൊണ്ടു പ്രകാശിച്ചിരിക്കുന്ന കാമവേദനയുടെ ആധിക്യത്താൽ അത്യന്തം രമണീയമാണെങ്കിലും പരിജനങ്ങളെ ദുഃഖിപ്പിക്കുന്നു. കലാകേളികളിൽ ആദിമുഖ്യം ഇല്ലാതെയും തീർന്നിരിക്കുന്നു. താമരപ്പൂവുപോലെ മനോഹരമായിരിക്കുന്ന കൈത്തലത്തിൽ കവിൾത്തടത്തെ വെച്ചുംകൊണ്ടുതന്നെ ദിവസങ്ങളെ കഴിച്ചുകൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുതന്നെയല്ല, വിടർന്നിരിക്കുന്ന താമരപ്പൂക്കളിലെ തേനിന്റെ ഒഴുക്കുകൊണ്ടു മനോഹരമായും കുറഞ്ഞൊന്നു വികസിച്ചിരിക്കുന്ന കുന്ദമാകന്ദാദി കുസുമങ്ങളിലെ മധുകണഗണങ്ങളോടുകൂടിയതായുമിരിക്കുന്ന മദനോദ്യാനത്തിലെ ഇളംകാറുകൊണ്ടു ക്ഷീണിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുമല്ല, ആ ദിവസം തന്റെ മഹോത്സവത്തിന്റെ ആഘോഷങ്ങളെ കാണുന്നതിനായിട്ടു് ശരീരത്തോടുകൂടിയവനായി, മദനോദ്യാനത്തിലെ അലങ്കാരഭൂതനായിരിക്കുന്ന ഭഗവാൻ കാമദേവനോ എന്നു തോന്നുമാറിരിക്കുന്ന ആ മാധവന്റെ പല പ്രകാരത്തിലുള്ള വിലാസങ്ങ

ളെക്കൊണ്ടും അനുരാഗപ്രകഷ്ത്തെക്കൊണ്ടും ശ്ലാഘനീയമായിരിക്കുന്ന യൗവനാരംഭത്തോടുകൂടിയതും പരസ്പരദർശനം ഇല്ലാതാകുന്ന സമയത്തിങ്കൽ ഖേദത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന ഹൃദയത്തിൽ പെട്ടെന്നുണ്ടായ കൗതുകത്താൽ പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെട്ടതായിരിക്കുന്ന ഭയംകൊണ്ടുള്ള സംഭ്രമം ഹേതുവായിട്ട് മന്ദങ്ങളായിരിക്കുന്ന അവയവങ്ങളിലെ വിയപ്പ്, രോമാഞ്ചം, വിറയൽ എന്നിവകളാൽ ആനന്ദിക്കപ്പെട്ടവരായിരിക്കുന്ന സഖീജനങ്ങളോടുകൂടിയതുമായിരിക്കുന്ന അന്യോന്യദർശനസുഖത്തെ എപ്പോഴും പ്രാപിച്ചുവോ അപ്പോഴുമുതൽ ഏറ്റവും ദുസ്സഹമായിരിക്കുന്ന ആയാസത്തോടുകൂടിയതും വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതും വലിയതും ഭയങ്കരവുമായിരിക്കുന്ന അവസ്ഥാപരിണാമത്തെ അനുഭവിക്കുന്നവളായിട്ട്, ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു പൂർണ്ണചന്ദ്രോദയത്തിൽ ഇളം താമരയെന്നപോലെ വാടുകയും ചെയ്യുന്നു. എങ്കിലും, ഇളകിക്കൊണ്ടിരുന്ന ചുണ്ടുകളെക്കൊണ്ടു ശോഭിക്കുന്നവയും മുത്തുമണികൾപോലെ ഇരിക്കുന്നവയുമായിരിക്കുന്ന പല്ലുകളുടെ ശോഭകൊണ്ട് ഏറ്റവും ശോഭിച്ചിരിക്കുന്നതും, നിബിഡമായി പ്രകാശിച്ചിരിക്കുന്ന രോമാഞ്ചത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന കവിൾത്തടങ്ങളിൽ ഇളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആനന്ദാശ്രുകണങ്ങളോടുകൂടിയതും കുറഞ്ഞൊന്നു ഭേദഗതിയോടുകൂടിയവയും നിശ്ചലങ്ങളും മന്ദങ്ങളായിരിക്കുന്ന കൃഷ്ണമണികളോടുകൂടിയവയും ഊർദ്ധ്വഭാഗത്തേക്കായിരിക്കുന്നവയും മിനുങ്ങിയവയും അടഞ്ഞതുപോലിരിക്കുന്നവയും കരിംകൂവളപ്പൂപോലെ ഭംഗിയുള്ളവയുമായിരിക്കുന്ന കണ്ണുകളോടുകൂടിയതും, ഇടവിടാതെ പൊടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിയപ്പുതുള്ളികളെക്കൊണ്ടു മനോഹരവും ബാലചന്ദ്രനെപ്പോലെ ഇരിക്കുന്നതുമായ നെറ്റിത്തടംകൊണ്ടു രമണീയവും സുന്ദരവുമായിരിക്കുന്ന മുഖപുണ്ഡരീകത്തെ വഹിക്കുന്നവളായും സമർത്ഥമാരായിരിക്കുന്ന സഖികളുടെ ഹൃദയത്താൽ സംശയിക്കപ്പെട്ട കൗമാരഭാവത്തോടുകൂടിയവളായും ഭവിക്കുന്നു എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് അല്പനേരം മാത്രം ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിവെയ്ക്കപ്പെട്ടവനായിരിക്കുന്ന കാന്തന്റെ സമാഗമത്തോടുകൂടിയവളായിട്ട് അധികമായിരിക്കുന്ന ജലധാരകൊണ്ടു നനയ്ക്കപ്പെട്ട ഭൂമിയെന്നപോലെ - തണുപ്പോടുകൂടിയവളായും തീരുന്നു എന്നും ഞാൻ അറിയുന്നു. അത്രതന്നെയല്ല, പൂർണ്ണചന്ദ്രന്റെ രശ്മിസമൂഹസ്പർശംകൊണ്ട് അലിഞ്ഞൊലിക്കുന്നവയായി ചന്ദ്രകാന്തരത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള മാലയെ ധരിക്കുന്നവളും കർപ്പൂരപ്പൊടി ധാരാളമായി ചേർത്തുകൊണ്ട് ഏറ്റവും തണുപ്പോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന ചന്ദനച്ചാറു കോരി ഒഴിച്ചിട്ടുള്ള ഇളയ വാഴയിലയിൽ കിടക്കുന്നവളും കാലു തലോടുക മുതലായ പ്രവൃത്തികളിൽ ബദ്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സഖീജനങ്ങളാൽ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടതും വെള്ളം തളിച്ചു നനയ്ക്കപ്പെട്ടതുമായ താമരയിലവിശറിയോടുകൂടിയവളുമായി ഉറക്കംകൂടാത്തവളുമായിട്ടുതന്നെ രാത്രികളെ കഴിച്ചുകൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. വളരെ പണിപ്പെട്ടു പ്രാപിക്കപ്പെട്ട നിദ്രാസുഖത്തോടും വിയർത്തിരിക്കുന്ന പാടങ്ങളിൽനിന്നു ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വെമ്പഞ്ഞിച്ചാറിനോടും തടിച്ചിരിക്കുന്ന തുടകൾ കിട്ടുകിട വിറയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് അരയിൽനിന്നഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന വസ്ത്രബന്ധത്തോടും ഇളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഹൃദയത്തിൽ ഇടയ്ക്കിടെ തടയുന്നവയായ ദീർഘശ്വാസങ്ങൾ ഹേതുവായിട്ട് പലവിധത്തിൽ ഇളകിക്കൊണ്ടും രോമാ

ഞെത്തോട്ടുകൂടിയുമിരിക്കുന്ന സ്തനങ്ങളുടെ ഉപരിഭാഗത്തു വസ്ത്രപ്പെട്ടവയും വിറയലോടുകൂടിയവയുമായിരിക്കുന്ന ഭുജലതകളെക്കൊണ്ടുള്ള ആലിംഗനബന്ധത്തോടും പെട്ടെന്നു് ഉണരുന്നസമയത്തു കടാക്ഷവിക്ഷേപംകൊണ്ടു ശയ്യയിൽ ആരും ഇല്ലെന്നറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായ മോഹാലസ്യം ഹേതുവായിട്ടു് അടയ്ക്കപ്പെട്ട കണ്ണുകളോടും, സംഭ്രമത്തോടുകൂടിയവരായ സഖീജനങ്ങളുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടു മോഹാലസ്യം തീരുന്ന സമയത്തു പുറപ്പെടുന്ന ദീർഘശ്വാസത്താൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ജീവിതാശയോടുകൂടിയവളായിട്ടു് എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നു് അറിയാൻപാടില്ലാതെ അന്ധാളിച്ചു് ആദ്യം തങ്ങളുടെ പ്രാണാവസാനം വന്നാൽകൊള്ളാമെന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരായ സഖീജനങ്ങളെത്തടുക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ദുർദ്ദൈവവിലാസത്തെ ശകാരിക്കയെന്നുള്ള പ്രവൃത്തി മാത്രമുള്ളവരാക്കിച്ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു.

—മാലതീമാധവം

2. ഇംഗ്ലീഷു് മുറകളെ അനുസരിക്കയാലുള്ള ശൈലീഭംഗങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുക:

ഉപസംഹാരവാക്യം

ആദ്യം ഉഗ്രമായ കലഹത്തിനു് അതിവേഗം രാക്ഷസപ്രവൃത്തികൾക്കു തക്ക കൂലി കൊടുത്തതും കടുവാനഖങ്ങളിൽനിന്നു് അനേകരെ വിടുവിച്ചും കൊണ്ടതിനാൽ ഈ ആളുടെ ഓട്ടം ഹിന്ദുരാജ്യത്തിനു് ഉപകാരം പെരുകിയതുതന്നെ. സ്വന്തനാട്ടുകാർ അവരെ വേണ്ടതിലധികം പുകഴ്ത്തി മാനിക്കുന്നതു കാണുംമുമ്പെ ദൈവം അവരെ എടുത്തതു നന്നായിരുന്നതാനും. എന്നാൽ എന്തു്, ഹിന്ദുകലഹം അമർത്തിവെച്ചതു മനുഷ്യരല്ല: അനേകം പ്രാർത്ഥനകളെ കേട്ടു് ഹാവലോക്കു മുതലായവരുടെ ഹീനബലങ്ങളോടുകൂടി ഉണ്ടായി ജയം നല്കി ശത്രുക്കളുടെ ബുദ്ധികളെ ഭ്രമിപ്പിച്ചതു ദൈവമത്രേ. ആകയാൽ മനുഷ്യർക്കുള്ള ദൈവത്തിനുമാത്രം മാനമഹത്വങ്ങളും വരേണ്ടതാകുന്നു. പലരുടെ ഉദ്ധാരണത്തിനും നാശത്തിനും അവൻ ഹാവലോക്കു് സാന്നിനെ ആയുധമാക്കി പ്രയോഗിച്ചതു് ആ വീരൻ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിട്ടല്ലൊ. ജയം കൊള്ളുന്തോറും തന്റെ പ്രാപ്തിയെ അല്ല അതിനെത്തന്നെ ദൈവത്തിൻ വൻകരുണയെ മാത്രം സന്തോഷത്തോടു വണ്ണിച്ചുകൊണ്ടുപോന്നതു്.

—ഹാവലോക്കിന്റെ ജീവചരിത്രം

3. സർവ്വനാമങ്ങളുടെ പ്രയോഗം പരിശോധിക്കുക:

(1) നായകന്റെ പ്രവൃത്തികൾ

ശില്പവിദ്യകളിൽ, രാമവർമ്മരാജകുമാരനാൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെട്ടതു് എണ്ണച്ചായത്തിലും തണ്ണിച്ചായത്തിലുമുള്ള ചിത്രമെഴുത്തും, ദന്തത്തിലും മരത്തിലുമുള്ള കൊത്തുപണിയും, ഉരുക്കുകൊണ്ടും മറ്റും ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സാധനങ്ങളും, സ്വർണ്ണംകൊണ്ടും മറ്റുമുള്ള അലങ്കാരപ്പണിയും ആയിരുന്നു. ഈ വിദ്യകളിലെല്ലാം വിശേഷിച്ചു് ആദ്യം പറയപ്പെട്ടതായ ചിത്രമെഴുത്തിൽ തന്നാൽ പ്രോത്സാഹിക്കപ്പെട്ട യുവാക്കന്മാർ പിൻകാലങ്ങളിൽ വളരെ പ്രസിദ്ധിസമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ എഴുതുകയും വായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലേക്കായിരുന്നു, രാമവർമ്മരാജകുമാരൻ തന്റെ സമയത്തെ മുക്കാലേ

അരസ്സാലും ഉപയോഗിച്ചതു്. തന്റെ വായന വളരെ വിശാലമായിട്ടുള്ളതായിരുന്നു. അത്യന്തം വിനോദകരങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഏറ്റവും കാര്യഗൗരവമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളും തന്റെ വായനയ്ക്കു് വിഷയങ്ങളായിരുന്നു. തന്റെ സ്വകാര്യസംഭാഷണങ്ങളിൽ ചിലപ്പോൾ ടെനിസന്റെ 'ഇൻ മെമ്മോറിയാം' എന്ന പുസ്തകത്തിൽനിന്നും മറ്റു ചിലപ്പോൾ ഹോംസിന്റെ 'ആട്ടോ ക്രാറ്റ് ആഫ് ദി ബ്രേക്ക് ഫാസ്റ്റ് റ്റേബിൾ'' എന്ന പുസ്തകത്തിൽനിന്നും, ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നതിനും അറിവുണ്ടാക്കുന്നതിനും വേണ്ടി തന്നാൽ എടുത്തു പറയപ്പെട്ട ചില സമുചിതകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ഇപ്പോഴും ഓർത്തു സന്തോഷിക്കുന്നവരായ ആളുകൾ അനേകം ഉണ്ടു്. അധികം പുസ്തകങ്ങളെ വായിക്കയാൽ തന്റെ വാചകരീതി ദിവസംതോറും അധികം പരിഷ്കൃതയായും സ്വാഭാവികതയുള്ളതായും ഭവിച്ചു. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ തനിക്കു ലാർഡ് മെക്കാളിയുടെ വാചകരീതിയിൽ വളരെ ഭ്രമം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ തന്നാൽ എഴുതപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങളിൽ മെക്കാളിയുടെ വാചകരീതി ചുവയ്ക്കുന്നതായി കാണാം. —ഇൻഡ്യയിലെ മഹാന്മാർ

(2) നായകന്റെ ബാല്യചരിതം

രംഗനാഥനെ എന്തെല്ലാം പഠിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമോ അതെല്ലാം പഠിക്കുന്നതിനു രംഗനാഥൻ യോഗ്യതയുള്ളവനാണെന്നു ഞാൻ വാസ്തവമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ വിശ്വാസം ഹേതുവായിട്ടു് രംഗനാഥന്റെ പഠിപ്പു് അല്പമെങ്കിലും വർദ്ധിക്കുന്നതിനിടയുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്ന കാലത്തോളം രംഗനാഥൻ നിങ്ങളുടെ അടുക്കൽത്തന്നെ പഠിക്കണമെന്നാണു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്. ഇതു് എത്രകാലത്തോളമായിരിക്കണമെന്നു നിങ്ങളെപ്പോലെ അത്ര നല്ലവണ്ണം നിശ്ചയിക്കുന്നതിനു വേറെ ആൾക്കു കഴിവുണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല. രംഗനാഥനെ സംബന്ധിച്ചു നിങ്ങൾക്കു ബോധിച്ചതുപോലെ ഒക്കെയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള പൂർണ്ണാധികാരം നിങ്ങൾക്കു തരുന്നതിനു ഞാൻ എല്ലായ്പോഴും വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. രംഗനാഥന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു് അത്യന്തം അനുകൂലയായിട്ടുള്ള സ്ഥിതിയിൽ വെയ്ക്കുന്നതിനു് എത്രത്തോളം കഴിവുണ്ടോ അത്രത്തോളം ആ സ്ഥിതിയിൽ രംഗനാഥനെ വെച്ചിരിക്കുന്നു എന്നാണു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നതു്. ആ സ്ഥിതിയിൽ ഇരുന്നുംകൊണ്ടു് എത്രമാത്രം സ്വാഭിവൃദ്ധി വരുത്താൻ കഴിയുമോ അത്രമാത്രം സ്വാഭിവൃദ്ധി രംഗനാഥൻ വരുത്തിക്കൊള്ളണമെന്നു മാത്രമേ എനിക്കൊരു വിചാരമുള്ളൂ. രംഗനാഥനു് ആവശ്യമുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ കൊടുക്കണമെന്നുള്ള എന്റെ അപേക്ഷയെ അനുസരിച്ചു നിങ്ങൾ എത്രത്തോളം പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ഞാൻ അറിയുന്നില്ല. ആ അപേക്ഷയെ രംഗനാഥനു് അനുകൂലമായിട്ടുള്ള വിധത്തിൽ നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിക്കണമെന്നായിരുന്ന എന്റെ ആഗ്രഹം. രംഗനാഥനു് ഇപ്പോൾ അധികം പുസ്തകങ്ങൾ ആവശ്യമുണ്ടായിരിക്കാം. ആ കാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾ അശേഷം ലോഭം കാണിക്കരുതെന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. എങ്ങനെ എന്നാൽ ഒരു നിഘണ്ടുവും, നല്ലനല്ല അകാരാദികളും അവയെ ഗുണപ്രദമായി ഉപയോഗിക്കേണ്ട കാലം വന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം നിങ്ങൾ രംഗനാഥനു വാങ്ങി

ക്കൊടുക്കുന്നതിൽ എനിക്കു് അശേഷം വിസമ്മതമില്ല. പുസ്തകങ്ങളം കൊടുക്കുമ്പോം അവ സ്വന്തങ്ങളാക്കി വച്ചുകൊള്ളാമെന്നോ ആരാൽ നല്ല പ്പെട്ടവയാണെന്നോ നിങ്ങം രംഗനാഥനോടു പറയണമെന്നില്ല. നിങ്ങം ഇതിനു മുൻപിൽ അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നാണു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ ആയാൽ പുസ്തകങ്ങളൊക്കെയും നിങ്ങളുടെ വകയാണെന്നു രംഗനാഥൻ വിചാരിക്കയും അവയെ സൂക്ഷിക്കയും ചെയ്യും. പഠിപ്പു മതിയാക്കി പോകുമ്പോം രംഗനാഥന്റെ സ്വന്തം വകയായി ആ പുസ്തകങ്ങളെ നിങ്ങംക്കു കൊടുക്കാവുന്നതാണു്.

—ഇൻഡ്യയിലെ മഹാന്മാർ

(3) മേരി

അവളുടെ രാജ്യഭാരത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ അവംക്കു് അവളുടെ സംബന്ധിനിയായ മേരിയെന്ന സ്കാട്ട്ലണ്ടിലെ രാജ്ഞിയോടു് ഈഷ്യ വർദ്ധിച്ചു. എന്തെന്നാൽ ആ രാജ്ഞി എലിസബത്തിന്റെ ജ്യേഷ്ഠത്തിയായ മേരി മരിച്ചുകൂടുമ്പോം രാജ്യത്തിലെ നേരെ അവകാശിനി താനാണെന്നു വെച്ചു് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജ്ഞി എന്നുള്ള പേർ എടുത്തിരുന്നു. അവം റോമാമതത്തിൽ പ്രതിപത്തിയുള്ളവളായിരുന്നതിനാൽ അവളുടെ സ്വന്തജനങ്ങളം അവംക്കു വിരോധികളായിരുന്നു.

—ഇംഗ്ലണ്ടുചരിത്രം.

4. കമ്മണിപ്രയോഗം, കർമ്മവിഭക്തിപ്രയോഗം മുതലായ ശൈലീഭംഗങ്ങം എടുത്തു കാണിക്കുക:

(1) നായികാവർണ്ണന

ഇവിടെ സംസ്കൃതകവികളുടേയും ഇംഗ്ലീഷു് കവികളുടേയും സിദ്ധാന്തങ്ങം രണ്ടും ശരിയാണെന്നു പലപ്പോഴും എനിക്കുതന്നെ തോന്നിയിട്ടുണ്ടു്. കറുത്ത നിറത്തിലുള്ള തലമുടി എങ്ങനെ നമ്മുടെ സ്ത്രീകംക്കു ഭംഗിതോന്നിക്കുന്നുവോ അതുപ്രകാരംതന്നെ സ്വർണ്ണവർണ്ണമായ തലമുടി ചില യൂറോപ്യൻസ്ത്രീകംക്കു് ബഹു ചേർച്ചയായും യോജ്യതയായും എന്റെ കണ്ണിൽ കാണപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. കൺമിഴികളും മേല്പറഞ്ഞ വർണ്ണത്തിൽ ഉള്ളതു് ചില യൂറോപ്യൻസ്ത്രീപുരുഷന്മാരിൽ എനിക്കു ബഹു ഭംഗിയും ജീവനമുള്ളതായി തോന്നപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. മേല്പറഞ്ഞവിധം തലമുടിയും കണ്മിഴികളും ഉള്ള ചില യൂറാപ്യൻസ്ത്രീകളെ എന്റെ മനസ്സിനു് അതിസുന്ദരികളാണെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

—ഇന്ദുലേഖ

(2) നായകന്റെ സ്വഭാവം

ഇക്കാലത്തു ബുക്കറിനാൽ പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെട്ട വാശ്ശാടിയുടെ ആസ്വാദ്യത ഹേതുവായിട്ടു ഗുണകാംക്ഷികളായ സജാതീയരാൽ ഇവൻ സക്കാരുദ്യോഗം സ്വീകരിക്കണമെന്നു പ്രാർത്ഥിതനായി. എന്നാൽ ഇവൻ ഈ താല്പര്യത്തിൽ വശംവദനായില്ല. എന്തെന്നാൽ ഇവന്റെ സ്ഥിരമായ വിശ്വാസം സ്വവർഗ്ഗോന്നതിക്കു് അവശ്യം അപേക്ഷിതമായതു സക്കാരുദ്യോഗലബ്ധിയല്ലെന്നും, വിദ്യാലാഭത്തിലും, വ്യവസായത്തിലും, വസ്തുസമ്പാദ്യത്തിലും പ്രബലമായ ഒരു സ്ഥിരത നിജവംശക്കാർക്കുണ്ടായിരിക്കുന്നതാണെന്നും ആയിരുന്നു. രാജകീയപ്രവൃത്തിയിൽ ഒരുവിധം വിജയത്തെ പ്രാപിക്കു

ന്നതു ദുസ്സാധമാണെന്നു് ഇവന്നു വിചാരമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും സ്വസുഖ
ലാഭങ്ങളെ ത്യജിച്ചും സ്വജനങ്ങൾക്കായി അഭ്യുദയപ്രവൃത്തിയെ പ്രദാനം
ചെയ്യുന്നവരായ മാഗ്ഗങ്ങളെ മനസ്സുകൊണ്ടും വാക്യംകൊണ്ടും സൗഹാർദ്ദംകൊ
ണ്ടും സമ്പാദിക്കുന്നതു പുരുഷശ്രേഷ്ഠലക്ഷണമാണെന്നാണു് ഇവന്റെ മനസ്സു്
ഇവനെ ഉപദേശിച്ചതു്. മേല്പറഞ്ഞ ജോലി തീർന്ന ഉടനെ ആറംസ്റ്റാങ്ങു്
ഹൈസ്കൂൾ സാംവത്സരികസമ്മേളനത്തിലേക്കായി ഒരു ഉപന്യാസം ബുക്കറി
നോടാവശ്യപ്പെട്ടു. ഈ സൽക്കരം ഇവനാൽ സ്വപ്നേപി ആകാംക്ഷിതമാ
യിരുന്നതല്ല. അതിൻവണ്ണം 'വിജയീകൃതമാകുന്ന ശക്തി' എന്ന വിഷയ
ത്തെപ്പറ്റി ഒരു പ്രബന്ധം തെയ്യാറാക്കി. —ബുക്കർ

സംസ്കൃതശുദ്ധി

ഭാഷയിലേക്കു് എടുക്കുന്ന സംസ്കൃതപദങ്ങൾക്കു സംസ്കൃതവ്യാകരണ
പ്രകാരമുള്ള ശുദ്ധി എത്രത്തോളം വേണം എന്ന ചോദ്യം പലപ്പോഴും നേരി
ടാറുണ്ടു്. അതിനാൽ ആ സംഗതിയെപ്പറ്റിയും ഒരു വിചാരണ ആവശ്യ
മായിരിക്കുന്നു. നാമങ്ങളേയും ധാതുക്കളേയും ഭാഷപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള സാ
മാന്യനിയമങ്ങളും വ്യാകരണത്തിൽ തദ്ഭവപ്രക്രിയ എന്ന ഭാഗത്തിൽ
വിസ്തരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതുകളെ ഇവിടെ ആവർത്തിക്കുന്നില്ല. സമാസം ചെയ്തു
തദ്ധിതരൂപങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുക മുതലായതിൽ ഉണ്ടാകാറുള്ള സന്ദേഹങ്ങളെ
യാണു് ഇവിടെ എടുക്കുന്നതു്.

സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തിൽ ഉത്സർഗ്ഗം, അപവാദം, പ്രതിപ്രസവം, അതി
നും അപവാദം എന്നു് അവസാനിക്കാതെ നീണ്ടുപോകുന്ന വ്യത്യസ്തങ്ങളെ
എല്ലാം ഗ്രന്ഥസഹായംകൂടാതെ പരിച്ഛേദിച്ചു പറവാൻ മഹാപണ്ഡിതന്മാ
ക്കുപോലും അസാദ്ധ്യമാണു്. പ്രക്രിയാസർവ്വസ്വം എന്ന ഒരു വ്യാകരണ
ഗ്രന്ഥം ചമച്ച നാരായണഭട്ടതിരിക്കുതന്നെ സ്വന്തകൃതികളിൽ പല അശ്ര
ദ്ധപ്രയോഗങ്ങളും വന്നുപോയിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു ഭാഷയിൽനിന്നു
കടംവാങ്ങാൻപോകുന്ന പാവപ്പെട്ട മലയാളപദങ്ങളെ ശുദ്ധി പരീക്ഷിച്ചു
വേണം സ്വീകരിപ്പാൻ എന്നു ശഠിക്കുന്നതു കുറെ സാഹസമാകുന്നു. നല്ല
വൈയാകരണന്മാർ മാത്രമേ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു പദമെടുക്കാൻ പോകേ
ണ്ടൂ എന്നു വെയ്ക്കുന്നതായാൽ അങ്ങനെയുള്ളവരുടെ സംഖ്യ വളരെ ചുരുങ്ങും.
ആവശ്യം നടക്കുകയില്ലെന്നും വരും. അതിനാൽ ഭാഷയിൽ ഉപയോഗിക്കു
ന്ന സംസ്കൃതത്തിനു വലിയ ശുദ്ധിനിർബന്ധമൊന്നും വേണ്ടെന്നുവെയ്ക്കുന്നതു
തന്നെ കൊള്ളാം. ഈവിധം ചില സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും അനുവദിച്ചാലേ
ഭാഷയ്ക്കു പുഷ്ടിവരാൻ എളുപ്പമുള്ളൂ. മൃതഭാഷകളിലുള്ള നിർബന്ധമൊന്നും
ജീവൽഭാഷയിൽ ചെല്ലുകയില്ല. വൃദ്ധയായ ഗൈർവ്വാണിക്കു വളച്ചു നിലച്ചു;
കേരളി ഇന്നും പ്രായപൂർത്തിവരാത്ത യുവതിയാണു്. സംസ്കൃതത്തിലും ഒരു
കാലത്തു് അവ്യവസ്ഥകളും ഉണ്ടായിരുന്നതായി ആഷ്പ്രയോഗങ്ങളിലും
മറ്റും നാം കാണുന്നില്ലയോ? അതിനാൽ സംസ്കൃതത്തിനു് ആഷ്പ്രയോഗ
ങ്ങളിൽ കാണുന്നതുപോലുള്ള അശുദ്ധി ഭാഷയിൽ സഹ്യമാണു്. സംസ്കൃത
ക്കാരൻ ശരിവച്ചില്ലെങ്കിലും ഒരു സംസ്കൃതപ്രയോഗം ഭാഷയുടെ ആവശ്യ
ത്തിനും നിയമങ്ങൾക്കും യോജിച്ചാൽ അതു ഗ്രാഹ്യംതന്നെ. നമുക്കു സംസ്കൃ

തും എങ്ങനെയോ അങ്ങനെയാണു് യൂറോപ്യൻഭാഷകൾക്കു് ലാറ്റിനും ഗ്രീക്കും ഭാഷകളും. ആ ഭാഷകളിലെ പ്രകൃതികളിൽനിന്നു വ്യല്പാദിപ്പിച്ച പല പദങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. അതുകളെല്ലാം ലാറ്റിൻ ഗ്രീക്ക വ്യാകരണപ്രകാരം സാധുക്കളാണോ? ഇംഗ്ലീഷിൽ ലൊ ലാറ്റിൻ (Low Latin) എന്നു് ഒരു ഭാഷ പറയുംപോലെ നമുക്കും ഒരു നീചസംസ്കൃതം ഇരിക്കട്ടെ. ഇതുയും പ്രസ്താവിച്ചതുകൊണ്ടു് സർവ്വാബദ്ധങ്ങളായ സംസ്കൃത പ്രയോഗങ്ങളുംകൊണ്ടു മലയാളഭാഷയെ ദുഷിപ്പിക്കുന്നതിനു് അനക്ഷരകുക്ഷികൾക്കു് അനുവാദം കൊടുക്കണമെന്നു ഞാൻ ഒരിക്കലും അഭിപ്രായപ്പെട്ടന്നില്ല. ക്ഷേമകരമായ സ്വാതന്ത്ര്യം ആശാസ്യമാണെന്നല്ലാതെ ദുസ്വാതന്ത്ര്യം ഒരിക്കലും സമ്മതിക്കാവുന്നതല്ല. ഭാഷകൊണ്ടു് കാര്യം നിർവ്വഹിക്കാമെങ്കിൽ സംസ്കൃതത്തെ ആശ്രയിക്കാൻ പോകരുതു്. മലയാളത്തിനു സംസ്കൃതാപേക്ഷ ഇരിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം ആ ഭാഷയിൽ നൈപുണ്യം ഇച്ഛിക്കുന്നവർ കഴിയുന്നിടത്തോളം സംസ്കൃതത്തിൽ ഒരു സ്ഥൂലജ്ഞാനമെങ്കിലും സമ്പാദിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. പരിചയമില്ലാത്ത ദുർഘടസ്ഥലങ്ങളിൽ ചെന്നുകയറി തോന്നിയതുപോലെ സഞ്ചരിക്കുന്നതു് കരുതിവേണം. *ഒരു സംസ്കൃതശബ്ദം നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞു് വേണ്ടംവണ്ണം പ്രയോഗിച്ചാൽ ഇഹലോകത്തും പരലോകത്തും അഭീഷ്ടസിദ്ധിയുണ്ടാകുമെന്നുള്ള അർത്ഥവാദം സംസ്കൃതപക്ഷപാതികളും, സംസ്കൃതത്തിലെ നിബന്ധനകൾക്കു മലയാളം എന്തിനുംപ്പെട്ടന്ന എന്ന അഹംഭാവം ഭാഷാഭിമാനികളും ഉപേക്ഷിച്ചാൽ മലയാളഭാഷയ്ക്കു ശ്രേയസ്സായിരിക്കും.

ഇനി തക്കപ്പെട്ട ചില കേസുകൾ എടുത്തു വിചാരണചെയ്യാം. ചിലതിൽ തീരുമാനം ന്യായമല്ലെന്നു തക്കിക്കുന്നവർ അപ്പീലിനു പൊയ്ക്കൊള്ളട്ടെ.

1. അഹോവൃത്തി: ഇതു സന്ധിയിൽ അഹർവൃത്തി എന്നു വേണ്ടതാണെങ്കിലും ഭാഷയിൽ സാധുശബ്ദംതന്നെ. അഹോരാത്രം ഇത്യാദികളെപ്പോലെ സംസ്കൃതത്തിൽത്തന്നെ ഇപ്പദത്തെ വ്യത്യസ്തങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കാൻ മടി തോന്നുന്നില്ല.

2. മനോസാക്ഷിയും മനോസുഖവും: ഇതുകളെ സമ്മതിക്കാൻ മനസ്സാക്ഷി സമ്മതിക്കുന്നില്ല. മനസ്സുഖവും കുറയും. സംസ്കൃതപ്രകാരം അസാക്ഷി എന്നും അസുഖം എന്നും അർത്ഥം വിപരീതമായി വരുന്നതിനാൽ ഇതു രണ്ടും ഗ്രാഹ്യങ്ങളല്ല.

3. സൂതികമ്മണി: എനിക്കു രസിച്ചു; കഴുത്തിൽ ഒരു വള്ളികൂടി കെട്ടിയാൽ (കമ്മിണി—എന്നാക്കിയാൽ) സംസ്കൃതക്കാരും സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളും.

4. പ്രാധാന്യത: ഇതിനു പൗനരുക്ത്യദോഷമേ ഉള്ള. ഇതു പ്രധാനതയും പ്രധാന്യവുംകൂടി ഉരുക്കി വാർത്തതായിരിക്കണമെന്നു തോന്നുന്നു. പ്രാധാന്യംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാത്തവരാണു് പ്രാധാന്യതയ്ക്കു പോകുന്നതു്. സേനൈവ സൈന്യം എന്ന മട്ടിൽ പ്രധാനമേവ പ്രാധാന്യം എന്നു കല്പിച്ചു് സംസ്കൃതക്കാർക്കു് ഒരുവിധം സമാധാനപ്പെടാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ടു്. ഭാഷയിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർ

* ഏകഃ ശബ്ദഃ സമ്യഗ്ജ്ഞാതഃ സുപ്രയുക്തഃ സ്വർഗ്ഗേ ലോകേ ച കാമധുക് ഭവതി.

ഇത്യാദികളിൽ ഇരട്ടിച്ച ബഹുവചനരൂപം കാണുന്നതുപോലെ ഇതു് ഇരട്ടിച്ച തന്മാത്രരൂപം എന്നും പറഞ്ഞുനിൽക്കാം. എങ്കിലും പ്രാധാന്യതയെ സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം അക്ഷരത്തിലുള്ള ദൗർബല്യത, വേഗത മുതലായ ഇരട്ടിപ്പുകളേയും സ്വീകരിക്കേണ്ടിവരും. അതിനാൽ പ്രസിദ്ധനായ ചന്തുമേനവൻ മുതലായ മഹത്തുക്കളുടെ കൃതികളിൽപ്പോലും ചാടിവീണിട്ടുള്ള ഈവക പ്രയോഗങ്ങളും അനുകരണീയങ്ങളല്ലെന്നു തള്ളുകയേ നിവൃാഹമുള്ളൂ. പ്രാധാന്യം, ദൗർബല്യം, വേഗം എന്നു ശരിയായ രൂപങ്ങളാണു് മിക്കതിക്കിലും കാണുന്നതു്. വ്യത്യസ്തമാക്കി പ്രയോഗിച്ചതുകൊണ്ടു് ഒരു മെച്ചം നേടേണ്ടതും കാണുന്നില്ല. ആകപ്പാടെ നോക്കുമ്പോൾ വിദ്യാർത്ഥികൾ സംസ്കൃതത്തിലെ ആഷ്പ്രയോഗങ്ങളെപ്പോലെ ഇതുകളെ സബഹുമാനം ഉപേക്ഷിക്കയാണു വേണ്ടതു്. ''എന്തു ചെയ്യാം മഹതാം'' ചന്തുമേനവന്റെ ഋജുതളർച്ചയായമാനമായ വാഗ്ധാടിയിൽ ഇതെന്നല്ല ഇതിലധികം വ്യത്യസ്തപ്രയോഗങ്ങളും നിലാവിൽ കളങ്കമാലിന്യമെന്നപോലെ തെളിയുകയില്ല. മോശക്കാരുടെ വാഗ്വിഡംബനയിലാകട്ടെ, ക്ഷുരിതോത്തുപെച്ച വിളക്കുപോലെ വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കും.

5. ക്രമീകരിക്ക: കരിക്ക എന്നതിനു് ഒന്നിനെ ഒരുവിധമാക്കിച്ചെയ്യുക എന്നാണർത്ഥം. അതിനാൽ നാമവിശേഷണങ്ങളിൽ മാത്രമേ 'കരിക്ക' ചേർക്കാവൂ. ക്രമീകരിക്കയിൽ 'ക്രമം' നാമമാകയാൽ ഇതു യോജിക്കയില്ല. 'ക്രമപ്പെടുത്തുക' എന്ന മലയാളരൂപംകൊണ്ടു് ആവശ്യം സാധിക്കാമെന്നിരിക്കെ സംസ്കൃതമാവാൻവേണ്ടി കരിച്ചു ചീത്തയാക്കുന്നതെന്തിനു്?

6. അധികരിക്കുക: അധികമാവുക എന്ന അർത്ഥത്തിലാണു് ഇങ്ങനെ ഒരു പദം സൃഷ്ടിച്ചുകാണുന്നതു്. എന്നാൽ ഇതിനു് അധികശബ്ദത്തോടു് യാതൊരു സംബന്ധവുമില്ല. 'അധികാരം' എന്ന നാമത്തിന്റെ ക്രിയാരൂപമാണിതു്. ഒരേ ധാതുവിനു് ക്രിയാരൂപത്തിൽ ഒരർത്ഥവും നാമരൂപത്തിൽ വേറെ ഒരർത്ഥവും കല്പിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. അധികശബ്ദത്തോടു് സംബന്ധമില്ലാത്തതിനാലും, 'അധികപ്പെടുക' എന്ന ശരിയായ രൂപംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാവുന്നതിനാലും അധികരിക്കുക സ്വീകാരയോഗ്യമല്ല.

7. ലൗകികവും വൈദികവും: ലൗകികത്തിലും വൈദികത്തിലും വിധായകത്വം വഹിക്കുന്നതിനു നമുക്കധികാരമില്ലെങ്കിലും ദീർഘം അനാവശ്യമാണെന്നു പറയേണ്ടി നിവൃാഹമുള്ളൂ. സംസ്കൃതത്തിലെ ദീർഘങ്ങളെ കുറുക്കുകയാണു് മലയാളത്തിൽ നടപ്പു്. തദ്ഭവപ്രക്രിയയിലെ വിധികളും നോക്കുക. മൂന്നക്ഷരമുള്ള ഒരു പദം മുഴുവൻ ദീർഘമായിരുന്നാൽ ഉള്ളതിലധികം ഉച്ചാരണസൗകര്യം; മദ്ധ്യസ്വരം ഹ്രസ്വമായിരുന്നാൽ ദീർഘംചെയ്യുന്നതിനു് ഒരു ന്യായവും കാണുന്നില്ല.

8. അതിശയനീയം: അതിശയിക്കുക എന്ന ക്രിയയ്ക്കു വിസ്മയിക്കുക എന്നു സംസ്കൃതത്തിലർത്ഥമില്ല; ഭാഷയിൽ എങ്ങനെയോ വന്നുചേർന്നതാണു്. അർത്ഥം മാറിയ സ്ഥിതിക്കു് 'അനീയം' എന്ന സംസ്കൃതത്തിലെ കൃത്യപ്രത്യയം ചേർക്കാമോ എന്നാണു ശങ്ക. അതിനു വിരോധമില്ലെന്നുതന്നെ വിധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ധാതുവിനു് അർത്ഥം മാറുമ്പോൾ അതിനനുസരിച്ചുള്ള അർത്ഥഭേദം അതിൽനിന്നുത്ഭവിക്കുന്ന പദങ്ങൾക്കു് വരുന്നതിനു വിരോധമെന്തു്?

അതിശയം എന്ന ഭാവരൂപത്തിനു വിസ്മയം എന്നർത്ഥം വരുന്നല്ലോ? അതു പോലെ കൃത്യപ്രത്യയത്തിനും എന്നേയുള്ള. രൂപനിഷ്പത്തിക്രമമെല്ലാം സംസ്കൃതപ്രകാരംതന്നെ അനുഷ്ഠിക്കയും അർത്ഥമാത്രം മാറ്റുകയും ചെയ്യുന്നതിനു ഭാഷയ്ക്കധികാരമുണ്ട്. ഇതുപോലെതന്നെ വ്യവഹരിക്കുക എന്ന ധാതുവിനു് അർത്ഥം മാറീട്ടു വ്യവഹാരം, വ്യവഹാരി ഇത്യാദി രൂപങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടു്.

9. നായികാനായകന്മാർ: സംസ്കൃതപ്രകാരം അസാധുവാണെങ്കിലും ഏകശേഷം എന്ന സമ്പ്രദായം ഭാഷയിലില്ലാത്തതിനാൽ ഈ പ്രയോഗത്തിനു യാതൊരാക്ഷേപവുമില്ല.

10. സ്വയപരിഷ്കാരം: സ്വയം എന്ന ശബ്ദത്തിലെ അനുസ്വാരം ലോപിക്കാവുന്നതല്ല; സ്വയംഭൂ, സ്വയംപ്രകാശം ഇത്യാദി പദങ്ങളും നോക്കുക. അതിനാൽ സ്വയപരിഷ്കാരം തെറ്റാകുന്നു. സ്വയം ശബ്ദമെടുക്കാതെ സ്വശബ്ദമെടുത്താൽ ഈവക ശല്യമൊന്നുമില്ല. സ്വപരിഷ്കാരം, സ്വരക്ഷ, സ്വാഭിമാനം എന്നും മറ്റും ഉപയോഗിച്ചേച്ചാൽ ആക്ഷേപം ആവലാതിക്കു വകയില്ല.

11. പാകത: 'പാകം' പോരെയോ എന്നാണിവിടെ സംസ്കൃതക്കാരനു തർക്കം. എന്നാൽ പാകശബ്ദം ധർമ്മപരമായിട്ടു വൈദികസംസ്കൃതത്തിൽ കാണുന്നുള്ളതിനാൽ പാകതയ്ക്കു് ഒരു ദോഷവുമില്ല.

12. അനുഭാവം, പ്രതിഭാവം: ഈ പദങ്ങളെ Sympathy, Antipathy എന്ന ഇംഗ്ലീഷിനു തർജ്ജിമയായി ചിലർ പ്രചരിപ്പിക്കാൻ ആരംഭിച്ചുകാണുന്നു. അനുഭാവശബ്ദത്തിനു സംസ്കൃതത്തിൽ മാഹാത്മ്യദ്യോതകമായ തേജോവിശേഷമെന്നാണർത്ഥം. ഈ അർത്ഥം അവലംബിച്ചു മലയാളത്തിലും മഹാനുഭാവൻ എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടു്. ഉള്ളിലുദിക്കുന്ന കോപാദിവികാരങ്ങളുടെ ബാഹ്യചിഹ്നങ്ങളും അല്ലെങ്കിൽ സ്ഫോടങ്ങളും എന്ന അർത്ഥത്തിലും ഇപ്പദം നടപ്പുണ്ടു്. ഇതിൽ ഒന്നാമത്തെ അർത്ഥം കുറിക്കാൻ ഭാഷയിൽ വേറെ പദമില്ലാത്തതിനാലും Sympathy എന്ന ഇംഗ്ലീഷിനു ശരിയായിട്ടു് അനുകമ്പ എന്നു വേറെ പദമുള്ളതിനാലും അനുഭാവശബ്ദത്തിനു് അർത്ഥം മാറാറാനുള്ള ആവശ്യം കാണുന്നില്ല. പ്രതിഭാവത്തിനാകട്ടെ വിവക്ഷിതാർത്ഥത്തിന്റെ പ്രതീതി പോലുമില്ല. അനുകമ്പയോടെതിർക്കാൻ പ്രതികമ്പയോ മറ്റോ ഒന്നു വേണമെന്നു നിബ്ബന്ധവുമില്ലല്ലോ.

13. ബന്ധിതൻ: ഇതിൽ സംസ്കൃതവൈയാകരണനും വളരെ ആക്ഷേപത്തിനൊന്നും വകയില്ല.

14. ജന്മേപി: ഇതൊരു വിചിത്രസൃഷ്ടിയാണെങ്കിലും വളരെ അർത്ഥശക്തിയുള്ള വാചകമാണു്. സംസ്കൃതശുദ്ധിവാദികളും എന്തുതന്നെ ശിക്ഷ വിധിച്ചാലും ഇതിനെ ഞാൻ ജന്മേപി ഉപേക്ഷിക്കയില്ല. സംസ്കൃതത്തിൽ ജന്മൻ എന്ന നകാരാന്തമായാലും ആ ഭാഷയിൽത്തന്നെ പ്രഥമൈകവചനത്തിൽ 'ജന്മ' എന്ന നകാരാലോപമുള്ളതിനാൽ 'പ്രഥമൈകവചനം പ്രകൃതി' എന്ന തത്ഭവപ്രക്രിയപ്രകാരം ഭാഷയിൽ ഇതു് അകാരാന്തമാണു്. പിന്നീടു് സംസ്കൃതസപ്തമ്യേകവചനരൂപം കൊടുത്തതിലാണു് സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിച്ചതു്. അതു ഭാഷാഭേദംകൊണ്ടു ബലം വരുത്താനാണെന്നു സമാധാനപ്പെടാം. 'ധാവതി' എന്ന വർത്തമാനരൂപത്തിനു് ഓടി എന്ന ഭൂതാർത്ഥം വിവ

ക്ഷിക്കുന്നതും ഇതുപോലെതന്നെ ഗ്രാഹ്യമാണു്. 'മനസാ വാചാ', 'രൂപേണ', 'ഭാഗ്യവശാൽ', 'പ്രതിബന്ധ്യാ', 'ക്രമേണ', 'ഏവഞ്ച', 'പുനശ്ച', 'പ്രത്യുത' ഇത്യാദി സംസ്കൃതവാചകങ്ങളും അവ്യയങ്ങളും ഭാഷയിൽ നടപ്പായിട്ടുണ്ടു്. ഇതുപോലെ വേറെയും തനി സംസ്കൃതം ചേർക്കുന്നതു് ഭാഷയ്ക്കു് അലങ്കാരമായിരിക്കും. ഇംഗ്ലീഷിൽ ലാററിൻ, ഫ്രഞ്ചു് എന്നു ഭാഷകളിൽനിന്നു വാചകങ്ങളെടുക്കാറുള്ളതുപോലെ നമുക്കു സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും എടുക്കാൻ ന്യായമുണ്ടു്.

15. വയോധിക്യം: വയോധികൻ ശരിയാണെങ്കിലും വയോധിക്യം തെററാണു്. പ്രായാധിക്യം എന്നു മലയാളം ഉപയോഗിക്കുന്നതു കൊള്ളാം.

16. ത്രാണനം: ത്രാണം എന്നു മതി. ത്രാണനം ഇരട്ടിപ്പാണു്. എന്നാൽ ഈ രൂപം എഴുത്തച്ഛൻ മുതലായവർക്കുടി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പ്രാധാന്യതയിലും മറും അത്തിനേ ഇരട്ടിപ്പുള്ളു. അതിലും കടന്ന കൈയാണിതു്. പുച്ഛപ്രയോഗങ്ങളെ സ്വീകരിക്കയും മേലാൽ പ്രയോഗിക്കാതിരിക്കയും ചെയ്താൽ കൊള്ളാമെന്നു തോന്നുന്നു.

സന്ധിനിബ്ബന്ധം

പദങ്ങളെ തുടരെച്ചേർത്തു ധാരാരൂപേണ ഉച്ചരിക്കണമെന്നുള്ള സംഹിതാനിബ്ബന്ധം പ്രബലമായി അനുഷ്ഠിക്കുന്ന സംസ്കൃതത്തിൽപ്പോലും ഗദ്യത്തിൽ പദങ്ങൾക്കു സന്ധി മനസ്സുപോലെ ചെയ്യാതിരിക്കാം എന്നു വിധിയുണ്ടു്. ഭാഷയിലാകട്ടെ പദാന്തസന്ധി സ്വരങ്ങൾക്കു തമ്മിലേയുള്ളു. പദമദ്ധ്യസന്ധി സർവ്വഭാഷകളിലും നിത്യമാകയാൽ മലയാളത്തിലും അങ്ങനെതന്നെ. വാസ്തവംനോക്കുമ്പോൾ പ്രകൃതിപ്രത്യയവിഭാഗംകൊണ്ടു പദങ്ങളെ വിവരിക്കുന്നതു് വൈയാകരണന്റെ കൃത്രിമമെന്നേ വിചാരിപ്പാനുള്ളു. മററുള്ളവർ അതു ഗണിക്കയില്ല. സമാസത്തിൽ ഏകപദതപ്രതീതിക്കുവേണ്ടി സന്ധി ആവശ്യമാണു്; ശ്ലോകത്തിലും വൃത്തബന്ധദാർഢ്യത്തിനുവേണ്ടി സന്ധി ചെയ്യണം. ഗദ്യങ്ങളിൽ സന്ധി വിട്ടു് എഴുതുന്നതുതന്നെ കൊള്ളാം.

സംസ്കൃതത്തിൽ 'പ്രകൃതിഭാവം' എന്നു പറയുന്ന സന്ധിത്യാഗം ഭാഷയിലുമുണ്ടു്. ഈ അംശം കേരളപാണിനീയത്തിൽ എടുത്തു പ്രതിപാദിക്കാൻ വിട്ടുപോയതിനാൽ ഇവിടെ സംക്ഷേപിക്കാം:

1. നിപാതങ്ങളിലെ ദീർഘമായ അന്ത്യസ്വരം സന്ധിക്കു നിമിത്തമാകയില്ല.

ഉദാഹരണം:

എന്തോ ഏതോ ആരോ ഒക്കെ
ഉത്സാഹിച്ചു—ഇവിടെ 'ഒ' എന്നു ചേർന്നു സന്ധിയില്ല
ഉണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നു ചോദിച്ചു ടി
നീ ചൊന്നാലേ അവൻ വരൂ ടി 'എ' ടി
എടാ അസത്തേ!
എടീ അധികപ്രസംഗീ!
എടോ അമാന്തക്കാരാ!

2. പേരെച്ചപ്രത്യയമായ അകാരവും സമാസമില്ലെങ്കിൽ പരസ്വരത്തോടു സന്ധിക്കയില്ല.

ഉദാഹരണം:

സത്യമായ ഒരു വാക്ക്; ദിവാൻ എന്ന ഉദ്യോഗം; ചത്തുപോയ ആൾ; വിദ്വാൻ എന്നുള്ള അഹംഭാവം.

പദ്യത്തിൽ സന്ധിനിബ്ബന്ധമുള്ളതിനാൽ ഈമാതിരി പ്രയോഗങ്ങൾക്ക് അഭംഗി തോന്നും. അതിനാൽ 'സത്യമായൊരു വാക്ക്' എന്ന് 'ഒരു' കൂട്ടിച്ചേർക്കയോ 'വിദ്വാനെന്നുള്ളഹംഭാവം' എന്ന് അകാരം ലോപിപ്പിക്കയോ വേണം. പദ്യങ്ങളിൽ പലേടത്തും ഇതുപോലെ സന്ധി ഭംഗിയാക്കേണ്ടിവരും.

3. ഏതു പദത്തെ ഉറപ്പോട്ടുകൂടി ഉച്ചരിച്ചു വേർതിരിച്ചു കാണിക്കണമെന്നു വിവക്ഷിതമോ ആ പദത്തേയും സന്ധികൊണ്ടു ചേർക്കരുത്.

ഉദാഹരണം:

ശങ്കു എവിടെ; നാണു എങ്ങോട്ടു പോയി; നാണി എന്നവൾ.

4. വിശേഷണവിശേഷ്യഭാവംകൊണ്ടും മറ്റും അടുത്തു് അന്വയിക്കുന്ന പദങ്ങളെ മാത്രമേ ഗദ്യത്തിൽ സന്ധിചേർത്തെഴുതേണ്ടു.

ഉദാഹരണം:

നീ ഇനി ഇങ്ങനെ എത്ര അസത്യം പറയും?

ഇവിടെ സന്ധിചേർത്തു് നീയിനിയിങ്ങനെയെത്രയസത്യം പറയും? എന്നാക്കീട്ടാവശ്യമില്ല.

ഔചിത്യം

ഔചിത്യം എന്നതു സാഹിത്യത്തിൽ സർവ്വത്ര ദീക്ഷിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഗുണം, ദോഷം എന്ന വിവേചനത്തിന്റെതന്നെ അടിസ്ഥാനം ഔചിത്യമാണു്. സ്ഥാനത്തിലും അവസരത്തിലും പ്രയോഗിച്ചാൽ ദോഷംപോലും ഗുണമാകും; അസ്ഥാനത്തിലും അനവസരത്തിലും പ്രയോഗിച്ചാൽ ഗുണവും ദോഷമായിപ്പോകും. ഔചിത്യം സാഹിത്യവിദ്യയുടെ ജീവനാഡിയാകുന്നു. പ്രസ്താവിച്ചതു് ഒടുവിലായാലും ഔചിത്യം എന്നതു് എല്ലാത്തിലും ആദ്യമായി ആലോചിക്കേണ്ടുന്ന ഒരെണ്ണമാകുന്നു. ഉചിതംനോക്കി പ്രവർത്തിച്ചാലേ കാര്യസിദ്ധിയുണ്ടാകയുള്ളു എന്നതു് അനുഭവസിദ്ധമാകയാൽ ഈ പ്രകൃതത്തെ ഇതിലധികം വിസ്തരിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല.

സ്ഥലം, കാലം, അവസ്ഥ, അവസരം, വക്താവു്, ശ്രോതാവു്, കഥാപുരുഷർ, അവരുടെ വയസ്സു്, സാമുദായികസ്ഥിതി, പിതൃപുത്രാദിസംബന്ധം മുതലായ സകല എണ്ണങ്ങളിലും ഔചിത്യം വേണം. ഇതുകളിൽ സ്ഥലകാലാദികളായ ചില എണ്ണങ്ങളെപ്പറ്റി പൂർവ്വഭാഗത്തിൽ വർണ്ണനയുടെ പ്രസംഗത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഗ്രാമ്യപദങ്ങളും മറ്റും നീചപാത്രങ്ങളുടെ വാക്കായിട്ടു പ്രയോഗിക്കുന്നതു ഗുണമാകും എന്ന പദവിചാരണയിലും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതുപോലെ ശേഷമുള്ളതിലും ഊഹിച്ചുകൊള്ളുക. സർവ്വവ്യാപിയായ ഔചിത്യത്തിനു വിഷയമിതു എന്നു ക്ലൃപ്തപ്പെടുത്തുന്നതു് അസാദ്ധ്യമാകയാൽ ഓരോ അംശത്തേയും പ്രത്യേകിച്ചെടുത്തു വിചാരണചെയ്വാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഒന്നോ രണ്ടോ ഉദാഹരണം മാത്രം കാണിക്കാം. ലങ്കാദഹനം കഴിച്ചു മടങ്ങിയ ഹനുമാൻ തന്റെ വരവു കാത്തു നില്ക്കുന്ന വാനരന്മാരോടും ശ്രീരാമനോടും സ്വവൃത്താന്തം പറയുന്നതു് 'കപിനിവഹവീരരേ! കണ്ടിതു സീതയെ' എന്നും 'കനിവിനൊട്ട കണ്ടേനഹം ദേവിയെ' എന്നുമാണു്. രണ്ടിടത്തു 'കണ്ടേൻ' എന്ന പദം ക്രമം തെറ്റിച്ചു് ആദ്യം പ്രയോഗിച്ചതു് എത്രയോ ഉചിതമായി. സീതയെ കണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നാണു ശ്രോതാവിനു് അറിവാൻ പരിഭ്രമം; വിവരങ്ങളെല്ലാം സാവധാനത്തിൽ അറിയേണ്ടതേയുള്ളു. ഇതുപോലെ ശാകുന്തളത്തിൽ ഒളിച്ചുനിന്നു വിസ്രംഭസല്ലാപം കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന രാജാവു് ദുഷ്ടദുർവ്വാസമഹർഷിയുടെ ശാപത്തിൽനിന്നു ശകുന്തളയെ രക്ഷിപ്പാൻ പ്രത്യക്ഷനാകുമ്പോഴാണു ചോദിക്കുന്നതു്:

ആരിവൻ ഖലരെ നിഗ്രഹിക്കുമപ്പുരവൻ
നൃപതി നാട്ട വാഴവേ
ഭീരുവാമൊരു തപസ്വികന്യയിൽ സൈരവൃത്തി
തുടരുന്ന ധൃഷ്ടനായ്

എന്നാണു്. ഇവിടെ ദുരാന്വയം സഹിച്ചു് 'ആരിവൻ' എന്ന ചോദ്യം കൊണ്ടു വാക്യം ആരംഭിച്ചതിന്റെ ഔചിത്യം നോക്കുക. ഇതിനു വിപരീതമായിട്ടു മാലതീമാധവത്തിൽ കട്ടവാ വരുന്നു എന്നു വിളിച്ചുപറയുന്ന

വാക്യം വളരെ അനുചിതമായിപ്പോയി. ആ വാക്യം വളരെ നീണ്ടുപോയതിനുപുറമേ അതിൽ വർണ്ണനയെല്ലാം കഴിഞ്ഞു് ഒടുവിലാണു് സംഗതി പറയുന്നതു്. കടുവായുടെ വിശേഷണമെല്ലാം വിസ്തരിച്ചുകഴിയുംമുമ്പേ ആ ദുഷ്ടജന്തു ഓടിയെത്തി കഴത്തിൽ പിടികൂടിക്കഴിയും. ഈവിധം ഔചിത്യഭംഗത്തിനു് ഇടം കൊടുക്കാതെ സൂക്ഷിക്കണം.

ഉപസംഹാരം

കൃതിപ്രണയനം എന്ന ഈ ഉത്തരഭാഗത്തിൽ അടങ്ങിയ വിവരമെല്ലാം ഒരു വാക്യംകൊണ്ടു സംഗ്രഹിക്കാം: പദം, വാക്യം, സന്ദർഭം ഇതുകൾക്കു് ശ്രദ്ധിക്കുറവു വരാതെ, ഔചിത്യം സർവ്വത്ര ദീക്ഷിച്ചുംകൊണ്ടു്, അറിയാവുന്ന സംഗതി, അതിശയോക്തിയും അത്യുക്തിയും കൂടാതെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുക.

'പെട്ടക'ത്തിന്റെയും മറ്റും ഉദാഹരണം:

പവിഴം

പവിഴം ഇന്നതാണെന്നു് ചെറിയ കുട്ടികൾക്കുകൂടി അറിയാമെന്നിരുന്നാലും അതിന്റെ ഗ്രണോല്പത്തിവിഷയത്തിൽ വലിയ ആളുകൾകൂടി മൂഢാഭിപ്രായന്മാരായി കാണപ്പെടുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു് അതിനെപ്പറ്റി സല്പമായി വിവരിക്കുന്നതു് അനുചിതമായിരിക്കയില്ലല്ലോ.

ഇതു പ്രത്യേകശക്തിയുള്ള ഒരുവക ചെടിയാണെന്നും ഇതിനെയാണു് വെട്ടിയെടുത്തു കൊണ്ടുവരപ്പെടുന്നതു് എന്നും മറ്റും അനേകവിധത്തിൽ ജനങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചുവന്നിരുന്നു. യൂറോപ്പുദേശക്കാരും സുമാർ നൂറു വർഷത്തിനുമുമ്പു് പവിഴം എന്നതു് ഒരു ചെറിയ ചെടിയാണെന്നും അതു് സമുദ്രത്തിനടിയിൽ മുളച്ചുവരുന്നു എന്നും നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. ഇക്കാലത്തു ശാസ്ത്രസംബന്ധമായ അന്വേഷണത്താൽ ലോകത്തിലുള്ള വസ്തുക്കളുടെ വാസ്തവസ്ഥിതി, അതിന്റെ ഗ്രണം മുതലായതുകൾ ഗ്രഹിപ്പാൻതക്ക സൗകര്യം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ എല്ലാവരും ഈ വസ്തുവിന്റെ വാസ്തവമായ സ്ഥിതിയെ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാകുന്നു. ഇതു് ഒരുമാതിരി സമുദ്രജന്തുക്കളിൽനിന്നും ഉത്ഭവിക്കുന്നതാകുന്നു. ഈ ജന്തുക്കൾ സമുദ്രത്തിൽ അധികം തണുപ്പില്ലാത്തതായ പ്രദേശങ്ങളിൽ 60 അടി മുതൽ 180 അടിയിൽ അധികപ്പെടാത്തതായ ആഴത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ആയതിനാൽ സാധാരണമായി പവിഴങ്ങൾ ഇതിൽ കൂടുതൽ ആഴമായ സ്ഥലങ്ങളിലുണ്ടാകുന്നതല്ല. ചേറു്, മണ്ണു് മുതലായ വസ്തുക്കൾ ഇതിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു വിപരീതമാകയാൽ സമുദ്രത്തിനടിയിൽ പാറകളുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ ഈ ജന്തുക്കൾ താമസിച്ചു് അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയും അതുകളുടെ ദേഹത്തിൽനിന്നും ഉത്ഭവിക്കുന്നതായ ഒരുവിധം കട്ടിയായ വസ്തുവിനെക്കൊണ്ടു പവിഴപ്പാറകളെ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വ്യാപാരത്തിനായി കൊണ്ടുവരുന്നതായ പവിഴങ്ങൾ ഈ പാറകളിൽനിന്നും ചെടികളെപ്പോലെ മുളച്ചു മേല്പോട്ടുയർന്നുനില്ക്കുന്നതായ പവിഴപ്പാറകളാണു്. ഇതിനെ വെട്ടിയെടുക്കുന്നതിനുമുമ്പായി ഒരുമാതിരി പായലുകളെക്കൊണ്ടു മൂടപ്പെട്ട

വഴവഴപ്പോട്ടം മിനുമിനുപ്പോട്ടംകൂടിയിരിക്കും. ഇങ്ങനെയുള്ള പവിഴപ്പാറകളുടെ ശാഖാഗ്രത്തിൽ ഒരുമാതിരി മുട്ടകൾ കാണപ്പെടുന്നു. ഈ മുട്ടകളുടെ അകത്തു് ഓരോ പവിഴപ്രാണികൾവീതം കാണപ്പെടുന്നതാണു്. ഈ മനോഹരമായ ചെറിയ ജന്തുക്കളെയാണത്രെ പവിഴപുഷ്പമെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. പവിഴങ്ങളുടെ വണ്ണം ശുദ്ധ വെള്ള, കോവൽപ്പഴത്തിനോടു് സാദൃശ്യമുള്ള ചുവപ്പു മുതലായ അനേകതരങ്ങളാണു്. അതുകളുടെ വില നിറത്തേയും വലിപ്പത്തേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. റോസു് വണ്ണമുള്ള പവിഴത്തിനു മറ്റെല്ലാ പവിഴത്തേക്കാളും വില അധികമായിരിക്കും. ശീതോഷ്ണം സമമായിരിക്കുന്ന സമുദ്രപ്രദേശങ്ങളിൽ മിക്കവാറും പവിഴങ്ങളും ഉണ്ടെങ്കിലും വ്യാപാരത്തിനായി കൊണ്ടുവരപ്പെടുന്നതു് ഏറിയകൂറും യൂറോപ്പിലുള്ള മദ്ധ്യാഹ്നരക്കടലുകളിൽനിന്നും എടുക്കപ്പെടുന്നവയാണു്. പവിഴം എടുക്കുന്നതിനായി ഒരുവക യന്ത്രങ്ങളുണ്ടു്. ഈ യന്ത്രത്തിന്റെ നീളേയും കുറുക്കെയും രണ്ടു് ഇരുമ്പുതണ്ടുകളെ വെച്ചുറപ്പിച്ചു് (ആയതു് ക്രിസ്തുദേവാലയങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന കുരിശുപോലെയിരിക്കും) ഇതിന്റെ അഗ്രങ്ങളിൽ ഓരോ വലയും കെട്ടിത്താഴ്ത്തി ഈ യന്ത്രങ്ങളാൽ പവിഴപ്പാറകളെ പിടിച്ചു് ആ കഷണങ്ങളെ വലയിൽ വാരി എടുക്കുന്നു. മുത്തുകളെടുക്കുന്നതുപോലെ സമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങിയും പവിഴങ്ങളും എടുക്കപ്പെടുന്നുണ്ടു്. അനേകനൂറാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പായി പവിഴം ആഭരണത്തിനായും അലങ്കാരത്തിനായും ഉപയോഗപ്പെടുത്തപ്പെട്ടുവന്നു.

2000 വർഷത്തിനു മുമ്പു് ജീവിച്ചിരുന്നവരായ റോമർജാതിക്കാർ, ഇതിനെ രക്ഷയ്ക്കായി കുട്ടികളുടെ കഴുത്തിൽ കെട്ടുന്നതിനും അനേകം ഔഷധങ്ങൾക്കുമായി ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നു. ഇപ്പോഴും ഇറാലിദേശക്കാർ കൺദോഷത്തിനും സ്ത്രീകൾക്കു സന്താനപ്രാപ്തിക്കായും ഇതിനെ മാലകളായും കഴുത്തിൽ കെട്ടിവരുന്നു. നമ്മുടെ ദേശത്തുള്ള ചില സ്ത്രീകളും ഇതിനെ ആഭരണമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതായും കാണുന്നുണ്ടു്. വർഷം തോറും രണ്ടുകോടി രൂപയ്ക്കുമേൽ പവിഴവ്യാപാരം നടക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ഏറ്റവും നല്ലതായ ഓരോ പവിഴത്തിനും 100 രൂപാമുതൽ 300 രൂപാവരെ വിലയുണ്ടായിരിക്കും.

★

പരിശിഷ്ടം I

ചിഹ്നനം

ചിഹ്നനം എന്നതു് ഉപവാക്യങ്ങളുടേയും വാചകങ്ങളുടേയും അംഗാംഗിഭാവത്തെ വിശദപ്പെടുത്താൻവേണ്ടി ചില ചിഹ്നങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുകയാകുന്നു. രണ്ടു പുരയിടങ്ങളുടെ അതിർത്തിയിൽ നില്ക്കുന്ന വൃക്ഷങ്ങളും ആ വശത്തു ചേരുന്നുവെന്നും, ഈ വശത്തു ചേരുന്നുവെന്നും കടിയാനവന്മാർക്കു വാദം വരുമ്പോഴും കണ്ടെഴുത്തുകാർ തീരുമാനപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി ഡിമാർക്കേഷൻ ചെയ്യുമ്പോലെ വൈയാകരണന്മാർ അങ്ങോട്ടമിങ്ങോട്ടമന്വയിക്കാവുന്ന വാചകങ്ങളെ ഇന്നതിൽ ചേരേണ്ടതെന്നു വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്താൻവേണ്ടി ചിഹ്നനംചെയ്യുന്നു. ഒറ്റപ്പദങ്ങളിൽ രൂപഭേദംകൊണ്ടുളവാകുന്ന പ്രയോജനം വാക്യങ്ങളിലും വാചകങ്ങളിലും ചിഹ്നനംകൊണ്ടുളവാകുന്നു എന്നു പറയാം. ഇങ്ങനെ അടയാളങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചു് അന്വയത്തിൽ സന്ദേഹത്തിനു് ഇടകൊടുക്കാതെ സൂക്ഷിക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായം ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നും നാം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള ഒരുപായമാകുന്നു. ഭാഷയിൽ ഇതേവരെ ഇതു നടപ്പായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. സംഹിതയുടെ അന്യാദൃശമായ ദാർഢ്യംനിമിത്തം സംസ്കൃതത്തിൽ ചിഹ്നനം ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനു വളരെ അസൗകര്യങ്ങളുണ്ടു്; എങ്കിലും ബോംബെയിലും മറ്റും അച്ചിട്ട സംസ്കൃതപുസ്തകങ്ങളിൽ ഈയിടെ ചിഹ്നനസമ്പ്രദായം ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു്. ഭാഷയിൽ ഏറെ സൗകര്യക്കുറവുകൂടാതെ അടയാളങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കാവുന്നതിനാൽ അച്ചുകൂടക്കാർ ഇനിയെങ്കിലും ഈ വിഷയത്തിൽ ദൃഷ്ടിവയ്ക്കുന്നതാണു്. ചിഹ്നങ്ങളാവിതു:

1. അംകുശം (,): ഇതു് ഒരു അല്പമായ നിറുത്തലിനെ കുറിക്കുന്നു. വായിക്കുന്ന സമയം ഒരു തോട്ടിയിട്ടു് ഒടക്കിയാലെന്നപോലെ നിരർഗ്ഗളമായി പായുന്ന സ്വരം ഒന്നു തടയണം എന്നു് ഈ ചിഹ്നംകൊണ്ടു കാണിക്കുന്നു.

2. ബിന്ദു (.): നിശ്ശ്വേഷമായി നിറുത്തേണ്ടുന്ന ദിക്കിലാണു് ഇതിനെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടുന്നതു്. എല്ലാ പ്രധാനവാക്യങ്ങളുടേയും അവസാനത്തിൽ ഈ അടയാളം ഇടണം.

3. രോധിനി (;): ഇതിനെ അദ്ധ്വിരാമങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കണം. മഹാവാക്യങ്ങളിലുള്ള ഉപവാക്യങ്ങളെ വേർതിരിക്കയും മറ്റുമാണു് ഇതിന്റെ കൃത്യം.

4. ഭിത്തിക (:): ഇതു് ഒരു ഇടഭിത്തിപോലെ സമനിലയിലുള്ള രണ്ടു ഭാഗങ്ങളെ വേർപെടുത്തുന്നു.

5. വലയം (): ഇതു് ഒരു വാക്യത്തേയോ വാചകത്തേയോ പദത്തേയോ മറെറാന്നിന്റെ മദ്ധ്യേ അതിനോടു വ്യാകരണസമ്മതമായ സംബന്ധം കൂടാതെ ചേക്കുന്നു. ഇതിനകത്തു വരുന്ന ഭാഗത്തിനു ഗർഭവാക്യം എന്നു പേർ ചെയ്യാം.

6. കോഷ്ടം []: ഇതു് വലയംപോലെതന്നെ. ഗർഭവാക്യത്തിനകത്തു വേറെ ഗർഭവാക്യം വരുന്ന ദിക്കിലുംമറ്റും ഉപയോഗം.

7. ഉദ്ധരണി (“ ”): ഇതു് ഗ്രന്ഥകത്താവിന്റെ വാക്കുകളിൽനിന്നു വേറെയുള്ളവരുടെ വാക്കുകളെ തിരിച്ചുകാണിക്കുന്നു. ഇതിനെ ഒറ്റയായിട്ടും ‘ ’ ഉപയോഗിക്കാം.

8. കാകു (?): ഇതു് ചോദ്യത്തെ കാണിക്കുന്നു.

9. വിക്ഷേപണി (!): ഇതു് വിസ്മയം മുതലായ ചിത്തവിക്ഷേപങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. വ്യാക്ഷേപകങ്ങളുടേയും സംബോധനയുടേയും പിന്നിൽ ഇതു ശോഭിക്കും.

10. ശൃംഖല (–): ഇതു് ഒരു പദത്തെ രണ്ടു വരികളായി മുറിച്ചു് എഴുതേണ്ടിവന്നാൽ ഒന്നാംവരിയുടെ ഒടുവിൽ ചെയ്യേണ്ടതു്. ഒരു ചങ്ങലയിട്ട പൂട്ടിയതുപോലെ പദത്തിന്റെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളേയും ഇതു തുടക്കുന്നു. സമാസമധ്യത്തിലും മറ്റും ഇതിനെ ഉപയോഗിക്കാം.

11. രേഖ (—): സംക്ഷേപിച്ചു പറഞ്ഞതിനെ വിവരിക്കുന്നു എന്നും മറ്റും ഇതു കുറിക്കുന്നു.

12. വിശ്ലേഷം (‘): ഇതു് ഒരംകുശംതന്നെ. വരിയുടെ മുകളിൽ ചേർക്കേണ്ടതു്. ഇതു നില്ക്കുന്നതിന്റെ മുൻപും പിൻപും ചില അക്ഷരങ്ങൾ ലോപിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടു്. അതിനാൽ വാസ്തവത്തിൽ ഇവയ്ക്കു ചേരുവ ഇല്ലെന്നു വേർപാടിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ഉദാ: നല്ലോ’ണം = നല്ലവണ്ണം. കേട്ടോ’ള = കോട്ടകൊള്ള—ഇത്യാദി.

13. പ്രശ്ലേഷം (ʃ): ഇതു സംസ്കൃതത്തിലെ ചിഹ്നമാകുന്നു. എ, ഒ, ഇത്യാദികളെ അധികം നീട്ടണമെന്നു കാണിക്കുന്നു.

ഉദാ: രാമോʃസ്തി = രാമോ അസ്തി.

പരിശിഷ്ടം II

A Glossary of Equivalents

അങ്കുശം	Comma
അനുഖ്യാനം	Indirect Speech
അലസം	Dull
ആഖ്യാനം	Narrative
ആഭ്യന്തരം	Native word
ആസൂത്രണം	Plan or outline
ഇതിവൃത്തം	Plot
ഉജ്ജ്വലം	Brilliant
ഉദ്ധതം	Pedantic
ഉദ്ധരണി	Quotation
ഉപന്യാസം	Essay
ഉപപാദനം	Argument
ഉപാഖ്യാനം	Legend
ഊർജ്ജസ്സ്	Force
ഊർജ്ജസ്വലം	Energetic
ഏകാഗ്രത	Unity
ഔദ്ധത്യപരിഹാരം	Avoiding self assertion
കഠിനം	Difficult
കർക്കശം	Harsh
കലുഷം	Cloudy
കാകു	Interrogation Point
കോമളം	Euphonic
കോഷ്ഠം	Square Bracket
ക്ലിഷ്ടം	Rugged
ഖണ്ഡനം	Adverse criticism
ഖണ്ഡിക	Paragraph
ഗംഭീരം	Sublime
ഗാഢം	Periodic
ചിഹ്നനം	Punctuation
ചൂണ്ണിക	Simple sentence
തദ്ഭവം	A mutilated foreign word
തത്സമം	An unmutilated foreign word
ദീപ്രം	Florid
ദുർബലം	Weak

ദേശ്യം	Provincialism
ധാത്രീകഥകം	Nursery tales
ധാരാവാഹി	Flowing
നിരൂപണം	Criticism
നീതികഥകം	Moral tales
പരകീയം	Borrowed
പരാവർത്തനം	Paraphrase
പരിണാമഹൃദ്യി	Suspension
പരിവാഹി	Diffuse
പരുഷം	Harsh
പുരുഷദ്വേഷം	Personal hatred
പൗനരുക്ത്യം	Redundancy
പ്രചാരലുപ്തം	Obsolete
പ്രതിപക്ഷബഹുമാനം	Respect to the opponet
പ്രസന്നം	Lucid
പ്രൗഢം	Dignified
ബന്ധം	Structure
ബലം	Force
ബാലിശം	Childish
ബാഹ്യം	A naturalised foreign word
ബിന്ദു	Full stop
ഭിത്തിക	Colon
മണ്ഡനം	Favourable Criticism
മധുരം	Chaste and sweet
മർമ്മം	Point of a story
മഹാവാക്യം	Compound sentence
മിതം	Brief
യക്ഷികഥകം	Fables
യുക്തിപ്രദർശനം	Framing a hypothesis
രീതി	Style
രേഖ	Dash
രോധിനി	Semi-colon
ലക്ഷണം (നിർവ്വചനം)	Defenition
ലളിതം	Easy
വകുപ്പ്	Section
വക്രം	Crooked or artificial
വക്രത	Circumlocution
വർണ്ണനം	Description
വലയം	Bracket
വസ്തുവിവരണം	Argument of fact

വാദം	Theory
വിക്ഷേപണി	Exclamation point
വിവരണം	Explanation
വിശ്ലേഷം	Apostrophe
വിഷയവിശകലനം	Arrangement of topics
വൃഥാസ്ഫുലം	Bombastic
വ്യവഹാരചര്യാ	Argument of policy
ശാലീനം	Simple
ശിഥിലം	Loose
ശുഷ്കം	Dry
ശൃംഖല	Hyphen
ശൈലി	Idiom
സംരംഭത്യാഗം	Self-control
സങ്കീർണ്ണകം	Complex sentence
സന്ധാനം	Coherence
സരസം	Interesting
സരളം	Straight forward or direct
സാക്ഷാത്സംഭാഷണം	Direct speech
സാജാത്യം	Balance
സാരം, സദുപദേശം	Moral
സാഹിത്യം	Composition
സിദ്ധാന്തകരണം	Theorisation
സൂത്രവാക്യം	Key-sentence
സൗമ്യം	Elegent
സ്ഥാപനം	Argument of a theory or principle
സ്വപ്രത്യയസ്ഥൈര്യം	Courage of conviction

പരിശിഷ്ടം III

ഉപന്യാസവിഷയങ്ങൾ

1. വിവരണത്തിനു്:

1 കാക്ക
2 ആട്ടിൻകൂട്ടം
3 എറമ്പുകം
4 തേനീച്ചകം
5 കൊതുകു്
6 പശു
7 സംസാരിക്കുന്ന പക്ഷികം
8 പാടുന്ന പക്ഷികം
9 മത്സ്യങ്ങം
10 ചിലന്നി(ന്തി)
11 വിഷമുള്ള ജന്തുക്കം
12 കടുവാ
13 തെങ്ങു്
14 മാവു്
15 ഏത്തവാഴ
16 പന
17 കാപ്പിച്ചെടി
18 നാരകം
19 പിച്ചകം
20 ചമ്പകം
21 റോസ
22 കരിമ്പു്
23 നെല്ലു്
24 കർപ്പൂരം
25 കമ്മായം
26 ചെളി
27 ചെമ്പു്
28 വജ്രം
29 ഇരുമ്പു്
30 ചെങ്കല്ലു്
31 പുസ്തകം ബയണ്ടുചെയ്തു
32 ഇഷ്ടിക ഉണ്ടാക്കുന്നതു്
33 മെഴുകുതിരി
34 പാ നെയ്ത്തു്
35 ഗവ്യങ്ങം (പാൽ, വെണ്ണ, തൈരു് തുടങ്ങിയവ)
36 ചട്ടിയും കലങ്ങളും മറ്റുമുണ്ടാക്കുന്നതു്
37 കയറുണ്ടാക്കൽ
38 മധുരപലഹാരങ്ങം
39 വള്ളംകളി
40 പന്തുകളി
41 ഗുസ്തി
42 ചീട്ടുകളി
43 വല്ല ചരിത്രങ്ങളും സംബന്ധിച്ച നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങം
44 മലയരയന്മാർ
45 ഇൻഡ്യ—ഒരു ചെറിയ വിവരണം
46 ഇൻഡ്യാരാജ്യഭരണം
47 മണികം
48 മഷി
49 അറേബിയൻ കടൽക്കര
50 കഴിഞ്ഞ രജതജൂബിലി
51 കേരളബ്രാഹ്മണർ
52 തിരുവിതാംകോട്ടേ പണ്ടത്തെ തലസ്ഥാനം
53 തിരുവനന്തപുരം ആറാട്ടു്
54 തൃശ്ശിവപേരൂർപൂരം
55 ആലുവാപ്പുഴ
56 വർഷകാലം
57 തീപ്പെട്ടി
58 ഇൻഡ്യയിലെ പ്രധാന ജാതികം
59 അഗ്നിപർവ്വതങ്ങം
60 ദേവാലയങ്ങം
61 വക്കീലത്തുരപ്പു്
62 കുറാലത്തരുവി
63 മഹാസമുദ്രങ്ങം
64 ഭാഷാപോഷിണിസഭ
65 വള്ളങ്ങം
66 നാണയങ്ങം
67 നാട്ടുകാരുടെ വസ്ത്രധാരണം
68 അഞ്ചലോട്ടക്കാരൻ
69 നാഴികമണി
70 വേമ്പനാട്ടുകാൽ
71 കോതയാറണ
72 പുനലൂർപാലം
73 കടലാസു്

2. ആഖ്യാനത്തിനു്:

1 തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ
2 കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ
3 കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കർ
4 പെറുശ്ശേരി
5 കാളിദാസൻ
6 ചന്തുമേനോൻ
7 ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാർ
8 കുട്ടിക്കുഞ്ഞുതങ്കച്ചി
9 ആയില്യംതിരുനാൾ മഹാരാജാവു്—സംഗീതവിദ്വാൻ
10 മാവേലിക്കര കുഞ്ഞാലിരാജാവു്—സംഗീതവിദ്വാൻ
11 ചിത്രമെഴുത്തു രവിവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ
12 ജി. പരമേശ്വരൻപിള്ള
13 അങ്കുബർ
14 സർ. വിശാഖരാമവർമ്മമഹാരാജാവു്
15 അലക്സാണ്ടർ മഹാൻ
16 രാമയ്യൻദളവാ
17 ആദിശങ്കരാചാര്യർ
18 ശിവാജി
19 ടിപ്പു
20 രാജാകേശവദാസൻ
21 കൊച്ചി ശക്തൻതമ്പുരാൻ
22 എട്ടുവീട്ടിൽ പിള്ളമാർ
23 ടിപ്പുവിന്റെ പടയോട്ടം
24 വേലുത്തമ്പിദളവായുടെ മരണം
25 കൽക്കട്ടായിലെ ഇരുട്ടറവധം
26 കൊച്ചിയും തിരുവിതാംകൂറും തമ്മിലുള്ള ഇരിപ്പു്
27 നായർപട്ടാളം

3. വിവരണത്തിനു്:

1 പ്രജാസഭ
2 മലയാളഭാഷയിലെ പ്രാചീന-
3 കേരളത്തിന്റെ ഉല്പത്തി [ഗദ്യം
4 മൃഗസംരക്ഷണം
5 മഴ
6 മഞ്ഞു്
7 വെളിച്ചം
8 ഗ്രഹണം
9 ധൂമകേതുക്കൾ
10 വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങൾ
11 തോട്ടകളും തുരങ്കങ്ങളും
12 ധ്രുവപ്രദേശങ്ങൾ
13 അഞ്ചൽ ഏർപ്പാടു്
14 തീവണ്ടി
15 കാലാൾസൈന്യം
16 ഈ രാജ്യവിദ്യാഭ്യാസരീതി
17 പെൺപള്ളിക്കൂടങ്ങൾ
18 പുഷ്പങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള ഉപയോഗങ്ങൾ
19 ആരോഗ്യം
20 ശുദ്ധവായു
21 മധ്യരേഖയിലെ ശീതോഷ്ണങ്ങൾ

4. നിരൂപണത്തിനും മറ്റും:

1 പ്രാണിഹിംസനം
2 മാതാപിതാക്കന്മാരോടുള്ള അനുസരണം
3 പ്രദർശനങ്ങൾ
4 വ്യവസായമത്സരം
5 'ഐകമത്യം മഹാബലം'
6 'മടിയൻ മല ചുമക്കും'
7 'പണമില്ലാത്തവൻ പിണം'
8 'മിന്നുന്നതെല്ലാം പൊന്നല്ല'
9 പള്ളിക്കൂടത്തിലെ കായികാഭ്യാസങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ
10 നഗരവാസവും ഗ്രാമവാസവും
11 ദേശസഞ്ചാരം
12 കരം അഥവാ നികുതി
13 ചരിത്രം എന്തിനായി നാം പഠിക്കുന്നു?
14 ധൈര്യം
15 വിദ്യാഭ്യാസം
16 മര്യാദ
17 പുസ്തകങ്ങൾ
18 അച്ചടി
19 നാടകശാല
20 പഴങ്കഥകൾ
21 ഔദാര്യം
22 സ്വദേശസ്നേഹം
23 ഓമ്പ
24 മനോധർമ്മം

25 കവിത
26 പുരാണങ്ങൾ
27 സംഗീതം
28 കൊത്തുപണി
29 ആശുപത്രികൾ
30 ഭോഗ്യച്ചിട്ടികൾക്കുള്ള ദോഷ-
31 നല്ല സ്നേഹിതന്മാർ [ങ്ങൾ
32 നാഗരികത്വംകൊണ്ടുള്ള ദോഷ-
ങ്ങൾ
33 പൂച്ചികൾക്കേടി
34 അഹങ്കാരം
35 ഉൽക്കണ്ഠ
36 ഒഴിവുദിവസങ്ങൾ
37 അദ്ധ്യാപകന്റെ ജീവിതം
38 ആദായം പലവഴിയുള്ളതു്
39 എനിക്കു ധനം എത്തുചെയ്യാനാ-
ണു്?

5. ഉപപാദനത്തിനു്:

1 വിദ്യാഭ്യാസം വെറുതെ കൊടുക്കാമോ?
2 സ്ത്രീകൾക്കു പുരുഷന്മാരോളം സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുക്കാമോ?
3 ജാതിവ്യത്യാസം ഇൻഡ്യയ്ക്കു ഗുണമോ ദോഷമോ?
4 നോവൽ വായിക്കുന്നതു നന്നോ?
5 തീവണ്ടികൊണ്ടു നമുക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള മാറ്റങ്ങൾ
6 ധനമോ വിദ്യയോ ശ്രേഷ്ഠതരം?
7 ആര്യന്മാരുടെ പ്രവേശം കേരളത്തിനു ഗുണകരമോ?
8 എഴുത്തോ അച്ചടിയോ വലിയ കണ്ടുപിടിത്തം?
9 വ്യാജം പറയുന്നതു് എപ്പോഴെങ്കിലും ന്യായമാണോ?
10 ഛായാഗ്രാഹിയന്ത്രമോ സ്വനഗ്രാഹിയന്ത്രമോ അധികം പ്രയോജനകരം?
11 യുദ്ധങ്ങൾ നടക്കുന്നതിനു ലോകർ സമ്മതിക്കാമോ?
12 വധശിക്ഷ നിറുത്തുന്നതിൽ ദോഷമുണ്ടോ?
13 അച്ചുകൂത്തുന്ന സമ്പ്രദായം ചിലർക്കു വേണ്ടെന്നു വെക്കാമോ?
14 ആവിയന്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള പട്ടണങ്ങൾക്കുള്ള ഗുണദോഷങ്ങൾ
15 പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ വിദ്യാർത്ഥികളെ ഉപദേശിച്ചു നന്നാക്കുന്നതോ ചൂരൽകൂടി അടിക്കാൻ പാടുണ്ടോ?
16 ഒരു വിദ്യാർത്ഥിക്കു നാടകം കാണാമോ?
17 അടുത്തുൾ കൊടുക്കുന്നതു് ആവശ്യമല്ലേ?
18 ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ പരക്കെ വിധവാവിവാഹം ഏർപ്പെടുത്തിയാലെന്തു്?
19 പാവപ്പെട്ടവരുടെ കുട്ടികളെ സർക്കാരിൽനിന്നും പഠിപ്പിക്കണോ?
20 ആൺകുട്ടികളേയും പെൺകുട്ടികളേയും ഒന്നിച്ചിരുത്തി പഠിപ്പിക്കുന്നതു നന്നോ?
21 ജന്മികൾക്കു കുടിയാന്മാരുടെ മേൽ ഇപ്പോഴുള്ള അധികാരം യുക്തമാണോ?
22 ജനപ്രതിനിധിരാജ്യഭാരമോ രാജകീയഭരണമോ നന്നു്?
23 പണ്ടത്തേയോ ഇപ്പോഴത്തേയോ വിദ്യാഭ്യാസരീതി നല്ലതു്?
24 പരദേശികൾ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ താമസിക്കുന്നതിനു സർക്കാർ സഹായിക്കണോ?
25 തീവണ്ടിയോ തീക്കപ്പലോ അപകടം കുറഞ്ഞതു്?
26 യഥാർത്ഥസുഖം അനുഭവിക്കുന്നതു ദരിദ്രനോ ധനവാനോ?
27 നാസ്തികനോ ആസ്തികനോ ലോകജീവിതം സുകരമായിട്ടുള്ളതു്?
28 കടലോ നദിയോ നമുക്കധികം പ്രയോജനകരം?
29 ഓലയിൽ എഴുതുന്നതോ കടലാസിൽ എഴുതുന്നതോ ഗുണകരം?

★

അകാരാദി വിഷയസൂചി

അങ്കുശം (പരിശിഷ്ടം 1) 199
അതിലളിതം 138
അദ്ധ്യായം 87
അനുഗതവ്യാഖ്യാനം 59
അന്തസ്സ് 95
അനാഖ്യാനസംഭാഷണം 36
അനാഖ്യാനം 36, 37
അർത്ഥപൗനരുക്ത്യം 89
അർത്ഥവാദം 190
അലസം 139, 162
അലിംഗബഹുവചനം 179
അവഗാഹി 140, 173
അവതാരിക 35
ആഖ്യാനം 24, 26
ആഖ്യായിക 27, 35, 36, 37
ആഡംബരം 21, 139
ആഭ്യന്തരം 91
ആസൂത്രണം 60
ആഹാര്യം 94
ഇതിവൃത്തം 35, 37
ഉജ്ജ്വലം 139, 159
ഉത്ഥാപ്യാകാംക്ഷ 110
ഉദ്ധതം 140, 164
ഉദ്ധരണി (പരിശിഷ്ടം 1) 200
ഉപദേശം 23, 24,
ഉപന്യാസം 19
ഉപപാദനം 24, 75—80
ഉപമ 41
ഉപാഖ്യാനം 26, 30
ഉല്ലേഖം 116
ഊർജ്ജസ്സ് 116
ഊർജ്ജസ്വലം 140
ഏകാഗ്രത 116, 118, 132
ഔചിത്യം 43
ഔദ്ധത്യപരിഹാരം 78
ഔപമ്യം 40
കഠിനം 137, 143
കഥ 26, 35
കക്ഷ്യം 138, 145
കർമ്മണിപ്രയോഗം 182
കലുഷം 138, 153
കല്പിതം 37
കാകു (പരിശിഷ്ടം 1) 200
കാണ്ഡം 87
കാലലംഘനം 43
കാവ്യം 19, 24, 39
കാവ്യലക്ഷണം 39
കാളിദാസൻ 40
കുളകം 121
കൃതി 23, 24, 87—88
കൃതിപ്രണയനം 87—88
കോടി 117
കോമളം 138, 144
കോഷ്ഠം 199
ക്ലിഷ്ടം 140, 172
ഖണ്ഡനം 59
ഖണ്ഡിക 87, 112, 117, 121, 132
ഗദ്യം 19—24
ഗംഭീരം 139, 155
ഗാഢം 109
ഗാഢബന്ധം 114
ഗൗഡി 137
ഗൗരവം 95
ഗ്രന്ഥം 80, 88, 92, 98
ഗ്രാമ്യം 97—103
ചൂണ്ടിക 109
ചിഹ്നം 119
ചിഹ്നനം (പരിശിഷ്ടം 1) 199, 200
ച്യുതസംസ്കാരം 89
ടിപ്പണം 59
ടീക 59, 64
തത്സമം 91, 92, 93
തദ്ഭവം 91, 93
ദണ്ഡി 39
ദാഷ്ടാന്തികം 64
ദീപ്രം 139, 158,
ദുർബലം 140, 166
ദൃഷ്ടാന്തം 116
ദേശലംഘനം 43
ദേശ്യം 91, 92, 93
ധാത്രീകഥകം 26
ധാരാവാഹി 140, 171
നപുംസകനാമം 180, 181
നാടകങ്ങം 26, 35
നിരൂപണം 39, 58
നിവ്വചനം 58

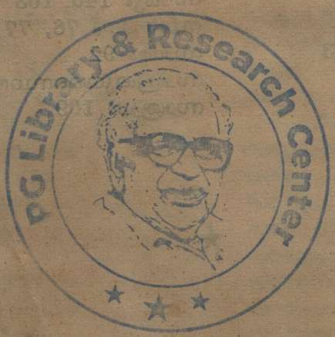
നീചം 103
നീതികഥകം 26, 35
നൂതനശബ്ദസൃഷ്ടി 95
പദം —ശബ്ദശ്രുദ്ധി 88—104
പദ്യം 20, 21, 23
പരകീയം 91, 93
പരാവർത്തനം 59, 70
പരിണാമഗ്രഹണി 36
പരിമാണം 122
പരിലേഖം 65
പരിവാഹി 88, 89
പരുഷം 139, 154
പാഞ്ചാലി 137
പായിൻറ് 116
പുരാണം 24
പുരുഷദ്വേഷവർജ്ജനം 79
പൗനരുക്ത്യം 88
പ്രകൃതിഭാവം 193
പ്രക്രമഭംഗം 116
പ്രക്രിയാസവ്വനാമം 189
പ്രചാരലഘുത്വം 90
പ്രതിഗ്രാഹിക 180
പ്രതിപക്ഷബഹുമാനം 78
പ്രശ്ലേഷം (പരിശിഷ്ടം 1) 200
പ്രസംഗം 19, 80, 88
പ്രസന്നം 138, 151
പ്രൗഢം 140, 168
പ്രൗഢി 93, 95
പ്ലാൻ 60
ബന്ധം 109, 110
ബന്ധസാജാത്യം 115
ബഹുവചനം 180
ബലം 116
ബാലിശം 140, 170
ബാഹ്യം 91, 92
ബിന്ദു (പരിശിഷ്ടം 1) 199
ഭംഗിവൈചിത്ര്യം 114
ഭാരവി 40
ഭാഷ്യം 59, 170
ഭിത്തിക (പരിശിഷ്ടം 1) 199
മംഖൻ 40
മണ്ഡനം 59
മധുരം 139, 153
മമ്മം 33, 35, 37
മലയാളശൈലി 176, 177
മസൃണം 141, 174
മഹാവാക്യം 109, 118
മാഘൻ 40
മിതം 88
മിശ്രം 20, 23
മുന 116
മുറുവിന 110
യക്ഷികഥകം 26
യുക്തിപ്രദർശനം 77
രീതി 137—175
ശ്രുചനിഷ്ഠത്തിസൗകര്യം 93
ശ്രുപപൗനരുക്ത്യം 89
രേഖ 120, 200
രോധിനി (പരിശിഷ്ടം 1) 199
ലക്ഷണം 58
ലളിതം 137, 142
ലാടി 137
ലിംഗവചനപ്പൊരുത്തം 183
ലൗകികം 39
ലൗകികവർണ്ണനം 39
വകഭേദം 85
വക്രം 138, 150
വക്രത 89, 90
വരമൊഴി 19
വർണ്ണനം 24, 39—56
വലയം 120, 199
വസ്തുവിചാരം 75, 76
വസ്തുവിവരണം 75
വാക്യം 87
വാക്യം—വാക്യശ്രുദ്ധി 109, 132
വാദം 77, 79
വായ്മൊഴി 19
വാസ്തവം 37
വിക്ഷേപണി (പരിശിഷ്ടം 1) 200
വിതണ്ഡാവാദം 79
വിതണ്ഡാവൈമുഖ്യം 79
വിനോദം 23, 24
വിഭ്രമം 41, 59
വിരോധം 111
വിവരണം 24, 58—73
വിശ്ലേഷം 200
വിഷയവിശകലനം 60, 88
വ്യർത്ഥസ്ഥൂലം 139, 156
വൈചിത്ര്യം 113, 114, 115
വേദം 24
വൈഭവി 137
വ്യവഹാരഭാഷ 77
വ്യാഖ്യാനം 19, 69
ശബ്ദപൗനരുക്ത്യം 88
ശയ്യാവൈചിത്ര്യം 114
ശാലീനം 139, 157

12168

ശാസ്ത്രം 23, 24
ശാസ്ത്രീയം 39
ശാസ്ത്രീയവർണ്ണന 39
ശിഥിലം 109 110
ശിഥിലബന്ധം 110
ശ്ലിഷ്ടം 24, 138, 148
ശൃംഖല 199
ശൈലി 100—102, 176, 184
ശ്ലഥബന്ധം 114
ശ്ലേഷം 41, 42, 121
സങ്കഥ 98
സങ്കീർണ്ണകം 109, 114
സംഖ്യാവിശേഷണം 181
സംഗ്രഹം 59, 70
സദുപദേശം 26
സന്ദർഭശുദ്ധി 132
സന്ധാനം 111, 112
സന്ധിനിർബന്ധം 193
സഭ്യം 98, 100
സമുദായാചാരലംഘനം 43
സംബന്ധനിർവ്വചനം 182
സംഭാഷണം 36
സംരംഭത്യാഗം 79
സംസ്കൃതശുദ്ധി 189, 192
സംസ്കൃതശൈലി 177
സരസം 138, 146
സരളം 138, 149
സർഗ്ഗം 87
സലിംഗബഹുവചനം 180
സാക്ഷാൽ സംഭാഷണം 36, 37
സാജാത്യം 115, 116
സാധാരണം 91, 92
സാമാന്യനിർദ്ദേശം 93
സാരം 26
സാഹിത്യം 19, 21, 23
സാഹിത്യവിദ്യ 19
സിദ്ധാന്തകരണം 76, 77
സൂത്രവാക്യം 60
സൗകര്യം 116
സൗമ്യം 140, 163
സ്ഥാപനം 76, 77
സ്വന്തം 92
സ്വപ്രത്യയസ്ഥൈര്യം 78
സ്വരൂപം 109

★

8216

സാഹിത്യസാഹ്യം

എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ

മലയാളഭാഷയെ ശാസ്ത്രീയാടിസ്ഥാനത്തിൽ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുന്നതിനു് എ. ആർ. നിർമ്മിച്ച പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സവിശേഷപ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതും സാർവ്വകാലികമൂല്യമുള്ളതുമായ ഒരു സമുൽകൃഷ്ടകൃതിയാണു് 'സാഹിത്യസാഹ്യം'. പദ്യരചനയെക്കാൾ ഗദ്യരചന പ്രയാസമുള്ളതായി കരുതപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു്, ഗദ്യസാഹിത്യരചനയ്ക്കു മാർഗ്ഗദർശനം നൽകുന്ന ഈ കൃതിയുടെ ഉപയോഗം സീമാതീതമാണു്. ഗദ്യത്തെ ആഖ്യാനം, വർണ്ണനം, വിവരണം, ഉപപാദനം എന്നു് നാലായി തിരിച്ചു് ഓരോന്നിനെപ്പറ്റിയും സവിസ്തരനിരൂപണമാണു് ഇതിൽ നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഈ തരംതിരിവിന്റെ സൂക്ഷ്മസ്വഭാവം ഗ്രഹിക്കുക, ഗദ്യരചയിതാക്കളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്തതാണു്. പദപ്രയോഗം, വാക്യഘടകം, ഖണ്ഡികാവിഭജനം, ഉപക്രമോപസംഹാരബന്ധം മുതലായവയിൽ കാണുന്ന ഔചിത്യഭംഗങ്ങളെപ്പറ്റിയൊക്കെ എ. ആർ. സോദാഹരണം ചർച്ചചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ഗദ്യം തെറ്റുകൂടാതെ എഴുതിയാൽ പോര; അതു ഗുണവത്തും ആയിരിക്കണമെന്ന താല്പര്യമുള്ളവർക്കു് അത്യന്തകേന്ദ്രമായി വർത്തിക്കുന്നു, 'സാഹിത്യസാഹ്യം'. സംശുദ്ധമായ ഈ പുതിയ പതിപ്പിന്റെ പരിശോധകൻ ശ്രീ കുറിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ളയാണു്.

നാഷനൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ

Indic Digital Archive Foundation

സാഹിത്യ സാമ്രാജ്യം

ഡോ. കെ. രാജശേഖരൻ നായർ

894.8124 RAJ

gpura.org